

பசீலனின் கீள்னொரு போர்முகம் பால்ராஜ்

(ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு)

ஒரு முன்னாள் போராளியின்
நினைவுப் பதிவில் இருந்து...

வெளியீடு

ஈழமுரசு

mediacentre

சாடகமையம்

மேலர் பசிலன்
மண்ணில் விதைப்பாக
08.11.1987

மிரிகேஷயர் பால்ராஜ்
மண்ணில் விதைப்பாக
20.05.2008

நூல் : பசிலனின் இன்னொரு போர் முகம் பால்ராஜ்
(ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு)

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2016

பதிப்புரிமை : ஈழமுரசு (ஐரோப்பா)

அட்டைப் படம் : ஒனியர் மருது

அட்டை வழுவமைப்பு : திரு. கோபிராஜ்

நூல் வழுவமைப்பு : திரு. சுதன்

அச்சுப் பதிப்பு : IMPRIMERIE RAS

நூலின் அளவு : 148 mm x 210 mm

தொடர்புகளுக்கு : Media Centre

BP 18

93701 Drancy cedex

France

Tel:00 33 970 464 464

00 33 783 838 868

Email : eelamurazu@gmail.com

centredemedia@gmail.com

பதிப்புரிமை ©- Media Centre

நன்றிகள்

பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்கள் குறித்து ஈழமுரசு வெளியிட்ட வரலாற்றுப் பதிவான 'பசிலனின் இன்னொரு போர்முகம் பால்ராஜ்' என்ற தொடருக்கு தன் அனுபவங்களை வழங்கிய விதானையார் (கஜன்) அவர்களுக்கும்,

அதனைத் தொகுத்தெழுதிய ஈழமுரசின் பொறுப்பாசிரியர் ஜெய்சந்தர் அவர்களுக்கும், அந்தத் தொடரை நூலாகக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னின்று உழைத்து, அதனை அழகாக வடிவமைத்த திரு.சுதன் அவர்களுக்கும்,

இந்நூலுக்கான தங்கள் காத்திரமான கருத்துக்களை அணிந்துரையாக வழங்கிய தேசிய மாவீரர் பணிகள் செயலகப் பணி முதல்வர் பொன். தியாகம் அவர்களுக்கும், தமிழர் தேசிய இயக்கத் தலைவர் பழ.நெடுமாறன் அவர்களுக்கும், மதிமுக பொதுச் செயலர் திரு. வைகோ அவர்களுக்கும், உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களுக்கும், இயக்குநர் வ.கௌதமன் அவர்களுக்கும், விடுதலைப் புலிகளின் முன்னாள் அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் பரமு மூர்த்தி அவர்களுக்கும் ,

அட்டைப் படத்திற்கான படத்தை வரைந்துதருமாறு கேட்ட போது, எந்தவித மறுப்புமின்றி உடனடியாகவே வரைந்து தந்த ஓவியர் மருது அவர்களுக்கும், அட்டையை அழகாக வடிவமைத்த திரு.கோபிராஜ் அவர்களுக்கும்,

இந்நூலை மிகவும் அழகாக அச்சுப்பதிவு செய்து தந்த பிரான்சிலுள்ள IMPRIMERIE RAS பதிப்பகத்தாருக்கும்,

மற்றும் இந்நூல் வெளிவருவதற்கு பல்வேறு வழிகளிலும் உதவி புரிந்த அனைத்துத் தேசப் பற்றாளர்களுக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

அதே வேளை, இந்நூலை பால்ராஜ் அவர்கள் வீரச்சாவைத் தழுவிய நினைவுநாளான மே 20, 2016 அன்று வெளிக்கொண்டுவர எடுத்த முயற்சிகள் பயனளிக்காதபோதும், மாவீரர்நாள் மட்டுமல்ல, பால்ராஜ் அவர்களின் பிறந்த தினமுமான 27.11.2016 அன்று இந்த வரலாற்று நூலை வெளிக்கொண்டுவருவதற்கு கிடைத்த வாய்ப்பையிட்டு நாம் பெருமையும் மனநிறைவும் அடைகின்றோம்.

ஈழமுரசு

வெளியீட்டுப் பிரிவு

சமர்ப்பணம்

தேச விருதலைக்கு
விதையாக வீழ்ந்த
வீரமறவர்களின்
பாதங்களுக்கு...

உள்ளே...

- நான் ஆழமாக நேசித்த தலைசிறந்த போர்த் தளபதி.
தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்
- மகா மாவீரர் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்கள்.
பொன். தியாகம்
- பால்ராஜ் அண்ணையின் போரியல் வாழ்வின் ஒரு துளி.
விதானையார்
- உலக ஆச்சரியங்களில் பால்ராஜும் ஒருவர்.
பரமு மூர்த்தி
- முட்ட வந்த பகையெயல்வாம் முதுகொடித்த மாவீரன்.
வ.கௌதமன்
- அழியாத வரலாற்றுச் சின்னம்.
பழ.நெடுமாறன்
- குண்டுகளின் நடுவில் நிற்பதும் போராடுவதும் பால்ராஜிற்குரிய குணம்.
கவிஞர் காசி ஆனந்தன்
- நுழைவாயில்.
கி.ஜெய்சந்தர்

பசிலனின் இன்னொரு போர்முகம் பால்ராஜ்!

[வரலாறு தொடக்கம்]

- மாவீரன் பால்ராஜ்.
பிரிகேடியர் தீபன்
- விடுதலை வரலாற்றில் மூடப்பாத சரித்திரம்.
ச.பொட்டு
- மரபுவழி இராணுவமாக உலகைப் பார்க்க வைத்த பால்ராஜ்.
கேணல் சூசை
- பிரிகேடியர் பால்ராஜ் வீரத்தின் குறியீடு.
யோ.செ.யோகி

நான் அறமமாக நேசித்த தலைசிறந்த போர்த்தளபதி!

எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய தமிழீழ மக்களே,

விடுதலைக்கான நீண்ட பயணத்திலே எமது சுதந்திர இயக்கம் எத்தனையோ அற்புதமான தியாகங்களைப் புரிந்திருக்கிறது. எத்தனையோ வீரகாவியங்களைப் படைத்திருக்கிறது. எண்ணற்ற சாதனைகளை நிகழ்த்தியிருக்கிறது. மகத்தான இராணுவ வெற்றிகளைக் குவித்திருக்கிறது. இந்த இமாலய வெற்றிகள் பல வற்றுக்கு நடுநாயகமாக நின்று, எமது சண்டையணிகளையும் மரபுப் படையணிகளையும் வழிப்படுத்தி, நெறிப்படுத்திச் சமராடிய எமது வீரத்தளபதி இன்று எம்முடன் இல்லை. இவரது இழப்பால் எமது தேசம் ஆற்றமுடியாத துயரத்திலும் ஆழ்ந்த வேதனையிலும் இன்று மூழ்கிக்கிடக்கிறது.

பொதுவாகவே, விடுதலை இலட்சியத்தில் பிடிப்பு ஏற்பட்டு விட்டால், எமக்கு துன்ப துயரங்கள் தெரிவதில்லை. வேதனைகள் புரிவதில்லை. உடல் உபாதைகள் அழுத்துவதில்லை. இயற்கைகூடக் குறுக்கே நிற்பதில்லை. எனது அன்புத் தளபதி பிரிகேடியர் பால்ராஜுக்கும் அப்படித்தான். ஓயாது குமுறும் சமர்க்களங்களையெல்லாம் அவன் ஓய்வில்லாது, உறக்கமில்லாது எதிர்கொண்

டான். அங்கு இரவு, பகல் பாராது செயற்பட்டான். கொட்டும் மழையும் கோடையின் கொழுத்தும் வெய்யிலும் அவனைக் கட்டிப்போட்டது கிடையாது. கொடிய சண்டைக் களங்களில் எல்லாம் எத்தனையோ துன்பங்களைச் சமந்தவாறு, எத்தனையோ நெருக்கடிகளைச் சமாளித்தவாறு, எத்தனையோ ஆபத்துக்களை எதிர்கொண்டவாறு அபாரமான மனவறுதியோடு போராடினான்.

தலைசிறந்த போர்த்தளபதி என்ற வகையில் நான் அவனை ஆழமாக நேசித்தேன். அவன் மீது அளவு கடந்த அன்பும் பாசமும் கொண்டிருந்தேன்.

அவன் அறிமுகமாகிய நாளிலிருந்து அவனுள் அபூர்வ போர்ப் பண்புகளும் போர்க்குணங்களும் இயற்கையாகவே நிறைந்து கிடப்பதைக் கண்டுகொண்டேன். ஆற்றல் மிக்க, ஆளுமை மிக்க இலட்சியப் போராளியாக அவனை வளர்த்தெடுத்தேன். அபாரமான துணிவும், அசுர வேகமும், சிறந்த தாக்குதல் உத்திகளும், நேர்த்தியாகப் படை நகர்த்தும் ஆற்றலும், கூட்டுக்குலையாத குறிதவறாத செயற்பாடுகளுமாக அவன் வெளிப்படுத்திய போர்ப் பண்புகள், எமது எதிரிக்கு அச்சத்தைக் கொடுத்தன. அதே நேரம், எமது போராளிகளின் மனோதிடத்தையும் இலட்சிய உறுதியையும் மேலும் உரமாக்கின. எமது மக்களுக்கு பெரும் வெற்றிகளைத் தேடித்தந்தன.

பிரிகேடியர் பால்ராஜ் எம்மைவிட்டு எங்கும் போய்விடவில்லை. எமது தேசத்தின் சுதந்திர மூச்சாக, எம்மையெல்லாம் உள்ளிருந்து இயக்குகின்ற இலட்சிய நெருப்பாக அவன் என்றும் எம்முள் எரிந்துகொண்டிருப்பான்.

வே.பிரபாகரன்
தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்

21.05.2008

மகாமாவீரர் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்கள்

இவரும், இவர் பெயரும் இலங்கை, இந்திய இராணுவத்திற்கு சிம்மசொப்பனம். இவரை 1989ம் ஆண்டு எமது இல்லத்தில் சில நாட்கள் பராமரிக்கும் காலத்தில் இருந்து, வீரச்சாவையடையும் திகதி வரை நான் அவருடன் பழகி வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றேன். இவர் நல்லவர், வல்லவர், சராசரி சிவப்புநிற அழகான வாலிபர். அடக்கமானவர், சிரித்த முகத்துடன் காணப்படுபவர். தளபதிகளுக்கெல்லாம் தளபதியாகப் போராடிய மூத்த தளபதி.

போராட்ட நேரம் தவிர போராளிகளுக்கெல்லாம் நல்ல நண்பன், நல்ல அண்ணன், நல்ல தம்பி. பொது மக்களுக்கெல்லாம் நல்லபிள்ளை. மக்களை முறைசொல்லி அழைத்து உரிமையோடும் நெருக்கத்துடனும் பழகுவார். யார் ஏழை, யார் பணக்காரன் என்று பாராமல் எல்லோருடனும் சமனாகப் பழகுவார். சண்டைக் களத்தில் புயலாகப் போராடும் போராளியாக போராட்டத்தை வழிநடத்தும் இவர், மனதளவில் குழந்தை சபாவம் கொண்டவர். இவர் எனது செல்லப்பிள்ளை. என்னிலும் எனது பணியிலும் பற்றுக்கொண்டவர்.

வீரச்சாவு நிகழ்வுகளில் கலந்துகொள்ளும் தளபதிகளில் இவர் முதன்மை இடத்தில் உள்ளவர். மக்களுடன் மக்களாக நின்று வீரவணக்கம் செலுத்துவார். இவருடைய நண்பர்கள் பிரிகேடியர் தீபன், பிரிகேடியர் தமிழ்ச்செல்வன் ஆகும். எமது தலைமையினுடைய கூட்டங்கள் நடைபெறும்போது இவர்கள் மூவரும் ஒன்றாக இருந்து சிரித்துப்பேசி மகிழ்ந்திருப்பதை நான் கண்டிருக்கின்றேன்.

காட்டில் உள்ள துயிலும் இல்லங்களை வெளியில் கொண்டுவரவேண்டும் என்று தலைமைக்கும், எனக்கும் எடுத்து உரைத்தவர் இந்த பால்ராஜ் தான். பால்ராஜலும் பொட்டம்மானும் நானும் காட்டு முகாம்களில் இருந்த அந்தத் துயிலும் இல்லங்களைத் தரிசித்து வெளியில் கொண்டுவருவதற்கான ஆயத்தங்களை உரை மூலமும் காணொளி மூலமும் தலைமைக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றோம். இதன்பின்னர் இந்திய இராணுவத்துடனான போரின்போது வீரச்சாவைத் தழுவி, காட்டிலுள்ள முகாம்களில் விதைக்கப்பட்ட மாவீரர்களின் வித்துடல்கள் அங்கிருந்து மணலாற்றில் இருந்த ஜீவன் முகாமிற்கு நகர்த்தி, புனிதபூமி என்ற பெயரோடு இயங்கிவந்தது.

எமது தேசியத் தலைவரின் முழு நம்பிக்கைக்குரியவர். சங்கர், லிங்கம், திலீபன், கிட்டு ஆகியோரின் வீரச்சாவில் கலங்கிய எமது தலைமை பால்ராஜை இழந்து

கலங்கியதை நேரில் காணமுடிந்தது. இது எதிர்பாராத வீரச் சுகவீனச் சாவு. தான் வீரச்சாவடைந்தால், புனிதபூமி துயிலும் இல்லத்தில் தன்னை விதைக்கும்படி இவர் என்னிடம் கூறியிருந்தார். ஆனால், போர்ச்சூழல் காரணமாகவும் தலைமையின் ஆலோசனையின் பெயரிலும் முள்ளியவளை துயிலும் இல்லத்தில் இவரது வித்துடல் விதைக்கப்பட்டது.

தனது பிறந்த இடத்தில் இருந்து குடும்பத்தோடு இடம்பெயர்ந்து இவர்கள் முள்ளியவளையிலேயே வாழ்ந்து வந்ததை நான் அறிவேன். ஆகவே முள்ளியவளையில் விதைத்ததும் ஓரளவுக்கு சரி என்று நான் நினைத்திருந்தேன்.

இவரது வீரவரலாறு சிலரால் புத்தக வடிவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது கேள்விச் செவி கொண்டு, பத்திரிகைச் செவி கொண்டு குறைத்தும், மிகைப்படுத்தியும் சில கற்பனையாகவும் பிழையாகவும் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மாவீரர் வரலாற்றைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதை சரியென்று நான் கூறமாட்டேன். இது என்னை வேதனைப்படுத்துகின்ற ஒரு விடயமாகும்.

இப்புத்தகத்தில் தன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்ட போராளி விதானையார், பிரிகேடியர் பால்ராஜ் உடன் இணைந்து வாழ்ந்த களப்போராளி என்று நினைக்க முடிகின்றது. அத்தனை சமர்க்கள வரலாறும் பால்ராஜ் உடன் இணைந்து போராடி இருக்கின்றார் என்று கருத இடமிருக்கிறது. இந்த வெளியீடு மூலமாக வரலாறு அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதனை வெளியிடுவதன் மூலம் அமைப்பிற்கும் மாவீரர்களுக்கும், மாவீரர் குடும்பங்களிற்கும், ஈழத்து மக்களுக்கும் ஒட்டுமொத்த தமிழினத்திற்கும் என் புனிதப் பணிகளுக்கும் உதவியை பெருமையை இவர் பெற்றுக்கொள்கின்றார். இவருக்கு எமது தலைமை, எமது மாவீரர் பணிமனை செயலகம் சார்பாக எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதில் பெருமை அடைகின்றேன்.

‘புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்’

வான். தீயாகம்

பணிமுதல்வர்

தேசிய மாவீரர் பணிகள் செயலகம்

02.05.2016

பால்ராஜ் அண்ணையின் போரியல் வாழ்வின் ஒரு துளி

‘மீமா’ என்ற பெயரைக் கேட்டாலே, முன்னே காலடி எடுத்து வைக்க நடுங்கும் இந்தியப்படை. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் மீமாவுக்கு நிகராக இன்னும் ஒருவர் வரவில்லை. மீமா என்றாலே போராளிகளுக்கும் தளபதிமார்களுக்கும் மிகவும் பிடித்த ஒருவர். ஒரு கள முனையில் நின்று ஒரு தாக்குதலை வழி நடத்திக் கொண்டு வோக்கிடோக்கியில் “சேரா சேரா... மீமா ஓவர். நீ உன்பக்கத்தால் உடைத்துக்கொண்டு போ, இந்தப் பக்கத்தால் நான் வருகின்றேன்” என்ற குரல் வோக்கிடோக்கியில் கேட்டாலே போதும் போராளிகள் எல்லோரும் “மீமா வந்திட்டார் மச்சான், இனி ஒன்றுக்கும் தயங்கத்தேவை இல்லை” என்ற உற்சாகத்தோடு களமுனை சூடு பிடிக்கும். அதே நேரம் இந்தியப் படையாக இருந்தாலும் சரி சிறீலங்காப் படைகளாக இருந்தாலும் சரி, எந்த இராணுவப் பிரிகேடியர்களாக இருந்தாலும் சரி மீமாவின் குரல் வோக்கிடோக்கியில் கேட்டாலே காலடி எடுத்து முன்னேறுவதற்கு தயங்குவார்கள். இதுதான் எங்கள் பால்ராஜ் அண்ணை.

நான் அவரோடு பழகிய காலங்கள் வரலாறு எனக்குத் தந்த பெரும் பரிசு. 1985 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் நானும் அவரும் ஒன்றாக பசீலன் அண்ணையின் அணியில் இருந்தோம். இந்திய இராணுவத்தோடு போர் நடந்த வேளையில், மேஜர் பசீலன் அண்ணாவின் வீரச்சாவுக்கு பின்னர் முல்லை மாவட்ட பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் பல தாக்குதல் நடவடிக்கையின் போதும் நானும் அவரோடு கலந்து கொண்டேன். ராமருக்கு உதவிய அணில் போல, நானும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் அணிலாக வாழ்ந்து இருந்தேன். உண்மையில் ஒரு மனிதன் பிறந்தான், வாழ்ந்தான் என்று முடியாமல் இப்படியான நாயகரோடு ஓர் அணிலாக வாழ்ந்து இருக்கின்றேன் என நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

நாங்கள் சுபாஷ் சந்திரபோஸ், லெனின், சேசுவேரா போன்ற புரட்சியாளர்களைப் பற்றி படித்து இருக்கின்றோம். ஆனால், உண்மையில் இது எல்லாத் தையும் விட எங்கள் சமூ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கை நீட்டி காட்டக்கூடிய அளவில் எங்கள் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் வளர்த்த பிள்ளைகளில் பல தளபதிமார்கள். அதில் மீமா உலகளவில் பேசக்கூடிய ஒருவர்.

பால்ராஜ் அண்ணையின் இராணுவ உத்திகளை கண்ட தேசியத் தலைவர், 1988 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வன்னி மாவட்டப் போறுப்பாளராக அவரை நியமித்தார். அரசியல் விடையமாக இருந்தாலும் சரி இராணுவ ரீதியான விடயங்களாக இருந்தாலும் சரி அவருக்கு நிகராக யாருமே இல்லை. அவரின்

ஓவ்வொரு நகர்வையும் பார்த்த தேசியத் தலைவர், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவத் தளபதியாக 1993 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து நியமித்திருந்தார். இந்தப் பொறுப்பு விடுதலைப் போராட்டத்தில் யாருக்குமே வழங்கப்படாத ஒன்று. அந்தப் பொறுப்பை இறுதி வரையும் சிறப்பாக செய்தவர் லீமா.

இதனைப்போல் எத்தனை நூல்கள் வந்தாலும் அவரைப்பற்றி எழுதுவதற்கு போதாது. 'பசிலனின் இன்னொரு போர் முகம் பால்ராஜ்' என்ற இந்நூலில் வரும் விடயங்கள் பால்ராஜ் அண்ணையின் ஆயிரம் விடயங்களில் ஒரு துளி மட்டும் தான். எனது மனதில் மறக்காமல் இருந்த சில விடயங்களே இந்நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

எமது போராட்ட வரலாற்றை எழுத்து வடிவிலோ, அல்லது காணொளி வடிவிலோ ஆவணப் படுத்துவதை எப்படிமே தேசியத் தலைவர் வலியுறுத்து வார். அவரின் விருப்பம் போல் இந்த நூல் வெளிவருகின்றது. இதேபோல் இன்னும் பல நூல்கள் போராட்ட வரலாற்றை தாங்கிய நூல்கள் வெளிக் கொண்டு வரப்படவேண்டும் என ஈழமுரசு குடும்பத்தினரை இவ்வேளையில் அன்பாக கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இப் பதிவை நுட்பமாகக் கேட்டு பதிவு செய்த ஆசிரியருக்கும், ஈழமுரசு குடும்பத்தினருக்கும் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

விதானையார்

20.04.2016

உலக ஆச்சரியங்களில் பால்ராஜம் ஒருவர்

உலகத் தலைவர்களில் ஒருவர்தான் தலைவர் பிரபாகரன். இதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது. அதுபோன்று உலக படைத்துறைத் தளபதிகளில் ஒருவர் பிரிகேடியர் பால்ராஜ். பால்ராஜின் ஒவ்வொரு இராணுவ நடவடிக்கையும் முன்னுதாரணமானவை, உலகப் பிரசித்திபெற்றவை. போராளிகளின் ஆசானாகவே வாழ்ந்தவர்தான் பால்ராஜ்.

பால்ராஜின் சண்டைக் களங்கள் எவராலும் மறக்கமுடியாதவை. எந்தச் சூழ்நிலையிலும், திட்டமிட்ட தாக்குதலானாலும் சரி, திடீரென ஏற்பட்ட

தாக்குதலானாலும் உடனடியாகவே முடிவெடுத்து தாக்குதல் நடாத்தி வெற்றியைத் தனதாக்குபவர்தான் பால்ராஜ். எப்படி இது இவரால் முடிகிறது? உண்மையில் ஆச்சரியம் தான். எந்தச் சண்டையானாலும் பால்ராஜ் போனால், அது வெற்றியாகத்தான் முடியும் என மக்களே கூறிவிடுவார்கள்.

மக்கள் நலனில் மிகவும் அக்கறையாக இருப்பார். தனது பகுதியில் மக்கள்

பொருளாதார ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டாலும் சரி, வேறு எந்தப் பாதிப்பானாலும் சரி அதைச் சரிசெய்வதற்கு உடனடியாகவே முயற்சி எடுப்பார். இப்படியான பல சந்தர்ப்பங்களில் இதைச் சரிசெய்வதற்கு தன்னோடு இருக்கும் அரசியல்வேலை செய்பவர்களை ஆலோசனைக்காகவும் நடவடிக்கைக்காகவும் எம்மிடம் அனுப்பி வைத்துவிடுவார். இப்படிப் பல தடவைகள் நடைபெற்றன. அரசியல் வேலைகள் பற்றி எல்லாமே தெரிந்து வைத்திருந்தார். அவர் வெறும் சண்டைக்காரனாக மட்டுமன்றி மக்களின் தலைவனாகவும் வாழ்ந்தார்.

பால்ராஜோடு நான் பழகியது மறக்கமுடியாதவை. பால்ராஜ் என்னைச் சந்தித்த நாட்களெல்லாம் அரசியல் வேலையை எப்படிச் சிறப்பாகச் செய்வது என்பது பற்றியே விவாதிப்பார். இது எப்போது சந்தித்தாலும் வழக்கமாக இருக்கும்.

ஒரு முறை இந்திய இராணுவம் மூலை முடுக்கெல்லாம் முகாம் அமைத்திருந்த வேளையில் என்னோடு தொடர்பு கொண்ட பால்ராஜ், அரசியல்வேலை செய்பவர்களின் செயல்திறன் காணாமல் உள்ளது. அவர்களுக்கு குறைந்தது மூன்று நாளாவது வகுப்புகள் எடுக்கவேண்டும் எனக்கேட்டார். நான் தயார், இது தொடர்பாக இன்னொரு பொறுப்பாளருடன் கதைக்கும்படி சொன்னேன். ஒரு கிழமையிலையே கதைத்து ஒழுங்குபண்ணிவிட்டு என்னை அழைத்தார்.

ஒரு காட்டுக் கிராமத்தில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றில் அந்த அரசியல் வகுப்பு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தது. அக்கிராமத்திற்கு மிக அருகாமையில் நாலாபுறமும் சுற்றிவர இராணுவ முகாம்கள் அமைந்திருந்தன. பால்ராஜைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்திருந்ததால் பாதுகாப்பைப் பற்றி கவலையே படவில்லை. அந்த மூன்று தினமும் அவ்விடத்தின் பாதுகாப்பைத் தானே நின்று ஒழுங்குபடுத்தினார். அந்த மூன்று நாள் வகுப்பைப்பற்றி பல ஆலோசனைகளை என்னுடன் விவாதித்தார். அக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் எனது வகுப்புக்கு அவசியமானவையாகவே இருந்தன.

சண்டையிலை மாத்திரமல்ல அரசியலிலும் நல்ல அனுபவக் கருத்துக்களை கொண்டிருந்தார் என்பதை அன்றுதான் நான் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. எவ்வித பிரச்சினைகளும் இன்றி மூன்று நாள் வகுப்பும் வெற்றிகரமாக முடித்தேன். இந்த வெற்றிக்குப் பின்னாலும் பால்ராஜ்தான் இருந்தார். உலக ஆச்சரியங்களில் ஒன்றுதான் பால்ராஜின் சாதனைகள்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும் அதன் ஈகங்களும், வீரமும் உலக விடுதலைப் போராட்ட தரத்திலானவையே. ஒவ்வொரு மாவீரனின் பின்னாலும் ஒவ்வொரு தனி ஈகக்கதைகளும், வீரக்கதைகளும் உண்டு. அது போன்று பல வீரத் தளபதிகளுக்கு பின்னாலும் பல வீரக் கதைகள் உண்டு. இவற்றை வெறும் வார்த்தைகளில் வடித்துவிட முடியாது. இவற்றில் வெளிவந்தவை மிகவும் அற்பமானவையே. இவை முழுமையாக வெளிவந்தால் உலகம் முழுவதும் இக் கதைகள் தான் பேசப்படும்.

இம் மாவீரர்களுக்கும், தளபதிகளுக்கும் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் இப்போதும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தமது கண்ணால் கண்டவையை வெளியில் கொண்டுவந்தால் தமிழீழம் மட்டுமல்ல உலகமே எம் மாவீரர்களைப் பூசிப்பார்கள். இவ்வேளையில், இப் பணியில் காலடி எடுத்து வைத்துள்ள ஈழமுரசு குடும்பத்தினருக்கு எனது பாராட்டினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பரம மூர்த்தி

முன்னாள் தமிழீழ அரசியல் பொறுப்பாளர்.

09.04.2016

முட்ட வந்த பகையையெல்லாம்

முதுகொடித்த மாவீரன்

என் தாய்க்கும் தாய்மொழிக்கும் சமமான எனது தமிழ்த் தேசியத் தலைவர் மேதகு வே. பிரபாகரன் அவர்களின் படையில் நின்ற எத்தனையோ தளபதிகளின் மேல் மரியாதையும் ஓர் ஈர்ப்பும் இருந்தாலும், எப்போதும் என் பேரன்பிற்கும் பெரும் பாசத்திற்கும் உரியவராக தெரிபவர் பிரிகேடியர் அண்ணன் பால்ராஜ் அவர்கள்.

பால்ராஜ் அண்ணனின் வரலாற்றை வாசிக்கும் போது அவர் நம் மண்ணை நம் மொழியை காக்கப் போராடியவர் மட்டுமல்ல எத்தனையோ இக்கட்டான தருணங்களில் நம் இனத்தைக் காக்கப் போராடிய தமிழீழத் தேசியத் தலைவரையே பாதுகாத்தவர் என்பதுதான் மிகமிக முக்கியமான காரணம்.

தன் காலம் முழுக்க களமாடிய சமர்களிலெல்லாம் வெற்றிகண்ட புனிதப் போர்வீரன். தலைவன் சொல்லில் இயங்கிய விடுதலைத் தீப்பொறி. நடமாடிய போராயுதம். வருங்கால வரலாறுக்காகத் தம்மையே கரைத்துக் கொண்ட களப்போராணி! முன் வைத்த காலை பின் வைக்காத போர்ப்படைத் தளபதி! வளைந்த கால்களோடு தன் தாய் நிலம் நிமிர்த்த தளராமல் போரிட்ட சமர்க்கள நாயகன். முட்ட வந்த பகையையெல்லாம் முதுகொடித்து சிதைத்த முனை மழுங்கா மாவீரன். பால்ராஜ் அண்ணனின் பரிசுத்தமான அர்ப்பணிப்பை உள்வாங்கும் போது இப்படி என்னென்னவெல்லாமோ சொல்லத் தோன்றுகிறது என் மனதில்!

உலகம் முழுக்க வாழுகின்ற கோடிக்கணக்கான தமிழர்களின் வீடுகளில் நம் தமிழீழத் தேசியத்தலைவரின் படம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நம் உன்னதத் தலைவரின் வீட்டில் ஒரே ஒரு படம் மட்டும்தான் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அது நம் தமிழீழ உறவுகளால் 'லீமா' என்று அன்போடும் ஆசையோடும் அழைக்கப்பட்ட பால்ராஜ் அண்ணனின் புகைப்படம். மரணம் கொன்ற மன உறுதி கண்களில் மின்ன இடுப்பளவு தண்ணீரில் பால்ராஜ் அண்ணன் நடந்து வருவார். அவரின் பின்னால் வரிசைகட்டி நம் புலிவீரர்கள். எதிரியின் இலக்கு நோக்கி ஆயுதங்களோடு அணிவகுக்கும் அதி உன்னதமான புகைப்படம்.

போர்க்களமே வாழ்வாகிப் போன பால்ராஜ் அண்ணனை நம் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் அளவு கடந்து நேசித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்ட முதல் சிறப்புப் படையணியான சார்ள்ஸ் அன்ரனியின் முதலாவது சிறப்புத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாமல்

தமிழீழத்தின் இராணுவத் தளபதியாக தலைவர் அவர்களால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட ஒரே தளபதி அண்ணன் பால்ராஜ் அவர்கள். போர்க்களத்தில் சிங்களத் தளபதிகள் தங்களது படைவீரர்களுக்கு கட்டளையிடும் ஒரு முக்கியமான வாக்கியம் 'யார் வந்தாலும் அடி சண்டையிடு... பால்ராஜ் இருந்தா மூவ் பண்ணற நிப்பாட்டு... வித்தீரா பண்ணிடு..!'

இந்த வீர வரலாற்றை வாசிக்கும் போது எத்தனை முறை மெய்சிலிர்த்து போனேன் என்று எண்ணிக்கையால் சொல்ல முடியவில்லை.

தண்ணீர் எடுக்க நீண்ட தூரம் போக வேண்டும் என்பதால் பால்ராஜ் அண்ணன் தனது வீரர்களுடன் இணைந்து உடனே கிணறு வெட்டி நீர் எடுத்து தாகம் தீர்க்கிறார். ஏதோ இளநீர் வெட்டி குடிப்பதைப் போல... இதெல்லாம் எப்படி? எல்லாம் தலைவரின் வளர்ப்பு.

எதிரிகளைத் தூண்டி கடுமையான தாக்குதலை நடத்த வைத்து அதில் வெடிக்காத ஏவுகணைகள், வெடிபொருட்களை சேகரித்து அவர்கள் தேடுதல் வேட்டைக்கு வரும் வழியில் அவைகளையே வெடிக்க செய்து எதிரிகளுக்கு பாரிய உயிர் சேதத்தை ஏற்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ஆயுதங்களை அள்ளி வந்து நினைத்ததை சாதிக்கும் சாதாரியம் பால்ராஜ் அண்ணனுக்கு மட்டுமே வாய்த்திருந்தது.

ஒரு வீரனை அவனது சமூகம் மதித்துக் கொண்டாடினால்தான் அது வெற்றி. அதனினும் பெரும் வெற்றி ஒன்று உண்டு. ஒரு வீரன் எந்தச் சமூகத்தை எதிர்த்துப் போராடுகின்றானோ அந்த எதிரிச் சமூகம் ஒரு வீரனை மதித்து வணங்கினால் அதுதான் உண்மையான வெற்றி. அப்படி எதிரிகளாலும் கொண்டாடப்பட்டவர்தான் நம் பால்ராஜ் அண்ணன்.

அமைதி காலகட்டம். 2003 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூரில் இதய அறுவை சிகிச்சை முடிந்து கொழும்பு விமான நிலையம் வந்து இறங்குகிறார் பால்ராஜ் அண்ணன். முப்பத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட இளம் சிங்கள இராணுவத் தளபதிகள் அண்ணனை சூழ்ந்துகொள்கிறார்கள். ஏதோ சதி நடக்கிறது என்று எண்ணுவதற்குள் தமிழ் தெரிந்த ஒரு சிங்கள இராணுவத் தளபதி புன் சிரிப்போடு பால்ராஜ் அண்ணனை கைபிடித்து 'வத்திராயன் குடாரப்பு பொக்ஸ்' சண்டை பிடித்த பால்ராஜை எப்போதாவது அருகிலிருந்து பார்ப்போமா அப்படி ஒரு பாக்கியம் எங்களுக்கு கிடைக்குமா என்று காத்திருந்தோம். எங்கள் இராணுவத்துக்கு நீங்கள் கனவு நாயகன்' என்ற படியே கட்டிப் பிடித்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனர் சிங்களத் தளபதிகள்.

அப்படி அவர்கள் பாராட்ட காரணம் என்ன? வடக்குப் புறம் பலாலி இராணுவம் ஒட்டியுள்ள யாழ்குடாவில் நிற்கு 20 ஆயிரம் சிங்கள வீரர்கள், வடமேற்கில் பளை இராணுவ முகாமில் 7 ஆயிரம் சிங்கள வீரர்கள், தெற்கு புறமாய் 14 ஆயிரம் சிங்கள வீரர்கள் மொத்தம் 41 ஆயிரம்பேரை சண்டையிட்டு வெற்றி கொள்ள வெறும் 1500 பேரை மட்டும் வைத்து கொண்டு களம் புகுந்தார் பால்ராஜ் அண்ணன். அதுவும் எதிரிகளிடம் கடற்படை, வான்படை, எறி கணைப்படை, பீரங்கிப்படை. தொடர்ந்து தங்கு தடையில்லாத உணவு, ஆயுத சப்பளை. இங்கு சிறு ரக ஆயுதங்களோடு சரி. அதுமட்டுமல்லாமல் உணவு ஆயுத சப்பளை அடியோடு இல்லை. தொடர்ந்து 34 நாட்கள் அடி அடியென மரண அடி அடித்து வெற்றி கண்டவர் பால்ராஜ் அண்ணன் அவர்கள்.

முன்பு போட்ட ஒப்பந்தப்படியே வெற்றிக்குப்பின் கிளிநொச்சியிலிருந்து தலைவர் வருகிறார். புதுக்காடு சந்திப்பிலிருந்து பால்ராஜ் அண்ணன் வருகிறார். தன்னை கண்டதும் தலைவர் கைகுலுக்கி பாராட்டுவார் என்று நினைத்தவருக்கு பெரும் ஏமாற்றம். நேரம் கடக்கிறது தலைவர் நிதானமாக ஒரு வாக்மேனை எடுத்து பால்ராஜ் அண்ணனிடம் தருகிறார். சிங்கள இராணுவ மந்திரி ரத்வத்தே, இராணுவ தளபதி ஹெட்டியாராட்சியே வறுத்தெடுக்கும் சொற்கள் கேக்குறது 'வெறும் 1500 பேர் , 40 ஆயிரம் பேர் நீங்கள் ஓடிவருகிறீர்களே வெக்கமாக இல்லை' என்று காறித்துப்புகிறார். அதற்கு சிங்கள இராணுவ தளபதி 'மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் சண்டையில் பிரபாகரன் இருந்திருந்தால் கூட சமாளித்திருப்போம். வந்திருப்பது பால்ராஜ். அவன் வந்து உட்கார்ந்து விட்டானென்றால்

கிளப்ப முடியாது' தலைவர், பால்ராஜ் அண்ணனை பெருமை பொங்க பார்த்து விட்டு 'எதிரியே உன்னை பாராட்டி விட்டான் நானென்ன பாராட்டுவது வெண்டுட்ட.. பால்ராஜ்!' என்று கட்டித் தழுவி பாராட்டினாராம். உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து எந்த இனத்திலாவது எந்த வரலாற்றிலாவது இப்படி ஒரு தளபதியை இப்படி ஒரு தலைவன் பாராட்டியிருப்பானா? அதுதான் தமிழ் வீரம்! தமிழ் அறம்.

பால்ராஜ் அண்ணன் ஒரு காவியம். தமிழ்த் தலைமுறைகள் காலங்காலமாக - தமிழ் நிலம் வல்லரசு நிலமாக ஆனபின்பும் நினைத்து நினைத்து போற்றிக் கொண்டே இருக்க வேண்டிய வீரகாவியம்.

கடைசி 50 ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற உலகப் புகழ்பெற்ற சண்டைகளில் மிக முக்கியமானது ஆனையிறவு சண்டையென மிகச் சிறந்த இராணுவ விமர்சகர்கள் வர்ணித்து எழுதுகின்றனர். உலகத்தையே ஆட்டிப்படைக்கின்ற அமெரிக்கா, தனது இராணுவப்பள்ளியில் ஆனையிறவு சண்டையையும், அண்ணன் பால்ராஜ் அவர்களையும் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கொரு ஆசை, எங்களின் பால்ராஜ் அண்ணனை வரலாறாய் எழுதுகிறார்கள், பாடமாய் படிக்கிறார்கள். அந்த வீரம் செறிந்த மாவீரனை பாடமாக எடுத்து இந்த உலகத்திற்கு இந்தப் பூமிப்பந்தின் ஆதி இனத்தின் வீரம் அறம் ஈரத்தை ஓர் உன்னத தரிசனமாகக் காட்ட வேண்டும். வேட்கையோடு காத்திருக்கிறேன்.

பிசிறில்லாத சித்திரம் போல் இந்த வீர வரலாற்றை வெளிக்கொணர்ந்த விதானையாரை நெஞ்சாரப் பாராட்டுகிறேன். நாமும் களத்தில் நிற்பது போன்ற ஒரு பிரம்மை எப்படி எழுத்தில் சாத்தியப்படும் என்பது இதனை வாசிக்க வாசிக்க பிரம்மிப்பாகவே இருக்கிறது. இந்தப் படைப்பினை அச்சில் கொண்டு வருவதோடு அயர்ச்சியின்றி தனது தமிழ்ப்பணியை செய்து கொண்டிருக்கும் 'ஈழமுரசு' குடும்பத்திற்கு எனது அன்பும் வாழ்த்துகளும்.

'எதிர்க்க துணிந்தால் தமிழ் மீளும்
எதற்கும் துணிந்தால் தமிழ் ஆளும்'

பேரன்போடு

வ.கௌதமன் (கியக்குநர்)

சூளைமேடு

சென்னை - 94

நாள் : 24.04.2016

அநியாத வரலாற்றுச் சின்னம்

1990 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 19ஆம் திகதி முதல் மார்ச் 7ஆம் திகதி வரை தமிழீழத்தில் பயணம் செய்தேன். அப்போது பல நாட்கள் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களுடன் தனித்துப் பேசும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்.

இந்திய அமைதிப்படை, சிங்களப்படை ஆகியவற்றை எதிர்த்து விடுதலைப் புலிகள் வீரமுடன் போராடிய பல நிகழ்ச்சிகளை அவர் நினைவு கூர்ந்தார். “எங்கள் இளைஞர்களின் வீரச்செயல்கள் தொகுக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு எங்களின் தியாக வரலாறு புரியும்” என்று கூறினார்.

தமிழீழத் தேசியத் தலைவரின் இந்த விருப்பத்தை தம்பி விதானை நன்கு நிறைவேற்றியிருக்கிறார். சமர்க்கள நாயகன் என தலைவராலேயே பாராட்டப் பெற்ற பிரிகேடியர் பால்ராஜ் குறித்த வரலாற்றை அவர் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களுடன் காட்டில் நான் தங்கியிருந்த போது தளபதி பால்ராஜை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அதைத் தொடர்ந்து விந்தையான செயல் ஒன்றை புரிந்தார். இலண்டனிலிருந்து கிட்டு, பிரபாகரன் அவர்களுக்காக மிக நவீனமான கைக்கடிகாரம் ஒன்றினையும் சிறிய வாக்மேன் ஒன்றினையும் அனுப்பியிருந்தார். அவற்றை என்னிடம் தம்பி காட்டியபோது “கிட்டு அன்போடு அனுப்பிவைத்ததை கையில் கட்டிக்கொள்ளாமல் வைத்திருக்கிறீர்களே?” என்று நான் கேட்ட போது, தம்பி சிரித்துக்கொண்டே “என் மனைவி எனக்கு ஒரு கடிகாரத்தை அன்புப் பரிசாகக் கொடுத்திருக்கிறாள். எந்த நேரமும் இது உங்கள் கையில் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிறாள். அதை மீற என்னால் இயலாது” என்று கூறிவிட்டு கலகலவென்று சிரித்தார். பிறகு அருகே இருந்த பால்ராஜை அழைத்து அவருக்கு அந்தக் கடிகாரத்தையும் மற்றொரு தளபதி பதுமனுக்கு வாக்மேனையும் பரிசாக வழங்கினார்.

முல்லைத்தீவு பகுதியில் மேஜர் பசிலனுடன் இணைந்து பால்ராஜ் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். பசிலனின் மறைவிற்குப் பிறகு அப்பொறுப்பை அவர் ஏற்றார். மணலாற்றுப் பகுதியில் தலைவர் இருந்த போது அவரைச் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்க இந்தியப் படை பெரும் முயற்சி செய்தது. மணலாற்றுக் காட்டில் ஒரு புறத்தில் பாதுகாப்பு அணியின் பொறுப்பாளராக பால்ராஜ் இருந்தார். அப்போது இந்தியப் படை ஊடுருவ விடாமல் ஓட ஓட விரட்டியடித்தப் பெருமை அவருக்கு உண்டு. இதைப் போன்ற எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகளை இந்நூல் நெடுகிலும் விதானை தொகுத்திருப்பதை பாராட்டுகிறேன்.

சார்லஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படை என்ற பெயரில் நவீன ஆயுதங்களைக் கையாளும் திறமை கொண்ட தனிப்படை ஒன்றை பிரபாகரன் உருவாக்கினார். 'பயிற்சி, தந்திரம், துணிவு, வெற்றி' ஆகியவையே இப்படையணியின் தாரக மந்திரமாக இருக்கும் என்றும் அறிவித்தார். இதன் முதல் தளபதியாக பால்ராஜை நியமித்தார். இப்படையணி நிகழ்த்திய சாதனைகள் பிரமிக்கத் தக்கவையாகும்.

களத்தில் பகைவரிடம் வீரத்தைக் காட்டி வெற்றியை நிலைநாட்டும் பால்ராஜ் எவ்வளவு மனிதநேயம் படைத்தவர் என்பதையும் இந்நூல் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டுகிறது.

தமிழில் புகழ்பெற்ற பரணி நூல் ஜெயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணி ஆகும். முதல் குலோத்துங்கச் சோழனின் படைத்தளபதியான கருணாகரத் தொண்டைமான் கலிங்க நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வென்றான். அந்தப் போரில் சோழர் படை நிகழ்த்திய வீரச்செயல்களை கலிங்கத்துப் பரணி விவரிக்கிறது.

வீரமே ஆரமாகவும், தியாகமே அணியாகவும் பூண்ட விடுதலைப் புலிகளின் சமர்க்கள நாயகனான பால்ராஜ் மற்றும் அவர்களது தோழர்களின் வீர வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை சுவைபடத் தொகுத்துத் தந்துள்ள தம்பி விதானை புதியதொரு புலிப்பரணியை இயற்றியுள்ளார். அதற்காக அவரைப் பாராட்டுகிறேன்.

1990 ஆம் ஆண்டில் தமிழீழத்தில் நான் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்ட போது, கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து என்னைக் காத்தவர்களில் ஒருவர் தம்பி விதானை. தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் எவற்றைப் பதிவு செய்ய வேண்டுமென விரும்பினாரோ அவற்றையெல்லாம் இந்நூலில் விதானை பதிவு செய்திருக்கிறார். தளபதி பால்ராஜ் அவர்களுக்கு இந்நூல் என்றும் அழியாத வரலாற்றுச் சின்னமாகத் திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

- பழ.நெடுமாறன்

தமிழர் தேசிய இயக்கத் தலைவர்

01.05.2016

குன்றுகளின் நடுவில் நிற்பதும் போராவதும் பால்ராஜிற்குரிய குணம்

வியட்நாம் விடுதலைப் போரில் நெருப்பாய் நின்று தலைவர் கோசிமின் அவர்களின் ஈடிணையற்ற படைத்தலைவர் 'கியாப்' பை நினைக்கும்போதெல்லாம் எனக்குத் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களின் புலிப்படைத் தலைவர் பால்ராஜ் நினைவே வரும்.

நிமிர்வுற்ற போர் வேங்கை பால்ராஜ் உலக விடுதலையாளர் வரிசையில் நிகரற்ற வீரராய் நிற்கிறார்.

புலிகளின் மாபெரும் போராளி பால்ராஜ் உடன், கூடவே களத்தில் நின்று புலிவீரர் விதானையாரின் அனுபவத்தில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் பால்ராஜ் என்னும் மாபெரும் 'போர் ஆற்றலை'ப் புனைவுகளற்ற உண்மை வரலாறாய்ப் பதிவு செய்துள்ளது.

1984 மார்ச்சு 21ம் நாள் புதிய போராளிகள் சிலரை இந்தியாவுக்குப் பயிற்சிக்கு அனுப்புவதற்காக உழவுப்பொறி வண்டி ஒன்றில் காண்டிபனும் பால்ராஜும் செல்கின்றார்கள். நெடுங்கேணி ஒதியமலைப் பகுதியில் கடை ஒன்றில் மறைந்திருந்த சிறீலங்காப் படை வெறியர்கள் உழவுப்பொறி வண்டி மீது தாக்குதலை மேற்கொள்ளக் காண்டிபன் வீரச்சாவைத் தழுவுகிறார். பால்ராஜ் முதுகில் காயம் சுமந்தவராய் தமிழ்நாடு சென்று மருத்துவம் பெற்று - புலிகளின் 9 ஆவது பயிற்சிப் பாசறையில் கலந்து தாயகம் திரும்புகிறார். உடன் போராளி ஒருவரின் சாவோடும் - தன் உடலில் சுமந்த காயத்தோடும் தான் பால்ராஜ்ஜின் வீர விடுதலைப் பயணம் தொடங்குகிறது.

இந்திய அமைதிப்படையை எதிர்த்துப் போர் நடத்திய காலத்தில் பால்ராஜ் மேற்கொண்ட பல கரந்தடித் தாக்குதல்கள் (கெரில்லாப் போர்கள்) உலக விடுதலைப் போர்களின் வரலாற்றில் தனி இடம் பெற்றவை என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தலைமைப் படைத் தலைவராக விளங்கிய பால்ராஜ் முல்லைத்தீவின் அடர்ந்த காடுகளில் முரளி முகாம், மலை முகாம் - அலன் முகாம் - கர்ணன் முகாம் - டடி முகாம் - கோடாலிக்கல் முகாம் ஆகிய பாசறைகளை அமைத்து இந்திய அமைதிப்படையின் வலிமையான போர் ஆற்றலைத் தகர்த்தெறிந்தார்.

ஓரிலக்கம் (1 லட்சம்) இந்திய அமைதிப் படையினர் தமிழீழத்தில் களம் இறங்கிய நேரத்தில் ஒரு நாறு - இருநாறு புலவீரர்களை உடன் வைத்துக் கொண்டே பால்ராஜ் விடுதலைப் போரை ஓர்மையுடன் நடத்தினார் - எதிரிகளை ஒழித்துக் கட்டினார்.

குண்டுகளின் நடுவில் நிற்பதும் போராடுவதும் அந்த மாவீரனுக்கே உரிய குணம்.

இந்திய அமைதிப்படை போரைத் தொடங்கிய போது கோப்பாயில் முதல் களத்தைச் சந்தித்து - எதிரிகளை விரட்டி அடித்த பால்ராஜ் இந்தியப்படை வெளியேறும் வரை நிகழ்ந்த தாக்குதல்கள் அனைத்திலும் இணையற்ற படைத் தலைவராய் விளங்கி வரலாறு படைத்தார்.

வியட்நாம் தலைவர் கோ சி மின்னுடன்
ஐனரல் சியாப்

அடர்ந்த முல்லைத்தீவு காட்டில் தலைவர் மறைந்திருந்த திசையை நோக்கி அவரைக் கொன்றொழிக்கும் நோக்கோடு நகர்ந்த இந்திய அமைதிப் படைகளை வழியிலேயே மடக்கி - அழித்தொழித்து அவர்கள் கனவில் மண் போட்டவர் பால்ராஜ்.

அதிரடித் தாக்குதல் - சுற்றி வளைத்துத் தாக்குதல் - பெட்டி கட்டித் தாக்குதல் - முற்றுக்கை உடைத்துத் தாக்குதல் - எதிரி பாசறைகளைத் தாக்குதல் எனப் பால்ராஜ் என்னும் மாபெரும் போராளியின் தாக்குதல்கள் அனைத்தும் வெற்றி படைத்த தாக்குதல்களாகவே அமைந்தன.

இந்நூல் பால்ராஜ் இந்திய அமைதிப் படையை எதிர்த்துக் களமாடிய காலத்தில் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட - அவரோடு கூடவே நின்று போரடிய - விடுதலைப் போர்க் களத்தில் தங்கள் இன்னுயிரைத் தமிழீழ விடுதலைக்குக் கொடை தந்த இணையற்ற மாவீரர்கள் பலரின் போராட்டங்களையும் பதிவு செய்துள்ளது.

ஈடிணையற்ற விடுதலைப் போராளிகளான வாதலூரான் - அலன் - கப்டன் மகேந்தி - ராகுலன் - கப்டன் மேகன் - கப்டன் திருச்செல்வம் - லெப். சரத் - கௌசிகன் - விஜி - கணேஸ் - ஜஸ்ரின் - மேஜர் குமுதன் - சுரேஸ் (பொலீஸ்) - நவம் - தினேசு - தீப் - மேஜர் அகத்தியர் - கப்டன் முரளி ஆகிய 'பால்ராஜ் படை'ப் புலிகளின் ஈன்றெடுத்த அன்னை மண்ணுக்கான ஈகம் தனித் தனி வரலாறாய் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இந்நூலின் முடிவில் கேணல் தீபன் பால்ராஜ் பற்றி எழுதிய கட்டுரையை இணைத்திருக்கின்றார்கள்.

ஆணையிறவில் 1200 புலிகளுடன் இணைந்து பால்ராஜ் தொடர்ந்து 34 நாட்கள் நடத்திய சிங்கள இனவெறிப் படைகளுக்கு எதிரான இத்தாவில் பெட்டிச் சண்டையை அவர் கூடவே ஆயிரம் புயலாய்க் களமாடிய தீபன் எழுதியிருப்பது மெய் சிலிரக்கச் செய்கிறது.

ஒரு காலத்தில் பத்து - இருபது புலிகளுடன் களத்தில் நின்ற பால்ராஜ் - இடைக்காலத்தில் நூறு - இருநூறு புலிகளுடன் இணைந்து களம் கண்டார். ஆணையிறவுப் போரில் 1200 புலிகளுடன் ஒப்பற்ற படைத் தலைவராய் நிமிர்ந்து நிற்கின்றார்.

பகைவர் கையில் ஆயுதங்களைப் பறிகொடுக்கக் கூடாது - வீரச் சாவடைந்த புலவீரர் வித்துடல்களைப் பகைவர் எடுத்துச் செல்ல இடம்தரக்கூடாது என்னும் இரு நிலைப்பாடுகளில் பால்ராஜ் கடைசிவரை உறுதியாக இருந்ததைப் புலவீரர் விதானை இந்நூலில் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

போராற்றல் மிக்க பால்ராஜின் ஆளுமையை இந்நூல் உரத்துப் பேசுகின்றது.

இதுவரை 40 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட புலிகள் தமிழீழ விடுதலைப் போர் வரலாற்றில் மாவீரர்களாய் இடம்பெற்றிருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு புலவீரர் வரலாறும் ஒப்பற்ற வரலாறே என்பதால் ஒவ்வொரு புலவீரர் வரலாறும் நூல் வடிவம் பெறவேண்டும்.

எழுதத் தெரிந்தவர்கள் புலவீரர் விதானையின் வழியில் எமது தாயக விடுதலைக்காக மாவீரர்களான புலிகளின் வரலாற்றை பதிவாக்க முன்வாருங்கள்.

தமிழீழத் தேசியத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்டு - தன்னிகரற்ற விடுதலைப் போராளி பசிலனால் வளர்க்கப்பட்டு - நிமிர்ந்த தனிப்புகழ் கொண்ட உலக விடுதலையாளர் பால்ராஜ் பற்றிய இந்நூல் - தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கும் - தமிழீழ மண்ணைத் தொடர்ந்து தட்டி எழுப்பும் - விடுதலை நோக்கிய தமிழீழத்தைக் கட்டி எழுப்பும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

- கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

தமிழ்நாடு

04.05.2016

நுழைவாயில்

விடுதலைப் போர் மிகவும் இறுக்கமான கட்டத்தை அடைந்துகொண்டிருந்த 2008ம் ஆண்டின் மே மாதம் இடியாக இறங்கியது பால்ராஜ் அவர்களின் சாவுச் செய்தி. எத்தனையோ களமுனைகளில் விழுப்புண் அடைந்தும் வீழாத அந்த வீரனை, மிகவும் இக்கட்டான ஒரு கட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இழந்த தென்பது அந்த இயக்கத்திற்கு மட்டும் ஏற்பட்ட ஒரு பாரிய இழப்பாக பார்க்க வில்லை. தங்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு பேரிழப்பாகவே தமிழினம் கருதியது.

‘ஆணையிறவு எவர் வசம் இருக்கின்றதோ அவர்கள் வசமே யாழ்குடா இருக்கும்’ என்பது போரியல் வல்லுனர்களின் கருத்தாக இருந்தது. அந்த ஆணையிறவை வெற்றிகொள்வதற்கு விடுதலைப் புலிகள் ‘ஆகாய கடல் வெளி’ எனும் பெரும் மரபுவழிச் சமரை நடத்தியிருக்கின்றார்கள். அவற்றைவிட பெயர் குறிப்பிடாத எத்தனையோ நடவடிக்கைகளை அத்தளத்தின் மீது மேற்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இறுதியாக அவர்கள் ஆணையிறவை வெற்றிகொண்டது குடாரப்புத் தரையிறக்கத்தின் மூலமாகத்தான். மிகவும் ஆபத்து மிகுந்த குடாரப்புத் தரையிறக்க நடவடிக்கையைச் செய்வதற்கு 1200 போராளிகளைக் கொடுத்து தலைவர் அனுப்பிவைத்திருக்கின்றார் என்றால், பால்ராஜ் மீதிருந்த அளவுகடந்த நம்பிக்கைதான் காரணம். தலைவரின் நம்பிக்கையை உறுதியாக்கி, விழுத்தவே முடியாது என்று சிங்களம் இறுமாந்திருந்த ஆணையிறவை வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டது மட்டுமல்ல, நவீன போரியல் வரலாற்றில், வெற்றிகரமான தரையிறக்கத்திற்குப் பெயர் பெற்றது பிரான்சிலுள்ள நோர்மோண்டித் தரையிறக்கம். இரண்டாம் உலகப் போரில் கிட்லரின் நாசிப்படைகளின் பிடியிலிருந்து பிரான்ஸ் நாட்டை மீட்டெடுக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட அந்தத் தரையிறக்கத்திற்கு நிகராக, குடாரப்புத் தரையிறக்கத்தை பால்ராஜ் அவர்கள் வரலாற்றில் பதியவைத்தார். வரலாற்றின் பொன் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்ட அந்த வெற்றியின் நாயகன் பால்ராஜ் அவர்கள்தான். 1991ல் 53 நாட்கள் போர்புரிந்தும் மீட்கமுடியாத ஆணையிறவை, அன்றையதைவிட மிகக் குறைந்த போராளிகளின் இழப்புக்களுடன் 34 நாட்களில் விடுதலைப் புலிகள் வெற்றி கொள்ள முடிந்ததென்றால், பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் தலைமையிலான குடாரப்புத் தரையிறக்கம் மிக முக்கியகாரணம்.

மறைந்த மாமனிதர் தராகி சிவாராமுடன் பரிசில் அமைந்திருந்த ஈழமுரசு அலுவலகத்தில் ஒருநாள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு தகவலைக் கூறினார். அமெரிக்க இராணுவத்தின் கட்டளைத் தளபதியாக இருந்த ஒருவர், கொழும்பில் தன்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஓர் உதவி செய்து

தருமாறு தன்னிடம் கேட்டிருந்தாராம். விடுதலைப் புலிகளிடம் தனக்கிருக்கும் தொடர்பை, செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து தருமாறு அவர் தன்னிடம் கோரியிருந்ததாகத் தராகி கூறினார். அந்த அமெரிக்கப் படைத் தளபதி கேட்டிருந்த உதவி, தளபதி பால்ராஜ் அவர்களை நேரில் சந்தித்து உரையாடுவதற்கான வாய்ப்பு.

ஆலையிறவுத் தளத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக விடுதலைப் புலிகள் பயன்படுத்திய வாகனத்துடன் மாமனிதர் தராகி சிவராம்.

தளபதி பால்ராஜ் பல போர்க் களங்களைச் சந்தித்திருந்தார் என்பதும் பல வெற்றிகரமான தாக்குதல்களை முன்னின்று நடத்தினார் என்பதும் உலகறிந்த உண்மைதான். அதேவேளை, விடுதலைப் புலிகளிடம் அவரைவிட எத்தனையோ பல தளபதிகள் இருந்தார்கள். ஆனால், 'பால்ராஜை மட்டும் பிரத்தியேகமாக சந்திப்பதற்கு ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றீர்கள்?' எனத் தான் அவ் அமெரிக்கப் படைத் தளபதியிடம் கேட்டாராம். அப்போது,

‘குடாரப்புத் தரையிறக்கம் பற்றி தான் பால்ராஜிடம் இருந்து நேரடியாக அனுபவத் தகவல்களைப் பெற விரும்புவதாக’ அந்தப் படைத்தளபதி தன்னிடம் கூறியதாகத் தராகி சிவராம் அவர்கள் அந்த உரையாடலின்போது குறிப்பிட்டிருந்தார். இதனை ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால், பிரிகேடியர் பால்ராஜ் விடுதலைப் புலிகளின் சாதாரண ஒரு தளபதியல்ல, உலக இராணுவ வல்லுனர்களே வியந்து பார்த்த ஒரு சிறந்த வீரத் தளபதியாகவே அவர் இருந்திருக்கின்றார் என்பதற்காகத்தான்.

பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் இழப்புச் செய்தி கேட்டவுடன், அவர் குறித்த விடயங்களை அறியவேண்டும், அவற்றை பத்திரிகையின் ஊடாக மக்களிடம் கொண்டு சென்று சேர்க்க வேண்டும் என்ற பேராவல் ஏற்பட்டது. போர் மிகவும் இறுக்கமான கட்டத்தை அடைந்துகொண்டிருந்த நிலையில், தாயகத்தில் இருந்து அவருடன் நின்ற போரளிகளையோ, தளபதிகளையோ தொடர்புகொண்டு அவற்றைப் பெறுவதென்பது இயலாதிருந்தது. அப்போது நினைவுக்கு வந்தவர்தான் விதானையார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் அவருக்கு கஜன் என பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தபோதும், அவரது நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து பால்ராஜ் அவர்கள் சூட்டிய பெயர்தான் விதானையார்.

இந்திய இராணுவ காலப்பகுதியிலும், அதற்குப் பின்னான சில காலப்பகுதியிலும் பால்ராஜ் அவர்களுடன் நின்றிருந்த விதானையார், பால்ராஜ் குறித்து எப்போதும் வியப்பாகப் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். விதானையாரிடம் இருந்து தகவல்களைப் பெற்று ஒரு சில வாரங்கள் அவற்றை வெளியிட முடியும் என்றே எண்ணினேன். ஆனால், மழையாகக் கொட்டிய அவரது அனுபவங்களை உள்வாங்கி, தொகுத்து எழுதத் தொடங்கியபோது, அது பெரும் வரலாறாக விரிந்துகொண்டே சென்றது. ஒரு சில வாரங்கள் அல்ல, சுமார் 52 வாரங்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து வாசகர்களிடமும், தாயகத்தில் இருந்த பொறுப்பாளர்களிடம் இருந்தும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. இன்னும் பல வாரங்கள் வெளிவரக்கூடிய தகவல்கள் நிறைந்து கிடந்தும், முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலமும், விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டத்தின் முடிவும் அந்தத் தொடரை 2009 மே உடன் இடைநிறுத்த வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியது.

25 ஆண்டுகால பால்ராஜ் அவர்களின் போராட்ட வாழ்வில் சுமார் மூன்று ஆண்டுகால, அதுவும் இந்திய இராணுவத்துடனான போரின் போது இடம்பெற்ற வரலாறே அத் தொடரில் பதிவாகியிருந்தது. விடுதலைப் புலிகள் கெரில்லாப் போராளிகளாக வாழ்ந்த காலமே அது. இந்திய இராணுவம் வெளியேறியதன் பின்னர், விடுதலைப் புலிகள் மரபுப் படையணியாக வளர்ச்சிகண்டனர். அதன் பின்னர் சுமார் 18 ஆண்டுகள் களமுனையில் பால்ராஜ் அவர்கள் நின்றிருக்கின்றார். எத்தனையோ உலகம் வியந்த பல வெற்றிகரமான தாக்குதல்களின் தளபதியாக நின்று, படைகளை அவர் வழிநடத்தியிருக்கின்றார். அந்த

அனுபவங்களை அவருடன் நின்ற போராளிகள் வரலாறாகப் பதிய முனைந்தால் அது இன்னும் இன்னும் பல நூற்றுக் கணக்கான பக்கங்களாக விரிந்துசெல்லும்.

இது பால்ராஜ் என்ற மாவீரனின் விடுதலைப் போராட்ட வாழ்வின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே. இதில் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்கள் மட்டுமல்ல, அவருடன் இணைந்து நின்று களமாடிய எத்தனையோ மாவீரர்களின் வரலாறுகளும் உள்ளடங்கியுள்ளன. 'போராளிகளை மதித்து நடத்துவதில் பால்ராஜ் அண்ணா விற்கு நிகர் யாரும் இல்லை'யென்று, அவருடன் நின்ற ஒவ்வொரு போராளியும் கூறியிருக்கின்றனர். இந்த வரலாற்றைப் படிக்கும்போது அந்த உண்மையை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உணருவீர்கள்.

இந்த வரலாற்றின் நம்பகத்தன்மையை இன்னும் கனதியாக்குவதற்காக, இந்நூலில் பின் இணைப்பாக பால்ராஜ் அவர்கள் குறித்து, அவருடன் களத்தில் தோளோடு தோள் நின்று போராடிய தளபதிகளும், பொறுப்பாளர்களும் தெரிவித்த, பதிவு செய்த அனுபவங்களையும் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம்.

தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றைச் சிதைப்பதற்கும், திரிபுபடுத்துவதற்கும், கொச்சைப்படுத்துவதற்கும் எதிரியானவன் தொடர்ந்து முயன்று கொண்டிருக்கும் நிலையில், பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்கள் தொடர்பான 'பசிலனின் இன்னொரு போர்முகம் பால்ராஜ்' எனும் தொடர், ஒரு நூலாக வெளிவருவது பெரும் பயனுள்ளதாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் இருக்கும் என்றே நம்புகின்றேன்.

கீ.ஜெய்சந்தர்

பொறுப்பாளியர் ஈழமுரசு

20.04.2016

பச்சலர்ன் இன்னொரு போர்முகம் பால்ராஜ்!

காண்டீபன் என்றழைக்கப்படும் முல்லைத்தீவு குழுமுனைமையைச் சேர்ந்த சிறீஸ் கந்தராஜா, யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப் படிப்பை முடித்துவிட்டு முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டிருந்தவர். போராளியான இவர், 1983ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் வன்னிப் பிராந்தியத்தில் இருந்து புதிய போராளிகளை இணைத்து இந்தியாவில் நடைபெறும் விடுதலைப் புலிகளின் பயிற்சி முகாம்களுக்கு அனுப்பும் பணியைச் செய்துகொண்டிருந்தார். அவருடன் புதிய போராளிகளை இணைப்பதில் அப்போது முன்னின்று செயற்பட்டவர்தான் பால்ராஜ் அண்ணன் அவர்கள்.

கொக்குத்தொடுவாயில் பிறந்து வாழ்ந்தபடியால் திருமலை, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களின் ஒவ்வொரு பகுதிகளையும் பால்ராஜ் அண்ணனை தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தார். அத்துடன், சிங்கள மொழியையும் சரளமாக பேசவும் தெரிந்து வைத்திருந்தார். இதனால், வன்னியில் இருந்து புதிய போராளிகளை இணைத்துக்கொள்வதற்கு மிகவும் சுறுசுறுப்பான இளைஞன் ஒருவர் கிடைத்ததில் மகிழ்ந்த காண்டீபன், பால்ராஜ் அண்ணனையை இந்தியாவில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த பயிற்சிக்கு அனுப்பி வைக்காமல், தன்கூடவே வைத்திருந்து புதிய போராளிகளை இணைக்கும் பணியை மேற்கொண்டார். இதனால் தமிழ்நாட்டில் இடம்பெற்ற விடுதலைப் புலிகளின் முதலாவது பயிற்சி முகாமில் பயிற்சி பெறுவதற்கான வாய்ப்பு பால்ராஜ் அவர்களுக்கு இருந்தும் அவர் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது.

1984 டிசம்பர் 24ம் திகதியன்று, புதிய போராளிகள் சிலரை இந்தியாவிற்கு பயிற்சிக்காக அனுப்புவதற்காக உழவு இயந்திரம் ஒன்றில் காண்டீபனும், பால்ராஜ்யும் ஏற்றிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். நெடுங்கேணி ஓதியமலை பகுதியிலுள்ள கடையொன்றினுள் மறைந்திருந்த சிறீலங்கா இராணுவத்தினர்

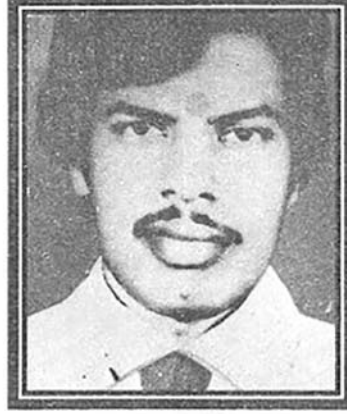

இடி.அமீன்

(கணபதிப்பிள்ளை சிவலோகநாதன்).
நெடுங்கேணி

04.07.60 - 24.12.84

ஒதியமலையில் சிறிலங்காபடை பதுங்கித்
தாக்கியபோது வீரமரணம்.

லெப். காண்மபன் (எம்.பி)

(சுப்பிரமணியம் சிறிஸ்கந்தராஜா)
முல்லைத்தீவு

10.06.57 - 24.12.84

ஒதியமலையில் பயிற்சிக்கு செல்கையில்
சிறிலங்காபடை பதுங்கித் தாக்கியபோது
வீரமரணம்.

வெள்ளை

- 24.12.84

ஒதியமலையில் பயிற்சிக்கு செல்கையில்
சிறிலங்காபடை பதுங்கித் தாக்கியபோது
வீரமரணம்.

சந்துகு

(பொன்னுத்துரை டொல்பொஸ்க்கோ)
வவுனியா

- 24.12.84

ஒதியமலையில் சிறிலங்காபடை பதுங்கித்
தாக்கிய
போது வீரமரணம்.

அந்த உழவு இயந்திரத்தின் மீது திடீர்த் தாக்குதலைத் தொடுத்தனர். இதன் போது காண்டெபன் உட்பட 8 போராளிகள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொள்ள, பால்ராஜ் அண்ணை முதுகில் காய மடைந்தார். இதனையடுத்து சிகிச்சைக்காக பால்ராஜ் அண்ணை இந்தியா கொண்டு செல்லப்படுகின்றார். அங்கு சிகிச்சையை முடித்தவர் அங்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளின் 9வது பயிற்சி முகாமில் இணைந்து ஆயுதப் பயிற்சிகளை முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்புகின்றார்.

மேஜர் பசிலன்

(நல்லையா அமிர்தலிங்கம்)

3ம் வட்டாரம் - முள்ளியவளை

05.07.61 - 08.11.87

3ம் கட்டை முள்ளியவளையில் இந்தியப்படையில் எதிரணைதாக்குதலில் வீரமரணம்.

இதற்கிடையே காண்டெபன் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட நிலையில், 1985ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கு பொறுப்பாக கப்டன் லோறன்ஸ் நியமிக்கப்படுகின்றார். அப்போது தமிழகத்தில் இருந்து வந்திருந்த பழ.நெடுமாறன் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கும் பணியில் கப்டன் லோறன்ஸ் ஈடுபட்டிருந்தார். பழ.நெடுமாறன் அவர்களை தமிழகத்திற்கு திருப்பி அனுப்பி வைத்து விட்டு, திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும்போது வவுனியாப் பகுதியில் பதுங்கியிருந்து சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் மேற்கொண்ட தாக்குதலின் போது கப்டன் லோறன்ஸ் உட்பட நான்கு போராளிகள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர். இதனையடுத்து முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பை தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற 3வது பயிற்சி முகாமில் பயிற்சியை பெற்றிருந்த மேஜர் பசிலன் ஏற்றிருந்தார். மேஜர் பசிலன் அவர்களை பயிற்சிக்காக இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைத்திருந்தவர் காண்டெபன்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக பசிலன் இருந்தபோதே பால்ராஜ் அவர்கள் இந்தியாவில் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பி, பசிலனுடன் இணைந்துகொள்கின்றார்.

முல்லைத்தீவில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்கள குடியேற்றவாசிகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கிய சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் மீது அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்தி ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றும் நடவடிக்கைகளில் மேஜர் பசிலனுடன் இணைந்து பால்ராஜ் அவர்களும் செயற்பட்டிருந்தார். இதன்போது விடுதலைப் புலிகள் வசம் இல்லாத பல புதியரக ஆயுதங்களும் பசிலன் தலைமையிலான படையணியால் கைப்பற்றப்பட்டிருந்தன.

ரவி

(க. வீக்கிளேஸ்வரன்)
கொக்குத் தொடுவாய்
09.09.63 - 24.12.84
ஒதியமலையில் பயிற்சிக்கு செல்கையில்
சிறிலங்காபடை பதுங்கிச்சுட்டதில் மரணம்

அன்சரால்

(நமசிவாயம் கலையரசு)
தென்னமரவாடி
11.10.65 - 24.12.84
ஒதியமலையில் பயிற்சிக்கு செல்கையில்
சிறிலங்காபடை பதுங்கித்தாக்கிய போது
வீரமரணம்.

தீசன்

(நல்லதம்பி விஜயேந்திரன்)
காட்டுக்குளம்
- 24.12.84
ஒதியமலையில் சிறிலங்காபடை பதுங்கித் தாக்கிய
போது வீரமரணம்.

வீக்கி

(கந்தையா ரவீந்திரன்)
திரியாய்
- 24.12.84
ஒதியமலையில் சிறிலங்காபடை பதுங்கித் தாக்கிய
போது வீரமரணம்.

இந்தியா - சிறீலங்கா ஒப்பந்தமும் அதனையடுத்து, இந்தியப் படையினருக்கு இடையிலான போரும் ஆரம்பமாகியது. 1987 ஓக்டோபரில் யாழ்குடாவில் தலைவர் இருந்த பகுதியை முற்றுகையிட்டு தாக்குதல் நடத்துவதற்காக இந்திய இராணுவத்தினர் பரதூட் மூலம் தரையிறங்குவதாக வந்த தகவலையடுத்து, தலைவருக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவதற்காக முல்லைத்தீவில் இருந்து பசிலனும் போராளிகளும் யாழ்ப்பாணம் புறப்படுகின்றனர். அந்த அணியில் பால்ராஜ் அண்ணனும் ஒருவராக இருந்தார். நல்லதண்ணீர் தொடுவாய், செம்பியன்பற்று ஊடாக யாழ்ப்பாணத்தை இந்த அணியினர் வந்தடைவதற்கிடையில், போராளிகள் நடத்திய தாக்குதலில் சிக்குண்ட இந்தியப்படை பரதூட் மூலமாக தரையிறங்குவதற்கு முன்பாகவே உயிரிழந்திருந்தனர். எனினும் இந்தியப்படைகள் பல்வேறு முனைகளுடாக தொடர்ந்து முன்னேற முனைந்து கொண்டிருந்தது. இந்தியப் படையினரை தடுத்து நிறுத்தவதற்காக ஒவ்வொரு பிரிவினருக்கும் ஒவ்வொரு பகுதி வழங்கப்பட்டிருந்த நிலையில், முல்லைத்தீவில் இருந்து வந்திருந்த பசிலன் தலைமையிலான அணியினருக்கு கோப்பாய் சந்தி ஒதுக்கப்படுகின்றது.

இந்திய இராணுவத்தினரின் கடும் தாக்குதலினால் பல முனைகள் உடைக்கப்பட்டன. ஆனாலும் கோப்பாய் சந்தியை மட்டும் இந்திய இராணுவத்தினரால் நெருங்க முடியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் இந்திய இராணுவத்தின் தாக்குதல் மிக மோசமான நிலைமையை அடைந்தது. டாங்கிகள் மூலம் கடுமையான தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருந்தது இந்தியப்படை. அந்த முயற்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு போராளிகள் பலத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அங்கே நின்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை “வாறன் இப்ப, இவையளுக்கு பல்லைக் கழட்டி வைத்தியம் பார்க்கிறன்” என்று கூறிவிட்டு சென்றவர், சிறிது நேரத்தில் 50 கலிபர் துப்பாக்கி ஒன்றுடன் அங்கே வந்தார்.

50 கலிபர் துப்பாக்கியை இயக்குவதென்றால் அதற்கென சில பிரத்தியேக அமைப்புகள் தேவை. ஆனால், அவை எவையுமே இல்லாமல், நான்கு போராளிகளை அழைத்து அதன் கால்களை இறுக்கப் பிடிக்குமாறு பணித்தவர், துரிதமாக இந்தியப் படையினர் மீது 50 கலிபர் துப்பாக்கியால் தாக்குதலை தொடுக்கின்றார். போராளிகளிடம் இருந்து வந்த இந்த அதிர்ச்சிகரத் தாக்குதலால், சிறிது நேரத்திலேயே அங்கு நிலைகொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் அனைவரும் கொல்லப்படுகின்றனர். அத்துடன் இந்திய இராணுவத்தினரின் டாங்கிகள் சிலவும் அழிக்கப்படுகின்றன. இந்திய இராணுவத்தினர் நிலைகொண்டு தாக்குதல் நடத்திய இடம் முழுமையாக போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருகின்றது. அங்கிருந்த ஆயுதங்களையும் கைப்பற்றிய போராளிகள், தொடர்ந்து அங்கேயே நிலைகொண்டிருக்கின்றனர்.

இதேவேளை, தலைவர் யாழ்குடாவில் இருந்து வெளியேறி பாதுகாப்பாக வன்னிக்கு சென்றுவிட்டார். ஆனாலும், கோப்பாய் சந்தியை பசிலன் தலை

மையிலான அணியினர் கைவிடவில்லை. இறுதியில் தலைவரிடம் இருந்து உத்தரவு வந்ததையடுத்தே அங்கிருந்து மேஜர் பசிலன் தலைமையிலான போராளிகள் விலகிச் சென்றனர்.

மீண்டும் முல்லைதீவிற்கு சென்ற பசிலன் அணியினர், முல்லைத்தீவில் தலைவரைப் பாதுகாப்பதற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகளையும் தொடர்ந்து மேற்கொண்டனர். ஆனாலும், தலைவரைக் கொல்வதற்காக இந்திய இராணுவம் ஆயிரக்கணக்கில் முல்லைத்தீவு, வன்னிக் காடுகளில் குவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இதன் ஒரு கட்டமாக ஓட்டிசுட்டானில் இருந்து முல்லைத்தீவு நோக்கி இந்தியப் படையின் பெரும் அணியொன்று நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் படையணியை வழிமறித்து பசிலன் தலைமையிலான அணியினர் நடத்திய தாக்குதல் மிகவும் முக்கியமானது. இந்தச் சண்டையில் பசிலனுடன் இணைந்து பால்ராஜ் மற்றும் போராளிகள் கடுமையான தாக்குதலை நடத்தினார்கள். இதன்போது இந்தியப் படைக்கு பெரும் இழப்புகள் ஏற்பட்டன. டாங்கிகள் சில அழிக்கப்பட்டன. ஆயுதங்களும் விடுதலைப் புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டன. இந்தத் தாக்குதலில் பசிலனுடன் முக்கியமாக நின்று செயற்பட்டவர்களில் பால்ராஜ்யும் ஒருவர். (பசிலனின் களமுனைத் திறமையைப் பார்த்து, தலைவர் ஒரு பிக்கப் வாகனத்தை இந்திய இராணுவத் துடனான போருக்கு முன்னதாக ஏற்கனவே அவருக்கு வழங்கியிருந்தார்.)

08.11.1987 அன்று முல்லைத்தீவு நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்த இராணுவத்தினரை நீண்டதூரம் விரட்டிச் சென்று தாக்கிவிட்டு பசிலன் தலைமையிலான அணியினர் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் ஏவிய எறிகணை ஒன்று வந்து வீழ்ந்து வெடித்ததில் மேஜர் பசிலன் தலையில் படுகாயமடைந்தார். இதேவேளை கிரிசாந்தன் என்ற போராளி இதன்போது வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். காயமடைந்த பசிலனை பால்ராஜ் அவர்களும் போராளிகளும் சிகிச்சைக்காக கொண்டுசென்றுகொண்டிருந்தபோது வழியிலேயே அவர் உயிர்பிரிந்தது. இந்திய இராணுவத்தினரின் முற்றுகையான நிலையில், களிக்காடு பகுதியில் பசிலனின் வித்துடலைத் தகனம் செய்தனர். அதன்போது, இந்திய இராணுவத்தினரிடம் இருந்து பசிலன் கைப்பற்றிய ஆயுதத்தாலேயே வேட்டுக்களைத் தீர்த்து, போராளிகள் அவருக்கு இராணுவ மரியாதையைச் செலுத்தியிருந்தனர்.

மேஜர் பசிலனின் வீரச்சாவையடுத்து, அவரின் அணியிலிருந்து போராடிய போராளிகள் மத்தியில் அடுத்து என்ன செய்வதென்ற கேள்வி எழுந்தது. தலைவரின் பாதுகாப்பு தொடர்பாக எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த பசிலனின் இழப்பு போராளிகள் மத்தியில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அப்போதுதான் தலைவர் அவர்களால் பசிலனின் இடத்திற்கு பால்ராஜ் நியமிக்கப்படுகின்றார். ஆனால், அப்போது ஒவ்வொரு போராளிகள் மத்தியிலும் பசிலனின் இடத்தை பால்ராஜினால் நிரப்ப முடியுமா என்ற கேள்வியே எழுந்திருந்தது.

2ம் லெப்டினன்ட். சி.வி.ஷாந்தன்
 (யோ. அனாண்டன்)
 செம்மலை
 15.06.71 - 08.11.87
 முள்ளியவளையில் இந்தியப்படையின்
 எழிகணைத்தாக்குதலில் வீரமரணம்.

ஆனால் அந்தக் கேள்விக்கான விடை ஒரு சில வாரங்களியே கிடைத்துவிட்டது. பால்ராஜ் அண்ணையைப் பார்த்தால் போராளிகளுக்கு பசிலண்ணையின் ஞாபகம் வருமள விற்கு அவரது செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. சரம் கட்டுவதில் இருந்து தாக்குதல் முனைகளில் படையினருக்கு எதிரான தாக்குதலிலும் சரி, போராளிகள் மீதான அரவணைப்பிலும், அக்கறையிலும் இன்னொரு பசிலண்ணையாகவே போராளிகள் பால்ராஜ் அண்ணையைப் பார்த்தனர். ஒரு சில வாரங்களிலேயே பால்ராஜ் அண்ணை தொடர்பான ஓர் உயர்வான எண்ணம் போராளிகள் மத்தியில் உருவாகிவிட்டது. பால்ராஜ் அண்ணையின் செயற்பாட்டினால் போராளிகள் புதுவேகம் பெறத் தொடங்கினார்கள்.

இதற்கிடையே தலைவரை இந்திய இராணுவத்தினர் இறுக்கமாக முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். முல்லைத்தீவுக் காட்டினுள் மிகவும் குறைந்தளவு போராளிகளுடன் நின்ற விடுதலைப் புலிகள், தங்களது இழப்புக்களைக் குறைத்து இந்திய இராணுவத்தினருக்கு அதிர்ச்சியளிக்க கூடிய தாக்குதல்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை. அப்போது பால்ராஜ் அண்ணை புதிய புதிய திட்டங்களை வகுத்து தாக்குதலை நடத்தத் தொடங்கினார். இந்திய இராணுவம் தலைவரை நெருங்கமுடியாமல் போனமைக்கு பால்ராஜ் அண்ணையின் அந்த தந்திரோபாய தந்திரோபாயத் தாக்குதல்கள் மிக முக்கியமானவை.

**டிஸ்கஸிவ் சிந்திய முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியுடன்
 தமிழ்நாடு தேசியத் தலைவர் வே.பிரபாகரன் மற்றும் தேசத்தின்குரல் அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்கள்.**

படைய்ளறாக்

குடிப்ரிய

பால்ராஜ்ஜன்

கந்திரோபாயங்கர்

தலைவரைப் பாதுகாப்பதற்காக பால் ராஜ் அண்ணை போட்ட தந்திரோபாயத் திட்டங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், அவ்வாறான தந்திரோபாயத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு பால்ராஜ் அண்ணை ஏன் தள்ளப்பட்டார் என்பதை சற்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்தியா – சிறீலங்கா (ராஜீவ் – ஜே.ஆர்) ஒப்பந்தத்தின் பின்னர், தலைவர் இந்தியாவிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருந்தார். அங்கு இந்திய அரசு, தலைவரை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்து அச்சுறுத்தி தனது திட்டங்களுக்கு பணியை வைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இக்கட்டான நிலையிலும், தலைவரிடம் இருந்து போராளிகளுக்கு ஓர் இரகசிய தகவல் வந்தடைகின்றது. அதில், தான் நேரில் வந்து சொல்லாமல் ஆயுதங்கள் எவற்றையும் ஒப்படைக்க வேண்டாம் என்று உத்தரவிட்டிருந்த தலைவர், எந்த இராணுவம் வந்தாலும் தாக்குதலை தொடரும்படியும் பணித்திருந்தார். அத்துடன் இன்னொரு முக்கிய விடயத்தையும் இந்தியாவில் இருந்தே தலைவர் அனுப்பி வைத்திருந்தார். அது, இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிரான போர்.

இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதை குறிப்பிட்டிருந்த தலைவர், அந்தப் போரை எதிர்கொள்ளப் போவதாகவும், அந்தப் போரை எதிர்கொள்ள முடியாதவர்கள், அல்லது ஒரு வல்லரசுக்கு எதிராக போராட முடியாது என்று கருதுபவர்கள் எந்தவித நிபந்தனைகளும் இல்லாமல் இயக்கத்தைவிட்டு விலகுவதற்கும் தான் அனுமதியளிப்பதாக தலைவர் தெரிவித்திருந்தார்.

இந்திய வல்லரசுடன் போரிட்டு வெல்லமுடியாது என்று கருதிய பலர், தலைவரிடம் இருந்து கடிதம் வந்திருந்த அன்றிரவே ஆயுதங்களையும் வைத்துவிட்டு விலகிப்போய்விட்டனர். இந்த விலகல் என்பது பெரும் அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

ஏற்கனவே, சிறீலங்கா அரசுடனான போரில் போராளிகள் பலர் வீரச்சாவைத் தழுவியும், காயங்களுக்கு உள்ளாகியும் இருந்த நிலையில், எஞ்சியிருந்தவர்களில் பலரும் இந்திய இராணுவத்தினருடன் போரிடுவதற்கு அஞ்சி வெளியேறியது அப்போதைய நிலையில் பெரும் நெருக்கடியையே இயக்கத்திற்குள் ஏற்படுத்தியிருந்தது. தலைவரின் முடிவையேற்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியளவு போராளிகளே எஞ்சி நின்றனர். இதேவேளை, ஆயுதங்களையும் இந்தியப் படையினரிடம் ஒப்படைத்தாகி விட்டது. இந்தநிலையில், மிகக் குறைந்தளவு போராளிகளுடனும், மிகக் குறைந்தளவு வளங்களுடனும் ஒரு வல்லரசுப் படையை எதிர்த்து நிற்பதென்பது சாதாரண விடயம் அல்ல. கற்பனையில் கூட அதனை நினைத்துப் பார்த்துவிட முடியாது. ஆனால், விடுதலைப் புலிகள் எதிர்த்து நின்றனர். அதற்குக் காரணம் தலைவரின் உறுதியும், அவரோடு நின்ற தளபதிகள், போராளிகளின் உறுதியான அர்ப்பணிப்பும், தன்னம்பிக்கையும் தான்.

மிகக் குறைந்தளவு போராளிகளுடன் மணலாற்றுக் காட்டில் தலைவர் தங்கியிருந்தபோது, தலைவர் இருக்கும் திசை நோக்கி இந்திய இராணுவத்தின் கவனம் செல்லக்கூடாது என்றால், அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை புரிந்துகொண்டு அவ்வாறான தாக்குதல் திட்டங்களை பாலராஜ் அண்ணை வகுத்தார். இந்திய இராணுவத்தின் கவனத்தை முல்லைத்தீவிலேயே வைத்திருந்தால்தான், மணலாற்றில் தலைவருக்கு நெருக்கடிகள் குறையும் என்பதை தீர்மானித்தவர், அவ்வாறு இந்தியப் படையின் கவனத்தை முல்லைத்தீவிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும் என்றால், அதற்கு முல்லைத்தீவின் காட்டுப் பகுதிகளில், பல முனைகளிலும் தொடர்ச்சியான தாக்குதல்களை அவர்கள் மீது நடத்தவேண்டும் என்று விரும்பினார். குறைந்தளவு போராளிகளுடன், இழப்புக்களும் இல்லாமல் அதனை எவ்வாறு சாத்தியமாக்கலாம் என்று தீவிரமாக சிந்தித்து அதற்கான திட்டங்களையும் வகுக்கின்றார்.

அதன்படி இரண்டு, மூன்று போராளிகளைக் கொண்ட சிறு சிறு அணிகளாக தன்னிடம் இருந்த போராளிகளைப் பிரித்தார். அந்தப் போராளிகள் காட்டின் எல்லைகளில் போய் காத்திருப்பார்கள். எந்த முனையினூடாகவோ இந்திய இராணுவம் காட்டினுள் நுழைய முயன்றால், முன்னால் வருகின்ற சிப்பாயைக் கொன்றுவிட்டு திரும்பி வந்துவிடவேண்டும் என்பதுதான் அந்த போராளிகளுக்கு பாலராஜ் இடும் கட்டளை. படையினர் மீது எதிர்ப்பையும் காட்டவேண்டும். அதேநேரம் போராளிகளின் இழப்புக்களையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதே இதற்குக் காரணம். அவ்வாறு காட்டிற்குள் நுழையும் இராணுவத்தினருக்கு முன்னால் இருந்து தாக்குதலை நடத்தும் அதேவேளை, அந்த இராணுவத்தினருக்கு பின்னால் இருந்தும் துப்பாக்கிச் சூட்டை நடத்துவதற்கு பாலராஜ் அண்ணை ஏற்கனவே போராளிகளை தயார் செய்து அப்பகுதிகளில் நிறுத்தியிருப்பார். முன்னாலும் பின்னாலும் என இரு முனைத் தாக்குதலால் இந்தியப் படையினர் நிலை குழம்பிப்போவார்கள்.

அதேபோல் எல்லா முனைகளிலும் காட்டினுள் முன்னேற முனையும் படையினர் மீது இவ்வாறு முன்னாலும், பின்னாலும் என தாக்குதல்கள் நடக்கும். இது முல்லைத்தீவுக் காட்டில் ஏராளமான புலிகள் நிலைகொண்டிருப்பது போன்ற தோற்றத்தை படையினருக்கு ஏற்படுத்தும். இதனால் தலைவர் முல்லைத்தீவில் இருப்பதாகக் கருதி இந்தியப் படையினர் பெருமளவில் முல்லைத்தீவிலேயே முடக்கப்படுவார்கள். பால்ராஜ் அண்ணை எதிர்பார்த்தபோன்றே நடந்தது. தினமும் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றதால் பெருமளவு படையினர் முல்லைத்தீவில் குவிக்கப்பட்டனர். தினந்தோறும் பல முனைகளில் படையினர் மீது தாக்குதல்களும் நடத்தப்பட்டன.

படையினர் மீது ஒரு துப்பாக்கி துடு என்றாலும் ஒவ்வொரு நாளும் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதே போராளிகளுக்கு பால்ராஜ் அண்ணையின் உத்தரவாக இருந்தது. ஒவ்வொரு போராளியையும் நன்றாகப் புரிந்து வைத்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, ஒவ்வொருவராக கூப்பிட்டு எப்படித் தாக்குதல் நடத்த வேண்டும், எப்படி நகரவேண்டும் என்பதை மிகவும் நுணுக்கமாகவும், தெளிவாகவும் விளங்கப்படுத்துவார். அத்துடன், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கூடச் செல்லும் போராளியை விட்டுவிட்டு வரக்கூடாது என்பது அவரது கண்டிப்பான உத்தரவாக இருக்கும். அதேவேளை, போராளிகள் உயிரிழந்தால் அவர்களது வித்துடலை கைவிடுவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை என்றமே அனுமதித்த தில்லை. (இது பற்றி பல சம்பவங்கள். அவற்றை அடுத்துவரும் பக்கங்களில் பார்க்கலாம்) போராளிகளை அனுப்பிவிட்டு அவர் ஒன்றும் சும்மா இருப்ப தில்லை. அவரும் ஒரு முனையில் படையினர் மீதான தாக்குதலுக்கு தயார் நிலையில் இருப்பார்.

ஆரம்பத்தில் யாழ்குடாவை முழுமையாக ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட இந்தியப் படையினர், மெல்ல மெல்ல கிளிநொச்சி வரை கைப்பற்றி தொடர்ந்து ஓட்டு சுட்டான், முல்லைத்தீவு பிரதேசங்களையும் கடும் தாக்குதல்களுக்குப் பின்னர் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டனர். அதன்பின்னர் நெடுங்கேணியை கைப்பற்றும் நடவடிக்கையில் இறங்கினார்கள். ஆனால், மற்றைய களமுனைகள் போல் இல்லாமல் இந்தப் பகுதியை சண்டையெதுவும் செய்யாது, இழப்புக்களின்றி கைப்பற்ற முடிவு செய்த இந்தியப் படையினர், ஓட்டுசுட்டானில் இருந்தும், வவுனியாவில் இருந்தும் நெடுங்கேணிக்கு இரவோடு இரவாக நகர்ந்து வந்து நெடுங்கேணியைக் கைப்பற்றி நிலைகொண்டனர். இரவோடு இரவாக இந்த நடவடிக்கையை படையினர் மேற்கொண்டதால் நெடுங்கேணிப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களும் தப்பியோட முடியாதவாறு படையினரின் ஆக்கிரமிப்பிக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டனர்.

நெடுங்கேணிக்கு படையினர் வந்து சேர்ந்துவிட்ட செய்தி அன்றிரவே பால்ராஜ் அண்ணைக்கு கிடைத்துவிட்டது. அதனையறிந்தவுடன் அன்றிரவே களிக்காடு முரளி முகாமில் தங்கியிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, படையினர்

மீது உடனடியாகத் தாக்குதல் நடத்தவேண்டும் என்று முடிவு செய்கின்றார். ஆனால், அங்கு மக்களும் முற்றுகைக்கு உள்ளாகியிருப்பதால் தாக்குதலை நெடுங்கேணிச் சந்தியில் வைத்து ஆரம்பிப்பது சாத்தியமாகாது என்பதை உணர்ந்தவர், நெடுங்கேணியைக் கைப்பற்றிவிட்டு படையினர் எப்பகுதி நோக்கி நகருகின்றார்கள் என்பதைக் கண்காணிக்க போராளி ஒருவரை அனுப்பி வைக்கின்றார். அங்கு சென்ற போராளி படையினர் நெடுங்கேணியில் இருந்து நயினாமடுவிற்கு நகர்வதாக தகவல் கொடுக்கின்றார். நயினாமடுவுக்கு புறப்பட்ட படையினரை பின் தொடர்ந்து சென்று தாக்குவது என பால்ராஜ் அண்ணை முடிவெடுக்கின்றார்.

அங்கிருந்த மிகக்குறைந்த போராளிகளுடன் நெடுங்கேணி நோக்கி இரவோடு இரவாக பால்ராஜ் அண்ணையும் போராளிகளும் பயணமாகின்றனர். படையினர் மீது தாக்குதல் நடத்துவதாயின் இன்னொரு முனையால் உடைத்துக்கொண்டு முன்னேறும் படையினரை வழி மறித்து தாக்குவதற்கு பிறிதான அணி (கட்டவுட் அணி) தேவை. ஆனால், அப்போதிருந்த போராளிகளைக் கொண்டு அவ்வாறான ஒரு வழி மறிப்புத் தாக்குதல் அணியை நிறுத்துவ தென்பது சாத்தியமாகாது. ஆனாலும், அவ்வாறு படையினர் முன்னேறி வந்தால் அதனால் போராளிகள் அவர்களின் முற்றுகை வளையத்திற்குள் அகப்பட்டு இழப்புக்களைச் சந்திக்கவேண்டி ஏற்படும். இதனால், அவ்வாறு படையினர் வரக்கூடும் என எதிர்பார்க்கும் பகுதிகளில் ஒரேயொரு போராளியை மட்டும் நிறுத்திவிட்டு, படையினர் வந்தால் தமக்கு அறிவிக்குமாறு, முடிந்தவரை தாக்குதல் நடத்துமாறும் கூறிவிட்டு சென்று, நெடுங்கேணியில் இருந்து நயினாமடு நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்த படையினர் மீது தாக்குதலைத் தொடுத்தார். இந்தத் தாக்குதலில் சிக்குண்டு இந்தியப் படையினர் சிலர் கொல்லப்பட்டனர். ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்படுகின்றன. அதேவேளை, அவர்களின் பதில் தாக்குதலில் பால்ராஜ் அண்ணையும், கண்ணாடி சந்திரன் (லெப்.கேணல் சந்திரன்) ஆகிய இருவரும் காயங்களுக்கு உள்ளானார்கள்.

காயமடைந்த இருவரும் களிக்காடு 11ம் கட்டை முரளி முகா முக்கு கொண்டுவரப்பட்டு, அங்குவைத்தே காயங்களுக்கு சிகிச்

சையளிக்கப்பட்டது. காயத்துடன் அந்த முகாமில் பால்ராஜ் அண்ணை தங்கியிருந்தபோதுதான், அங்கிருந்த வானொலியில் செய்தியொன்று ஒலி பரப்பாகின்றது. அது எம்.ஜி.ஆர் அவர்களின் மரணச் செய்தி. 24.12.1987 அன்று எம்.ஜி.ஆர் அவர்கள் உயிரிழந்திருந்தார். அவரது மரணச் செய்தியை இந்திய இராணுவத்தினரின் வானொலியான ‘அன்புவழி’ ஒலிபரப்பியது. காயத்துடன் படுத்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை செய்தியைக் கேட்டுவிட்டு, ‘எங்களுக்காக குரல் கொடுக்க இருந்த ஒரு மனுசன் அவர்தான். அவரும் போயிட்டார். இனி யார் குரல் கொடுக்க வருவார்களோ..?’ என்று கேள்வி எழுப்புகின்றார்.

இதற்கிடையே காயப்பட்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணைக்கு இடியப்பம் அவித்துக்கொடுக்க வேணும் என்று போராளிகள் ஆசைப்பட்டார்கள். இடியப்பத்தை அவிப்பதற்கு எந்தவித வசதிகளும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் பல்வேறு இடங்களுக்கும் அலைந்து இடியப்ப உரல் ஒன்றை எடுத்து விட்டார்கள். அரிசி மாவிற்கு பதிலாக அரிசிதான் கிடைத்தது.

காட்டினுள் வைத்து அதனை குற்றி, மாவாக்கி இடியப்பம் அவித்துக் கொடுத்தபோது, அதனை வாங்கிச்சாப்பிட்ட பால்ராஜ் அண்ணை, ‘இடியப்பம் நன்றாக இருக்கிறது’ என்று பாராட்டியதுடன், ‘எனக்கு மட்டும் வேண்டாம், எல்லாப் போராளிகளுக்கும் கொடுங்கோ’ என்று சொல்கின்றார். அதனை வாங்கிச் சாப்பிட்டபோதுதான் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஏனென்றால் அதற்குள் மண் கரகரத்துக்கொண்டிருந்தது. வெளியில் வைத்து மா அரித்து, குழைத்து செய்ததால் மண் பறந்து மாவடன் மண்ணும் கலந்திருப்பது புரிந்தது. ஆனாலும், கஷ்டப்பட்டு போராளிகள் அவித்த இடியப்பத்தை குறை சொல்லாமல் சாப்பிட்ட பால்ராஜ் அண்ணையின் மனதை நினைத்தால் இப்போதும் வியப்பாகத்தான் இருக்கின்றது.

இதற்கிடையே போராளிகளை வேட்டையாட முடியாத இந்திய இராணுவம், போராளிகளுக்கு உதவுபவர்களை தேடித்தேடி வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாறு படையினரின் கழுக்குக் கண்களுக்கு சிக்குண்டு உயிர்பிடுங்கப் படலாம் என்ற நிலையில், போராளிகளுக்கு தீவிர ஆதரவாளரான ஒரு கணவனும் மனைவியும் பால்ராஜ் அண்ணை காயப்பட்டு தங்கியிருந்த அதே களிக்காடு முகாமில் வந்து தங்கியிருக்கின்றார்கள்.

போராளிகளோடு போராளிகளாக அவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். ஆனால், அந்தப் பெண்ணோ நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தார். ஓர் அவசரம் என்றால் கொண்டு செல்வதற்கு அருகில் மருத்துவமனையோ அல்லது உதவுவதற்கு அயலவர்களோ, ஏன் பெண் என்று ஒருவர் கூட அவரைத் தவிர அங்கு இருக்கவில்லை. இந்தச் சிக்கலான நிலையில் ஒருநாள் அவருக்கு வயிற்று வலியும் வந்துவிடுகின்றது.

காயம் ஆறுமுள் முள்ளியவறாக்கு காக்குகயூக்கு முடிவு

கடும் மழை பெய்துகொண்டிருந்த மார்கழி மாதம் அது. மழையால் பாம்புகள், நுளம்புகளின் தொல்லை ஒரு புறம் என்றால், இன்னொரு புறம் இராணுவத்தின் நெருக்குதல்களும் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்த கடுமையான காலகட்டம் அது. போராளிகள் மட்டுமல்ல, இந்திய இராணுவத்தினரின் முற்றுகைக்குள் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் காடுகளுக்குள்ளும், வயல்வெளிகளுக்குள்ளும் மக்களும் இடம்பெயர்ந்து சிறு சிறு குடிசைகளை அமைத்துத் தங்கியிருந்தனர். இவ்வாறு தங்கியிருந்த மக்களில் சிலர் பாம்புக்கடிக்கும் இலக்காகி சிகிச்சைகளும் கிடைக்காமல் உயிரிழந்த சம்பவங்களும் நடந்தன. மருத்துவ வசதியின்றி இருந்த அந்த மக்களுக்கு, சிலவேளைகளில் போராளிகள்தான் அவசர சிகிச்சைகளையும் அளித்து வந்தனர். இவ்வாறான நெருக்கடி மிக்க நேரத்தில்தான் அந்தப் பெண்ணுக்கு கடுமையான வயிற்றுவலி எடுத்துவிட்டது.

பால்ராஜ் அண்ணை போரை நடத்துவதில் மட்டுமல்ல, வாகனங்களை மிகச் சாதாரணமாகச் செலுத்துவதிலும் மிகவும் திறமைசாலி. காயப்பட்டிருந்ததால் அவரால் அப்போது வாகனத்தை செலுத்த முடியாது. அத்துடன், மழை பெய்து சேறும் சகதியுமாக இருந்த அந்த இரவு வேளையில், காட்டுப் பகுதியில் வாகனத்தை செலுத்துவது என்பதும் அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. அந்த நிலைமையில் உழவு இயந்திரம்தான் அந்தப் பயணத்திற்கு சரியானது. ஆனாலும், இரவு நேரம் என்பதால் உழவு இயந்திரத்தில் சென்றால், படையினர் அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிடுவார்கள். அவர்களின் தாக்குதலுக்கும் இலக்காகலாம். ஆனாலும் அந்த நேரத்தில் உழவு இயந்திரத்தில் கொண்டு செல்வதைத்தவிர வேறு வழியெதுவும் இருக்கவில்லை. அப்போது பால்ராஜ் அண்ணை இரு போராளிகளை அழைத்து, போகின்ற பாதையை வேகமாக ஓடியோடி தெளிவாக்க (கிளியர் பண்ணை) அனுப்பி வைக்கின்றார். இரு போராளிகள் ஓடியோடி வீதியில் இராணுவத்தினர் இல்லையென்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு செல்ல, பின்னால் உழவு இயந்திரத்தில் அந்தப் பெண்ணை

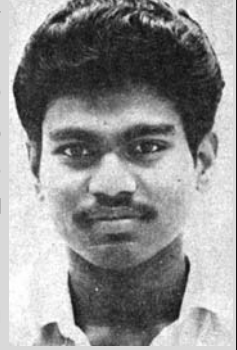
ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற போதும், அடிக்கடி உழவு இயந்திரத்தின் சில்லுகள் சேற்றில் புதையுண்டு வேகமாகச் செல்ல முடியாமல் இடைஞ்சல் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

இதனால், போராளிகள் சில்லுகளை சேற்றில் இருந்து மீட்டே பயணத்தை தொடர முடிந்தது. நெடுங்கேணிக்கு செல்வதற்காக பிரதான வீதிக்கு வந்ததும், 'மேஜர் தங்கேஸ்' அப்பகுதியில் ஏற்கனவே மறைத்து வைத்திருந்த ஜீப் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அதில் அப்பெண்ணை ஏற்றி நெடுங்கேணி மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு சென்றார்.

ஆனால், கோடாலிக்கல் பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, அதற்கு மேல் இயலாமல் அப்பெண் குழறி அழத் தொடங்கிவிட்டார். ஜீப்பை தங்கேஸ் அந்த இடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு, ஓடிச் சென்று அருகிலுள்ள குடிசையொன்றில் இருந்த பெண் ஒருவரை அழைத்து வந்தார். கடும் மழை பெய்துகொண்டிருந்த அந்த வேளையில், எங்கும் ஒரு கும்மிருட்டாக வேறு இருந்தது. கையில் லாந்தர் விளக்குடன் வந்த அந்தப் பெண், ஜீப்பினுள்ளேயே வைத்து பிரசவம் பார்க்க, ஜீப்பிலேயே அழகான பெண் குழந்தையொன்று பிறந்தது. தாயும், சேயும் நலமாக இருப்பதை பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தங்கேசண்ணை அறிவித்தார். அன்று குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த அந்தத் தாய், இன்று மாவீரர் ஒருவரின் தாயாக இருக்கின்றார்.

கனிக்காடு முரளி முகாம்

கப்டன் முரளியின் நினைவாக (இவர் மேஜர் கிண்ணியின் சகோதரருமாவார்) மேஜர் பசிலனால் உருவாக்கப்பட்டதுதான் இந்த முகாம். இந்திய இராணுவத்தினருடனான போர் தொடங்கியதன் பின்னர் இந்த முகாம் அமைக்கப்பட்டது. கனிக்காடு பகுதியில் 11ம் கட்டைக்கு மிக அருகில் காட்டின் ஓரமாக ஒரு உழுந்துப் புலவிற்கு அருகில் போராளிகள் இந்த முகாமை அமைத்திருந்தார்கள். முகாம் அமைத்ததன் பின்னர் அங்கு வந்திருந்த மேஜர் பசிலன், முகாம் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைப் பார்த்து, "இந்தியன் ஆமி 'ஹெலி'யைக் கொண்டுவந்து இறக்கி உங்களை ஏத்திக்கொண்டு போறளவுக்கு வசதியாகத்தான் அமைத்திருக்கிறியன்" என்று நகைச்சுவையாகச் சொன்னார். அவ்வளவு ஆபத்து நிறைந்த பகுதியில்தான் அந்த முகாம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்நிகழ்வு இடம்பெற்ற சில நாட்களில், அதாவது 88ம் ஆண்டு ஜன

வரியின் ஆரம்ப நாட்களில் தனது காயம் முழுமையாக ஆறுவதற்கிடையில், முள்ளியவளையில் நிலைகொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை அவசர அவசரமாக திட்டமிடுகின்றார். களிக்காடு முரளி முகாம் மீது இந்திய இராணுவத்தினர் விரைவில் தாக்குதல் ஒன்றை மேற்கொள்ளலாம் என்று கருதியவா, அதனைத் தடுப்பதற்கு முள்ளியவளை ம் கட்டை சந்தியில் நிலைகொண்டிருந்த இந்தியப் படையினர் மீது தாக்குதல் ஒன்றை முற்கூட்டி நடத்துவதே சிறந்த தென்று முடிவு செய்கின்றார்.

ஆனால், முள்ளியவளையை முழுமையாக ஆக்கிரமித்துள்ள இந்தியப் படையினர், ம் கட்டையில் எவ்வாறு நிலைகொண்டிருக்கின்றார்கள், எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள் போன்ற புலனாய்வுத் தகவல்கள் எவையும் இதுவரை எடுக்கப்படவில்லை. ஆனாலும், தாக்குதலை உடனடியாக நடத்தியாக வேண்டிய நிலை. களிக்காடு முரளி முகாமில் இருந்து, நடந்தே முள்ளியவளை நோக்கி போராளிகளுடன் பால்ராஜ் அண்ணை தாக்குதலுக்கு புறப்படுகின்றார்.

முள்ளியவளைக்கு மிக நெருக்கமாகச் சென்றதும், என்னை அழைத்த பால்ராஜ் அண்ணை, ஒரு பொதுமகன் போல் சைக்கிளில் சென்று இராணுவத்தினரின் நிலைகளை அவதானித்துக்கொண்டு வருமாறு அனுப்பி வைக்கின்றார். ஆயுதம் எதுவும் இல்லாமல், சயனைட் குப்பியுடன் மட்டும் ஒரு சாதாரண பொதுமகன் போல் ம் கட்டையை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். எனக்கு சற்று பின்னால் தாக்குதல் ஒன்று நடக்கப்போவதையும், அங்கு இந்திய இராணுவம் பதுங்கியிருப்பதையும் அறியாமல் இன்னொரு பொது மகனும் வந்துகொண்டிருக்கின்றார்.

கடுமையான மழை பெய்து கொண்டிருந்த, மாலை இருளான அந்த நேரத்தில் உருமறைப்புச் செய்துகொண்டு பதுங்கியிருந்த இந்திய இராணுவத்தினரை உடனடியாக என்னால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஆனால், ம் கட்டைச் சந்தியை நான் நெருங்கியபோது, பற்றை ஒன்றுக்குள் இருந்து துப்பாக்கி ஒன்று எழுவதை கண்டுவிட்டேன். சுதாகரிப்பதற்கு இடையில், சடசடவென என்னை நோக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன.

சைக்கிளோடு, நான் பற்றைக்குள் தூக்கி வீசப்பட்டேன். ஆனால், எனது உடலில் எந்தக் காயமும் ஏற்படவில்லை. எழுந்து வேகமாக ஓடத் தொடங்கினேன். திசை இல்லாமல் நான் காட்டுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த அதேநேரம், தாக்குதலுக்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தவறான ஒரு தகவல் போய் சேருகின்றது.

மேஜர் தங்கேஸ்

லெப்டினன்ட் கேணல் நவம் (டபிள்யூ) வீரச்சாலைத் தழுவிக்கொண்டதையடுத்து, முல்லைத்தீவு மாவட்ட பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தவர் மேஜர் தங்கேஸ். 1989 இறுதிக் காலத்தில் இந்திய இராணுவத்தினர் போர் நிறுத்தம் அறிவித்திருந்தனர். அந்த போர் நிறுத்த காலத்தில் இந்தியப் படையினரால் கூடப்பட்டு வீரச்சாலைத் தழுவிக்கொண்டவர் மேஜர் தங்கேஸ். தனது பாதுகாப்பு போராளியுடன் முள்ளியவளை வித்தியானந்தா கல்லூரிக்கு பின்பக்க வித்தியால் சென்று கொண்டிருந்தபோது, திடீரென இந்திய இராணுவத்தினர் எதிர்ப்பட்டனர். இவர்களைக் கண்ட இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்குதல் நடத்த தயாரானபோது, பாதுகாப்புக்கு வந்த போராளியும் பதில் தாக்குதலுக்கு தயாராகின்றார். அப்போது அந்தப் போராளியை தடுத்த மேஜர் தங்கேஸ், தலைமையின் உத்தரவுக்கு அமைய போர் நிறுத்தத்தை மீறக் கூடாது என்றவர், தப்பியோடுவோம் என்று முடிவெடுக்கின்றார். சாதாரணமாக தளபதிமார்தான் முதலில் தப்பியோடுவார்கள், அவர்களுக்கு பாதுகாப்பாக வருபவர்கள்தான் பின்னால் ஓடுவது வழமை.

ஆனால், விடுதலைப் புலிகளிடம் அந்தக்குணம் இருந்ததில்லை. தளபதியைக் காப்பாற்ற போராளி பாடுபடுவார். தன்னைவிட போராளியைப் பாதுகாப்பதற்கு தளபதி முன்னுரிமை

மேஜர் தங்கேஸ்

(செபஸ்டியான்பிள்ளை)
சிலாவத்தை

11.03.64 - 18.11.89

தன்னீர்ஊற்றில் இந்தியப்படை நேரடி மோதலின்போது வீரமரணம்.

கொடுப்பார். இங்கும் அதுதான் நடந்தது.

தன்னுடன் வந்த போராளியை வேலியைப்பாய்ந்து ஓடுமாறு தங்கேஸ் பணிக்கிறார். ஆனால், கூட வந்த போராளியோ, மேஜர் தங்கேசை முதலில் ஓடுமாறு கூறுகின்றார். இறுதியில் தளபதி என்ற ரீதியில், அந்தப் போராளியை தப்பியோடு மாறு மேஜர் தங்கேஸ் உத்தரவிட்டதுடன், வேலியால் ஏறி மறு பக்கம் குதிப்பதற்கும் உதவி செய்கின்றார். பின்னர் தானும் ஏறி குதித்து அடுத்த வேலியைத் தாண்ட முனைந்தபோது,

உடலை மீட்க வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் கூடு நாட்கள் காக்கீர்ப்பு

நான் எழுந்து ஓடியதைக்கண்ட இராணுவத்தினர், என்னை துரத்தி துரத்தி வேட்டுக்களைத் தீர்க்கத் தொடங்கினார்கள். எனது கையில் எந்த ஆயுதமும் இல்லாததால் திருப்பிச் சுட்டு அவர்களின் வேகத்தை தடுப்பதற்கு கூட எனக்கு வசதி இருக்கவில்லை. மரங்களைக்கூட விலத்தியோடுவதற்கும் அவகாசமின்றி, மரங்களை உடலைக் கிழித்து காயங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்க கால்போன திசையில் வேகமாக ஓடக்கொண்டிருந்தேன். பின்னால் வேட்டுக்கள் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தன.

அப்போது, முள் நிறைந்த சூரைப்பற்றையான பகுதியொன்று வந்தது. அதற்குள் ஓடினால் இராணுவத்தினர் பின் தொடர மாட்டார்கள். அதனால் அந்த பற்றைக்குள்ளால் இறங்கி ஓடத் தொடங்கினேன். சரமும், சேட்டும் முள்ளுக்குள் அகப்பட்டு கிழிந்து இழுபட்டுக்கொண்டிருக்க, உடலில் இருந்து இரத்தமும் வழிந்துகொண்டிருந்தது. இருந்தும் ஓடக்கூடியளவிற்கு தொடர்ந்து ஓடக்கொண்டிருந்தேன். நான் எதிர்பார்த்தது போலவே படையினர் அந்த சூரப்பற்றையைத் தாண்டி ஓடி வரமுடியாமல் அத்துடன் நின்றுவிட்டனர். இராணுவத்தினர் பின் தொடரவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டு வேகத்தைக் குறைத்தேன். ஆனால் ஓடிய வேகத்தில் திசையைத் தவற விட்டுவிட்டேன்.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. மழை பெய்யும் போது இருப்பதை விட மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கும் நிலை கெரில்லா போராளிகளுக்கு மிகவும் விரும்பத்தக்கது. காரணம், இராணுவ நடமாட்டங்களை மிகத் துல்லியமாக அறிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் இலகுவானது அந்தக் காலநிலைதான். இராணுவத்தினர் நடமாடியிருந்தால் அப்பகுதியில் அவர்களது பாதணிகளின் அடையாளம் மிகத் தெளிவாகத் தெரியும். அப்போதுதான் போனார்களா அல்லது போய்பல மணி நேரங்களா என்பதையும் அந்த அடையாளங்களை வைத்தே தெரிந்து

அதற்கிடையில் இந்திய இராணுவத் தினரும் நெருங்கிவிடுகின்றனர். கூட வந்த போராளி இப்போது அடித்தால் நாங்கள் தப்பலாம் என்று கூறியும், அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த தங்கேஸ், மீண்டும் அந்தப் போராளி வேலையைக் கடப்பதற்கு உதவிவவர், தன்னிடம் இருந்த ஆயுதத்தையும் அந்தப் போராளியிடம் கொடுத்து வேகமாக ஓடுமாறு உத்தரவிட்டு விட்டு, தானும் வேலையைக்கடக்க முயன்றபோது இந்திய இராணுவத்தின் ரவைகள் மேஜர் தங்கேசின் உடலைத்துளைத்தெடுத்தன. ஓடிக் கொண்டிருந்த போராளி, தங்கேஸ் அண்ணா... தங்கேஸ் அண்ணா... என்று கத்தியபடியே ஓடுகின்றார். மேஜர் தங்கேசின் உடலை இந்திய இராணுவத்தினர் கைப்பற்றி தமது முகாமிற்குக் கொண்டுசென்றனர்.

மேஜர் தங்கேசை ஆழமாக நேசித்தவர்கள் சிலாவத்தை, தண்ணீரற்று, முள்ளியவளை கிராம மக்கள். மேஜர் தங்கேஸ் சுடப்பட்டதையும், உடலை இராணுவத்தினர் கைப்பற்றிச் சென்றிருப்பதையும் அறிந்து இந்திய இராணுவ முகாமிற்கு சென்று முற்றுகையிட்டனர். தங்கேசின் வித்துடலை தங்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு கோரினர். அவரது உடலை வாங்கி வந்து மக்களின் அஞ்சலிக்கு வைத்தனர் மக்கள். அப்போது அங்கு வந்திருந்த மேஜர் பசிலனின் தாயார், பலரையும்

கண்ணீர்விட்டழ வைத்துவிட்டார். வீரச்சாவடைந்த அன்றைய தினம் மதியம் மேஜர் பசிலன் வீட்டிற்கு சென்றிருந்த மேஜர் தங்கேஸ், அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த மேஜர் பசிலனின் உருவப்படத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த மின்குமிழைப் பார்த்தவர், பசிலனின் தாயாரிடம் அம்மா, பசிலனுக்கு இந்த மின் குமிழைப் போடாதீர்கள், நெய் விளக்கு ஏற்றுங்கள் என்று கோரிக்கை வைத்திருந்தார். என்றை பிள்ளைக்கு நெய் விளக்கு ஏற்றச்சொன்ன பிள்ளைக்கு, நான் நெய் விளக்கு ஏற்ற வேண்டி வந்திட்டுதே என்று பசிலனின் தாயார் கதறியழுதது பலரையும் கண்கலங்க வைத்துவிட்டது. அன்றி லிருந்து பசிலனின் தாயார், பசிலனின் படத்தின் முன்னால் நெய் விளக்குத் தான் ஏற்றி வருகின்றார். மேஜர் தங்கேஸ் வித்துடல் பின்னர் நவம் (டடி) முகாமில் போராளிகளால் விதைக்கப்பட்டது.

டடி முகாமில், மேஜர் ஜோன்சன் (படுத்திருந்து வானொலி கேட்பவர்) மற்றும் போராளிகள்.

கொள்ள முடியும். அதனால் காட்டில் ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து நடக்கின்றேன். சராசரியாக காட்டில் ஒரு கிலோ மீற்றர் நடப்பதென்றால் 10 தொடக்கம் 12 நிமிடங்கள் எடுக்கும். ஆனால், அன்று ஒரு கிலோ மீற்றர் நகர்வதற்கே எனக்கு ஒரு மணி நேரம் பிடித்திருக்கும். அவ்வளவு நிதானமாகவும், பொறுமையுடனும் எதோ ஒரு திசையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். அந்தப் பகுதியில் அப்போதுதான் இராணுவத்தினர் சென்றிருக்கின்றனர் என்பதை அவர்களின் காலடித் தடங்கள் காண்பித்தன. திரும்பி, வந்த பகுதிக்கே வருகின்றேன். இப்படியே இருளும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

என்ன செய்வது, எப்படி காட்டில் இருந்து வெளியேறுவதென்று வழியொன்றும் புரியவில்லை. அப்போதுதான் காட்டினுள் பனை மரம் ஒன்று கண்ணில் பட்டது. ஆலமரம் ஒன்று பனையின் அடிப்பகுதியை முற்றாக முடிவளர்ந்திருந்த நிலையில், அதன் மேல் பனை வளர்ந்திருந்தது. ஆலமரத்தில் ஏறி, பனையில் ஏறினால்தான் திசையை கண்டுபிடிக்க முடியும். ஆனால், பனையில் ஏறுவதற்கான அனுபவமும் இல்லை, அதற்கான தளைநார்த் தடமும் இல்லை. விண்ணாங்கு மரத்தில் இருந்து நாரைக் கிழித்து ஏறலாம். அந்தப் பகுதியில் உள்ள விண்ணாங்கில் நார் கிழித்தால், அப்பகுதிக்கு இராணுவத்தினர் வந்தால், கிழித்ததற்கான அடையாளங்களைக் கண்டுகொண்டு அப்பகுதியை சுற்றி வளைத்து தேடுதலை மேற்கொள்ள முனையலாம். அதனால், அங்கிருந்து இன்னொரு பகுதிக்கு சென்று விண்ணாங்கில் இருந்து நார் கிழித்துக் கொண்டுவந்து பனை மரத்தில் ஏறினேன். பனையில் ஏறிய அனுபவம் இல்லாததால், நெஞ்சில் பனையின் உரசல்கள் பட்டு எரிவுடன் இரத்தமும் வழியத் தொடங்கிவிட்டது. பனையின் உச்சிக்கு ஏறிய பின்னர் நான்கு திசைகளையும் நோட்டம் விட்டேன்.

எல்லாப் பகுதியும் ஒரே காடாகத்தான் தெரிந்தது. ஆனாலும் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தபோது ஒரு பக்கம் கமுக மரமும் தென்னை மரக் கூட்டங்களும் தெரிந்தன. இன்னொரு புறம் தேக்கங்காடுகள் தெரிந்தன. மற்றைய பகுதியில் வயல் வெளிகள் போன்ற தோற்றத்தில் தெரிந்தது. தென்னை மரம் உள்ள பகுதி முள்ளியவளை, தண்ணீருற்றுப் பக்கமாக இருக்கலாம் என்றும், தேக்கங்காடுகள் இருக்கிற பக்கம் ஓட்டுசுட்டான் ஓட்டுத் தொழிற்சாலை பக்கமாக இருக்கலாம் என்றும், மற்றைய பக்கம் களிக்காடு பக்கமாக இருக்கலாம் என்றும் புரிந்துகொண்டு கீழே இறங்கி, களிக்காடு பக்கம் நோக்கி நடந்தால் நெடுங்கேணி வீதியைச் சென்றடையலாம், அங்கு சென்றடைந்தால்தான் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் போய்ச் சேரலாம் என்று கருதி நடக்கத் தொடங்குகிறேன். ஆனால், இருள் சூழ்ந்தபடியால் திரும்பவும் என்னால் திசையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் வந்த பாதையால் வந்து பனை மரத்தில் ஏறி அதன் வட்டிற்குள் உட்கார்ந்திருக்கின்றேன். இரவு முழுவதும் படையினரின் எறிகணைத் தாக்குதலால் காடு அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. எனது இரண்டு பக்கத்தாலும் எறிகணைகள் கூவியபடி செல்

கரும்புல் லெப். கேனல் போர்க்
மாய்பாணம்யின்னா அரசொத்தீம்
வவுலியா
23.11.1990 மாங்குளம் ஸீலங்கா இராணுவ
முகாம் நீதான தாக்குதல்

லெப்.கேனல் நரேஸ்/நாயகம்

சிங்கராசா அருள்நாயகம்

முத்துடிருப்பு முல்லைத்தீவு

(07.11.1969 - 29.09.1993)

கிளாலி நோக்கி சிறலங்கா படைபினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட
யாந்தேவி படைநடவடிக்கைக்கு எதிரான முறியடிப்புச் சமரில் வீரர்சாவு

லெப்.கேனல் நவந்தீன்

தில்லையம்பலம் திருலோகநாதன்

கனகராபந்தீன் - வவுலியா

12.10.1969 - 11.11.1993

முதுகரி உடம்படைத்தீன்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட "நவனன்"
நடவடிக்கைகவிர்ப்போது வீரர்சாவு

கடற்குரும்புல் போஜர் காந்தமயன்
யோகராசா கோனேஸ்வரன்
வல்வெட்டித்துறையுற
10.07.1990 வல்வெட்டித்துறையுறயில்
எடித்தாராக் கடற் கலம் நீதான
கரும்புல்தீ தாக்குதல்

கின்றன. இடைக்கிடை உலங்குவானூர்திகள் மேலால் பறந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

எறிகணைகள் வீழ்ந்து வெடித்தாலும், ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது. எறிகணைத் தாக்குதல் நடத்தினால் அந்தப் பகுதியில் இராணுவத்தினர் இருக்கமாட்டார்கள் என்பது. ஆனாலும், இரவு எறிகணைத் தாக்குதல் நடத்தினால் மறுநாள் காலை அந்தப் பகுதியில் இராணுவத்தினர் இறங்கி தேடுதலை நடத்தவார்கள் என்பதும் தெரியும். பணையில் இருந்து திரும்பவும் திசைகளை வடிவாக ஆராய்ந்ததன் பின்னர், விடியும் முன்னரே இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். மேலே இருந்து பார்த்தபோது தெளிவாகத் தெரிந்த திசைகள், கீழே இறங்கியதன் பின்னர் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது.

காட்டு அனுபவம் பெரிதாக இல்லாததால் என்னால் திசையை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தாலும், இராணுவத்தினரின் கால்தடங்கள் இருக்கின்றதா என்று பார்த்தபடி எதோ ஒரு திசையில் மெதுமெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். பல இடங்களில் இராணுவத்தினரின் காலடித் தடங்கள் இருந்தபடியால் மீண்டும் பின்வாங்கி வேறு வழியால் நடக்கின்றேன். மறுநாள் காலை தொடங்கிய நடை, மாலையாகியும் முடியவில்லை. இதற்கிடையே, இராணுவத்தை நோட்டம்விடச் சென்ற எனக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரியாமல் பால்ராஜ் அண்ணை தவிக்கக்கூடும். நான் இறந்திருப்பேன் என்று கருதி எனது உடலை எடுப்பதற்காக அவர் எப்படியும் தாக்குதல் நடத்தியே தீருவார் என்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே, விரைவாக அவர் இருக்கும் இடத்தை சென்றடைந்து நிலைமையை விளக்க வேண்டும் என்ற அவசரமும் என்னை பற்றிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால், திசை தெரியாமல் காட்டிற்குள் அலைந்துகொண்டிருந்தேன். காட்டிற்குள் ஒரு பகுதியில் எப்போதும் ஒரே மாதிரியான மரங்களே, கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கும். ஆனால், ஒரு இடத்தில் வந்தபோது, நான்கு மரங்கள் வித்தியாசமாக இருந்தன. அதே நேரம் மேலே மரக் கொப்புகள் முறியும் சத்தமும் கேட்டது. மரத்தின் மேலே குரங்குகள் நிற்கலாம், எனது அசைவைக்கண்டு அது அட்டகாசம் செய்தால், இராணுவத்தினர் அப்பகுதியில் நின்றிருந்தால் உசாரடைந்து விடுவார்கள் என்பதால் மிகவும் மெதுவாக அருகில் சென்று மெதுவாக நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். அப்படியே அதிர்ந்து போய்விட்டேன். யானையின் தலைக்கு கீழே நான் நிற்கிறேன். அது மரக்கிளையை தும்பிக்கையால் முறித்து தனது வாயை நோக்கி கொண்டு செல்கின்றது. யானையைக் கண்ட பயத்தில் குளறியபடி திரும்பியோட, யானையும் பெரும் குரலெடுத்து பிளிறியது. திரும்பியோடிய வேகத்தில் எதிர்பாராமல் வீதியொன்றில் ஏறிவிட்டேன். அதன் பின்னர்தான் தெரிந்தது, நான் அந்த வீதிக் கரைக்கு அண்மையிலேயே திசை தெரியாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன் என்பது.

ஆறாம் கட்டையில் இந்திய இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்கான நான், 8ம் கட்டையில் வந்து வீதியில் ஏறியிருந்தேன். பால்ராஜ் அண்ணை ஆக்கள் எங்கு நிற்கின்றார்கள் என்பது தெரியாத தால், களிக்காடு முரளி முகாம் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

ஆனால், 9ம் கட்டையை அடைந்தபோது, பால்ராஜ் அண்ணையுடன் தாக்குதலுக்கு வந்திருந்த (கரும்புலி லெப். கேணல்) போர்க் , (லெப்.கேணல்) நவனீதன் , (லெப்.கேணல்) நரேஸ், (கரும்புலி மேஜர்) காந்தருபன், (கப்டன்) கஜன், (கப்டன்) ஜெகன், (கப்டன்) வாதலூரான், (மேஜர்) சிங்கன் உட்பட பல போராளிகளும் அங்கு நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். என்னைக் கண்டதும் எல்லோரும் கட்டியணைத்து மகிழ்ந்தார்கள். அதன் பின்னர்தான் தெரிந்தது எனது உடலை எடுப்பதற்காக அவர்கள் இரண்டு தடவைகள் இந்திய இராணுவத்தினருடன் மோதியிருந்தது.

ஆறாம் கட்டையில் இராணுவத்தினர் துப்பாக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்த போது நான் சைக்கிளுடன் தூக்கி வீசப்பட்டதை பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த பொது மகன் கண்டிருக்கின்றார். அவர் திரும்பியோடியபோது போராளிகளிடம், நான் துப்பாக்கி வேட்டுக்களின்போது பற்றைக்குள் தூக்கி வீசப்பட்டதாகவும், இறந்திருக்கலாம் என்றும் கூறியுள்ளார். அத்துடன், தூரத்தே நின்ற போராளிகளுக்கும் நான் துப்பாக்கி வேட்டுக்களின்போது தூக்கி வீசப்பட்டது தெரிந்துள்ளது. எனவே, நான் இறந்திருக்கலாம் என்றே முடிவு செய்திருந்தார்கள்.

ஆனால், உடலை எடுக்காமல் போவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை அனுமதிக்கவில்லை. உடலை எடுப்பதற்காக அன்று இரவு தாக்குதலை நடத்திய போது, படையினரின் சுடுமையான தாக்குதலால் முயற்சி கைவிடப்படுகின்றது. மறுநாள் பகலும் மீண்டும் ஒரு முறை முயற்சி செய்து பார்த்துள்ளார்கள். இராணுவத்தினர் ஏற்கனவே உசார் நிலையில் இருந்ததால், மேற்கொண்டு முன்னேற முடியாமல் போயிருக்கின்றது. அதனால், பின்வாங்கி வந்து 9ம் கட்டையில் நின்றவர்கள், அன்றிரவு எவ்வாறென்றாலும் இன்னொரு தாக்குதலை நடத்தி, உடலை மீட்டெடுப்பது என்று பால்ராஜ் அண்ணை தீர்க்கமாக முடிவு செய்து அங்கு போராளிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். ஆனால் நான் உயிருடன் சென்றதும் ஆச்சரியத்துடன், மகிழ்ச்சியும் அடைந்தனர்.

இதேவேளை, அங்குள்ள இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் நடத்த வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, புதியதொரு திட்டத்துடன் எங்களை அழைத்துக்கொண்டு அன்று இரவே நீலகண்டபுரம் புறப்படுகின்றார்.

மக்களுக்காக

காக்குதலுக்கு

ஒத்தியைக்கி

பால்ராஜ்!

தூக்கம் என்பதை பால்ராஜ் அண்ணை மறந்து பல மாதங்களாவிட்டன. நிம்மதியாக அவர் தூங்கியதை காட்டினுள் நாம் எப்போதும் பார்த்தில்லை. தலைவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதில் மேஜர் பசிலன் எவ்வளவு உறுதியோடும், கவனத்தோடும் செயற்பட்டாரோ அதற்கு கொஞ்சமும் குறைவில்லாமல் எப்போதும் தலைவர் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவர் பால்ராஜ் அண்ணை. இரவு காட்டினை நோக்கி இந்திய இராணுவத்தினர் எறிகணைத் தாக்குதலை நடத்தினால், அந்த எறிகணைத் தாக்குதல் தலைவர் இருக்கும் திசை நோக்கி நடக்குதென்றால் பால்ராஜ் அண்ணை சுமமா இருக்க மாட்டார். அது எந்த நேரமாக இருந்தாலும், ஏன் நள்ளிரவாக இருந்தால்கூட போராளிகளை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிடுவார். தலைவரின் நிம்மதியைக் குலைப்பவர்களின் கவனத்தை திசை திருப்புவதுடன், அவர்களையும் நிம்மதியாக இருக்க விடக்கூடாது என்பதுதான் பால்ராஜ் அண்ணையின் நோக்கமாக இருக்கும். இதற்காக இந்தியப் படையினர் மீது தொடர்ச்சியாக தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டே அவர்களின் கவனத்தை திசை திருப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்நிலையில்தான், களிக்காடு 11ம் கட்டை முரளி முகாம் மீது இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முன்னதாக முள்ளியவளையில் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை முடிவு செய்திருந்தார். அதற்காக தாக்குதலுக்கு சென்றபோதே எதிர்பாராத சம்பவங்கள் இடம்பெற்றாவிட்டன. இந்நிலையில், பால்ராஜ் அண்ணை புதியதொரு திட்டத்துடன் நீலகண்டபுரம் நோக்கி அன்றிரவே எங்களை அழைத்துச் சென்றார்.

நீலகண்டபுரம், முள்ளியவளைக்கு கிழக்கே அமைந்துள்ள ஒரு சிறிய கிராமம். இந்திய இராணுவத்தினரின் நடவடிக்கையால் அங்கிருந்த மக்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்றிருந்ததால் அந்த கிராமம் வெறிச்சோடிப் போய் கிடந்தது.

ஆனாலும், இன்னமும் அந்தப் பகுதிக்குள் இந்திய இராணுவத்தினர் நுழையவில்லை. முள்ளியவளையில் இராணுவத்தினர் நிலைகொண்டிருந்ததால், நேர் வழியாகப் போகமுடியாது. அதனால், நீலகண்டபுரம் சென்று அங்கிருந்து மாமூலை ஊடாக முள்ளியவளையின் பின்பக்கத்திற்கு சென்று தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. மாமூலையை கடந்து கொண்டிருந்தபோது மக்களின் நடமாட்டத்தை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரையும் பால்ராஜ் அண்ணை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். அதனால், அப்பகுதிகளில் அப்போது நடமாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் புதிய மனிதர்களாக இருப்பதை உடனடியாகவே கண்டுகொண்டார். அவர்களில் சிலரை மறித்து விசாரித்தபோது, அவர்கள் முன்னுக்குப் பின் முரணான கூறிய கதைகள், அவர்கள் அப்பகுதிகளில் திருட வந்திருப்பவர்கள் என்பதை தெளிவாக்கியது.

இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கையால் மக்கள் சாப்பாட்டுக்கு கூட நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டிருந்த நிலையில், அவர்கள் உணவுகளைத் திருடிச் சென்று கொண்டிருந்தது வேதனையளிப்பதாக இருந்தது. உணவுப் பொருட்களுடன் சென்றவர்களை, போகவிட்டதுடன், மற்றவர்களின் உடமைகளைத் திருடிச் சென்றவர்களை, இனிமேல் இப்படியான காரியங்களில் ஈடுபடவேண்டாம் என்று கூறி, அப்பகுதிகளுக்கு திரும்ப வரக்கூடாது என்றும் எச்சரித்து அனுப்பிவைத்தார். ஆனாலும் அப்பகுதிகளில் மக்கள் தொடர்ச்சியாக நடமாடியதால், மக்களுக்குள் வைத்து இராணுவத்தினரின் மீது தாக்குதல் நடத்தினால் இராணுவத்தினர் மக்கள் மீது பழி வாங்கும் தாக்குதலை நடத்தலாம், அகோரமாக மக்கள் குடியிருப்புக்கள் மீது எறிகணைத் தாக்குதலை நடத்தலாம் எனக் கருதியவர் முள்ளியவளையில் நடத்த இருந்த தாக்குதலை அப்போதைக்கு ஒத்திவைத்து விட்டு, களிக்காடு முகாமிற்கு திரும்புவதற்கு முடிவு செய்கின்றார்.

1988 ஜனவரி 15ம் திகதி, நெடுங்கேணியை திரும்பவும் இந்திய இராணுவத்தினர் ஆக்கிரமிக்கின்றனர். ஏற்கனவே நெடுங்கேணியை கைப்பற்றியிருந்த இந்தியப் படையினர் பின்னர் அதனைக் கைவிட்டிருந்தனர். தற்போது இரண்டாவது முறையாக நெடுங்கேணியை ஆக்கிரமித்து நிலைகொண்டனர். இம்முறை மக்கள் இராணுவத்தினர் முற்றுகையிடுவதையறிந்து அன்று பகலே அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டிருந்தனர். அதேவேளை, நெடுங்கேணி மருத்துவமனையில் இருந்த மருத்துவர்கள், தாதிகள், நோயாளிகள் கூட முற்றாக அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டனர்.

நோயால் இறந்தவர்களினதும், விச ஜந்துகள் கடித்து இறந்தவர்களின் உடல்களைக் கூட கைவிட்டுவிட்டு உறவினர்கள் உட்பட அனைவரும் மருத்துவமனையில் இருந்து வெளியேறியிருந்தனர். நெடுங்கேணி இந்திய இராணுவத்தால் மீண்டும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதையும், மக்கள் அனைவரும் வெளியேறி விட்டதையும் அறிந்த பால்ராஜ் அண்ணை, படையினர் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு தனது அணியுடன் விரைகின்றார். இரு அணிகளாப் பிரித்து இரு முனைகள் ஊடாக இந்திய இராணுவத்தினர் மீது மறுநாள் காலை தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இந்திய இராணுவத்தினர் எங்கு நிலைகொண்டாலும், உடனடியாகவே அவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தப்படும் என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே இந்தத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. அத்துடன், படையினர் நிலைகொண்ட இடங்களில் உடனடியாக தாக்குதல் நடத்துவதன் மூலம், எல்லா இடங்களிலும் போராளிகள் பரவலாக இருப்பதுபோன்ற தோற்றத்தை அவர்களிடம் ஏற்படுத்த முடியும். அதனால், படையினர் எங்கெங்கெல்லாம் நிலைகொள்கின்றார்களோ அங்கங்கெல்லாம் பால்ராஜ் அண்ணை உடனடியாக தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முடிவு செய்துவிடுவார்.

அவ்வாறே நெடுங்கேணியில் முதல் தடவை இராணுவத்தினர் வந்திருந்த போதும் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இப்போது அவர்கள் இரண்டாவது முறை அதனை ஆக்கிரமித்தபோதும் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. அத்துடன், நெடுங்கேணியில் நிலைகொண்டிருந்த இராணுவத்தினர் மீது மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக பல முனைகளுடாகவும் பால்ராஜ் அண்ணையின் தலைமையில் தாக்குதல்கள் நடத்தப்பட்டன. தாக்குதல் நடைபெற்ற அதேவேளை, நெடுங்கேணி மருத்துவமனையில் கைவிடப்பட்டிருந்த இறந்தவர்களின் உடல்களை போராளிகள் எடுத்துச்சென்று, இடம்பெயர்ந்திருந்த அவர்களின் உறவினர்களிடம் ஒப்படைத்த சம்பவமும் இடம்பெற்றது. இராணுவத்தினர் மீது தொடர்ச்சியான தாக்குதல் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்த அதேவேளை, பால்ராஜ் அண்ணையின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த களிக்காடு முகாம் குறித்து இந்திய இராணுவத்திற்கு துரோகி ஒருவன் காட்டிக் கொடுத்துவிடுகின்றான். ஒருநாள் அந்த முகாமை இந்தியப் படையினர் முற்றுகையிட முனைகின்றனர். அப்போது அங்கு பால்ராஜ் அண்ணை உட்பட பல முக்கிய போராளிகள் இருந்தார்கள்.

ஐந்து வருடங்களில் பின் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போராளியின் உறுதி!

1990ம் ஆண்டு காலப் பகுதிகளில் வன்னி மாவட்டத் தளபதியாக பால்ராஜ் அண்ணை இருந்தபோது நடந்த ஒரு சம்பவம் மிகவும் முக்கியமானது. ஒரு போராளியின் அர்ப்

திகளை துப்பரவாக்குமாறு மக்களை பால்ராஜ் அண்ணை கேட்டுக்கொள்கின்றார். மக்கள் அதனைத் துப்பரவாக்கிக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு கைத்துப்பாக்கியின் மூன்று பாகங்

லெப். சசி

(கந்தசாமி மகேஸ்வரன்)
கொக்குத்தொடுவாய்
26.11.58 - 26.01.86

ஒட்டுசுட்டாளில் சிதிலங்காப் படையுடனான நேரடி மோதலில் வீரமரணம்.

மேஜர் தாடிபாலா

(சண்முகம் இராசரெத்தினம்)
ஆனந்தப்புளியங்குளம்
28.08.62 - 10.10.88

றம்பைகுளத்தில் இந்தியப்படை பதுங்கித் தாக்கியபோது வீரமரணம்.

பணிப்பான வீரச்சாவை, ஐந்து வருடங்களின் பின்னர் பால்ராஜ் அண்ணை கண்டுபிடித்ததுதான் அது. இந்திய இராணுவத்தினரின் வருகைக்குப் பின்னர் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் பல இராணுவ முற்றுகைக்குள் இருந்ததால் பராமரிப்பின்றி காடாக மாறியிருந்தன. இந்திய இராணுவத்தினர் வெளியேறியதன் பின்னர் அப்பகு

களை கறள்பிடித்து, பாவனைக்கு உதவாத நிலையில் கண்டெடுத்தனர். அத்துப்பாக்கியின் (பிஸ்ரல்) பாகங்களைப் பொருத்திப் பார்த்த பால்ராஜ் அண்ணை, அது லெப்.சசி வைத்திருந்த துப்பாக்கி என்பதை அதன் குறியீட்டு இலக்கத்தை வைத்து கண்டுபிடிக்கின்றார். அதன் பின்னர்தான் லெப்.சசி விடுதலைப் புலிகளின் வீர மரபிற்கு

மூன்று நாள் கரும் சுமர்ன் பீஸ் படைவீரர் வசமாறு முரளி முகாம்

களிக்காடு 11ம் கட்டை முகாம் என்பது நீங்கள் யாரும் நினைப்பதுபோல் அது ஒரு பெரிய இராணுவத் தளம் அல்ல. அங்கு ஓர் ஓலைக் கொட்டில் மட்டுமே அமைந்திருந்தது. குறிப்பாக போராளிகள் வந்து தங்கிச் செல்வதற்கான அல்லது காயமடைந்த, சுகவீனமுற்ற போராளிகளை பராமரிப்பதற்கு வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு முகாம்தான் அது. அந்த முகாமில் இருந்து தண்ணீர் எடுப்பதற்கு நீண்ட தூரம் செல்லவேண்டி இருந்ததால், அந்த முகாமிலேயே ஒரு கிணற்றை வெட்டுவதற்கு முடிவு செய்த பால்ராஜ் அண்ணை, அங்கு ஒரு கிணற்றை போராளிகளோடு தானும் இணைந்துநின்று வெட்டியிருந்தார். அங்கு பால்ராஜ் அண்ணையுடன் சுமார் 30 வரையான போராளிகளே ஆகக்கூடுதலாக இருந்திருப்பார்கள். குறிப்பாக கரும்புலி லெப்டினேன் போர்க், கப்டன் வாதவூரன், கப்டன் ஜெகன், கப்டன் கஜன், மேஜர் சுபாஸ்கரன், கப்டன் ஜேசுதாஸ், கப்டன் பிரகாஸ், மேஜர் ஜோன்சன், மேஜர் ரங்கன், தீப், கரும்புலி மேஜர் காந்தரூபன், லெப்டினேன் நவனீதன், லெப்டினேன் குட்டிமணி, மாஸ்ரர் (மருத்துவப் போராளி), கப்டன் டெஸ்மன், 2ம் லெப்டினேன், 2ம் லெப்டினேன் உட்பட்ட பல முக்கியமான போராளிகள் பால்ராஜ் அண்ணையின் அந்தக் களிக்காடு முகாமிலே இருந்தவர்கள்.

இந்த முகாமைத்தான் தேசத்துரோகி ஒருவனின் தகவல் மூலம் அறிந்து கொண்டு, இந்தியப் படையினர் முற்றுகையிட முனைந்திருந்தனர். 1988, மார்ச் 11ம் திகதியளவில் களிக்காடு முரளி முகாம் இந்திய இராணுவத்தினரின் முற்றுகைக்கு உள்ளாகின்றது. முற்றுகைக்கு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னதாகவே அப்பகுதியில் தமது புலனாய்வு படையினரை இறக்கியிருந்த இந்தியப் படையினர், போராளிகளின் நடமாட்டங்களை மிகவும் அருகில் இருந்து நன்றாகவே ஆராய்ந்திருந்தனர். அதனால் அந்த முகாமை விரைவாகவே தாக்கியழித்து, போராளிகளையும் முடித்துவிடலாம் என்றே எண்ணியிருந்தனர்.

ஏற்ப, ஆயுதங்களை எதிரியின் கையில் அகப்பட்டுவிடாமல் அழித்துவிட்டு வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார் என்பதை பால்ராஜ் அண்ணை தெரிந்து கொள்கின்றார்.

1985ம் ஆண்டு, முல்லைத்தீவுமாவட்டத்தின் நெடுங்கேணி பிரதேசப் பகுதியில் தாடி பாலா (மேஜர் தாடி பாலா) அணியினரும், செம்மலை - அலம்பில் பகுதியில் எம்.ஜி.ஆர் அணியினரும், வன்னிப் பகுதியில் சசி (லெப்டினன்ட்) அணியினரும் சிறீலங்கா இராணுவத்தினருக்கு எதிரான தாக்குதல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இந்நிலையில், அக்காலப் பகுதியில் ஒருநாள் மாங்குளம் உள் வீதியால் முள்ளியவளை நோக்கி சசியும் இளங்கோ என்ற இன்னொரு போராளியும் உந்துருளியில் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஒட்டிசுட்டான் சந்திக்கு அருகில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, அப்பகுதியில் பதுங்கியிருந்த சிறீலங்கா இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கி சூட்டுக்கு இவர்கள் இலக்காகின்றனர். இதன்போது லெப்டினன்ட் சசி காலில் காயமடைகின்றார். காயத்துடன், இராணுவத்தினர் மீது இருவரும் தாக்குதலை நடத்துகின்றனர். ஆனாலும் காலில் ஏற்பட்டுவிட்ட காயத்துடன் தான் அங்கிருந்து தப்பிச் செல்ல முடியாதென்பதை உணர்ந்துகொண்டவர் தன்னிடம் இருந்த தானியங்கி துப்பாக்கியை தன்னுடன் கூட வந்திருந்த போராளி இளங்கோவிடம் கையளித்து, அவரைத் தப்பியோடுமாறு

பணித்துவிட்டு, தன்னிடம் இருந்த கைத்துப்பாக்கியால் இராணுவத்தினரை நோக்கி சுட்டுக்கொண்டிருந்தார் என தப்பிவந்த இளங்கோ அப்போது தெரிவித்திருந்தார். அதன்பின்னர் அவரது உடலை இராணுவத்தினர் எடுத்து எரித்ததை அப்பகுதி மக்கள் கண்டுள்ளனர். அந்த இடத்தை சென்று பார்த்தபோது அவரது உடல் எரிக்கப்பட்டிருந்தது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. ஆனாலும், லெப்டினன்ட் சசியிடம் இருந்த கைத் துப்பாக்கியை இராணுவத்தினர் எடுத்திருக்கலாம் என்றே அப்போது நம்பப்பட்டது. ஆனால், எதிரிகளிடம் ஆயுதம் சென்றடையக் கூடாது என்ற விடுதலைப் புலிகளின் உறுதியான கொள்கைக்கு அமைய அவர் தனது துப்பாக்கியை உடைத்து அழித்ததன் பின்னரே, வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தார் என்பதை, ஐந்து வருடங்கள் கடந்ததன் பின்னர் கண்டெடுக்கப்பட்ட அவரது கைத்துப்பாக்கியின் மூலம் பால்ராஜ் அண்ணை, லெப்டினன்ட் சசி தனது சாவிலும் கொள்கையில் உறுதியாக இருந்துள்ளதை உணர்ந்துகொண்டார். லெப்டினன்ட் சசி இந்தியாவின் இரண்டாவது அணியில் பயிற்சி பெற்றவர். பால்ராஜ் அண்ணையின் கொக்குத் தொடுவாய் கிராமத்தை சேர்ந்தவர். சசியின் சகோதரர், உறவினர்கள் கூட சிறீலங்காப்படையினரால் படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனை பின்னர் போராளிகளிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட அந்த தேசத் துரோகியே ஒத்துக்கொண்டிருந்தான். இராணுவப் புலனாய்வுத் துறையினருடன் தானும் அந்தப் பகுதியில் வந்து பதுங்கியிருந்தாகவும், மூன்று நாட்கள் போராளிகளின் நடமாட்டத்தை ஆராய்ந்து படையினருக்கு தகவல் கொடுத்த தையடுத்தே, முகாமை தாக்கியழிக்க படையினர் களமிறங்கினர் என்றும் அவன் தெரிவித்திருந்தான். ஆனால், அவர்கள் முகாமை முற்றுகையிட முனைந்த 11ம் திகதியன்று, முரளி முகாமில் இருந்து ஒரு கிலோ மீற்றருக்கு அப்பால் வயல்களின் ஊடாக முன்னேற முனைந்த இராணுவத்தினரை போராளிகள் சிலர் கண்டுகொண்டதையடுத்து, அங்கு வைத்தே சண்டை தொடங்கியது.

மாலை வேளையில் முரளி முகாமில் கிணற்றை வெட்டிவிட்டு, அருகிலுள்ள குளத்தில் குளிப்பதற்காக பால்ராஜ் அண்ணையுடன் போராளிகள் சிலர் சென்றிருந்தனர். அப்போதுதான் அங்கு முன்னேறுவதற்கு தயார் நிலையில் நின்ற இந்தியப் படையினரை கண்டுகொண்டு மோதல் வெடிக்கின்றது. மிகக் கடுமையாக இடம்பெற்ற சண்டையின் இறுதியில், இந்தியப் படையினருக்கு பெரும் இழப்புக்கள் ஏற்பட, தமது முயற்சியைக் கைவிட்டு இந்தியப் படையினர் பின்வாங்குகின்றனர்.

இந்தியப் படையினர் இழப்புக்களால் பின்வாங்கியபோதும், மீண்டும் முரளி முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்துவார்கள் என்பதை கணிப்பிட்ட பால்ராஜ் அண்ணை, இருந்த போராளிகளை மூன்று அணியாகப் பிரிக்கின்றார். அதன்படி பால்ராஜ் அண்ணையுடன் ஓர் அணியும், லெப்டீகேணல் போர்க் உடன் இன்னோர் அணியும், கப்டன் வாதவூரானுடன் மூன்றாவது அணியும் தாக்குதல் நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் என முடிவு செய்கின்றார். இந்நிலையில் மறுநாள் 12ம் திகதி இந்தியப் படையினர் இரண்டாவது முயற்சியாக முகாமை முற்றுகையிட முனைகின்றனர். இந்த முயற்சியும் இந்தியப் படையினருக்கு பெரும் இழப்பையே ஏற்படுத்துகின்றது. முரளி முகாமை இந்தியப் படையினர் கைப்பற்ற விடுவதில்லை என்ற உறுதியோடு போராளிகள் போராடியதால், படையினர் இறுதியில் தமது முயற்சியைக் கைவிட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

அதேநேரம், முரளி முகாமை கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற முடிவுடன் மூன்றாவது நாளான 13ம் திகதியும் புதிய திட்டங்களுடன், பாரிய படை நடவடிக்கை ஒன்றை இந்தியப் படையினர் மேற்கொண்டனர். இம்முறை ஒரு முனை, இரு முனையூடாக மட்டுமல்லாது நான்கு முனைகளினூடாக ஒரே நேரத்தில் ஆயிரக் கணக்கான படையினர் முன்னேற்ற முயற்சியை மேற்கொள்கின்றனர்.

ஒரு முனையை பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியினர் வழிமறிக்க, மற்றைய முனையை லெப்டீகேணல் போர்க்கின் அணியினரும், மூன்றாவது முனையில்

கப்டன் வாதவூரான் அணியினரும் வழி மறித்து தாக்குகின்றனர். மிகக் கடுமையாக இடம்பெற்ற சண்டையில் கப்டன் வாதவூரான் அடிவயிற்றில் காயங்களுக்கு உள்ளாகின்றார். அவரால் எழுந்திருக்க முடியாத நிலையில், போராளிகள் காயமடைந்த தகவலை பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவிக்கின்றனர். பால்ராஜ் அண்ணை, தொடர்ந்து தாக்குதல் நடத்துமாறும், இயலுமான வரை தாக்குதலை நடத்தியபடி வாதவூரானை முரளி முகாமிற்கு கொண்டு செல்லுமாறும் பணிக்கின்றார். ஆனால், இந்தியப் படையினருடன் மிக நெருக்கமாக நின்று சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பதால் வாதவூரானைக் கொண்டு செல்லமுடியாத நிலையில் இருப்பதை பால்ராஜ் அண்ணைக்கு போராளிகள் தெளிவுபடுத்த, தான் அந்த இடத்திற்கு வருவதாகவும் தாக்குதலை தொடர்ந்து

பால்ராசுக்கு பசிலன் வழங்கிய தண்டனை!

1986ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில், மணலாற்றில் முந்திரிகைக்குளம் பகுதியில் ரோந்து செல்கின்ற சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் ஒன்றை மேற்கொள்வதற்கு மேஜர் பசிலன் திட்டமிடுகின்றார். ரோந்து வரும் படையினரை தாக்கும்போது, வேறு பகுதியால் படையினருக்கு உதவிகள் வருவதைத் தடுப்பதற்கு (கட்டவுட்) பால்ராஜ் அண்ணை நிறுத்தப் பட்டிருக்கின்றார். எதிர்பார்த்திருந்ததுபோல ரோந்து வந்த இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் தொடங்கியது. எதிர்பாராத அதிர்ச்சிகரத் தாக்குதலில் சிறீலங்காப் படையினர் பேரிழப்பைச் சந்தித்தனர். போராளிகளுக்கு எந்தவித இழப்புக்களுமின்றி தாக்குதல் முடிவடைந்தது. இந்தத் தாக்குதலில்தான் விடுதலைப் புலிகளால் வரலாற்றில் ஒரே தடவையில் அதிகளவான ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. சுமார் 22 ஏ.கே.47 ரகத் துப்பாக்கிகள் கைப்பற்றப்பட்டிருந்தன. சண்டை முடிவடைந்து சிறீலங்காப் படையினரிடம் இருந்த ஆயுதங்களை பொறுக்கிக்கொண்டிருந்த போது, பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தொடர்பெடுத்த பசிலனண்ணை, “எங்கை நிக்கிராய் சண்டை முடிஞ்சது வா” என்று கூற, பால்ராஜ் அண்ணை “இங்கை உங்களுக்கு பக்கத்திலைதான் நிற்கிறன்” என்று கூறியிருக்கிறார். திரும்பிப்பார்த்தபோது பால்ராஜ் அண்ணையும் ஆயுதங்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தார். “எப்ப இங்கை வந்தனி?” என்று பசிலனண்ணை பால்ராஜ் அண்ணையிடம் கேட்ட போது, சண்டை தொடங்கேக்கையே வந்திட்டன்

என்று கூறியிருக்கின்றார். வழங்கப்பட்ட பணியை மேற்கொள்ளாமல், அங்கு வந்ததால் அவருக்கு தண்டனை வழங்கினார் பசிலனண்ணை. வேறு வழியால் உதவிக்கு இராணுவத்தினர் வந்திருந்தால் அன்று அத்தனை போராளிகளும் இழப்புக்களைச் சந்திக்க வேண்டி வந்திருக்கும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி, இவ்வாறான தவறுகள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அந்தத் தண்டனையை வழங்குவதாகக் கூறி, முந்திரிகைக்குளம் பகுதியில் இருந்து முல்லைத் தீவின் குமுழமுனை வரையும் நடந்தே வருமாறு கட்டளையிடுகின்றார்.

அவரது கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு, பால்ராஜ் அண்ணை நடந்தே குமுழமுனைக்கு சென்றார். வழியில் பலரும் அவரை சைக்கிளில் ஏறுமாறு வற்புறுத்தியபோதும், வழங்கப்பட்ட தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருக்கின்றார். பின்நாட்களில் தன்னிடம் நின்ற போராளிகள், பொறுப்பாளர்கள் வழங்குகின்ற தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினால், போராளிகளிடம் பால்ராஜ் அண்ணை, பொறுப்பாளர் வழங்குகின்ற தண்டனைகளை ஏற்றுக்கொள்ளப் பழகவேண்டும். அதுவே எங்கள் தவறுகளைத் திருத்துவதற்கு வழிவகுக்கும் என்று, தனக்கு பசிலனண்ணை வழங்கிய தண்டனையையும் அதனைத்தான் உறுதியோடு செய்து முடித்த இந்தச் சம்பவத்தை கூறி நனைவுகொள்வதுண்டு.

நடத்துமாறும் கூறிவிட்டு, அரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருந்த வாதவூரானின் இடத்திற்கு பால்ராஜ் அண்ணை வேகமாகச் செல்கின்றார்.

இந்தியப் படையினர் மிக நெருக்கமாக நின்று தாக்குதலை அவர் மீது நடத்திக்கொண்டிருந்தபோதும், பதில் தாக்குதலை தீவிரமாக நடத்தியபடி சென்று கொண்டிருந்தபோது, லெப்டினேண்ட் போர்க் காயமடைந்துவிட்ட செய்தியும் அவரை வந்தடைகின்றது. அதேநேரம் பால்ராஜ் அண்ணையும் வலது கையில் காயமடைகின்றார். களமுனையை வழிநடத்திய மூன்று அணிகளின் பொறுப்பாளர்களும் காயமடைந்த நிலையிலும், நான்காவது முனை ஊடாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்த படையினர் மீது எதிர்த் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு அணியினர் இல்லாத நிலையிலும், அப்போதைக்கு முரளி முகாமைக் கைவிட்டு பின் வாங்குவதென்று பால்ராஜ் அண்ணை முடிவு செய்கின்றார். முகாமில் சுகவீனமாக இருந்த போராளிகளின் பாதுகாப்பாக நின்ற போராளிகளுக்கு, அனைத்துப் போராளிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு மலை முகாமிற்கு வருமாறு பணிக்கின்றார். முகாமில் இருந்து அனைவரும் வெளியேறிய தன் பின்னர், போராளிகள் அங்கிருந்து தாக்குதலை நடத்தியபடி பின்வாங்கி வெளியேறுகின்றனர்.

அதேவேளை, இந்தியப் படையினரும் அன்றைய கடுமையான தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாமல் நான்கு முனைகளில் இருந்தும் பின்வாங்கிச் சென்றனர். மீண்டும் 14ம் திகதி முகாம் மீது முற்றுகைத் தாக்குதலுக்கு வந்த படையினர் அதிர்ச்சியடைந்தனர். அங்கு எதிர்ப்பெதுவும் இல்லாததால் முரளி முகாமிற்குள் விரைந்து நுழைந்தவர்கள், முகாமினுள் எந்தவித இராணுவ தளவாடங்களும் இல்லாமல் வெறுமையாக இருந்த அந்த கொட்டிலைத்தான் பிடித்தனர். இதனையடுத்து ஆத்திரத்துடன் கொட்டிலை தீ வைத்து எரித்து அழித்தனர்.

இதேவேளை, பின்வாங்கிய போராளிகள் காயமடைந்த போராளிகளையும் சுமந்துகொண்டு மலை முகாமிற்கு செல்கின்றனர். முரளி முகாம் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகலாம் என்பதை ஏற்கனவே புரிந்துகொண்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, முன்னேற்பாடாக முரளி முகாமிற்கு மூன்று கிலோ மீற்றர் தொலைவில், காஞ்சிரமோட்டை புளியங்குளம் வயல்வெளிக்கு அருகிலுள்ள காட்டுப் பகுதியில் இருந்த மேடான மலைப் பகுதி ஒன்றில் முகாம் ஒன்றை அமைத்திருந்தார். அதற்கு மலை முகாம் எனப் பெயரிடப்பட்டும் இருந்தது. முரளி முகாமை கைவிட்டு பின்வாங்கிய போராளிகள் அனைவரும் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் அந்த முகாமிற்குத்தான் சென்றனர். மலை முகாமிற்குள் போராளிகள் உள்நுழைந்துகொண்டிருந்தபோது, அந்த முகாமைப் பற்றிய தகவல்களையும் தேசத்துரோகி மூலம் அறிந்து வைத்திருந்த இந்தியப் படையினர், போராளிகள் அங்கு சென்றடைவதற்கு முன்னதாகவே முகாமைச் சுற்றி நிலைகொண்டிருந்தனர். படையினர் தமது முகாமை சுற்றி வளைத்திருப்பதை அறிந்திராத போராளிகள், முகாமிற்குள் நுழைந்துவிட்டனர்.

மலை முகாப் முற்றுதகரய முறயடிக்கார் பால்ராஜ்

ஒரு தளபதி களமுனையில் சரியாக செயற்படவில்லை என்றால், அவரின் கீழ் செயற்படும் போராளிகளின் இழப்புக்களை தடுக்க முடியாது என்பதுடன், பெரும் தோல்வியையும் அது போராட்ட அமைப்பிற்கு ஏற்படுத்திவிடும். அதுவும் எதிர்பாராமல், அதிரடியாக ஓர் அபாயகரமான கட்டத்தை சந்திக்கும்போது, ஒரு தளபதி செயற்படுகின்ற முறைதான் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவ்வாறான எதிர்பாராத மிகவும் ஆபத்தான பல கட்டங்களில் கூட மிகவும் திறமையாகவும், துணிகரமாகவும் செயற்படக் கூடியவர் பால்ராஜ் அண்ணை.

மலைமுகாமில் அன்று இடம்பெற்றதுபோன்று பல சம்பவங்களை பால்ராஜ் அண்ணை தனது போராட்ட வரலாற்றில் அதிரடியாக எதிர்கொண்டவர். அவற்றை அவர் இலாவகமாக முறியடித்த சம்பவங்கள் பல உண்டு. அவை பற்றி தொடர்ந்து வரும் பக்கங்களில் பார்க்கலாம். அதற்கு முன் மலைமுகாமில் அன்று நடைபெற்றதைப் பார்ப்போம்.

போராளிகள் அனைவரையும் முகாமினுள் உள் நுழையவிட்டு, மிகவும் நெருக்கமாக வந்து அனைத்துப் போராளிகளையும் அழிப்பதற்கு இந்திய இராணுவத்தினர் மிகவும் நுட்பமாகத் திட்டமிட்டு, மலை முகாமை முற்றுகையிட்டு வைத்திருந்தனர். அதற்காகவே போராளிகள் அனைவரும் முகாமிற்குள் நுழைந்து முடியும்வரை பொறுமையாக அவர்கள் அங்கே பதுங்கியிருந்தனர். ஆனால், மலை முகாமில் பால்ராஜ் அண்ணை அன்றைய தினம் துணிகரமாக எடுத்த முடிவும், அதனை அவர் செயற்படுத்திய விதமும்தான் அன்று அந்த முகாமில் அவருடன் நின்றுகொண்டிருந்த அத்தனை போராளிகளின் உயிரையும் பாதுகாத்தது.

களிக்காடு முரளி முகாம் பகுதியில் மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்

பெற்ற சண்டையினாலும், உணவினைக் கூட தயார் செய்து உட்கொள்வதற்கு நேரமின்றியும் இருந்ததால் போராளிகள் மிகவும் சோர்வடைந்திருந்தனர். அத்துடன் காயமடைந்த போராளிகளை காவிக்கொண்டு மலைமுகாமிற்கு வந்திருந்த அவர்கள், முதற் கட்டமாக காயமடைந்து சிறுநீர் கழிப்பதற்கு கூட சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கப்டன் வாதவூரனுக்கு அவசர முதலுதவிச் சிகிச்சையை வழங்கி அவருக்கான முதற்கட்ட உதவியை வழங்குவதற்கு தயார் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதேநேரம் போராளிகள் சிலர் முகாமைச் சற்றி காவல் கடமையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்க, பசியோடு இருந்த போராளிகளுக்கு, பசியை சற்று ஆற்றுவதற்காக பிஸ்கற் வழங்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மாலை மங்கி இருளைடைந்துகொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில், இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்குதலை ஆரம்பிப்பதற்காக முகாமை ஊர்ந்து, ஊர்ந்து நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போதுதான் போராளி ஒருவர் இராணுவத்தினரின் நகர்வைக் கண்டுகொண்டார். “அண்ணை... ஆமி வந்துவிட்டான்” என்று கத்தியபடி அவர் தாக்குதலையும் உடனடியாகத் தொடங்கியும் விட்டார்.

முகாமைச் சுற்றி இந்தியப் படையினர் குவிக்கப்பட்டிருப்பது அப்போதுதான் போராளிகளுக்கு தெரியவந்தது.

கையில் காயத்துடன் இருந்தபோதும், வேகமாகச் செயற்பட்ட பால்ராஜ் அண்ணை, கப்டன் வாதவூரானையும், லெப்டினேண்ட் போர்க்கையும் காவிக்கொண்டு வருவதற்கு போராளிகளை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, தான் ஒரு பகுதியை உடைத்து வெளியேறுவதற்கான வழியை ஏற்படுத்தி தருவதாகவும், அந்த வழியால் காயப்பட்ட போராளிகள் இருவரையும் காவிக்கொண்டும், ஏனைய போராளிகளையும் தாக்குதலை நடத்தியபடியும் பின்தொடர்ந்து வருமாறு பணிக்கின்றார்.

வலது கையில் காயமடைந்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, கையில் இருந்து இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தபோதும், இடது கையால் தனது கைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக்கொண்டு முன்னேற, மேலும் சில போராளிகள் அவருடன் இணைந்து தாக்குதலை நடத்துகின்றனர். இதன்போது இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகையை உடைத்து வழியொன்று திறக்கப்படுகின்றது. அந்த வழியால் போராளிகள் அனைவரும் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர். தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட இந்தியச் சிப்பாய்களின் உடல்களும் அவர்களது ஆயுதங்களும் ஆங்காங்கே வழியில் கிடக்கின்றன. சாதாரணமாக ஆயுதங்களை கைப்பற்றாமல் பால்ராஜ் அண்ணை நகரவிடமாட்டார். அதுவும் கைகளுக்கு கிடைக்கும் நிலையில் ஆயுதங்கள் இருக்கும் போது விடுவதற்கு அனுமதிப்பாரா..? ஆனால், அன்று நிலைமை முற்றாக மாறியிருந்தது. வாதவூரானையும், போர்க்கையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதில் அவர் முனைப்பாக இருந்தார். அதனால், இராணுவத்தின் எந்தப் பொருட்களையும் எடுத்து மினக்கெட வேண்டாம் என போராளிகளுக்கு பணித்திருந்தார். வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு நகருவதிலேயே அவரது கவனம் இருந்தது.

இதேநேரம் இந்தியப் படையினர் பின்தொடர்ந்து வந்து தாக்குதலை நடத்த, பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த போராளிகள் அவர்கள் மீது பதில் தாக்குதலை நடத்தி அவர்களின் பின்தொடரும் வேகத்தை தடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில், காயம் பட்ட தன்னை காவிச்செல்ல வேண்டாம், தன்னிடம் குப்பியைத் தந்துவிட்டு, (போராளி ஒருவர் காயமடைந்தால் அவரிடம் இருந்து முதலில் சயனைட் குப்பியை போராளிகள் எடுத்துவிடுவார்கள்) தாக்குதலை நடத்தி அங்கிருந்து தப்பிச் செல்லுமாறு தன்னைக் காவிக்கொண்டு வந்த போராளிகளை லெப்டினேண்ட் போர்க் வற்புறுத்துகின்றார். அதனை ஏற்க மறுத்த போராளிகள் அவரைத் தொடர்ந்து காவிச் செல்கின்றனர்.

முற்றாக இருள் சூழ்ந்துவிட்ட நிலையில், இராணுவத்தினர் பின்தொடர்ந்து வந்து தாக்குவதை கைவிட்டனர். இதற்கிடையே ஒரே அணியாக சென்று கொண்டிருந்த போராளிகள் இருளினாலும், காட்டுப் பகுதியென்பதாலும்

பழம்பாசியும் ரெலோவின் கொடும்

பழம்பாசி, நெடுங்கேணிக்கு அருகில் உள்ள ஒரு சிறிய கிராமம். போராட்ட ஆரம்பகாலங்களில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு புகலிடம் அளித்த மண் மட்டுமல்ல, ஏராளமான போராளிகளையும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு வழங்கிய பெருமைக்குரிய கிராமம் இது. இந்திய இராணுவ காலத்திலும் போராளிகளுக்கு இந்த மண்தான் அடைக்கலம் கொடுத்தது.

இதே நேரம், போராட்டத்திற்கு உதவியதால் ரெலோவின் கோரத்தாண்டவத்திற்கும் உள்ளான மண் பழம்பாசி. 1985ம் ஆண்டு காலப் பகுதி அது. விடுதலைப் புலிகளை அழிப்பதற்கு ரெலோ நடவடிக்கையில் இறங்கியிருந்தது. முதலில் முள்ளியவளைப் பகுதிக்கு சென்றிருந்த ரெலோவைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கு லெப். கேணல் சந்திரன் மற்றும் போராளிகளை அழிக்

கும் நோக்குடன் சென்றவர்கள், தண்ணீர்நூற்று சந்தியில் நின்றுகொண்டிருந்த மேஜர் அழகனை (தண்ணீர்நூற்றுப் பிரதேசத்தின் அப்போதைய பொறுப்பாளர், ஈழநாதம் பொறுப்பாளர்) கண்டுவிடுகின்றார்கள். ரெலோ குழுவினர் எதற்காக தன்னிடம் வருகின்றார்கள் என்பது தெரியாத நிலையில் அவர்கள் அருகில் வரும்வரை அங்கேயே நின்றபோது, வந்தவர்களில் ஒருவன், மேஜர் அழகனின் மார்ப்பில் துப்பாக்கியை வைத்து சுடுவதற்கு தயாரானான். அப்போதுதான் நிலை

மேஜர் அழகன்
(செல்வராசா இளங்கோ)
சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்
வீரப்பிறப்பு: 13.04.1966 வீரச்சாவு: 29.06.1992
யாழ். கட்டைக்காட்டில் சிறிலங்கா படையினரின்
ஏறிகவணைத் தாக்குதலில் வீரச்சாவு

வேகமாக பின்தொடர முடியாமல் மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்து விட்டனர். பால்ராஜ் அண்ணையுடன் ஒரு பிரிவும், லெப்ட.கேணல் போர்க்கை காவிச் சென்றவர்கள் இன்னொரு பிரிவாகவும், கப்டன் வாதவூராணைக் காவிச் சென்றவர்கள் மற்றொரு பிரிவாகவும் காட்டின் வெவ்வேறு திசைகளில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தனர். இரவிரவாக நடந்த பால்ராஜ் அண்ணையுடன் வந்தவர்கள் மறுநாள் காலை பழம்பாசி கிராமத்தை சென்றடைகின்றனர்.

இதேவேளை, லெப்ட.கேணல் போர்க் உடன் சென்றவர்கள் தண்ணீர்முறிப்புக் குளத்தின் அருகே இருந்த மீன்வாடியை சென்றடைகின்றனர். அங்கு கரு வாடுகள் காயவிடப்பட்டிருந்த நிலையில், மக்களின் நடமாட்டம் எதுவும் இருக்கவில்லை. இதன்மூலம் அங்கு இராணுவத்தினர் வந்துள்ளனர் என்பதை அவர்கள் அனுமானித்துக்கொண்டனர். இதனால் மீண்டும் நகர்ந்து காட்டின் கரையோரத்தில் தங்கி நிற்கின்றனர்.

இதேவேளை, கப்டன் வாதவூராணை காவிக்கொண்டு சென்றவர்கள் தண்ணீர்முறிப்பின் வாடிக்கு அருகிலுள்ள இன்னொரு பகுதியில் போய் ஏறினார்கள். இரு பிரிவினரும் அருகருகில் நின்றும் ஒருவருக்கு ஒருவர் தொடர்பில்லாததால், அவர்களால் ஒன்றிணைய முடியவில்லை. இந்த இரு அணியுடனும் பால்ராஜ் அண்ணை வேக்கி ஊடாக தொடர்பெடுக்க முயன்ற போதும், தொடர்புகளும் கிடைக்கவில்லை.

இதேவேளை, தாங்கள் பழம்பாசிக்கு போவதற்கு பதிலாக திசைமாறி தண்ணிமுறிப்பை வந்தடைந்துவிட்டதையும், தண்ணிமுறிப்பில் இந்திய இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகள் அதிகம் என்பதையும் புரிந்துகொண்ட போர்க் அணியினர், அங்கிருந்து மீண்டும் பழம்பாசிக்கு திரும்புகின்றனர். தண்ணி முறிப்பில் இருந்து பழம்பாசி சுமார் 8 கிலோ மீற்றர் வரும். அன்று மாலை பழம்பாசியை சென்றடைந்தபோது, இரத்தம் அதிகமாக வெளியேறியிருந்த பால்ராஜ் அண்ணைக்கு 'குளுக்கோஸ்' ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. போர்க் அணியினர் வந்து சேர்ந்துவிட்டதைக் கண்ட பால்ராஜ் அண்ணை மகிழ்ச்சி யடைந்தார்.

இதேநேரம் வாதவூரனையும் அவரைக் காவிச் சென்றவர்கள் பற்றியும் எதுவும் தெரியவரவில்லை. இந்நிலையில், போர்க் அணியினர் வந்து சேர்ந்துவிட்ட சில மணி நேரங்களில், வாதவூராணைக் காவிச்சென்றிருந்த போராளிகள் சிலரும் பழம்பாசியில் பால்ராஜ் அண்ணை இருக்கும் இடத்தை வந்தடைகின்றனர். வாதவூரான் இல்லாமல், அவரைக் காவிச் சென்றவர்கள் வந்து சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு, தனக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்த குளுக் கோஸ் ஊசியையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு வேகமாக எழும்பினார் பால்ராஜ் அண்ணை.

மையைப் புரிந்துகொண்ட மேஜர் அழகன், அவனது துப்பாக்கியைத் தட்டிவிட்டு தப்பிப்பதற்கு எத்தனிக்க, பின்னால் நின்று இன்னொரு ரெலோ உறுப்பினர், மேஜர் அழகனை நோக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்தார். ஆனால்,

எதிர்பாராத நிலையில் மேஜர் அழகன் தள்ளிய வேகத்தில் நிலை தடுமாறிய அந்த ரெலோ உறுப்பினரின் மீதே சூடுகள் விழுகின்றன.

தமது உறுப்பினரை தாங்களே

ஜெயந்தன் (அழுதன்)

(பொன்னையா அமிர்தலிங்கம்)

வற்றாப்பளை

22.11.62 - 30.04.86

வற்றாப்பளையில் 'டெலோ'வால் கடப்பட்டு வீரமரணம்.

லோகன்

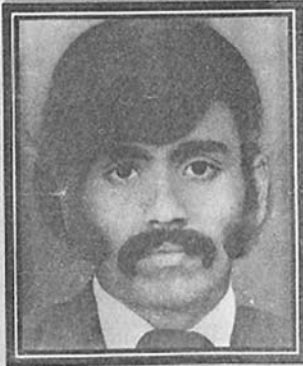
(மு. லோகேஸ்வரன்)

குமுழமுனை

- 30.04.86

வற்றாப்பளையில் ரெலோவுடன் ஏற்பட்ட

மோதலில் வீரமரணம்.

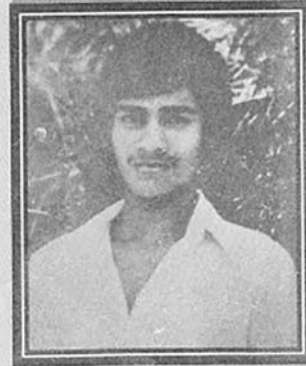
வில்வன்

(பொ. சிவபாலசுப்பிரமணியராசா)

முல்லைத்தீவு

11.09.54 - 30.04.86

வற்றாப்பளையில் 'டெலோ' மோதலின்போது வீரமரணம்.

இலங்கேஸ்

(அன்ரன் இராசரெத்தினம்)

வற்றாப்பளை

28.06.64 - 30.04.86

வற்றாப்பளையில் 'டெலோ'வால் கடப்பட்டு வீரமரணம்.

போராளிகளின் கூர்ய

காரணக்தக

ஏற்க மறுக்க

பால்ராஜ்

கப்டன் வாதவூரான், போராளிகளால் அதிகம் நேசிக்கப்பட்ட ஒரு துணிச்சல் மிக்க போராளி. எந்தச் சண்டைக் களமுனையிலும் மிகவும் துணிகரமாக செயற்படும் அவரது திறன் பால்ராஜ் அண்ணையை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. அத்துடன் கொடுக்கப்படுகின்ற தாக்குதலை மிகவும் நேர்த்தியாக, எதிர்பார்ப்பிற்கும் அதிகமான வெற்றியுடனும் செய்து முடிக்கும் நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு போராளியாகவும் அவர் இருந்தார். அப்படியான ஒரு போராளியை இழக்கக்கூடாது என்பதில் பால்ராஜ் அண்ணை மிகவும் கவனமாக செயற்பட்டார். அதனால்தான் மலைமுகாமில் இருந்து வெளியேறியபோது இந்தியப் படையினரிடம் இருந்து ஆயுதங்களை கைப்பற்றக்கூடிய வசதிகள் இருந்தும், அவற்றைவிட காயம்பட்ட போராளிகளை காப்பாற்றுவதில் அவர் அதிக கவனம் செலுத்தியிருந்தார்.

அவ்வாறு படையினரிடம் சிக்கவிடாது, முற்றுகையை உடைத்து பாதுகாப்பாக வெளியேற்றிய போராளியை, காவிச் சென்ற போராளிகள் கவனமின்றி இடை வழியில் விட்டுவிட்டு, தாங்கள் மட்டும் திரும்பி வந்திருந்தது பால்ராஜ் அண்ணைக்கு கடும்கோபத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எப்போதும் கூடச் செல்லும் போராளிகளை விட்டுவிட்டு வரக்கூடாது என்பதே பால்ராஜ் அண்ணையின் கடுமையான உத்தரவாக இருக்கும். அதுவும், காயம்பட்டு, சுயமாக நடமாட முடியாமல் இருக்கும் ஒரு போராளியை இடையில் விட்டுவிட்டு வருவதற்கு அவர் எப்படிச் சம்மதிப்பார்? அங்கிருந்து திரும்பிவந்த போராளிகள், மலைமுகாம் முற்றுகையை உடைத்து வெளியேறியதில் இருந்து தண்ணீர் முறிப்பை சென்றடைந்ததுவரை நடந்ததை பால்ராஜ் அண்ணையிடம் விளக்கமாக கூறினர்.

வாதவூரானின் நா வரண்டு கொண்டிருந்ததால் அவருக்கு போராளிகள் குளுக்கோசனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாயில் போட்டுக்கொண்டே காவிச்

சுட்டுவிட்ட அதிர்ச்சியில் ஏனைய வர்கள் உறைந்துநிற்க, அந்த இடை வெளிக்குள் வேகமாக அங்கிருந்து மேஜர் அழகன் தப்பித்து விடுகின்றார். இதேவேளை, வற்றாப்பனைக்கு சென்ற ரெலோ குழுவினர் அங்கு

விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவானவர்களின் வீடொன்றுக்குச் சென்று அங்கிருந்த நான்கு போராளிகளை தாக்கியதுடன், அவர்களில் மூவரைச் சுட்டுக்கொன்றதுடன், ஒருவரை கத்தியால் குத்திக் காயப்படுத்தினர்.

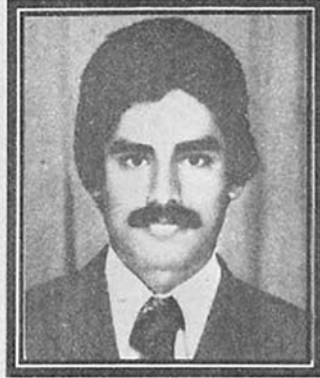
நிமல் (நிமலன்)

(இவாகராஜா செல்வராஜா)
சிலாவத்தை
19.01.63 - 30.04.86
வற்றாப்பனையில் 'டெலோ'வால் சுடப்பட்டு
வீரமரணம்.

நாகேந்திரம்

(நாகராசா சின்னத்தம்பி)
வற்றாப்பனை
02.07.66 - 30.04.86
வற்றாப்பனையில் 'டெலோ'வால் சுடப்பட்டு
வீரமரணம்.

சிவக்குமார்

(இரத்தினசிங்கம் கேதீஸ்வரன்)
முன்னியவளை
23.02.63 - 30.04.86
வற்றாப்பனையில் 'டெலோ'வுடன் நேரடி-
மோதலின்போது வீரமரணம்.

திலகன்

(நாகராஜா திருவுணானந்தன்)
குழுமுனை
08.04.68 - 30.04.86
வற்றாப்பனையில் 'டெலோ' சுட்டு வீரமரணம்.

சென்றுள்ளனர். ஒரு கட்டத்தில் குளுக்கோஸ் அனைத்தும் தீர்ந்த நிலையில், வாதவூரான் தண்ணீர் கேட்டுள்ளார். இராணுவத்தினரின் நெருக்கடி ஒருபுறம் என்றால், அந்த வேளையில் தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்கு அவர்களிடம் எந்த வித பாத்திரமோ, பொருளோ இருக்கவில்லை. கையில் இருந்தது முடிந்து போன குளுக்கோசின் வெற்றுப் பைதான். அந்தப் பையினுள் தண்ணீர் எடுத்து வர போராளிகள் முடிவு செய்தனர். குளுக்கோஸ் பையினை எடுத்துக்கொண்டு அருகிலுள்ள குளத்தை நோக்கி இரு போராளிகள் சென்றனர். அவர்கள் சென்ற சிறிது நேரத்தில் அப்பகுதியில் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் கேட்டுள்ளன. அதன் பின்னர் அவர்கள் இருவரும் திரும்பி வரவேயில்லை. அதே நேரம், வாதவூரானும் போராளிகளும் நின்ற காட்டின் உட்பகுதியை நோக்கி இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்குதலை நடத்தியபடி வந்துள்ளனர். பதில் தாக்குதல் நடத்திய போராளிகளின் ரவைகளும் தீர்ந்துகொண்டே வந்தன.

ஓர் அணியின் பொறுப்பாளராக இருந்த வாதவூரானுக்கு கள நிலைமையை சொல்லிப் புரிய வைக்க வேண்டியதில்லை. போராளிகளிடம் ரவைகளும் முடிவடைந்துவரும் நிலையில், தொடர்ந்தும் அங்கு நின்று தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருந்தால், இருக்கின்ற ஆயுதங்களையும் இழப்பதுடன், போராளிகளையும் இழக்கவேண்டி வரும் என்பதை வாதவூரான் உணர்ந்திருந்தார். அதனால், கைக்குண்டையும் குப்பியையும் தன்னிடம் தந்துவிட்டு, அங்கிருந்து தப்பிச் செல்லுமாறு போராளிகளை வற்புறுத்தியுள்ளார். ஏற்கனவே, தன்னைக் காவிச் செல்லும்போதும், தன்னைக் காவிச்சென்று இழப்புக்களை அதிகரிக்க வேண்டாம் என லெப.கேணல் போர்க் போன்று போராளிகளை வற்புறுத்தியிருந்தவர் வாதவூரான். தன்னைப் பாதுகாப்பதற்காக போராளிகளையும் இழந்து ஆயுதங்களையும் இழப்பதற்கு வாதவூரான் சம்மதிக்கவில்லை. அதனால், இரண்டாவது தடவையாகவும் தன்னை விட்டுவிட்டு அவர்களை தப்பிச் செல்லுமாறு பணிக்கின்றார். ஆனால் அந்த நிலைமையில் வாதவூரானை தனியாக விட்டுவிட்டு செல்வதற்கு போராளிகள் சம்மதிக்கவில்லை. அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற காயம் சிகிச்சையின் மூலம் மாற்றக்கூடியதே. காயம் ஆறினால் மீண்டும் களமுனையில் நின்று செயற்படக்கூடியவர் வாதவூரான். அவரை அங்கு விட்டுவிட்டு போவதற்கு போராளிகள் இறுதிவரை உடன்படவில்லை. இறுதியில் மிகவும் இறுக்கமாகவே வாதவூரான் கட்டளை போன்று குப்பியையும், கைக்குண்டையும் தந்துவிட்டு போராளிகளை அங்கிருந்து தப்பிச் செல்லுமாறு பணிக்கின்றார்.

ஏற்கனவே தண்ணீர் எடுக்கச்சென்ற இரு போராளிகளுக்கு என்ன நடந்த தென்று தெரியாவில்லை. அங்கு நின்ற ஏனைய ஓரிரு போராளிகளால் பருத்த தோற்றமுடைய வாதவூரானைக் காவிக்கொண்டு திரும்ப முடியாது என்ற நிலையில், வேறு வழியின்றி போராளிகள் வாதவூரானை அங்கு விட்டுவிட்டு செல்கின்ற முடிவுக்கு வேதனையுடன் வருகின்றனர்.

பின்னர் வீட்டில் இருந்தவர்களை கடுமையாகத் தாக்கிவிட்டு, உயிரிழந்த மூன்று போராளிகளையும் தமது வாகனத்தில் தூக்கிப்போட்டு பின்பு, கத்திக் குத்தில் காயமடைந்திருந்த போராளியை தமது வாகனத்தில் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு பழம்பாசிக்கு சென்றனர்.

அங்கு நால்வரையும் ஒரே இடத்தில் போட்டு தீயிட்டு எரித்தனர். இதில் காயமடைந்த போராளி உயிருடனேயே எரிக்கப்பட்டிருந்தார். கொல்லப்பட்ட நால்வரில் ஒருவர் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் உண்ணா விரதம் இருந்தபோது, விடுதலைப் புலிகளால் காப்பாற்றப்பட்டு இந்தியா கொண்டு செல்லப்பட்ட சிவாவும் அடங்கியிருந்தார். (இந்த உண்ணா விரதத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தமிழீழ தேசியத் தலைவர் பிரபாகரனின் துணைவியார் மதிவதனியும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தார்) ரெலோவினரது விடுதலைப் புலிகளை அழிக்கும் நடவடிக்கை முல்லைத்தீவில் இடம்பெற்ற

றுக் கொண்டிருந்தபோது அம் மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக மேஜர் பசிலன் இருந்தார். ஆனால், சம்பவம் இடம்பெற்றபோது அவர் வடமராட்சியில் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

பருத்தித்துறையில் அமைந்திருந்த சிறீலங்கா இராணுவ முகாமை தாக்கியழிக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்போதுதான் இந்தச் சம்பவம் நடைபெறுகின்றது. ரெலோ குழுவினர் நடவடிக்கை குறித்து அவருக்கு உடனடியாக தெரிவிக்கப்படுகின்றது. கடலில் ஒரு எதிர்பாராத தாக்குதல் ஒன்றை விடுதலைப் புலிகள் சந்தித்திருந்த நிலையில், ரெலோவினரது இந்த நடவடிக்கை பருத்தித்துறை முகாம் மீதான தாக்குதலை ஒத்திப்போட வைக்கின்றது. தாக்குதலை ஒத்திவைத்துவிட்டு முல்லைத்தீவுக்கு புறப்படுவதற்கு பசிலன் தயாராகின்றார். அதற்கு முன்னதாக கப்டன் முரளி (மேஜர் கிண்ணியின் சகோதரர்), மேஜர் தாடிபாலா தலைமையிலான அணியினரை முல்லைத்தீவுக்கு அனுப்பி வைக்கின்றார்.

மலைமுகாம் முற்றுகையை உடைத்தபோது, கைவசமிருந்த கைக்குண்டுகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி இருந்ததால், கைக்குண்டு ஒன்றினைக்கூட அவரிடம் வழங்கமுடியாத நிலையில், போராளிகள் மிகவும் வேதனையுடன் இன்னொரு போராளியின் கழுத்தில் இருந்த குப்பியைக் கழற்றி அவரது கழுத்தில் அணிந்துவிட்டு, அவரை மறைவான இடம் ஒன்றிற்கு நகர்த்திச் சென்று, “அண்ணை கவனம், கவனம். நாங்கள் திரும்பி வருவோம்” என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து பழம்பாசியை வந்தடைந்த செய்தியை பால்ராஜ் அண்ணையிடம் கூறுகின்றனர்.

ஆனாலும், காயமடைந்த ஒரு போராளியை இராணுவத்தினரின் தாக்குதல் நடைபெற்ற இடமொன்றில் தனியாக விட்டுவிட்டு வந்து சொன்ன எந்தக் காரணத்தையும் பால்ராஜ் அண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்களை கடுமையாகப் பேசிய பால்ராஜ் அண்ணை, தனது அணியினருடன் அந்த இடத்திற்கு செல்வதற்கு உடனடியாகத் தயாரானார். ஆனால், அவரது மோசமான நிலையைக் கண்ட போராளிகள், அவரை வரவேண்டாம் எனத் தடுத்துவிட்டு, தாங்களே அந்த இடத்திற்கு சென்று வாதவூரானை காவிக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டு புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

காட்டில் வாதவூரானை விட்டுவிட்டு வந்த இடத்திற்கு சென்றபோது, பெரும் அதிர்ச்சியே அங்கு காத்திருந்தது. அவர்கள் விட்டுவிட்டு வந்த இடத்தில் அவரைக் காணவில்லை. சுயமாக நடமாட முடியாத அவரால் நிச்சயமாக அங்கிருந்து எங்கும் சென்றிருக்க வாய்ப்பில்லை. அதேவேளை, அந்தப் பகுதியெங்கும் இந்திய இராணுவத்தினரின் கால்த் தடங்கள் வேறு இருந்தன. அதனால், இராணுவத்தினரால் அவர் கைது செய்யப்பட்டு கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்றே போராளிகள் எண்ணினார்கள். உடனடியாக பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தொடர்பெடுத்த போராளிகள், நிலைமையை விளக்கினார்கள். ஆனால், போராளிகள் சொல்வதை ஏற்க மறுத்த பால்ராஜ் அண்ணை, வாதவூரான் இராணுவத்தினரின் கைகளில் பிடிப்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை என்று உறுதியாகச் சொன்னவர், அந்த இடம் முழுவதும் வடிவாகத் தேடுங்கள் என்றும் உத்தரவிடுகின்றார்.

எங்குமே இராணுவத்தினரின் கால்த் தடங்கள் இருந்த நிலையில், அவர் அங்கிருந்து தப்பித்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்றே போராளிகள் நம்பினார்கள். ஆனாலும், பால்ராஜ் அண்ணையின் கட்டளைக்கு அமைய அப்பகுதியில் சத்தமின்றி தேடுதல் நடவடிக்கையில் இறங்கினார்கள். அப்போது ஒரு இடத்தில் எதோ இழுத்துச் செல்லப்பட்டதுபோன்ற அடையாளம் ஒன்று தெரிந்தது. அந்த அடையாள வழியைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற போராளிகள் அதிர்ந்து போனார்கள். அந்த இடம், சூழ்நிலையை மறந்து “ஐயோ வாதவூரான் அண்ணை...” என்று போராளி ஒருவர் பெரும் குரல் எடுத்துக் கத்திவிட்டார்.

**விரிகேடியர் சொர்ணம், விரிகேடியர் பால்ராஜ், விரிகேடியர் தமிழ்ச்செல்வன்
தாக்குதல் திட்டமொன்றை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தபோது...**

குறலவறாசீ சநீகீகரூ பீளீரூர் நடகீகூப்பீட்ட புகீய கூகீகூகூல்

இந்திய இராணுவத்தினர் அந்தப் பிரதேசம் எங்கும் நிறைந்திருந்தனர். சின்ன அரவ ஓசை கூட அவர்களை உசார்ப்படுத்தி விடும். ஆனாலும், வாதவூரான் இருந்த நிலையைப் பார்த்த போராளி ஒருவர் பெரும் குரல் எடுத்து கத்திவிட்டார். அவரை சைகை மூலம் கட்டுப்படுத்தியபடி, மெதுவாக வாதவூரான் அருகில் சென்று போராளிகள் பார்க்கின்றனர். அவர் இருந்த நிலை அவர்களையும் உலுக்கிவிடுகின்றது.

எப்போதும் அவருடன் கூட இருந்து பழகிய போராளிகள் இவர்கள். ஒரு பொறுப்பாளராக இருந்தும், ஒரு தாயைப் போல அத்தனை போராளிகளையும் அன்போடு அரவணைத்து கவனித்தவர் வாதவூரான். இன்று அவர் இருக்கும் நிலை போராளிகளின் மனதில் பெரும் வலியையே ஏற்படுத்தியிருந்தது.

முதல்நாள் விட்டுவிட்டு வந்த வாதவூரான் இன்று முழுமையாக மாறிப் போயிருந்தார். விடுதலைப் புலிகளின் வீர மரபிற்கு அமைய எதிரியின் கையில் உயிருடன் பிடிபடக்கூடாது என்ற உறுதியான கொள்கைக்கு அமைய அவர் சயனைட் உட்கொண்டு வீரச்சாவைத் தழுவிருந்தார். சயனைட் கடித்து நுரை வந்திருந்த அவரது வாயில், ஏறியிருந்த எறும்புகள் கூட அங்கே இறந்து கிடந்தன. சயனைட் உண்டால் முடிகள் பெரும்பாலும் உடனடியாகவே உதிர்ந்துவிடும். அவரது தலைமுடி அனைத்தும் உதிர்ந்துபோய்க் கிடந்தன. அத்துடன், உயிரிழந்ததன் பின்னர் அவர் மார்பின் மீது நான்கு துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்திருந்த அடையாளமும் இருந்தது.

மாப்பிலே குண்டு பாய்ந்ததன் பின்னர் அவர் சயனைட் அருந்தியிருக்க வாய்ப்பில்லை. படையினரின் கைகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் சயனைட்டை உட்கொண்டதன் பின்னரே, அங்கு வந்த இந்தியப் படையினர் ஆத்திர மிகுதியினால் அவர் மீது துப்பாக்கிச் சூட்டை நடத்திவிட்டு தாங்கள் சுட்டுக்கொன்றதாக காண்பித்திருக்க முடியும் என்று போராளிகள் கருதினார்கள்.

வாய்ப்புக் கிடைத்தும் பொது

மக்களுக்காக தாக்குதல் ஒத்திவைப்பு

முள்ளியவளை தண்ணீரூற்றில் இருந்து, குழுமுனையில் நிலை கொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினருக்கு தேவையான உணவு மற்றும் பொருட்களை வாரத்தில் இரண்டு மூன்று தினங்கள் வாகனத்தில் கொண்டு சென்று படையினர் கொடுப்பது வழமை. அந்த விநியோகத்திற்கு முற்பாதுகாப்பாக, அந்த வாகனம் செல்லும் வீதியை இராணுவத்தின் அணியொன்று அதிகாலையில் கண்காணக்கும் பணியில் (கிளியர் செய்வது) ஈடுபடும். இதற்காக விடிகாலையில் இரு மருங்கிலும் இராணுவத்தினர் ரோந்தாக கண்காணிப்பு பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு செல்வார்கள். அந்த அணியின் மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை திட்டமிட்டார். படையினரின் நடவடிக்கையை சில நாட்கள் அவதானித்தே இந்தத் தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை பால்ராஜ் அண்ணை வகுத்திருந்தார். எத்தனை படையினர் கொல்லப்படுவார்கள், எவ்வளவு ஆயுதங்கள் கைவசம் வரும் என்பதையும் தெளிவாக கணக்கிட்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, சுமார் 15 வரையான போராளிகளை இந்தத் தாக்குதலுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

தாக்குதலுக்கு முன்னதாக, ரோந்து அணியில் வரும் படையினரில் யார், யார் எத்தனையாவதாக வரும் படையினரைத் தாக்கவேண்டும், ஆயுதங்

களை எவ்வாறு கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதையும் மிகவும் தெளிவாக விளங்கப்படுத்தினார். முதல்நாள் இரவே தாக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்ட குழுமுனையில் உள்ள அந்த இடத்திற்குச் சென்று பால்ராஜ் அண்ணையுடன் போராளிகளும் நிலையெடுத்து நிற்கின்றனர். எதிர்பார்த்ததுபோன்றே ரோந்து அணியும் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. தமது துப்பாக்கிகளை போராளிகள் தாக்குதலுக்கான தயார் நிலைக்கு கொண்டுவந்தனர். ஆனால், திடீரென பால்ராஜ் அண்ணை சைகை மூலம் போராளிகளுக்கு தாக்குதலை நடத்த வேண்டாம் எனப் பணிக்கின்றார். தயார் நிலையில் இருந்த போராளிகள் அனைவருக்கும் ஆச்சரியம். இரவிரவாக காத்திருந்து மேற்கொள்ளத் திட்டமிட்டிருந்த தாக்குதல். படையினரும், பால்ராஜ் அண்ணையின் திட்டத்தின்படியே போராளிகளின் இலக்குகளுக்குள் வந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இந்த நேரத்தில் தாக்குதலை நடத்தாமல் எதற்காக பால்ராஜ் அண்ணை தடுக்கின்றார் என்பது போராளிகளுக்கு புரியவில்லை. வாய்திறந்து கதைக்க முடியாத சூழ்நிலையில், சைகையினால் ஒருவரிடம் ஒருவர் ஏன் என்று கேள்வி எழுப்புகின்றனர். படையினர் அங்கிருந்து சென்றதன் பின்னர் போராளிகள் அவரிடம் நேரடியாகவே கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

வாதவூரான் எதிரியிடம் பிடிபட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை உறுதியாக நம்பியிருந்ததாலேயே பால்ராஜ் அண்ணை அந்தப் பகுதியெங்கும் தேடுமாறு போராளிகளுக்கு பணித்திருந்தார். அல்லாது விட்டால் போராளிகள் விட்டு விட்டு வந்த இடத்தை மட்டும் பார்த்துவிட்டு திரும்பியிருக்க கூடிய வாய்ப்புக் கூட இருந்தது. ஆனால், ஒவ்வொரு போராளியையும் ஆழமாக தெரிந்து வைத்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அந்தப் போராளி எவ்வாறான முடிவை எடுத்திருப்பார் என்பதும் தெரிந்திருந்ததாலேயே வாதவூரானின் உடலை அன்று மீட்க முடிந்தது.

பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தொடர்பெடுத்து, வாதவூரானின் வீரச்சாவை கூறியபோது, அவர் பெரும் அதிர்ச்சியடைந்தார். அவரது வித்துடலை கொண்டு வந்து இராணுவ மரியாதையுடன் தகனம் செய்ய வேண்டும் என நினைத்தார். ஆனால், இந்திய இராணுவத்தினர் முழுமையான சுற்றி வளைப்பிற்குள் இருக்கும் அந்தப் பகுதியில் இருந்து, அவரது வித்துடலை கொண்டுவருவது போராளிகளுக்கு மேலும் இழப்புக்களை ஏற்படுத்தும் என்பதால், அப்பகுதியிலேயே இராணுவ மரியாதையுடன் உடலை தகனம் செய்யுமாறு போராளிகளுக்கு உத்தரவிடுகின்றார்.

அப் பகுதியிலேயே சிதை ஒன்றை உருவாக்கிய போராளிகள், அவரது ஆடைகள் கிழிந்து பழுதடைந்திருந்த நிலையில் அவருக்கு வேறு ஆடைகளை அணிவிக்க இயலாத நிலையில், தங்களிடம் இருந்த நல்ல ஆடைகளை கழற்றி அவருக்கு அணிவித்து, சிதையில் வைத்து தீ மூட்டினார்கள். தீ பற்றியெரியத் தொடங்கியதன் பின்னரே துப்பாக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்து அவருக்கு இராணுவ மரியாதையைச் செலுத்தினார்கள்.

சாதாரணமாக வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டதன் பின்னரே தகனமோ, அடக்கமோ செய்யப்படுவது வழமை. ஆனால், வேட்டுக்களைத் தீர்த்தால் அந்த இடத்திற்கு இராணுவத்தினர் விரைந்து வந்துவிடுவார்கள், அதன் பின்னர் அவரது உடலை தகனம் செய்ய முடியாது என்று கருதிய போராளிகள், தீ பற்றியெரிந்து அணைப்பது கடினம் என்ற நிலைக்கு வந்ததன் பின்னரே வேட்டுக்களைத் தீர்த்து இராணுவ மரியாதையை செலுத்தினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே அருகிலிருந்த இந்தியப் படையினர் வேட்டுக்களைத் தீர்த்தபடியே அப்பகுதியை நோக்கி வரத்தொடங்கினார்கள். அதற்கிடையில் போராளிகள் அங்கிருந்து விலகி மீண்டும் பழம்பாசியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பால்ராஜ் அண்ணையை இடையிடையே ஒரு சில நாட்கள் கண்ணில் காணமுடியாது. அவ்வாறு அவர் எங்கேயாவது போகப் போகின்றார் என்றால் ஒவ்வொரு போராளியையும் அழைத்து அவர்கள் என்ன என்ன செய்ய

போராளிகள் நிலைகொண்டு தாக்குதல் நடத்துவதற்கு தயார் நிலையில் இருந்த பகுதிக்கு எதிர்த் திசையில் இருந்த குடிசை ஒன்றை போராளிகளுக்கு காட்டினார் பால்ராஜ் அண்ணை. அங்கே இரு வயோதிபத் தம்பதிகள் காலை வேளையில் வெளியில் வந்து ஏதோ அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தாக்குதலை ஆரம்பித்தால் இராணுவத்தினருக்கு இழப்பு ஏற்படும், ஆயுதங்களும் கைவசம் வரும். ஆனால், தாக்குதலின்போது அந்தத் தம்பதியினரும் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திய பால்ராஜ் அண்ணை, பொதுமக்களுக்கு இழப்பு ஏற்படுவதை முடிந்தவரையும் தவிர்க்க வேண்டும் எனக் கூறியவர், இன்னொரு

இடத்தில் இந்தத் தாக்குதலை வெற்றிகரமாகச் செய்வோம் எனவும் கூறி போராளிகளை அங்கிருந்து அழைத்துச் சென்றார்.

சென்று கொண்டிருக்கும் போது போராளி ஒருவர் வந்து சொன்னார், அந்தத் தம்பதிகள் வேறு யாருமல்ல தனது தாயும், தந்தையும் தானென்று. பால்ராஜ் அண்ணைக்கு பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. தாக்குதல் நடைபெறும் இடத்தில் தனது தாயும், தகப்பனும் இருப்பது தெரிந்தும், தாக்குதலைக் கைவிடுமாறு கோராமல், தானும் தாக்குதலுக்கு தயார் நிலையில் நின்ற அந்தப் போராளியைப் பார்த்து பால்ராஜ் அண்ணை வியந்தார்.

வேண்டும் என்று அவர்களுக்குரிய வேலையை ஓப்படைத்துவிட்டே செல்வார். அவர் எங்கே போயிருக்கின்றார் என்பது யாருக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கா விட்டாலும், ஓவ்வொரு போராளிக்கும் தெரியும் அவர் எங்கே போயிருப்பார் என்பது. அவர் அங்கு போய் விட்டு வந்தால், நிச்சயமாக ஒரு புதிய தாக்குதல் திட்டத்துடன்தான் வருவார் என்பதும் போராளிகளுக்குத் தெரியும். இம் முறையும் அவர் அவ்வாறான புதியதொரு தாக்குதல் திட்டத்துடனே வந்திருந்தார்.

ஜெயசிக்குறுவின் போது வன்னிக் காடுகளுக்குள் சிறீலங்கா இராணுவத்தை நன்றாக உள் நுழையவிட்டு ஓயாத அலைகள்-3 நடவடிக்கையின் மூலம் படையினர் எவ்வாறு முற்றாக துடைத்தழிக்கப்பட்டு செயலிழக்கச் செய்யப்பட்டனரோ, அல்லது மன்னாரில் சிறீலங்கா இராணுவம் எவ்வாறு காடுகளுக்குள் வரவழைக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டதோ அதேபோன்று, முல்லைத்தீவுக் காடுகளுக்குள் இந்திய இராணுவத்தை வரவழைத்து தாக்கியழித்த தந்திரோபாய இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்று 1988ம் ஆண்டின் இறுதியில் பால்ராஜ் அண்ணையின் தலைமையில் நடத்தப்பட்டது. ஜெயசிக்குறுவுக்கு எதிரான ஓயாத அலைகளிலும் சரி, 2008 மன்னாரில் உள் இழுக்கப் பட்டு சிறீலங்காப் படையினருக்கு எதிராக விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைக்கும் சரி, முன்னோடியாக அன்று முல்லைத்தீவில் இந்தியப் படையினர் மீது நடந்த அந்தத் தாக்குதல் என்றால் மிகையில்லை.

தலைவரைச் சென்று சந்தித்துவிட்டு வந்த பால்ராஜ் அண்ணை, தலைவர் வழங்கிய திட்டத்திற்கு அமைய செயற்படுத்திய தாக்குதல் நடவடிக்கை அது. மிகக் குறைந்தளவு போராளிகளைக் கொண்டு, இழப்புக்கள் எதுவுமின்றி இந்தியப் படையினருக்கு பெரும் இழப்புக்களை ஏற்படுத்தி, ஆயுதங்களை அள்ளிய நடவடிக்கை அது.

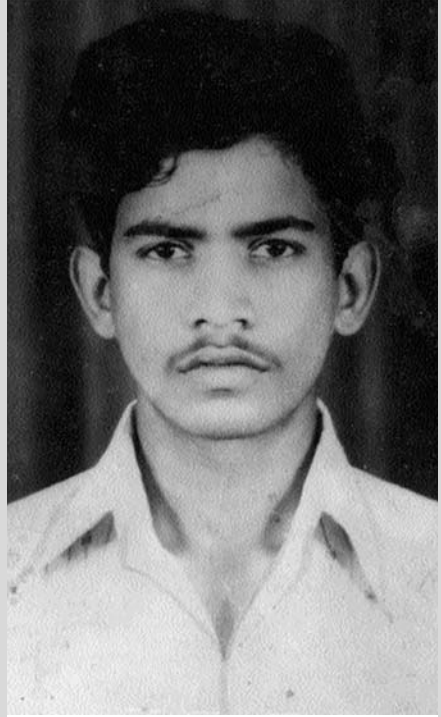
கப்டன் வாதவூராவின்

வீரச்சாவு

கப்டன் வாதவூரான் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தை சொந்த இடமாகக் கொண்டவர். தமிழ்நாடு சேலம் கொளத்தூரில் நடைபெற்ற விடுதலைப் புலிகளின் வெது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டவர். மேஜர் பசிலனின் அணியில் சிறந்த சண்டைக் களப் போராளியாகச் செயற்பட்ட இவர், மேஜர் பசிலனுடன் பல்வேறு தாக்குதல்களிலும் ஈடுபட்டவர். அத்துடன், பசிலனால் உருவாக்கப்பட்ட முள்ளியவளை முகாமினதும், முரளி முகாமினதும் பொறுப்பாளராகவும் வாதவூரான் இருந்தார்.

போராளிகளுடன் எப்போதும் அன்போடு நடந்துகொள்ளும் வாதவூரான், குழந்தைகளை கண்டால் விடமாட்டார். எப்போதும் அவரைச் சுற்றியபடி குழந்தைகள் இருப்பதும், குழந்தைகளை அவர் மகிழ்வித்து மகிழ்வதும் கண்கொள்ளாக்காட்சி.

சிறந்த சண்டை நாயகனான இவரது கைகளில் எப்போதும் ஜி-3 இயந்திரத் துப்பாக்கியே இருக்கும். பின் உதைப்புள்ள இவ்வகை துப்பாக்கியை சாதாரணமாக யாரும் இயக்குவது என்பது சற்று கடினமானது. ஆனால், மலை போன்ற தோற்றமுடியை வாதவூரான் அந்தத் துப்பாக்கியை மிகவும் இலகுவாக கையாள்வதைப் பார்க்கும்போது ஆச்சரியமாக இருக்கும். அதேவேளை, பாரமும், பின் உதைப்புப் கூடிய ஜி.பி. எம்ஜி இயந்திரத் துப்பாக்கியை பயன்படுத்தும்போது, அதற்கான நிலையில் வைத்தே அதனை இயக்கி தாக்குதல் நடத்த முடியும். ஆனால், வாதவூரான்

கப்டன் வாதவூரன்

(தும்பாயா யோகேஸ்வரன் - கிளிநொச்சி)

வீரப்பிறப்பு: 04.09.1965

வீரச்சாவு: 14.06.1988

போராட்டத்தில் இணைவதற்கு முன்னர் எடுக்கப்பட்ட கப்டன் வாதவூரானின் படம்

அந்தத் துப்பாக்கியை கைகளில் தூக்கி வைத்தே, இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதலை நடத்தும் திறன்படைத்தவர். அவ்வாறான வீரமும் துணிச்சலும் மிக்க அந்தப் போராளி 14.06.1988 அன்று, இந்திய இராணுவத்தினரின் கைகளில் உயிருடன் அகப்படக்கூடாது என்பதற்காக சயனைட் உட்கொண்டு வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

படையினரை

உள்நீழுக்க

பால்ராஜ் அண்ணை

போட்ட சீட்டம்

தலைவரால் கொடுக்கப்படுகின்ற எந்தத் தாக்குதல் திட்டத்தையும் தலைவரின் எதிர்பார்ப்பிற்கும் மேலாக சிறந்த முறையில் செய்துமுடிக்கக்கூடியவர் பால்ராஜ் அண்ணை. தலைவரின் திட்டத்திற்கு அமைவாகத்தான் முல்லைத்தீவுக் காட்டிற்குள் பால்ராஜ் அண்ணை இந்தத் தாக்குதலையும் நெறிப்படுத்தி, வழிநடத்தியிருந்தார்.

ஜெயசிக்குறு சமரின்போது படையினரை தமது இலக்கின் எல்லை வரை அனுமதித்து அதன் பின்னர் அந்தப் படையினரை முற்றாக செயலிழக்கச் செய்து, ஆயுத தளவாடங்களை அள்ளிய புலிகள், இன்று மன்னாரில் இருந்து புறப்பட்டுள்ள படையினரை, தமது இலக்கின் எல்லை வரை முன்னேற அனுமதித்துள்ளார்கள். அந்த எல்லை எது என்பது வெளியில் தெரியவராத வரை, படையினர் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பார்கள். புலிகள் பின்வாங்கிக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள்.

அதாவது, படையினரைத் தமது இலக்கிற்குள் வரும் வரை காத்திருந்து தாக்குவது ஒன்று. மற்றையது படையினரைத் தமது இலக்கிற்குள் இழுத்து வந்து தாக்குவது. ஜெயசிக்குறுவும், இன்றை மன்னார் நடவடிக்கையும் படையினர் தாங்களாகவே புலிகளின் இலக்குகளுக்குள் வந்து விழுந்த, விழுகின்ற நடவடிக்கை. ஆனால், அன்று முல்லைத்தீவுக் காட்டினுள் முன்னேறாமல் சுற்றி வளைத்து நின்ற இந்தியப் படையினரை காட்டிற்குள் இழுத்து வந்து தாக்கவேண்டிய நிலை. இராணுவத்தை தந்திரோபாய ரீதியாக காட்டிற்குள் இழுத்து, தங்களுக்கு வசதியான முனையில் வைத்து தாக்கியழிப்பதுதான் அந்தத் திட்டம்.

முல்லைத்தீவு, மணலாறு காடுகளைச் சுற்றி இந்திய இராணுவத்தினர் குவிக்கப்பட்டிருந்த காலமது. போராளிகளைக் கண்டால் தூரத்தித்தித் தூரத்தி

வந்து படையினர் தாக்குதல் நடத்துவார்கள். முடிந்தவரை காடுகளுக்குள் இறங்கிவந்துகூட படையினர் தாக்குதல் நடத்துவதுண்டு. இராணுவத்தினர் காடுகளுக்குள் இறங்கிவந்து தாக்குதல் நடத்துவதை நிறுத்த வேண்டும். போராளிகளைத் தூரத்திக்கொண்டு காடுகளுக்குள் நுழையும் படையினர், இனிமேல் காட்டிற்குள் காலை வைப்பதற்கு அஞ்சவேண்டும். அத்துடன், வற்றிக் கிடக்கும் புலிகளின் ஆயுதக் களஞ்சியத்தையும் நிரப்பவேண்டும் என்ற இரு முக்கிய நோக்கத்துடன் தான் இந்தத் தாக்குதல் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருந்தது.

முல்லைத்தீவில் போராளிகளின் நடமாட்டமில்லாத காட்டுப் பகுதி ஒன்றுக்குள், இந்திய இராணுவத்தை உள்ளிழுத்து பாடம் நடத்தும் பாரிய திட்டம் இது. இருந்தாலும், இராணுவத்தினரை திட்டமிட்ட ரீதியில் ஒரு பகுதிக்குள் இழுத்து வருவதென்பது சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய காரியமல்ல. அதற்கான சிறந்த திட்டமிடல்கள் தேவை. அதனைச் சரியாகச் செயற்படுத்தக்கூடிய போராளிகள் தேவை. அவ்வாறு சிறப்பாக திட்டமிட்டாலும் தவிர்க்கமுடியாத சில இழப்புகளைச் சந்தித்தே ஆகவேண்டிய நிலைமை. ஆனால், பால்ராஜ் அண்ணை நெறிப்படுத்திய இந்தத் தாக்குதல், போராளிகளுக்கு எந்தவித இழப்புகளுமின்றி, பெருமளவான ஆயுதங்களை அள்ளித் தந்து வெற்றிகரமாக நிறைவடைந்தது.

தலைவரைச் சந்தித்துவிட்டு வந்த பால்ராஜ் அண்ணை, சில திட்டங்களை வகுத்திருந்தார். சாதாரணமாக திட்டத்தை வகுத்தால் போராளிகளை அழைத்து அந்தத் திட்டத்தை எல்லோருக்கும் விளங்கப்படுத்துவார். அதன் பின்னர் வேஷப்பணி, தாக்குதல் ஆயத்த நடவடிக்கைகள் என ஒரு சில நாட்களில் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டுவிடும். ஆனால், இம்முறை அவரது செயற்பாடுகள் வித்தியாசமாக இருந்தன. தாக்குதல் தொடர்பான எந்தத் திட்டமும் போராளிகளுக்கு கூறப்படவில்லை. ஆனாலும், ஒரு சில போராளிகளை அழைத்து சில வேலைகளை அவர் ஒப்படைத்திருந்தார்.

இந்திய இராணுவத்தினரை ஏமாற்றிப்போட்டு, தப்பி ஓடுவதுதான் போராளிகளுக்கு முதலில் வழங்கப்பட்ட வேலை. அதாவது இந்திய இராணுவத்தினர் நடமாடும் இடத்திற்கு சென்று, அவர்களின் கண்ணில் படவேண்டும். போராளிகளைக் கண்டால் இராணுவத்தினர் நிச்சயமாக வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு தூரத்துவார்கள். அவ்வாறு தூரத்தினால் பதில் தாக்குதல் நடத்தாமல், தப்பி ஓடவேண்டும். 'கரணம் தப்பினால் மரணம்' என்பது போல்தான் இதுவும். ஓடும்போது சற்று பிசகினாலும் படையினரின் குண்டுகள் உடலைத் துளைத்தெடுத்துவிடும். ஆபத்துமிக்க இந்த விளையாட்டில், நன்றாக ஓடக்கூடிய போராளிகளை தேர்வு செய்து பொறுப்பை ஒப்படைத்தார்.

அவரது திட்டத்திற்கு அமைய அந்த காட்டைச் சுற்றியிருந்த பல முனை

களுடாகவும் போராளிகள் படையினருக்கு போக்குக் காட்டிவிட்டு தப்பி யோடுவது நடந்தது. படையினர் வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு துரத்து வார்கள். இவ்வாறு வயல் வெளிகளுடாக ஓடும்போது படையினர் வேட்டுக் களைத் தீர்த்தப்படி “தம்பி ஓடாதை...” என்று குரல் எழுப்பிக் கூப்படுவதும் காதில் விழும் அளவிற்கும் போராளிகள் ஓடியிருக்கின்றார்கள். ஒரு வாரத்திற்கு மேலாக இந்த ஓட்டம். ஆனால், படையினர் துரத்தும்போது எந்தத் திசையில் ஓடவேண்டும் என்பதை மட்டும் பால்ராஜ் அண்ணைதான் கூறுவார். “இந்த வழியால் ஓடிவாருங்கள் நாங்கள் இங்கே தான் நிற்கின்றோம்” என்று பால்ராஜ் அண்ணை குரல் வாக்கி டோக்கியில் ஓலிக்கும். ஆனால், அங்கு சென்றால் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

போராளிகளுக்கும் ஒரு கட்டத்தில் இந்த விளையாட்டு சலிப்படைந்து விட்டது. அப்போது போராளிகள் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் ‘நாங்கள் சின்ன னிலை விளையாடிய கள்ளன் பொலிஸ் விளையாட்டு மாதிரி இது இருக்குது’ என்று கூறுவார்கள். மறுநாள் அந்த விளையாட்டில் தானும் பங்கேற்பதாகக் கூறிய பால்ராஜ் அண்ணை, கள்ளன் பொலிஸ் விளையாட யார் வாரியன் என்று கேட்டார். நல்லாய் ஓடக்கூடிய ஆட்களாக வாருங்கோ என்று, அவ்வாறான போராளிகளை அழைத்துச் சென்றார்.

படையினர் துரத்துவதும், போராளிகள் ஓடுவதும் என தினமும் இது நடக்கும். ஆனால், ஓடுகின்ற போராளிகள் எல்லாம் காட்டின் ஒரு மையத்தை நோக்கியே ஓடினார்கள். இதேநேரம், போராளிகளை படையினர் எதுவரை துரத்துகின்றார்கள் என்பதைக் கண்காணிப்பதற்கும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பால்ராஜ் அண்ணை போராளிகளை நிறுத்தியிருந்தார். அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் படையினர் எவ்வளவு தூரம் துரத்தினார்கள், எவ்வாறு துரத்தினார்கள், அவர்களில் எத்தனை பேர் இருந்தார்கள் என்பது போன்ற விபரங்களை சேகரித்து வந்து கொடுத்தார்கள்.

இதேவேளை, சில நாட்களின் பின்னர், ஓடும்போது மருந்துப் பொருட்கள், இரத்தக்கறை படிந்த பஞ்சுகள் போன்றவற்றையும் படையினர் கண்ணில் படும்படி போட்டுக்கொண்டே போராளிகள் ஓடுவார்கள். வாக்கி – டோக்கியில் படையினர் துரத்துவதை கூறியபடி, தப்பிப்பதற்கு வழியில்லை, பலர் காயப் பட்டு விட்டார்கள் என்று பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தகவல் வழங்குவார்கள். இப்படி வெளிப்படையாகக் கதைக்காமல் ‘கோடவேட்டில் கதையங்கள் என்று பால்ராஜ் அண்ணை கூறினால், ‘கோடவேட்’ பேப்பரும் ஓடும் போது தொலைந்துவிட்டது என்று போராளிகள் பதிலளிப்பார்கள். ஏற்கனவே தயாரிக்கப்பட்ட அர்த்தமற்ற அந்த கோடவேட் பேப்பர் இந்திய இராணுவத்தினரின் கைகளில் சிக்கியிருக்கும். மருந்துப் பொருட்களையும் இரத்தம் பதிந்த பஞ்சுகளையும் கண்டிருப்பார்கள். இப்போது வாக்கி டோக்கியை ஓட்டுக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்தியப் படையினர், போராளிகள் கதைப்பது உண்மைதான்

என்று நம்புவார்கள். தாம் கண்டெடுத்த இரத்தக்கறை படிந்த பஞ்சுகளின் மூலம் போராளிகள் பலர் படுகாயமடைந்துள்ளார்கள் என்பதையும் உறுதியாக நம்புவார்கள். அத்துடன், தப்பியோடும் திசையை வைத்து போராளிகள் குறிப்பிட்ட அந்தக் காட்டின் பகுதியிலேயே தலைமறைவாகத் தங்கியிருக்கின்றார்கள் என்ற முடிவுக்கும் வந்துவிடுவார்கள்.

பால்ராஜ் அண்ணை எதிர்பார்த்தது போன்றே நடந்தது. குறிப்பிட்ட அந்தக் காட்டுப் பகுதியை ஒரு சில நாட்களின் பின்னர் படையினர் முழுமையான

முல்லைத்தீவுக் காட்டில் சூந்தியப் படையினர்

எறிகணை மற்றும் விமானத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கினார்கள். கடுமையான எறிகணை வீச்சும், விமானத் தாக்குதலும் அந்தப் பிரதேசம் மீது நடத்தப்பட்டது. எறிகணைத் தாக்குதல்கள் முடிவடைந்து விட்டால், படையினர் அந்தப் பகுதிக்குள் நேரடியாக இறங்கி தேடுதல் நடத்துவார்கள் என்பது தெரிந்ததே.

இந்நிலையில், தாக்குதல் நடத்தப்பட்ட பகுதிக்கு சில போராளிகளை அனுப்பிய பால்ராஜ் அண்ணை, அங்கு படையினர் ஏவிய எறிகணைகள் வெடிக்காமல் இருக்கலாம் என்றும் அவற்றை பாதுகாப்பாக எடுத்து வரும்படியும், கொண்டு வர முடியாதவையை உருமறைப்பு செய்துவிட்டு வரும்படியும் அனுப்பி வைத்தார். இவ்வாறு சென்ற போராளிகள் ஏராளமான வெடிக்காத எறிகணைகளைக் கண்டெடுத்தனர். வெடிக்காத அந்த எறிகணைகளை, அதனை ஏவிய இராணுவத்தினருக்கு பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தும் ஆயுதமாக பால்ராஜ் அண்ணை மாற்றினார். அவர்கள் ஏவிய எறிகணைகளே அவர்களுக்கு எமனாக மாறியது.

ஒரு ரௌ இழப்பல்லாம், ஏராளமான ஆயுதங்கள் புல்கள் வசமானது

போராளிகளின் ஓர் அணி இராணுவத் தினரை காட்டினுள்ளே இழுக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருந்த அதே காலப்பகுதியில், இன்னோர் அணி அவர்களால் ஏவப்பட்ட எறிகணைகள் மற்றும் விமானங்களில் இருந்து வீசப்பட்ட குண்டுகளில் வெடிக்காதவையை தேடியெடுத்து சேகரித்தது. பால்ராஜ் அண்ணையின் திட்டமிடலுக்கு அமைய அவற்றின் தொழில்நுட்பத்தை, தரையில் வைத்து வெடிக்கும் வகையில் போராளிகள் மாற்றியமைத்தார்கள். இராணுவத்தினர் காட்டினுள் நுழையும் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் அவை உருமறைப்பு செய்து, வெடிக்க வைப்பதற்கு தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டன.

அதேவேளை, இந்த நடவடிக்கையில் போராளிகளின் எந்த ஆயுதங்களையும், ஏன் ஒரு ரௌவையைக் கூட பயன்படுத்துவதில்லை என்று முடிவு செய்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, படையினர் ஏவிய குண்டுகளை மட்டுமே கொண்டு அவர்களுக்கு பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தும் வகையில் திட்டங்களை வகுத்திருந்தார்.

போராளிகளை காட்டினுள் துரத்திக்கொண்டு படையினர் வரும்போது, எந்தவித அவதானமுமின்றி காட்டினுள் நுழைவதைக் கணக்கிலெடுத்து, அவர்களின் அவதானக்குறைவையே அவர்களுக்கான ஆபத்தாக மாற்றினார். காட்டினுள் இராணுவம் நுழையும் பகுதிகள் எங்கும் எறிகணைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இதேநேரம், காட்டினை எறிகணை மற்றும் விமானத் தாக்குதல்கள் மூலம் ஒரு சில நாட்கள் சல்லடை போட்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர், பாரிய திட்டத்துடன் காட்டின் குறிப்பிட்ட பகுதியை சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிடத் தொடங்கினார்கள். இந்த முற்றுகைக்கென சில சிறப்பு இராணுவ அணிகளையும் இந்தியப் படையினர் இறக்கியிருந்தனர்.

இந்திய இராணுவத்தினரால் விமானத்தில் இருந்து
போடப்பட்ட பதுங்கு குழிகளை
துளைத்துச் சென்று தாக்கும் பாரிய குண்டு.

இலக்குகளுக்குள் வந்ததும், பால்ராஜ் அண்ணையின் திட்டத்திற்கு அமைய போராளிகள் குண்டுகளை வெடிக்க வைக்கத் தொடங்கினார்கள். இந்தியப் படையினருக்கு எதிர்பாராத பேரதிர்ச்சி.

இத்தனை நாட்களும் துரத்தும்போது தப்பியோடிய போராளிகள், இன்று எவ்வாறு தாக்குகின்றார்கள் என்று சிந்திப்பதற்கோ அல்லது தாங்கள் விடுதலைப் புலிகளின் பொறிக்குள் அகப்பட்டுவிட்டோம் என்று சுதாகரித்து தப்பிப் பதற்கோ கால அவகாசம் இல்லாமல் அனைத்து இடங்களிலும் உள்நுழைந்த படையினர் குண்டு வெடிப்புக்களில் சிக்கி சிதறிப்போனார்கள். கொல்லப்பட்டவர்களும் காயமடைந்தவர்களும் என காட்டிற்குள் வந்த அத்தனை படையினரும் பெரும் அழிவை சந்தித்தார்கள். காயமடைந்தவர்களை மீட்பதற்கு கூட உதவிப் படையினர் இன்றி, காயமடைந்த படையினர் கத்திக் குழறி அபயக்குரல் எழுப்பிக்கொண்டிருந்த காட்சியை போராளிகள் நேரில் கண்டனர்.

ஆயுதங்களின்றியும், காயப்பட்டும் இருக்கும் போராளிகளை மிகவும் இலகுவாக வெற்றிகொள்ளலாம், அவர்களை உயிருடன் கைது செய்துவிடலாம் என்பதே படையினரின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்துள்ளது. ஆனாலும், வழமையை விட அதிகளவான இராணுவத்தினரை இந்த நடவடிக்கையில் இறக்கியிருந்தனர்.

இதேநேரம், குண்டுகளை வெடிக்க வைப்பதற்கென தயார் நிலையில் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் போராளிகளில் ஒருவர், இருவரை பால்ராஜ் அண்ணை நிறுத்தியிருந்தார். ஆனால் அவர்களைவிட அதிகமாக, ஆயுதங்களை அள்ளுவதற்கென போராளிகள் பலரை தயார் நிலையில் வைத்திருந்தார். காட்டினுள் இராணுவத்தினர் இறங்கி போராளிகளின்

ஆனால், காயமடைந்த படையினர் எவரையும் கொல்லக்கூடாது என்பது பால்ராஜ் அண்ணையின் உத்தரவாக இருந்தது. கை, கால்களை இழந்த படையினர் மீண்டும் களமுனைக்கு வரப்போவதில்லை. ஆனால், அவர்கள் உயிருடன் திரும்பிப் போனால், மற்றப் படையினருக்குப் விடுதலைப் புலிகளிடம் போனால் முறையாக வாங்கிக் கட்டவேண்டும் என்பது புரியும். காயமடைந்த படையினர், உயிருடன் போய் அவர்கள் முன் நடமாடினால்தான் அதனை அவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடியும் என்பதைக்கூறி, காய மடைந்த படையினரை கொல்ல வேண்டாம் என்று பால்ராஜ் அண்ணை உத்தரவிட்டிருந்தார்.

அதனால், காயமடைந்த படையினரைக் கொல்லாமலேயே ஆங்காங்கே அவர்கள் கத்திக்கொண்டிருக்க, போராளிகள் சிலர் பாதுகாப்பு வழங்க ஏனைய போராளிகள் கொல்லப்பட்ட மற்றும் காயமடைந்த படையினரிடம் இருந்து ஆயுதங்களை அள்ளி எடுத்தார்கள். தங்கள் கண்முன்னாலேயே தங்களது ஆயுதங்கள் புலிகளின் கைகளுக்கு மாறிக்கொண்டிருந்ததை, காயமடைந்த இந்தியப் படையினர் நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். தூக்க முடியாத அளவிற்கு போராளிகள் ஒவ்வொருவரும் ஆயுதங்களை காவிக்கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தார்கள்.

போராளிகளின் எந்தவொரு ரவையும் செலவழிக்காமல், இந்தியப் படையினர் ஏவிய எறிகணைகளை மட்டுமே கொண்டு, அவர்களுக்கு பேரிழப்பை ஏற்படுத்தியதுடன், பெருமளவு ஆயுதங்களை அள்ளிய இந்த நடவடிக்கையில், ஒரு போராளிக்கு கூட சிறு காயமும் ஏற்படவில்லை என்பது பால்ராஜ் அண்ணையின் நுட்பமான திட்டமிடலுக்கும், அதனைச் செயற்படுத்திய விதத்திற்கும் சான்றாக அமைந்தது. அவரது போராட்ட சாதனைகளில் இந்தத் தாக்குதலும் ஒரு மைல்கல்தான்.

அத்துடன், இந்தத் தாக்குதலின் மூலம் பால்ராஜ் அண்ணை நினைத்த இரண்டு நோக்கங்களுமே நிறைவடைந்தன. ஒன்று வற்றிக்கிடந்த புலிகளின் ஆயுதக் களஞ்சியத்தை நிரப்பி வைத்தது. மற்றது, போராளிகளை காட்டினுள் துரத்திவரும் படையினரின் நடவடிக்கையையும் கைவிட வைத்தது. இந்தத் தாக்குதலின் பின்னர் படையினர் போராளிகளைத் துரத்திக்கொண்டு காட்டினுள் இறங்குவதைத் தவிர்த்தார்கள். அவ்வாறு காட்டிற்குள் இறங்குவதாக இருந்தால், குண்டுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் கருவியுடன் ஓர் அணி முன்னே பாதையை தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு (கிளியர்) செல்ல, படையினர் பின்னால் மெதுமெதுவாகவே நகர்ந்தார்கள்.

இதேவேளை, இத்தனை ஆயுதங்களை போராளிகள் அள்ளியபோதும், அதனை கொண்டுசென்று வைப்பதற்கு அவர்களுக்கு முகாம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. முரளி முகாமும், மலைமுகாமும் இந்தியப் படையினரின்

தாக்குதலுக்கு உள்ளான பின்னர், காடுதான் போராளிகளின் முகாமாக மாறியது. காட்டில் எங்கே செல்கின்றார்களோ அங்கேயே மரங்களின் கீழேயே தங்கிக்கொள்வார்கள். மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து நகர்ந்த அந்த நாட்கள் மிகக் கடினமானவை. இந்தியா இராணுவத்தின் இறுகிக்கொண்டிருந்த காட்டினுள் முற்றுகைக்குள், கொடூர எறிகணை மற்றும் விமானத் தாக்குதல்களுக்கு மத்தியில் ஒருவேளை தண்ணீர் கிடைப்பதே பெரும் கனவாய் இருக்கையில், ஒருவேளை உணவு என்பதை எப்படிச் சிந்திக்க முடியும்.

விடுதலையையே இலட்சியமாக விரித்துக்கொண்ட பால்ராஜ் அண்ணையும் இவ்வாறான வாழ்க்கையை வாழ்ந்துதான் இந்த விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேரை முன்னோக்கி நகர்த்தி வைத்தார். விடுதலைக்கான வடுக்களை மட்டுமல்ல, விடுதலைக்காக வலிகளையும் சுமந்தது அவரது தேகம். தலைவரின் எண்ணங்களுக்கு செயல்வடிவம் கொடுக்க, காட்டினுள் அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை இன்னொரு வரலாறு.

தூக்கப்ளீர்யே வீடுகூலக்காக டுருந்தூரம் நடந்தவர்

ஒரு மனிதன் சாதாரணமாக நாளொன்றுக்கு குறைந்தது ஆறு மணி நேரம் என்றாலும் தூங்கவேண்டும் என்பதுதான் மருத்துவ ஆய்வாளர்களின் கருத்து. ஆனால், பால்ராஜ் அண்ணை நாளொன்றுக்கு முழுமையாக மூன்று மணி நேரம் தூங்கியதைக்கூட நாங்கள் பார்த்ததில்லை. மக்களின் விடுதலைக்காக 25 வருடங்களுக்கு மேலாக எப்போதும் விழித்திருந்த அந்தக் கண்கள், இப்போதுதான் ஓய்வென்றால் என்னென்று அறிந்துகொண்டிருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

காட்டில் ஓய்வின்றி ஒரு விடுதலைப் போராளியாக அவர் உழைத்த அந்த நாட்களை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் ஆச்சரியமாக இருக்கும். போராளிகளுக்கு கட்டளையிடுபவராக மட்டுமில்லாது, அந்தப் போராளிகளோடு தானுமொரு போராளியாகவே அவர் வாழ்ந்து, ஏனைய போராளிகளுக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாக அவர் இருந்தார்.

இந்திய இராணுவ முற்றுகை இறுகி, காட்டில் ஆயுதங்களுக்கு பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவிய காலம் அது. யாழ். தென்மராட்சி ஊடாக போராளிகள் கொண்டு வரும் பொருட்களை, ஆனையிறவுக்குப் பின்பக்கம் உள்ள நல்ல தண்ணித்தொடுவாய்க்கு சென்று பெற்று வந்துதான் காட்டிலுள்ள போராளிகளின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். வாகனங்களில் சென்று அவற்றை ஏற்றிவரமுடியாது. கால்நடையாக இரகசியமாகச் சென்றே அங்கு காத்திருக்கும் போராளிகளிடம் ஆயுதங்களையும் பொருட்களையும் பெற்று வரவேண்டும். மிக நீண்டதூரப் பயணம். திரும்பிவரும்போது பெரும் சமையுடன் நடக்கவேண்டும். பொருட்களை வைத்துத் தூக்குவதற்கு பைகள் கூட இருக்காது. சரத்தை முட்டையாகக்கட்டி அதனுள் பொருட்களை வைத்து முதுகில் அடித்துக்கொண்டுதான் வரவேண்டும்.

வவுனியாவின் ஒரு பிரதேசத்தில் நிற்கும் பால்ராஜ் அண்ணை, அங்கிருந்து

நல்லதண்ணித் தொடுவாய்க்கு சாதாரண ஒரு பயணம் போலவே புறப்படுவார். மிக நீண்டதூரப் பயணம். வழியில் பல்வேறு ஆபத்துக்களை சந்திக்க வேண்டும். ஆனாலும், முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பை வகித்த பால்ராஜ் அண்ணை வவுனியா சென்று அங்குள்ள போராளிகளின் தேவைகளை அறிந்துகொண்டு, அங்கிருந்து முல்லைத்தீவிற்கு வந்து அங்குள்ள போராளிகளின் தேவைகளையும் கேட்டறிந்துகொண்டே பயணத்தைத் தொடருவார்.

காட்டு வழியாக நடை தொடங்கினால், பகல் முழுவதும் நடைதான். காட்டு வெயிலும், நடைக் களைப்பும் சேர்ந்து, தண்ணீர்த் தாகம் எடுத்துவிடும்.

எல்லோரிடமும் சிறிய தண்ணீர் காண் இருக்கும். ஆனாலும் யாரும் நினைத்த மாத்திரத்தில் காணிலுள்ள தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்துவிட முடியாது. அதற்கான நேரம் வரும். அப்போது எல்லோரும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து காணைத் திறந்து அதன் முடியினுள் தண்ணீரை விட்டு குடிக்கவேண்டும். ஒரு முடி தண்ணீர்தான். அவ்வளவும் தான் அப்போதைய தாகத்தை தீர்க்கும் மருந்து. பால்ராஜ் அண்

ணையும் அந்த ஒரு முடி தண்ணீரைத்தான் அருந்துவார். அந்தத் தண்ணீருடன்தான் மீண்டும் பயணம் தொடரும்.

காட்டுப் பாதைகளில் சிலவேளைகளில் குளங்கள் தென்படலாம். ஆனால், குளத்தில் நீரருந்த வரும் மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்கு கரைக்கு அருகில் மறைந்து காத்திருக்கும் வேட்டைக்காரர்களைப்போல், தண்ணீர் எடுக்க வரும் போராளிகளை சுட்டு வீழ்த்துவதற்கென்றே, குளக்கரைகளை இலக்குவைத்து இந்தியப் படையினர் எப்போதும் விழிவைத்துக் காத்திருப்பார்கள். கப்டன் வாதவூரனுக்கு தண்ணீர் எடுக்கச்சென்ற இரு போராளிகளும் அவ்வாறுதான் அவர்களின் இலக்கில் அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள். அந்தப் போராளிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்பது பின்னர்தான் தெரியவந்தது. அவர்கள் மீது படையினர் வேட்டுக்களைத் தீர்க்க, இருவரும் குளத்தில் பாய்ந்து நீந்த

முயற்சித்துள்ளனர். இதன்போது ஒரு போராளி இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட, மற்றைய போராளி வேகமாக நீந்தி மறுகரையை அடைந்து தப்பித்துக்கொண்டார். எனவே, காட்டுப் பயணத்தின்போது குளங்களில், அவசரப்பட்டு இறங்கி தண்ணீர் எடுக்க பால்ராஜ் அண்ணை யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. தண்ணீர் ஒரு முடி என்றால், அன்றைய உணவு ஓரிரு பிஸ்கற்றுக்கள்தான்.

பகல் முழுவதும் நடந்து இருளும்போது சற்று ஓய்வெடுக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்தால், அந்த நேரத்தில்தான் இராணுவத்தினர் நடமாட்டமுள்ள பகுதியைக் கடக்க முடியும் என பால்ராஜ் அண்ணை கூறுவார். இரவிரவாக இராணுவத்தினரின் பகுதியினூடாக நடைதொடரும். நள்ளிரவு தாண்டிய பின்னரே ஓய்வெடுக்க முடியும். மனம் உறுதியாக இருந்தாலும், உடல் சோர்ந்து எம்மையறியாமலே நல்ல உறக்கமும் வந்துவிடும். ஆனால், பால்ராஜ் அண்ணை உறங்கமாட்டார். அதிகாலை நான்கு மணிக்கு முன்னரே எழுந்து விடுவார். அந்த மம்மல் பொழுதில் கிராமத்தைக் கடந்தால்தான், மற்றப் பகுதிக்கு போகமுடியும் எனக்கூறி எல்லோரையும் எழுப்பி நடக்கத் தொடங்கிவிடுவார். மீண்டும் நடைப் பயணம் தொடரும். நயினாமடு, நெடுங்கேணி, பழம்பாசி, களிக்காடு, மதவாளசிங்கம்குளம், பூதம்வயல், முள்ளியவளை, தண்ணீர்றற்று, கேப்பாபுலவு, புதுக்குடியிருப்பு, இரணைப்பாலை, பிரமந்தன், விசுவமடு நல்லதண்ணித்தொடுவாய் என பயணம் தொடரும். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை கிலோ மீற்றர்கள் நடக்கின்றோம் என்பது தெரியாது. ஆனால், நடையிலேயே நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பது மட்டும் புரியும்.

மலம் கழிக்க முடியாது. முதலில் சாப்பிட்டால்தானே மலம் கழிப்பதற்கு. அப்படிக்க கழித்தாலும் சுத்தம் செய்வதற்கு தண்ணீர் இராது. அதனால், எங்கையாவது 'பேப்பரைக்' கண்டால் போராளிகள் விடமாட்டார்கள். 'இந்த ஒரு விடயத்தில்தான் நாங்கள் வெளிநாட்டவர்கள் போல் வாழ்கின்றோம்' என்று போராளிகள் நகைச்சுவையாகக் கூறுவார்கள். ஆனாலும், விசயம் தெரியாமல் தூள் சுற்றிய பேப்பரை எடுத்துவந்து, அதன் எரிவில் போராளிகள் அலறிய சம்பவங்களும் உண்டு.

பல் தீட்ட முடியாது. குளிப்பும் இராது. இந்த நிலைமையில் சில வேளைகளில் கிராமங்களைக் கடந்து செல்லும்போது போராளிகளைக் கண்ட மகிழ்வில் மக்கள் ஓடிவந்து குவிந்து, நலம் விசாரிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஆனால், அவர்கள் கிட்ட நெருங்கி வரும்போது, போராளிகள் எட்ட எட்ட நகருவார்கள். வாரக்கணக்காக குளிக்காமல், பல் தீட்டாமல் இருக்கும் தங்கள் உடலின் நாற்றம் அவர்களுக்கு அருவருப்பை ஏற்படுத்தி விடுமோ என்ற அச்சம்தான் காரணம். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் கணக்கில் எடுக்காமல் மக்கள் மிக நெருங்கி வந்து தோள்தடவி கதைக்கும்போது, இருந்த களைப்பும், பசியும் எங்கோ காணாமல்போய்விடும்.

மிலிகேடையர் சென்னைம், மிலிகேடையர் பவர்ராஜ்
போராளிகளுடன் தரக்குதல் திட்டமொன்றை
விளக்கிக்கொண்டிருந்தபோது...

உட்கார்ந்ருந்ருது மரத்தின் வேரல்ல, மலைப்பாம்பு!

போராளிகளின் முகாம்களை குறிவைத்து இந்திய இராணுவத்தினர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கு பின்னர், போராளிகளுக்கு முகாம்களென்று சொல்லிக்கொள்ள நிரந்தரமாகக் காட்டில் எதுவும் இருக்கவில்லை. அதனால் காட்டில் போராளிகள் நடமாடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். கிராமப்புறங்களுக்குச் செல்லும்போது மட்டும்தான் எங்காவது ஆதரவாளர்களின் வீடுகளில் அடைக்கலமாவது. மற்றும்படி காட்டில் போகும் இடங்களில், ஒரு மரத்தின் கீழேதான் அன்றைய இரவின் தங்குமிடம்.

அதுவும் மழைக் காலம் என்றால் சொல்லவே தேவையில்லை. காட்டில் மழை பெய்தால், மழை ஓய்ந்தபின்ன்தான் அதிகமாக நனையவேண்டும். காட்டு வாழ்க்கையை அனுபவித்தவர்களுக்கு இது நன்கு புரியும். கடும் மழை பெய்து கொண்டிருக்கும். இரவு தூங்குவதற்கு முடியாமல் வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். எங்கையாவது கறையான் புற்றைத்தேடிப்போய் அந்த மேட்டுப் பகுதியில் தலைவைத்துத்தான் படுக்கவேண்டும். கறையான் புற்றெண்டாலும் அதற்குள் பாம்பு, உடும்பு போன்றவை இருக்கும். ஆனாலும், அதையும் விட்டால் காட்டில் வேறு வழியில்லை. மழை கொட்டிக்கொண்டே இருக்கும். இருகாதுகளுக்குள்ளும் விரல்களை வைத்து, தண்ணீர் காதுகளுக்குள் போகாத வாறு பார்த்துக்கொண்டு, அப்படியே கண்ணை மூடித் தூங்க வேண்டியதுதான். உடல் அலுப்புக்கு அந்த மழைக்குள்ளே எப்படித்தான் தூக்கம் வருகின்றதோ தெரியவில்லை, நன்றாகத் தூங்கிவிடுவார்கள்.

கால்களைக் கழுவியபடி வெள்ளம் சலசலத்தபடி ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். சிலவேளைகளில் அந்த வெள்ளத்தில் அடித்து வரப்படும் பாம்புகள், புற்றைக் கண்டதும் அதன்மீது பாய்ந்து ஏறும்போது போராளிகளின் கால்களில் ஏறிவிடுவதும் உண்டு. ஏறியது பாம்பென்பதை உணர்ந்து, தூக்கம் கலைந்து போராளிகள் கத்திக்கொண்டு பாய்ந்தெழுகின்ற நிகழ்வுகளும் நடக்கும்.

மழை பெய்யும் வரைதான் காட்டில் தூங்க முடியும். மழை விட்ட பின்னர் எழுந்துவிடவேண்டியதுதான். ஏனென்றால் மரத்தில் இருந்து விழுகின்ற ஒவ்வொரு நீர்த் துளியும், உடலில் விழும்போது பெரும் சுத்தியலால் அடிப்பது போன்ற வலியை ஏற்படுத்திவிடும். உலகில் இது ஒரு சித்திரவதையாகக்கூட செய்யப்படுகின்றது. ஒருவரை அசையாமல் கட்டி வைத்துவிட்டு, அவரது (தணிக்கை) யில், நீரை துளித்துளியாக விழ வைப்பார்கள். ஆரம்பத்தில் அது சுகமாகத்தான் இருக்கும். இதுவும் ஒரு சித்திரவதையா என்றே கேட்கத்தோன்றும். ஆனால் நேரம் செல்லச்செல்ல, உயிரை எடுக்கும் வலியை ஏற்படுத்தி, ஒரு கட்டத்தில் உயிரையே எடுத்துவிடக்கூடியது.

மலைப்பாம்புடன் போராளிகள்

எனவே, மழைவிட்டதன் பின்னர் மரங்களின் கீழே தூங்க முடியாது. எழுந்து வெளியான பகுதியைத்தேடி உடலையும், உடைகளையும் காயவைக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள் போராளிகள். அவர்கள் எவ்வளவுதான் நனைந்திருந்தாலும், அவர்கள் கைகளில் இருக்கின்ற ஆயுதங்கள் மட்டும் எப்போதும் நனைந்திருக்காது. எங்கெல்லாம் பொலித்தீன் பைகள் கைகளுக்கு கிடைக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் அவற்றை எடுத்துப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும்

போராளிகள், மழை வந்தால் முதலில் தாங்கள் நனைந்துவிடுவோமா என்று யோசிப்பது கூட இல்லை, உடனடியாகவே ஆயுதங்களைத்தான் முடிக்கட்டி பாதுகாத்துக்கொண்டு விடுவார்கள்.

இவ்வாறுதான், ஒருநாள் நன்றாக மழையில் நனைந்து போராளிகள் விறைத்துப் போயிருந்தார்கள். மாலை நேரம் என்றாலும் மழைக்காலம் என்பதால் காடு சற்று இருண்டுபோய் இருந்தது. பசிக் களைப்பு ஒருபுறமும், மழைக்குள் நனைந்துகொண்டே இருந்ததால் ஏற்பட்ட களைப்பு மறுபுறமும் என உடல் சோர்ந்து போயிருந்த போராளிகள், அங்கிருந்த பெரும் மரம் ஒன்றின் வேர்களில் வந்து அமர்ந்துகொண்டார்கள். கதைப்பதற்கு கூட தைரிய மின்றி இருந்த போராளிகளில் இருவருக்கு இடையில் திடீரென வாய்த்தர்க்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒரு போராளி, சற்று கோபமாக தனக்கு பக்கத்தில் இருந்த போராளியிடம்: “இருக்கிறதெண்டால் சும்மா இரு. இல்லாட்டி எழுந்து அங்காலை போய் இரு” என்று பேசினார். மற்றைய போராளிக்கும் கோபம் வந்திருக்க வேண்டும். “என்னத்துக்கு..?” என்று அவர் பதில் கேள்வி எழுப்பினார்.

“மனிசர் ஏலாதெண்டு இங்கை வந்து குந்தினால், வேரை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்றார் அந்தப் போராளி.

“நான் எங்கை வேரை ஆட்டுறன்? நீங்க தான் ஆட்டுறியன்” என்று மற்றப் போராளி அதற்குப் பதிலளித்தார்.

மழைக்குள் நனைந்து (பின்பக்கமும்) விறைத்திருந்ததால் அவர்கள் தாங்கள் வேர்களில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கின்றோம் என்று நினைத்திருந்தார்கள். ஆனாலும் அமர்ந்தபோது வேர் சற்று நசிவதுபோலவும் அவர்களுக்கு தென்பட்டது. அதன்பின்னர்தான் தாங்கள் எதில் அமர்ந்திருக்கின்றோம் என்று உற்றுப் பார்த்தார்கள். இருவரும் கத்திக்கொண்டு பாய்ந்த பாய்ச்சல் இருக்கின்றதே இன்றைக்கும் அதனை மறக்கமுடியாது.

“அட இது வேரில்லையடா, வெங்கிடாந்திப் பாம்பு (மலைப்பாம்பு)” என்று அவர்கள் கத்திக்கொண்டு பாய்ந்தபின்னர் பார்த்தபோதுதான், ஒரு மலைப்பாம்பு மரத்தின் வேரோடு அங்கு சுருண்டு படுத்திருந்தது தெரிந்தது. அதனை வேர் என்று நினைத்து இவர்கள் அதன்மேல் அமர்ந்திருந்திருக்கிறார்கள். ஒரு கட்டத்தில் இவர்களின் உடல் பாரத்தினால், பாம்பு தனது உடலை வளைத்து நெளித்து எழும்பியது. இவர்களுக்கு யாரோ வேரை ஆட்டுவதுபோன்று தெரிந்திருக்கின்றது. மலைப் பாம்புகள் கடிப்பதில்லை. ஆனால், ஆளையே விழுங்கி விடுவன. மழைக்குள் நனைந்து பாம்பும் சோர்ந்து கிடந்ததால் அன்றைக்கு தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

இன்னொருநாள் இப்படித்தான் போராளிகள் பெரும் பசியுடனும், களைப்புடனும் காட்டினுள் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். முல்லைத்தீவு மதவாளசிங்

கம்குளம் பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது மரம் வெட்டும் சத்தம் கேட்கின்றது. இராணுவத்தினர் புதிதாக முகாம்களை அமைத்தால் தங்களின் அரண்களைப் பலப்படுத்த மரங்களைத் தறிப்பார்கள். எனவே, அப்பகுதியில் இராணுவத்தினர் புதிய முகாம் எதையாவது அமைக்கின்றார்களா என்ற கேள்வியுடன், சத்தம் வந்த திசையில் மெதுமெதுவாகச் சென்று பார்த்து வருமாறு இரு போராளிகளை பால்ராஜ் அண்ணை அனுப்பிவைத்தார். அவர்கள் நெருங்கிச் சென்று பார்த்தபோது, யாரோ இரு பொது மக்கள் விறகுக் காக மரம் தறிப்பது தெரிந்தது. பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தெரிந்தவர்களாகப் படவே அவர்கள் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்களில் ஒருவர் தங்களிடம் றொட்டி இருப்பதாகவும் சாப்பிடுங்கள் என்றும் போராளிகளைக் கேட்டார்.

பெரும் பசியுடன் இருந்த போராளிகளின் முகத்தில், நல்லதொரு சாப்பாடு கிடைத்துவிட்டதென்ற பெரும் மகிழ்ச்சி. ஆனால், பால்ராஜ் அண்ணை “எல்லோரும் இப்பதான் சாப்பிட்டு வருகின்றோம்” என்று கூறி அவர்களிடம் இருந்து அதனை வாங்க மறுத்தபோது, ‘சூரியன் மறைந்த தாமரையாட்டம்’ போராளிகளின் முகங்கள் சுருங்கியதைப் பார்க்க வேண்டுமே. ஆனாலும், அவர்கள் விடாப்பிடியாக சாப்பிடுமாறு வற்புறுத்தியபோது சரி உங்களுக்காக சாப்பிடுகின்றோம் எனக் கூறி எல்லோருக்கும் றொட்டியை வாங்கிக்கொடுத்தார் பால்ராஜ் அண்ணை. ஒரு சில விநாடிகளுக்குள் அத்தனை றொட்டிகளும் எப்படித்தான் தீர்ந்து காலியானதோ தெரியவில்லை. போராளிகளின் சாப்பிட்ட வேகத்தைப் பார்த்த, மரந்தறித்த அந்த இருவருக்கும் எல்லோரும் பசியோடு இருக்கின்றார்கள் என்பது புரிந்திருக்க வேண்டும்.

“வீட்டுக்குப்போய் இன்னும் றொட்டி சுட்டுக்கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டார் ஒருவர். ஆனால் அவர்களின் நிலைமையை புரிந்துகொண்ட பால்ராஜ் அண்ணை, வேண்டாம் என்று அவர்களைத் தடுத்ததுடன், அவர்கள் தன்னிடம் இருந்த கொஞ்சப் பணத்தை எடுத்து கொடுத்து பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். பணத்தை வாங்கிய அவர்களுக்கு பெரும் சந்தோசம்.

அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கியதன் பின்னர் பால்ராஜ் அண்ணை சொன்னார், “அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டவர்கள். விறகு வெட்டித்தான் குடும்பத்தை நடத்தவேண்டியவர்கள். அவர்களிடம் இருந்த றொட்டியையும் நாங்கள் வாங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டோம். ஏற்கனவே அவர்கள் கஷ்டத்தில் இருக்கும்போது, அவர்களுக்கு நாங்களும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடாது. அதனால்தான் அவர்களுக்கு பணம் கொடுத்தேன்” என்றார். போர்க் களத்தில் இரும்பாய் இருக்கும் பால்ராஜ் அண்ணை, மக்களின் துயரத்தைப் பார்த்தால் இளகிப்போவார் என்பதற்கு இது இன்னொரு உதாரணம்.

கைத்துப்பாக்கியன்

பாகத்சுற்காக

நடங்குது சண்ரட

இந்திய இராணுவ முற்றுகையால் போராளிகள் முகாம்களினிற் காடுகளுக் குள் சுற்றித்திரிந்த நிலைமையை மாற்றிய மைக்க வேண்டும் என்பதே தலைவரின் முடிவாக இருந்தது. தாக்குதலை திட்டமிடுவதற்கும், போராளிகளை ஒருங்கிணைப் பதற்கும் முகாம் என்பது கட்டாயம் தேவை. இந்நிலையில் மீண்டும் முகாம் அமைக்கும் பணியில் போராளிகள் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள்.

முகாம்களை அமைத்து போராளிகள் தங்கியிருக்க வேண்டும். அங்கு வரும் படையினரை முகாம்களில் வைத்தே போராளிகள் எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதியானது. அதேவேளை, பழம்பாசியில் போராளிகள் தங்கிச்செல்லும் ஆதர வாளர்களின் தங்குமிடங்களும் படையினரின் இலக்கிற்குள் வந்துவிட்ட நிலை யில், இன்னொரு பகுதியில் முகாம் ஒன்றை அமைத்து போராளிகளை ஒருங் கிணைக்க வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்பட்டது. இந்திய இராணுவத்துடனான ஆரம்பகாலச் சமர்களில் காயமடைந்த போராளிகள் பலர் இரகசிய இடங்களில் சிகிச்சைகளைப்பெற்று தங்கள் காயங்களை மாற்றிக்கொண்டு களமுனைக்கு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் அதிகமான போராளிகள் முகாம்களினிற் இருக்கமுடியாது. எனவே, புதிய முகாம் ஒன்றை அமைப் பதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை திட்டமிடுகின்றார். அதற்கான சிறந்த இடமொன் றையும் தேர்வு செய்கின்றார்.

அப்போதைய நிலையில் படையினரின் இலக்குக்கு உள்ளாகாமல் இருந்தது படுகாட்டுப் பகுதிதான். நெடுங்கேணிப் பிரதேசத்தில் பட்டிக்குடியிருப்பு, மருதோடை, ஊஞ்சால்கட்டி, வெடிவைத்தகல்லு கிராமங்களுக்கு இடையில் அமைந்துள்ளது அந்தச் சிறிய கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் வசித்த குடும்பம் ஒன்று ஆரம்பகாலந்தொட்டு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மிகவும் ஆதரவாக செயற்பட்டது. 'படுகாட்டு ஆச்சி வீடு' என்று போராளிகளால் அன்போடு குறிப்பிடப்படும் அந்த வீட்டிற்கு, லெப.கேணல் புலேந்தி அம்மான் கூட அதி கமாக வந்து சென்றவர்.

திருகோணமலையில் இருந்து வன்னிக்கு வரும்போது அங்கு தங்கித்தான் புலேந்தி அம்மான் தனது பயணத்தை தொடருவார். அந்த வீட்டின் தாய் புலேந்தி அம்மான் மீது அதிக அன்பும் பாசமும் வைத்திருந்தார். இந்திய இராணுவத்தினரால் புலேந்தி அம்மான் கைது செய்யப்பட்டு சயனைட் உட்கொண்டு வீரச்சாவடைந்த செய்தி அவரை கடுமையாகவே பாதித்திருந்தது. அதன்பின்னர் அங்கு செல்லும் போராளிகளிடம் புலேந்தி அம்மான் குறித்து கண்ணீரோடு அவர் நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொள்வது அந்தத் தாயாரின் வழமையாகியது. இவரது வீட்டில் பால்ராஜ் அண்ணைக்கும் ஒரு முக்கிய இடமிருந்தது.

ஆனாலும், இந்திய இராணுவ நடவடிக்கையின் பின்னர் அந்த இடத்திற்கு போயிராத பால்ராஜ் அண்ணை, அப்பகுதியில் முகாமை அமைக்கலாம் என்று முடிவு செய்து அங்கு செல்கின்றார். நீண்ட காலத்தின் பின் பால்ராஜ் அண்ணையைக் கண்ட அந்த முதிய தாய் அவரை அன்போடு வரவேற்கின்றார்.

அவர்களது வீட்டிலிருந்து சற்று தொலைவில் உள்ள 'படலைக்கல்லு' என்னும் இடமிடத்தில் முகாம் ஒன்று அமைக்கப்படுகின்றது. தன்னுடன் இருந்து போராடி வீரச்சாவைத் தழுவிய 'அலன்' என்ற போராளியின் நினைவாக, அம்முகாமிற்கு 'அலன் முகாம்' என பால்ராஜ் அண்ணை பெயரிடுகின்றார். அங்கிருந்துதான் பின்னர் நடைபெற்ற பல தாக்குதல்களுக்கு திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இந்தக் காலப்பகுதியில் நடந்த சண்டை ஒன்று மிகவும் முக்கியத்துவமானது. ஆயுதங்களில் பால்ராஜ் அண்ணை எத்தனை தூரம் அக்கறை வாய்ந்தவர் என்பதை இந்தத் தாக்குதல் நிரூபிக்கும்.

ஒருநாள் அங்கிருந்து தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றுடன் பால்ராஜ் அண்ணை போராளிகளை அழைத்துச் செல்கின்றார். நீண்டதூரம் சென்று அந்தத் தாக்குதலை நடத்தவேண்டியிருந்தது. இரண்டு நாட்கள் காட்டினுள் நடந்து போராளிகள் களைத்துப் போயிருந்தனர். உணவும் சரியாக கிடைக்காத நிலையில், முள்ளியவளையில் இருந்து களிக்காடுக்கு செல்லும் வழியில் உள்ள வாரி வண்ணான் வயல் வெளிப்பகுதியில் சென்று கொண்டிருந்தபோது ஒரு குடிசைப் பகுதியைக் கண்டுகொண்டனர்.

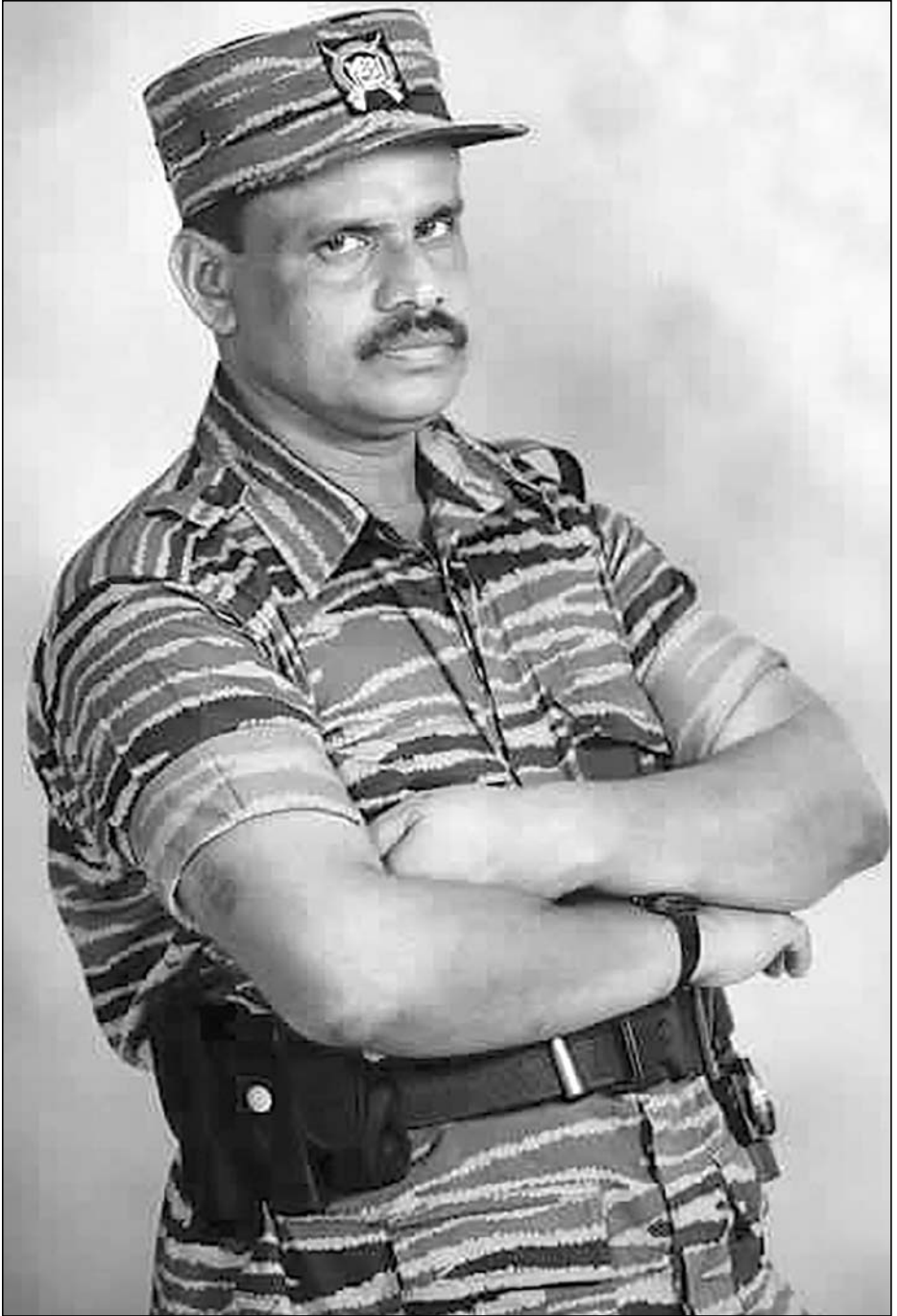
அந்தக் குடிசையில் வாழ்ந்தவர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மிகவும் ஆதரவானவர்கள் என்பது பால்ராஜ் அண்ணைக்கு நன்கு தெரியும். அதனால், தங்களிடம் இருந்த சில உணவுப் பொருட்களை அவர்களிடம் கொடுத்து சமைத்துத் தருமாறு கோரினார். அவர்களும் மறுக்காமல் சமையலில் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் சமைத்து முடியும் வரை சும்மா இருக்காமல் போராளிகள் தங்கள் ஆயுதங்களை சுத்தம் செய்யும் பணியில் ஈடுபட முடிவு செய்தனர். எப்போதும் இராணுவத்தினர் அப்பகுதிக்குள் நுழையலாம் என்பதால் காட்டின் கரைப் பகுதிக்குச் சென்று அங்கு, சரங்களை விரித்து வைத்து தங்

கள் ஆயுதங்களை கழற்றி அதன் மேல் வைத்து அதற்கு எண்ணெய் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடன் பால்ராஜ் அண்ணையும் அமர்ந்திருந்தார். துப்பாக்கிகளை துப்புரவு செய்வதற்கென பிரத்தியேக எண்ணெய் இருக்கின்றது. ஆனால், போராளிகளிடம் அதற்கான எண்ணெய் இருக்கவில்லை. படுகாட்டு ஆச்சி வீட்டை போயிருந்தபோது தையல் மெசினுக்கு விடும் சிங்கர் ஓயில் காணைக் கண்ட போராளி ஒருவர் அதனையும், சில கிழிந்த துணிகளையும் கேட்டு வாங்கிவந்திருந்தார். அதனைப் பாவித்தே போராளிகள் தங்கள் ஆயுதங்களை துப்புரவு செய்துகொண்டிருந்தனர்.

காவலுக்கு ஒரு சில போராளிகள் போடப்பட்டிருந்தபோதும், அவர்களின் கண்களில் படாமல் இந்திய இராணுவத்தினர் அரை வட்ட வடிவில் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருந்தது போராளிகள் யாருக்கும் தெரியவில்லை. திடீரென சீறிப்பாய்ந்து வந்தன துப்பாக்கி ரவைகள். வேகமாக எழுந்த போராளிகள் சரங்களில் இருந்த ஆயுதங்களை அப்படியே சரத்துடன் அள்ளியெடுத்துக் கொண்டு பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கினார்கள். ஒரு சில போராளிகள் தாக்குதலை நடத்த போராளிகள் வேகமாக பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு பின் வாங்கி சென்றுகொண்டிருந்தபோதுதான் கப்டன் மகேந்தி (இவர் பற்றி பின்னர் பார்ப்போம்) தான் கழற்றி சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த கைத் துப்பாக்கியின் பாகம் ஒன்று எங்கோ தவறி விழுந்துவிட்டதாக கூறினார்.

கோபமடைந்த பால்ராஜ் அண்ணை துப்பாக்கியின் பாகம் எடுக்காமல் செல்லமுடியாது, இராணுவத்தை திருப்பித் தாக்குங்கள் என்று உத்தரவிட்டார். திரும்பு, திரும்பு, திரும்பு என்று பால்ராஜ் அண்ணை உரத்துக் குரல்கொடுக்கின்றார். ஓடிக்கொண்டிருந்த போராளிகளுக்கு ஆச்சரியம். என்ன எதற்கு என்று கேட்க நேரமில்லை. இராணுவத்தினர் மீது பதிலடி தொடங்கிவிட்டது. பின்வாங்கி தப்பியோடிய போராளிகள் திருப்பித் தாக்கிக்கொண்டு வருவது படையினருக்கும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். இப்போது போராளிகளின் தாக்குதலில் அவர்கள் மெது மெதுவாகப் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். போராளிகள் தாக்குதலை நடத்தியபடி தாங்கள் தங்கிநின்ற பகுதியை நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது ஓரிடத்தில் இருந்து துப்பாக்கியின் பாகம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதன் பின்னரே சண்டையை நிறுத்திய பால்ராஜ் அண்ணை, தமது தாக்குதல் இலக்கு நோக்கி போராளிகளை அழைத்துக்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

முடியாகுறகு முடித்துக் காட்டுவகே போராள்கர்ள் வேலை

மேஜர் தாடிபாலா, ஆனந்தபுளியக் குளத்தை சேர்ந்த சிறந்த சண்டைக்கள நாயகன். விடுதலைப் புலிகளின் மூன்றாவது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சி முடித்து, ஆரம்ப காலங்களில் இடம்பெற்ற சிறீலங்கா இராணுவத்துடனான பல்வேறு சமர்க் களங்களில் தனது போர்த் திறனை வெளிக்காட்டி, சிறந்த போர் வீரன் எனப் பெயர்பெற்றவர். மேஜர் பசிலன் வீரச்சாவைத் தழுவிடையடுத்து முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக ஒரு சில மாதங்கள் இவர் தற்காலிகமாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

இதன்போது இந்திய இராணுவத்தினர் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் பலவற்றிலும் இவரது திறமை வெளிப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு சண்டையில் சிறந்து விளங்கிய இவரே, இந்திய இராணுவத்தினர் மீதான தாக்குதல் திட்டமொன்றை ஆராய்ந்து பார்த்ததன் பின்னர், குறிப்பிட்ட இடத்தில் அந்தத் தாக்குதலை நடத்த முடியாது என்று கூறி பின்வாங்கியபோது, அந்தத் தாக்குதலை நடத்த முடியும் என உறுதியாகக் கூறி, நடத்தியும் காண்பித்தார் பால்ராஜ் அண்ணை.

தலைவரை இலக்குவைத்து மணலாற்றை முற்றுகையிட்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினரின் பிரதான முகாம் ஒன்று நித்திகைக்குளத்தில் அமைந்திருந்தது. நித்திகைக்குளத்தில் இருந்த இந்த பாரிய முகாமிற்கு வழங்கல்களை (உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் இராணுவ தளவாடங்களை) வாரத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் படையினர் மேற்கொள்வது வழமை. முல்லைத்தீவில் இருந்து தண்ணீர்நூற்று வழியாக வரும் வழங்கல் அணியினர், குழுமுனைக்குச் சென்று அங்குள்ள இராணுவ முகாமிற்கான வழங்கல்களை முடித்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து தண்ணிமுறிப்பு சென்று பின்னர் அங்கிருந்து நித்திகைக்குளப் பகுதிக்குச் செல்வார்கள். இந்த வழங்கலில் ஈடுபடும் வாகன அணியின் பாதுகாப்பிற்காக அதிகாலையிலேயே இந்தியப் படையினர் நடந்து சென்று

வீதிகளைத் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து, வீதிக் காவல் கடமையில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிடுவார்கள். இந்த வீதிக்காவலில் ஈடுபடும் இராணுவத்தினரில் ஒரு பகுதியை, குழுமுனையில் வைத்து தாக்குவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது.

குழுமுனையிலும் பாரிய இராணுவ முகாம் ஒன்றை இந்திய இராணுவத்தினர் அமைத்திருந்தனர். உயரமான மலைப்பாங்கான பகுதியில் அமைந்திருந்த அந்த முகாமில் இருந்தபடியே பல மைல் தூரத்தை படையினர் இலகுவாகக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர். இராணுவ வழங்கல் அணியின் வாகனங்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவதற்காக இந்த முகாமில் இருந்து நூற்றுக்கணக்கான படையினர் வீதிக் கண்காணிப்பில் ஈடுபடுவார்கள். முகாமில் இருந்து வெளியேறும்போது பெரும் தொகையான படையினர் ஒன்றாக வெளியேற மாட்டார்கள். பல்வேறு வழிகளுடாகக் குறைந்தளவு எண்ணிக்கையில் முகாமில் இருந்து வெளியேறிச்சென்று ஒன்றிணைந்து பாதுகாப்பில் ஈடுபடுவார்கள். இந்த பல்வேறு அணிகளில் ஓர் அணியில் குறைந்தது 30 படையினர் என்றாலும் இருப்பார்கள். பின்னர் அவர்களும் இடையில் இரண்டு அணியாகப் பிரிந்து 15, 15 படையினராகச் செல்வார்கள். இந்த அணிகள் எல்லாம் வழங்கல் படையினரின் வாகனத் தொடரணி சென்றடைந்ததன் பின்னர் ஒன்று சேர்ந்து ஒன்றாக முகாம் திரும்புவார்கள். அப்போது அதில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட படையினர் இருப்பார்கள். அவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு குறைந்தளவு போராளிகளைக் கொண்ட அணியால் முடியாது.

ஆனால், படையினர் ஒன்று சேர்வதற்கிடையில் பிரிந்த ஓர் அணியை தாக்குவது இலகுவானது. 15 பேர் கொண்ட ஓர் அணியை இடைமறித்துத் தாக்குவதே இந்தத் தாக்குதலின் திட்டம். படையினரின் வழமையான நடவடிக்கைகளை நீண்ட நாட்களாக வேவு பார்த்து போராளி ஒருவர், மேஜர் தாடிபாலாவிடம் படையினரின் நடவடிக்கைகள் குறித்த தகவல்களை வழங்கியிருந்தார். தாக்குதலுக்கு முன்னர், தாக்குதல் நடத்துவதற்கான இடத்தை தளபதிகள் சென்று பார்வையிடுவது வழமை. அந்த வகையில் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முன்பாக அந்த இடத்தை குறிப்பிட்ட வேவுப் போராளியுடன் சென்று பார்வையிட்ட மேஜர் தாடிபாலா, அந்த இடத்தில் தாக்குதல் செய்ய உகந்த இடமில்லை என்று கூறி அங்கு தாக்குதலை நடத்த முடியாது எனக் கூறிவிட்டார்.

நீண்ட நாட்களாக வேவுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அந்தப் போராளிக்கு மேஜர் தாடிபாலாவின் முடிவு கவலையளித்துள்ளது. அப்போது தாக்குதல் நடத்தமுடியாததற்கான காரணத்தை மேஜர் தாடிபாலாவிடம் அந்த வேவுப் போராளி கேட்டபோது, தாக்குதல் நடக்கவுள்ள இடம் சஞ்சீவி மரங்களும், தேக்க மரங்களும் கொண்ட வெளியான பிரதேசம். தாக்குதலை நடத்திவிட்டு போராளிகள் பின்வாங்கும் பிரதேசம் வயல்வெளியாக இருக்கின்றது. தாக்கு

தலில் காயமடைந்த போராளிகளை பின்நகர்த்துவதற்கும் அந்த இடம் இலகு வானதாக இல்லையென்றும், தாக்குதலை நீண்ட நேரம் நீடித்தால் அருகிலுள்ள முகாமிலுள்ள படையினரால் போராளிகள் சுற்றிவளைக்கப்படலாம் இதனால் இழப்புக்கள் அதிகரிக்கும் எனக் கூறி அந்தத் தாக்குதல் திட்டத்தை கைவிட முடிவு செய்கின்றார்.

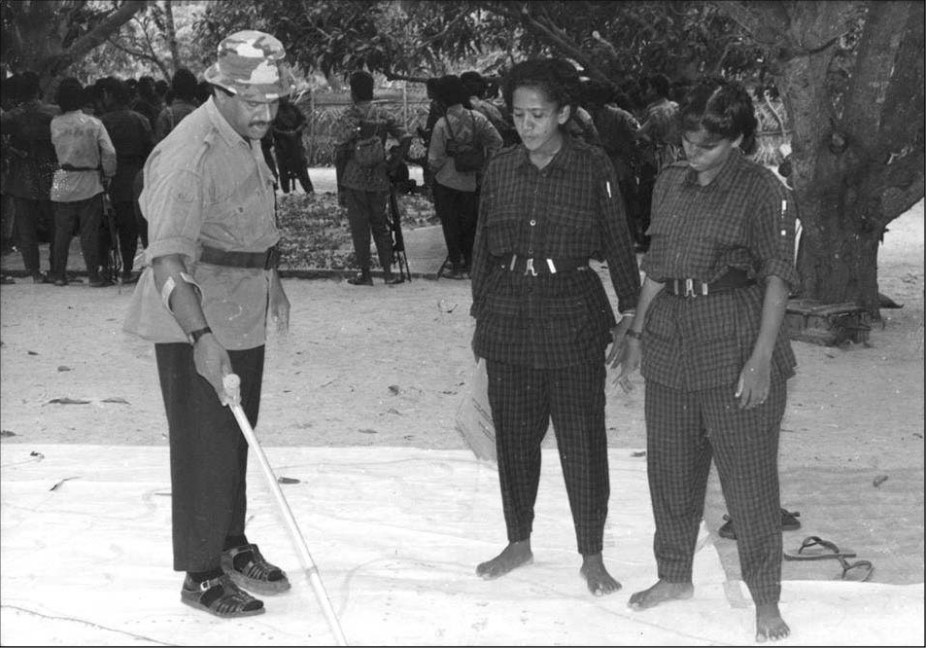
இந்தச் சம்பவம் இடம்பெற்று சில நாட்களின் பின்னர், பால்ராஜ் அண்ணையைக் கண்ட அந்த வேவுப் போராளி கதையின்போது இந்தச் சம்பவத்தை அவரிடம் கூறுகின்றார். பால்ராஜ் அண்ணை அந்த இடத்தைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு முடிவு செய்வோம் என்று கூறி, ஒருநாள் அந்த வேவுப் போராளியுடன் அந்த இடத்திற்கு சென்று தாக்குதல் நடத்தும் இடத்தை பார்வையிடுகின்றார். பார்வையிட்டுத் திரும்பிய பால்ராஜ் அண்ணை, அந்த இடத்தில் தாக்குதலை நடத்த முடியும் என உறுதியாகக் கூறுகின்றார்.

அப்போது மேஜர் தாடிபாலா அந்தக் களத்தின் நிலைமைகளை பால்ராஜ் அண்ணைக்கு எடுத்துக்கூறி, தாக்குதலுக்கு சாதகமில்லாத இடம்மென்பதையும் தாக்குதலை நடத்த முடியாது என்பதையும் விளக்கினார். அதற்கு பதிலளித்த பால்ராஜ் அண்ணை, முடியாததை முடித்துக் காட்டுறதுதான் போராளிகள் எங்களுடைய வேலை. இந்தத் தாக்குதலை நாங்கள் வெற்றிகரமாகச் செய்யலாம் எனக் கூறி, அந்தத் தாக்குதலுக்கே போராளிகளை அழைத்துக்கொண்டு செல்கின்றார்.

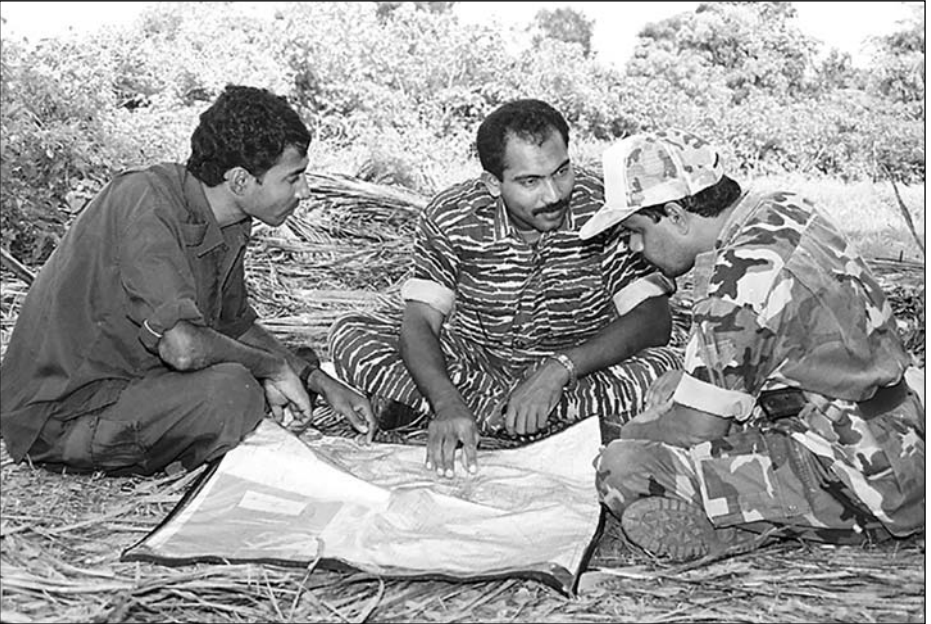
வேவு நடவடிக்கையின் போது அந்தப் பகுதியால் 15 வரையான இராணுவத்தினரே வருவது அவதானிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கேற்ற வகையிலேயே பால்ராஜ் அண்ணை போராளிகளை அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

தாக்குதலுக்கு தயார் நிலையில் நின்றபோது, படையினரின் நகர்வைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த வேவுப் போராளி வழமைக்கு மாறாக அன்று இரண்டு அணியாகப் பிரிந்து செல்லவேண்டிய இராணுவத்தினர், பிரியாமல் ஓர் அணியாக வந்து கொண்டிருப்பதாக 'வோக்கி டோக்கி' மூலம் குறியீட்டு மொழியில் தகவலை வழங்குகின்றார்.

15 இராணுவத்தினரை அந்த இடத்தில் எதிர்கொள்வதே சிக்கலான விடயமாக இருக்கையில், 30 இராணுவத்தினரை எதிர்கொள்வது ஆபத்து நிறைந்தது என்றே போராளிகள் கருதினார்கள். தாக்குதலை அன்று கைவிடுவதே நல்லதெனவும் அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தலாம் என்றார் உறுதியாக பால்ராஜ் அண்ணை.

விரிகேடியர் துர்க்கா, விரிகேடியர் விதுஷா ஆகியோருடன்
விரிகேடியர் ஜெயத்தூடன்

ஆயுதங்கறா அர்ஜெயருக்கும் ஊரா ரொடரும் காக்குதல்

இந்திய இராணுவத்தினரின் காலத்தில் படையினரால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு தேடப்பட்ட போராளிகள் பலர் இருந்தனர். குறிப்பாக இந்திய இராணுவத்தினர் மீது அடிக்கடி தாக்குதல்களை மேற்கொண்டமையால் இந்திய இராணுவத்தினருக்கும் அவர்களின் பெயர்கள் நன்கு தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும், அந்தப் போராளிகளின் உருவம், அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பது படையினருக்கு பெரும்பாலும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இதனால் போராளிகள் பலர் இராணுவத்தினருக்கு முன்னாலேயே நடமாடியபடி தமது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடிந்தது. படையினர் வீதிச் சோதனைகளின் போது, குறிப்பிட்ட போராளிகளின் பெயர்களைச் சொல்லி, அவர்களைத் தெரியுமா என அப்பகுதி மக்களிடம் விசாரணை செய்வதும் வழமையாக நடைபெறுகின்ற நிகழ்வுகள். இவை பெரும்பாலும் மக்கள் வாழுகின்ற கிராம மற்றும் நகர்புறங்களிலேயே நடக்கும்.

ஆனால், காட்டில் அவ்வாறில்லை. காட்டில் தாக்குதல்களை நடத்துகின்றவர்கள் புலிகள் என்று தெரிந்தாலும் அவர்கள் யார், யார் என்பதை வேறு பிரித்து படையினர் பெரும்பாலும் அறிந்திருக்கவில்லை. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக பால்ராஜ் இருக்கின்றார் என்பதை அறிந்து வைத்திருந்த இந்தியப் படையினர், அவர்தான் குழுமுனையில் நடக்கும் தாக்குதலிலும் தலைமை தாங்குகிறார். மறுநாள் நெடுங்கேணியில் நடக்கும் தாக்குதலிலும் தலைமை தாங்குகிறார். அதற்கு மறுநாள் இன்னொரு பகுதியில் நடக்கும் தாக்குதலிலும் தலைமை தாங்குகின்றார் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. அவ்வாறு அறிந்திருந்தால் பால்ராஜ் அண்ணைக்கு எதிராகவே ஒரு தனிப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கையை இந்தியப் படையினர் நிச்சயமாக எடுத்திருப்பார்கள்.

தினமும் ஓடியோடி பல்வேறு பகுதிகளில் நின்று இந்தியப் படையினருக்கு

எதிராக பால்ராஜ் அண்ணை தாக்குதல்களை நடத்தினார். இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் நடத்துவதிலேயே அவரது சிந்தனை எப்போதும் சென்றுகொண்டிருக்கும். அவ்வாறான ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தால் அவர் சும்மா விடுவாரா? 15 இராணுவத்தினர் வரவேண்டிய இடத்தில் 30 இராணுவத்தினர் வருகின்றார்கள் என்றால் போராளிகளுக்குத்தான் இலாபம் அதிகம் என்பது பால்ராஜ் அண்ணையின் கணக்கு.

அன்று வேஷப் போராளி தகவல் வழங்கியதையடுத்து உடனடியாகவே தாக்குதல் திட்டத்தை மாற்றியமைத்த பால்ராஜ் அண்ணை, அதற்கேற்ற வகையில் போராளிகளை மீள் ஒழுங்குபடுத்தினார். 15 இராணுவத்தினரை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருந்த போராளிகள் இப்போது அங்கு 30 இராணுவத்தினரை எதிர்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டார்கள்.

ஒரு ரோந்து அணியின் மீதான தாக்குதலின்போது தாக்குதலை வழி நடத்திச் செல்லும் பொறுப்பாளர் பொதுவாக தாக்குதல் வரிசையின் இறுதியிலேயே இருப்பார். அதாவது இராணுவத்தினர் வந்து கொண்டிருக்கும் திசையில் இருந்து இது எதிர்த்திசையாக இருக்கும். புத்துப் போராளிகள் இருக்கின்றார்கள் என்றால், ஒன்பது இராணுவத்தினர் உள் நுழைந்ததன் பின்னர் இறுதியாக இருக்கும் போராளி பத்தாவதாக வரும் படையினரை முதலில் தாக்க, முன்னுக்கு வந்த ஏனைய ஒன்பது படையினரையும் போராளிகள் வரிசையாகத் தாக்கி வீழ்த்துவார்கள். இதில் பத்தாவதாக வரும் படையினரைத் தாக்குபவரே தொடர்ந்து வரும் படையினரையும் தாக்க வேண்டியிருக்கும். இந்த இடத்தில் நடைமுறையில் ஒரு போராளியே இருப்பார். பால்ராஜ் அண்ணையுடன் சண்டைக்கு சென்றால் அந்த இடத்தில் பால்ராஜ் அண்ணைதான் நிற்பார். தங்கள் இலக்குகளுக்கு வந்த படையினரை போராளிகள் சுட்ட வீழ்த்தி, அவர்களின் ஆயுதங்களை அள்ளியெடுக்கும் வரை தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும் படையினரை வழிமறித்து பால்ராஜ் அண்ணை தாக்கிக்கொண்டிருப்பார்.

அன்றும் அவ்வாறுதான் படையினர் தங்களின் இலக்குக்குள் வரும் வரை காத்திருந்த போராளிகள் தாக்குதலைத் தொடுத்துவிட்டார்கள். போராளிகளின் முற்றுகைக்குள் தாங்கள் சிக்கிவிட்டோம் என உணர்வதற்கிடையில் நான் கைந்து படையினர் சுருண்டு வீழ்ந்துவிட்டார்கள். போராளிகளின் கடுமையான தாக்குதலில் சிக்கி சில நிமிடங்களிலேயே படையினர் இழப்புக்களுடன் பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கினார்கள். இதன்போது ஏழு படையினர் கொல்லப்பட்டதை உறுதிப்படுத்திய போராளிகள், அவர்களிடம் இருந்து இரண்டு பிறவுண் எல்.எம்.ஜி, இரண்டு எஸ்.எல்.ஆர், இரண்டு எல்.எம்.ஜி உட்பட ரவைகள் இராணுவ பொருட்களை கைப்பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து வெற்றிகரமாக தளம் திரும்பினார்கள். இந்தத் தாக்குதலின்போது ஒரு போராளியே காயங்களுக்கு உள்ளானார். முடியாததை முடித்துக் காட்டுவதே போராளிகளின் வேலை என்பதை பால்ராஜ் அண்ணை இந்தச் சண்டையின் மூலம் மீண்டும் ஒரு தடவை நிரூபித்துக்காண்பித்தார்.

கப்டன் மகேந்தி

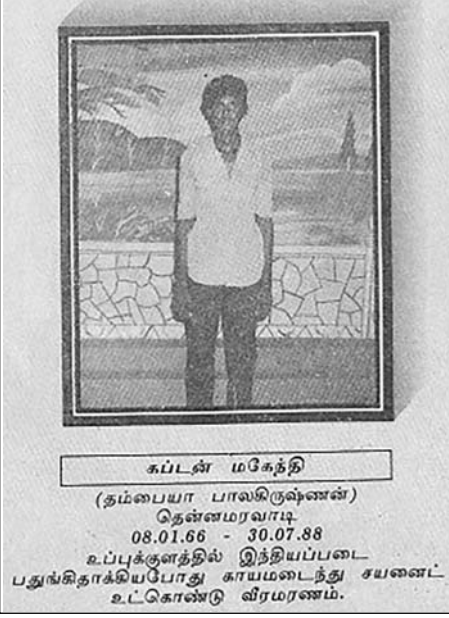
தென்னமரவாடியை சொந்த இடமாகக்கொண்ட கப்டன் மகேந்தி, இந்தியாவில் நடைபெற்ற 9வது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சிகளை முடித்துக் கொண்டவர். முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் மேஜர் பசீலன் மற்றும் பால்ராஜ் ஆகியோருடன் ஒன்றாக பல களங்களில் பங்கேற்றவர். முல்லைத்தீவில் இந்திய இராணுவத்தினரின் முற்றுகைக் காலமொன்றில் இவர் சயனைட் உட்கொண்டு வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டமையானது பலருக்கும் அதிர்ச்சியளிக்கும் ஒரு சம்வமாக அமைந்திருந்தது. காரணம், இவர் சயனைட் உட்கொண்டாரா அல்லது அது எதிர்பாராமல் நடந்துவிட்ட ஒரு துன்பகரமான சம்பவமா என்பது இன்றுவரை விடை தெரியாத கேள்வியே. இனிமேலும் இதற்கு விடை கிடைக்கப்போவதில்லை.

இந்திய இராணுவ முற்றுகையில் ஒருநாள், வற்றாப்பளை கேப்பாப்புலவகாட்டுப் பகுதியில் இருந்த கர்ணன் முகாமில் இருந்து போராளிகள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு இன்னொரு பகுதிக்கு செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஏற்கனவே படுகாட்டுப் பகுதியில் அலன் முகாமை அமைத்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, வற்றாப்பளைப் பகுதியில் அமைத்த முகாமே இந்த கர்ணன் முகாம். இங்கிருந்து போராளிகளை அலம்பில் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று, வெளியில் இருந்து வந்திருந்த சில பொருட்களை எடுத்து தலைவரின் பகுதிக்கு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது.

கர்ணன் முகாமில் இருந்த போராளிகளை அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்பு கப்டன் மகேந்தியிடம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. மலேரியாக் காய்ச்சலினால் மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அவரது நிலையைப் பார்த்த போராளிகள், அவரை வரவேண்டாம் எனத் தடுத்தனர். ஆனால், தனது கடமையைச் செய்யவேண்டும். தான்தான் அழைத்துச் செல்வேன் எனப் பிடிவாதமாகக் கூறி கப்டன் மகேந்தி, போராளிகளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். போகும்போதே உடல்நிலை சற்று மோசமாக இருந்ததால் தனது கைத்துப்பாக்கியைக் கழற்றி கூடச்சென்ற இன்னொரு போராளியிடம் கொடுத்து கட்டச்சொல்லி அவரையும் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். முள்ளியவளை தண்ணீர்நூற்றுக்கு இடையில் அலம்பிலுக்கு செல்லும் உட்பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது உடுப்புக்குளம் பகுதியில் இந்தியப் படையினர் போராளிகளின் நடமாட்டத்தை கண்டு, அப்பகுதியை சுற்றி வளைத்துவிட்டார்கள்.

இதேவேளை அப்பகுதியில் இராணுவத்தினரின் நடமாட்டத்தை போராளிகளும் கண்டுகொண்டு உடனடியாக அருகிலுள்ள பற்றையொன்றிற்குள் மறைந்துகொண்டனர். அந்தப் பற்றையின் ஒரு பகுதியில் தென்னம் தோப்புக்களும் மறு பகுதியில் பனம் வடலிகளும் வயல்வெளிகள் நிறைந்த இடம்.

அவற்றுக்கிடையே ஒரு பகுதியில் இருந்த நாயுண்ணிப் பற்றைக்குள்ளே பாய்ந்து போராளிகள் மறைந்துகொண்டார்கள். இராணுவத்தினர் பெருமளவில் அப் பகுதியைச் சுற்றிவளைத்துவிட்டனர். ஆனாலும் போராளிகள் எதற்குள் மறைந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை படையினரால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

எதற்காக என அவர்கள் சைகையில் கேள்வியும் எழுப்பினர். இது தனது கட்டளை எனக் கூறிய கப்டன் மகேந்தி, தனது குப்பியை எடுத்து வாயில் வைத்தபடி குந்தியிருக்கின்றார்.

கப்டன் மகேந்தி மலேரியா நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவரது சுயநினைவிலும் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதிய போராளிகள், கட்டளையை நிறைவேற்றாமல் அமைதியாக இருந்தனர். அப்போது திடீரென துள்ளி மேலெழுந்து கீழே விழுந்தார் கப்டன் மகேந்தி. சயனைட்டை உட்கொண்டதால் அவரது உடல் மெலெழுந்து கீழே விழுந்திருந்தது. தனது உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலும் தனது கடமையை செய்யவேண்டும் என்று உறுதியாக இருந்த அந்தப் போராளி, குப்பியை வாயில் வைத்தபடி குந்தியிருந்தபோது கால்தடக்கி கீழே விழுந்தபோது தவறுதலாக குப்பி பற்களில் அகப்பட்டு கடிபட்டுவிட்டதா அல்லது அவராகவே சுயநினைவற்ற நிலையில் அதனைக் கடித்துவிட்டாரா என்பது இதுவரை விடைதெரியாத கேள்விகளே.

இதேவேளை இச்சம்பவத்திற்கு முதல்நாள் நடந்த ஒரு சம்பவம் மிகவும் முக்கியமானது.

இந்தியப்

படையுரை

உய்ருடல் படிக்க

லவக்கு டுபாற்

கலிக்காட்டில் இருந்து ஓட்டிசுட்டான் நோக்கி மேஜர் தங்கேஸ், கப்டன் மகேந்தி, கப்டன் ராகவன் ஆகிய டுராாளிகள் சென்று கண்ட டிருந்தனர். பிர்தான் வீதிகளில் இராணுவத்தினரின் நடமாட்டம் அதிகம் இருக்கும் என்பதால் சிறு வீதிகளினூடாக அவதானித்தபடி ஓட்டிசுட்டான் நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். மானப்புல் வீதியால் அலைகரை பகுதியில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, வீதியின் ஓரங்களில் பதுங்கியிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் திடீரெனத் தாக்குதலைத் தொடுத்திவிட்டனர். எதிர்பாராத அந்தத் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இந்த முன்று டுராாளிகளும் இருந்தனர்.

யாராவது ஓருவர் படையினர் மீது தொடர்ச்சியாகத் தாக்குதலை நடத்திக் கொண்டிருந்தால் மாத்திரமே, ஏனைய இருவரும் அங்கிருந்து தப்பிச் செல்ல முடியும் என்ற நிலை. ஓவ்வொரு டுராாளியும் தான் சண்டை பிடிக்கிறேன், நீங்கள் இருவரும் தப்பிச் செல்லுங்கள் என்று மாறி மாறி கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். யாருமே தப்பிச்செல்ல முனையவில்லை. இறுதியில் ராகுலன், தான் தாக்குதலை நடத்துவதாகவும் ஏனைய இருவரையும் தப்பிச்செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டதையடுத்து ராகுலனை விட்டுவிட்டு ஏனைய இருவரும் தப்பி செல்கின்றனர். டுராாளி ஓருவரை இராணுவத்தினரிடம் பிடிக்கொடுத்து விட்டு தப்பி வந்தால் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் பதில் சொல்லி தப்பிக்கமுடியாது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனாலும் அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு அதனைத் தவிர வேறு வழி எதுவும் தெரியாததால், ஓரு டுராாளியை அர்ப்பணித்துவிட்டு தப்பி வந்தனர். இந்திய இராணுவத்துடன் இறுதிக் குண்டு இருக்கும்வரை டுாரிட்ட ராகுலன் அந்த இடத்திலேயே வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். முள்ளியவளையைச் சேர்ந்த ராகுலன், கப்டன் தனத்தின் இளைய சகோதரராவார். இந்திய இராணுவ

கப்டன் தனம்

(நாகமணி வசந்தராசன்)

தண்ணீர் ஊற்று

17.09.65 - 04.09.87

குமன் காட்டு சத்தியில் புளொட்

தேசத்துரோகிகளால் கொல்லப்பட்டு வீரமரணம்.

கப்டன் ராகவனின் சகோதரரான கப்டன் தனம் அவர்கள் சரியாக 8 மாதங்களின் முன்னர் வீரச்சாவைத் தழுவிவிருந்தார்.

வம் இலங்கையில் வந்திறங்கி, விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதங்கள் களையப் பட்ட நிலையில் முதல் சாவடைந்த போராளி கப்டன் தனம். வவுனியாவில் அரசியல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, இந்திய இராணுவத்துடன் தங்கியிருந்த புளொட் குழுவினர், இவரை இந்திய இராணுவத்தின் கண் முன்னால் வைத்துச் சுட்டுக்கொன்றனர். ஆயுதங்களை ஒப்படைத்த விடுதலைப் புலிகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவதாகக் கூறிய இந்திய இராணுவம் இவரது படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்தாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. இப்போது இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கையில் இரண்டாவது புதல்வனையும் ஈழவிடுதலைக்காக அர்ப்பணித்தது அந்தக் குடும்பம்.

சம்பவம் இடம்பெற்று ஒரு சில நாட்களின் பின்னர் ராகுலனின் வீரச்சாவை மக்களுக்கு தெரியப்படுத்த, காணன் முகாமில் வீரவணக்கப் பிரசுரத்தை லெப்டினேண்ட் கண்ணாடி சந்திரன், அந்தக் காலத்தில் முல்லை மாவட்டத்தின் அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்த வசந்தன் ஆகியோர் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சடித்து வீரவணக்கப் பிரசுரத்தை வெளியிடுவதற்கான எந்த வசதிகளும் இல்லாத நெருக்கடியான நிலையில், போராளிகளின் வீரச்சாவை பெரிய பிரசுரங்களாக கைகளால் எழுதியே அப்போது சுவர்களில் ஒட்டி வந்தனர்.

செய்யுங்கள் என கூறிவிட்டார்கள். அத்துடன், அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும் தாங்கள் ஒத்துழைப்பு வழங்குவதாகவும் கூறிவிட்டார்கள்.

இந்தத் தகவல் பால்ராஜ் அண்ணையை வந்தடைகின்றது. இரு இராணுவ புலனாய்வாளர்களையும் எப்படியாவது உயிரோடு பிடிப்பதற்கு முடிவெடுத்த பால்ராஜ் அண்ணை, அதற்கு கப்டன் பாவு மற்றும் அப்போது குழுமுனையின் பொறுப்பாளராக இருந்த சேரன் என்பவரையும் பொறுப்பாக நியமிக்கின்றார். முகாமிற்கு அருகிலிருந்த அந்தத் தேனீர்க் கடையில் வந்திருக்கும் படையினரை சுட்டுக் கொன்றுவிட்டு வருமாறு கூறியிருந்தால், அன்றே அதனைப்

சின்ன மகேந்தி

மேஜர் மாறன்

(சின்னத்துரை சுகுமாரன்(ரவி))
வவுனிக்ஞளம் (கொல்லவிளங்குளம்)
23.06.61 - 26.06.89
பன்றிக்கெய்தகுளத்தில் லொறியில் வரும்போது
இந்தியப்படை பதுங்கித்தாக்கியதில் வீரமரணம்.

கப்டன் மகேந்தியின் வீரச்சாவடைந்த செய்தியை அறிந்த அவரது தமக்கையின் மகன், தன்னையும் போராட்டத்தில் இணைத்துக்கொண்டார்.

இவரது வயதைக் கருத்தில்கொண்டு இவரை இணைத்துக்கொள்ள மறுத்தபோதும், இவரது விடாப்பிடியால் இறுதியில் அரசியல் வேலைத் திட்டங்களிலேயே ஈடுபடுத்தப்பட்டார். சின்ன மகேந்தி என எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்பட்ட இந்தப் போராளி, மேஜர் மாறனுடன் அரசியல் வேலைத்திட்டம் ஒன்றுக்காக சென்றுகொண்டிருந்தபோது வவுனியாப் பகுதியில் இந்திய இராணுவத்தின் தாக்குதல் ஒன்றில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

போராளிகள் இருவரும் முடித்திருப்பார்கள். ஆனால், உயிரோடு கொண்டு வரவேண்டும் என்று பால்ராஜ் அண்ணை கூறிவிட்டார். எனவே, மிகவும் ஆபத்துமிக்க இந்நடவடிக்கையை மிகவும் கவனமாக கையாளவேண்டும். இதனால் தினந்தோறும் அந்தப் பகுதிக்குச் சென்று அந்த இரு இராணுவ புலனாய்வாளர்களின் செயற்பாடுகளையும் போராளிகள் அவதானிக்கத் தொடங்கினார்கள். தினமும் மாலை நேரங்களில் ஒரு 'எஸ்.எம்.ஜி'யுடன் அந்தத் தேநீர்க் கடைக்கும் வரும் இருவரும் தேநீரை வாங்கி அருந்திக்கொண்டு பீடியையும் பற்ற வைத்து புகைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அத்துடன் அங்கு தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருக்கும் மக்களுடன் நன்கு தெரிந்தவர்கள் போன்று பேச்சுக்கொடுத்துக் கொண்டும் இருந்தனர். இவற்றை நன்கு அவதானித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்த போராளிகள், அவர்களை மடக்கி உயிருடன் பிடித்துச்செல்ல முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அடைந்தனர். மறுநாள் அவர்களுக்கு வலை விரிப்பதற்கும் முடிவு செய்தனர். போராளிகளின் கைகளில் தாங்கள் உயிருடன் அகப்படப்போவது தெரியாமல் வழமைபோல் இந்த இரு படையினரும் அன்று தேநீர்க் கடைக்கு வந்து "ஏப்பா இரண்டு சாயா கொடு..." என்றுவிட்டு வாங்கில் அமர்ந்துகொண்டனர்.

கர்ணன் முகாபல்

இந்ர்யப்

படையுருக்கு

நடந்தது பாடம்

குழுமுனை இந்தியப் படையின் முகாம் ஒரு மேடான மலைப்பகுதியில் அமைந்திருந்தது. அம் முகாமிலுள்ள காவல் நிலையில் இருந்து கொண்டே இந்தத் தேநீர் கடையையும், அயலில் உள்ள பல பிரதேசங்களையும் நன்கு அவதானிக்க முடியும். அதனால் மாலை மங்கிய நிலையிலேயே படையினரை மடக்கிக் கைதுசெய்ய முடியும். வழமையாக இரு படையினரும் தேநீர் அருந்த மாலை வேளையிலேயே வருவதால் போராளிகளுக்கு அது நல்ல வசதியாகப் போய்விட்டது.

அன்றும் வழமைபோல் இரு படையினரும் தேநீர் அருந்த வந்திருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் வந்திருந்தபோது அங்கு சில பொது மக்களும் தேநீர் அருந்திக்கொண்டு இருந்தனர். இதுதான் சரியான தருணம் எனக் கருதிய போராளிகள், அவர்கள் மடக்கிப் பிடிக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கினர்.

இரு படையினரில் ஒருவரிடமே எஸ்.எம்.ஜி ரக துப்பாக்கி இருந்தது. அந்தத் துப்பாக்கி பறிக்கப்பட்டாலோ அல்லது அதனை இயங்கா நிலைக்கு கொண்டு வந்தாலோ மட்டுமே, முகாமில் இருக்கும் படையினர் உசார் அடையாமல் இருவரையும் மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு செல்லமுடியும். முகாமில் இருக்கும் படையினர் உசாரடைந்துவிட்டால் இருவரையும் உயிருடன் கொண்டு செல்வது முடியாத காரியமாகிவிடும். அதனால் சிப்பாயின் தோளில் கொழுவிருக்கும் அந்தத் துப்பாக்கியை பறித்தெடுக்க வேண்டும்.

ஆனால், தோளில் கொழுவிடும் அந்தத் துப்பாக்கியை இலகுவாகப் பறித்தெடுக்க முடியாது என்பது போராளிகளுக்கு புரிந்தது. அத்துடன் சாதாரணமாக எஸ்.எம்.ஜி ரக துப்பாக்கிகள் குலுக்குப்பட்டாலே போதும் தானாகவே அவை சுடுநிலைக்கு (Auto charged) வந்துவிடக் கூடியவை. எனவே மிகவும் அவதானமாகவே இதனைக் கையாளவேண்டியிருந்தது. அதனைப் பறித்தெடுப்ப

பதைவிட, முதலில் அதனைச் செயலிழக்கச் செய்வதே போராளிகளுக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது.

எனவே, கப்டன் பாவு படைச் சிப்பாயிடம் இருக்கும் துப்பாக்கியை செயலிழக்கச்செய்ய, சேரன் அவர்களை மடக்குவது என முடிவாகியது. தேநீர் கடையில் தேநீர் அருந்தச் செல்வதுபோன்று, கைக்குண்டுகளை மறைத்து எடுத்தபடி இரு போராளிகளும் அங்கு சென்று தேநீருக்கு 'ஓடர்' கொடுத்து விட்டு, லெப். பாவு சிப்பாயின் கையில் இருந்த துப்பாக்கியை செயலிழக்கச் செய்யும் நடவடிக்கையில் இறங்கினார்.

மெதுவாக சிப்பாயின் அருகில் போய் நிற்குகொண்டார் அந்தப் போராளி. எஸ்.எம்.ஜி துப்பாக்கியில் தோட்டாக்கள் நிறைந்த மகசினை பற்றிப்பிடித்திருக்கும் ஒரு பட்டனை அமுக்கினால் போதும் மகசின் தானாகவே கழன்று வந்து விடும். நிலைமை தனக்கு சாதகமாகும் வரை காத்திருந்த கப்டன் பாவு, தருணம் சரியாக அமைந்ததும் அதன் பட்டனை அமுக்கி விட 'மகசின்' கழன்று கீழே விழுந்தது. இதனை சற்றும் எதிர்பார்க்காத சிப்பாய் திடுக்கிட்டுப்போனார். சுதாகரிப்பதற்கு இடையில் 'மகசினை' பாவு கையிலெடுக்க, சேரன் தனது கைக்குண்டை கையில் எடுத்து அதன் கிளிப்பை உருவிவிட்டு, கைக்குண்டை சிப்பாயின் முகத்துக்கு நேரே பிடிக்க இரு சிப்பாய்களும் வெலவெலத்துப் போனார்கள்.

அதற்கிடையில் அங்கு தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த மக்களும் சுற்றி வளைத்து படையினர் இருவரையும் கட்டிப்பிடித்து, சிப்பாயின் தோளிலிருந்த துப்பாக்கியை பறித்தெடுத்து கப்டன் பாவுவின் கையில் கொடுத்தார்கள். அத்துடன், அவர்களே வேகமாகச் செயற்பட்டு படையினர் இருவரினதும் கைகளைக் கட்டிவிட்டார்கள். மக்களின் உதவியுடன் படையினர் இருவரையும் மடக்கிய போராளிகள், இரு படையினரையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து விலகினார்கள். இதேநேரம் அங்கு நின்றிருந்த மக்களுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. படையினர் அங்கு இருக்கும்போது பயந்து பயந்து இருந்தவர்கள் இப்போது அவர்களை போராளிகளிடம் பிடித்துக்கொடுத்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தனர். ஆனாலும், இரு படையினரையும் காணாததால் வேறு படையினர் அங்கு தேடி வரலாம் என்பதால் பின்னர் மெதுவாக அங்கிருந்து மக்கள் கலைந்து சென்றனர்.

இதற்கிடையே இரு படையினரையும் கைது செய்த போராளிகள், இருவரையும் வற்றாப்பளை கேப்பாபுலவு காணன் முகாமுக்கு கொண்டு வந்தனர். காணன் முகாம் மீது இந்தியப் படையினர் எப்போதும் தாக்குதல் நடத்தலாம். அந்தத் தாக்குதலின்போது கைது செய்யப்பட்ட படையினர் இலக்காகி கொல்லப்படலாம் என்பதால், கைது செய்யப்பட்ட இரு படையினரின் உயிர் பாதுகாப்பிற்காக அவர்களை பதுங்குகுழி அமைத்து அதற்குள் தங்க வைக்கு

மாறு ஏற்கனவே பால்ராஜ் அண்ணை உத்தரவிட்டிருந்தார். அதனால், அவர் களுக்கென பிரத்தியேக பதுங்குகுழி அமைத்திருந்த போராளிகள், இருவரையும் அந்த பதுங்குகுழிக்குள் சிறை வைத்தனர்.

இதேநேரம் இரு படையினரையும் காணாத இந்தியப் படையினர் அன்றிரவு முதல் குமுழமுனைப் பகுதியெங்கும் தேடுதலை மேற்கொள்ளத் தொடங்கி விட்டனர். அப்பகுதிகளில் உள்ள வீடுகளுக்கு சென்று மக்களிடம் தீவிர விசாரணைகளை நடத்தினார்கள். ஆனாலும் படையினரால் இருவரினதும் உடல்களையோ அவர்கள் காணாமல் போனதற்கான அடையாளங்களையோ கண்டுபிடிக்க முடியாதமையால் விடுதலைப் புலிகள்தான் அவர்களை ஏதாவது செய்திருக்க வேண்டும் என நம்பினார்கள். படையினரின் உடல்கள் கிடைக்காதபடியால் விடுதலைப் புலிகள் அவர்களைக் கடத்திச் சென்றிருக்க வேண்டும் என இந்தியப்படையினர் எண்ணிக் கொண்டனர். அதனால், புலிகள் அதிகமாக நடமாடக்கூடிய பகுதிகளிலேயே அவர்களைக் கொண்டு சென்று வைத்திருக்கக்கூடும் எனக் கருதிய படையினர் அவ்வாறான பகுதிகளைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். அப்போதுதான் வற்றாப்பாளையில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஒரு முகாம் இருப்பதை இந்தியப் படையினர் அறிந்து கொண்டனர். அந்த முகாமை முற்றுகையிடுவதற்கான நடவடிக்கையிலும் படையினர் இறங்கியிருந்தனர்.

இதேவேளை, இரு படையினரும் கைது செய்யப்பட்ட சில நாட்களின் பின்னர் அவர்களைப் பார்வையிடுவதற்காக பால்ராஜ் அண்ணை கர்ணன் முகாமிற்கு வந்திருந்தார். அங்கிருந்த படையினரைப் பார்வையிட்டு அவர்களுடன் உரையாடியவர், அன்றிரவு கர்ணன் முகாமிலேயே தங்கியிருந்தார். போராட்டத்தில் மக்கள் புகின்ற உதவிக்கு மதிப்பளிக்கவேண்டும் என்று கூறிய பால்ராஜ் அண்ணை, இராணுவத்தினரைப் பிடித்துக்கொடுக்க உதவிய மக்களுக்கு நேரில் சென்று நன்றியைத் தெரிவிக்கும்படி போராளிகளிடம் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

மறுநாள் காலை போராளிகள் சிலர் அருகில் கச்சான்புலவுக்குள் அமைந்திருந்த தோட்டக் கிணற்றுக்கு சென்று தண்ணீர் எடுத்து முகாம் தேவைக்கு கொண்டுவந்து கொண்டிருந்தார்கள். மீண்டும் இரண்டாவது தடவையாகவும் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக அவர்கள் கிணற்றடிக்கு சென்று கொண்டிருந்தபோது கிணற்றடியில் இந்திய இராணுவத்தினர் சிலர் நிற்பதைக்கண்டு அதிர்ந்து போனார்கள். கிணற்றைச் சுற்றி நின்று படையினர் ஏதோ ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததால், போராளிகள் வந்துகொண்டிருந்ததை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

கிணற்றில் இருந்து அப்போதுதான் தண்ணீர் எடுத்ததற்கான அடையாளங்களை அவர்கள் கண்டிருக்கவேண்டும். தண்ணீர் எடுத்துச் செல்லும்போது ஊற்றுப்பட்டு தெரிந்த அடையாளங்களின் வழியைத் பின்தொடர்ந்து சென்று

தாக்குவதற்கு அவர்கள் தீர்மானித்திருக்க வேண்டும். நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட போராளிகள் தளபதியின் கட்டளையைப் பெறாமலேயே, படையினர் மீது தாக்குதலைத் தொடுத்துவிட்டார்கள். திடீரென நடத்தப்பட்ட தாக்குதலால் நிலைகுலைந்த படையினர், தாக்குதலைத் தொடுப்பதற்கு பதிலாக பாய்ந்தடித்து தங்களுக்கு பாதுகாப்பான பகுதிகளை தேடி நிலையெடுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

இதேவேளை படையினர் முகாம் பகுதிக்கு அருகில் வந்துவிட்டதை உணர்ந்த பால்ராஜ் அண்ணை, உடனடியாக போராளிகளை ஒழுங்குபடுத்தி ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பிரித்துக்கொடுத்தார். மிகவும் வேகமாக தாக்குதல் திட்டத்தை போராளிகளுக்கு கூறிய போதும் பல இடங்களிலும் இருந்து ஏராளமான போராளிகள் தாக்குதல் நடத்துவதுபோன்று அமைந்திருந்தது அவரது தாக்குதல் திட்டம். அதேநேரம் ஒரு சில போராளிகளை, கைது செய்து வைக்கப்பட்டிருந்த படையினருக்கு காவலாக முகாமில் நிற்குமாறு பணித்தவர், ஒரு பகுதிக்கு தனது அணியினரை அழைத்துக்கொண்டு பால்ராஜ் அண்ணை சென்றுவிட்டார்.

கிணற்றடியில் நிலையெடுத்த படையினர் போராளிகள் மீது தாக்குதலைத் தொடுக்க, போராளிகளும்

பதில் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்டார்கள். கடுமையான தாக்குதலை போராளிகள் நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது, பால்ராஜ் அண்ணையும் அவருடன் நின்றிருந்த போராளிகளும் இன்னொரு பக்கத்தால் சென்று தாக்குதலை தொடுத்தனர். பால்ராஜ் அண்ணையும் அணியினரும் நடத்திய அதிரடித் தாக்குதலில் அந்த இடத்திலேயே ஆறு படையினர் கொல்லப்பட, ஏனைய படையினர் இறந்த படையினரது உடலங்களையும் ஆயுதங்களையும் கைவிட்டு விட்டு இன்னொரு வழியால் தப்பி ஓடத்தொடங்கினார்கள். படையினரின் உடலங்களையும், ஆயுதங்களையும் போராளிகள் கைப்பற்றிய நிலையில், இந்தியப் படையினரின் வோக்கி - டோக்கிக்கு தொடர்பெடுத்தார் பால்ராஜ் அண்ணை.

பால்ராஜ் அண்தரணுக்கு சவால் ஶ்ருக்கு இந்ஶ்யப் புலனாய்வுக்குறற அஶ்காரர்

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் அமைந்திருந்த அனைத்து இந்திய இராணுவத்தின் முகாம்களுக்கும் கட்டளை முகாம் முல்லைத்தீவின் நகரில் அமைந்திருந்தது. மக்கள் குடியிருப்புக்களையும் உள்ளடக்கி பாரிய முகாமாக அது விரிவடைந்திருந்தது. முல்லைத்தீவின் ஒருபுறம் பெருங்கடலும், இன்னொரு புறம் நந்திக்கடலும், இன்னொரு புறம் வட்டுவால் பாலத்தின் ஊடான தரைப்பதையும், நான்காவது புறம் முன்றாம்கட்டை சிலாவத்தை ஊடாகச் செல்லும் பாதையும் அமைந்திருந்தது. வெளியில் இருந்து நகருக்குள் வருவதென்றால் பல சோதனைச் சாவடிகளைத் தாண்டியே வர முடியும் என்ற அளவிற்கு நகரைச்சுற்றியும் சிறுசிறு முகாம்கள் (மினி முகாம்) அமைக்கப்பட்டு இந்த முகாம் பலமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த இராணுவ முகாமில் இந்திய இராணுவ புலனாய்வுப் பிரிவு அதி காரியாக இருந்தவர் சுசுமார் என்றொரு தமிழன். விடுதலைப் புலிகளை அழிக்க வேண்டும் என்பதில் சவால் விடுத்து மிகத் தீவிரமாக செயற்பட்டவர் இந்த சுசுமார். முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் சிலரை தனது நயவஞ்சகத் திட்டத்தில் விழவைத்து, தமிழினத்திற்கு எதிராக துரோகத் தனங்கள் புரிய வைத்ததிலும் சுசுமாரின் பங்கு மிக முக்கியமானது. போராளிகளின் வீடுகளுக்கும், அவர்களது உறவினர்களினது வீடுகளுக்கும் இராணுவத்தினரை அழைத்துக்கொண்டு செல்லும் சுசுமார், குடும்பத்தினரை வீடுகளில் வைத்தே சித்திரவதை செய்வார். தேவைப்பட்டால் முகாம்களுக்கு கொண்டு சென்றும் சித்திரவதைகள் மேற்கொள்ளப்படும். அத்துடன், போராட்டத்திற்கு ஆதரவான கருத்துடையவர்களையும் தேடிச்சென்று பிடித்து சித்திரவதை செய்வதில் சுசுமார் முன்னின்று செயற்பட்டவர். கைது செய்யப்படுபவர்களை முகாமிற்கு கொண்டுசென்று, கைதுசெய்த ஏனையவர்களுக்கு முன்னாலேயே கொடூரமாகச் சித்திரவதை செய்து, அதனை ஏனையவர்கள் பார்த்து அஞ்ச மளவிற்கு இவரது சித்திரவதைகள் அமைந்திருக்கும்.

சுகுமாரின் நடவடிக்கைகளில் போராளிகளைக் காட்டிக்கொடுப்பதிலும், அவர்களின் உறவினர்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதிலும் அப்போது இந்தியப் படையினருடன் இணைந்து செயற்பட்ட 'திறீ ஸ்ரார்' என்று அழைக்கப்படும் துரோகக் குழுக்கள் பெரும்பங்காற்றின. இந்தத் துரோகக் குழுக்களின் உதவிகளை நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட சுகுமார், விடுதலைப் புலிகளை அழிப்பேன் என சவால் விடுத்து எச்சரிக்கும் அளவிற்கும் வளர்ந்திருந்தார்.

தினமும் போராளி அல்லது ஆதரவாளரின் வீடுகளுக்குச் சென்று அந்தப் போராளியின் பெற்றோர், சகோதரங்களை நேரடியாக சித்திரவதை செய்வதில் சுகுமார் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டார். முல்லைத்தீவில் மட்டுமல்ல, முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் அனைத்துப் பிரதேசங்களுக்கும் நேரடியாகவே சென்று போராளிகளின் பெற்றோர்களையும், உறவினர்களையும் சுகுமார் சித்திரவதை செய்திருக்கின்றார். இவரைப்போன்று முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் வேறு எந்தப் படையினரும் செயற்பட்டதில்லை என்று கூறுமளவிற்கு விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக முன்னின்று செயற்பட்டவர் தமிழரான இந்த இந்தியப் படைப் புலனாய்வு அதிகாரி.

ஒருமுறை சில இளைஞர்களைப் பிடித்துச்சென்ற சுகுமார், முல்லைத்தீவு முகாமில் வைத்து சித்திரவதை புரிந்துள்ளார். அவர்களின் அவலக்குரலைக் கேட்ட அப்போது அங்கு சித்திரவதை செய்து தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஓட்டிசுட்டான் ஓட்டுத் தொழிற்சாலையில் நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றிய சிவப்பிரகாசம் என்ற வயதான ஐயா, இளைஞர்கள் பட்ட வேதனையைத் தாங்கமுடியாது சுகுமாரிடம் துணிந்து ஆவேசத்துடன் கேள்வி எழுப்பினார். “விடுதலைப் புலிகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்தார்கள், உதவினார்கள் என்று சொல்லி பிடித்துக்கொண்டுவந்து சித்திரவதை செய்கிறியளே! விடுதலைப் புலிகளுக்கு பயிற்சிகளையும் கொடுத்து ஆயுதங்களையும் கொடுத்தது இந்தியாதானே. இதற்காக முதலில் அவர்களையல்லவா தண்டிக்கவேண்டும்” என்று.

அந்த ஐயாவின் கேள்வியால் ஆத்திரமடைந்த சுகுமார், இராணுவத்தினரை ஏவிவிட, இராணுவத்தினர் அவரை மயங்கி விழும் வரைக்கும் தாக்கினார்கள். இராணுவத்தினரின் தொடர்ச்சியான சித்திரவதைகளால் உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு, இயலாத கட்டத்தில் இருந்த அவரை, ஒருநாள் அவரது வீட்டில் கொண்டுவந்து இராணுவத்தினர் விட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். அதன் பிறகு சுகவீனமுற்றிருந்த அவர், சில காலங்களிலேயே மரணமடைந்துவிட்டார். இப்படி வயது வேறுபாடின்றி ஆண், பெண் என்ற வித்தியாசமின்றி சுகுமாரின் கைகளில் அகப்பட்ட பலர் கொடுரச் சித்திரவதைக்கு உள்ளானார்கள். இதில் சிலர் உயிரிழந்துபோன சம்பவங்களும் உண்டு.

இந்தச் சுகுமாருக்கும் பால்ராஜ் அண்ணைக்கும் இடையில் மிகப்பெரிய சவால் ஒன்று இருந்தது. பால்ராஜ் அண்ணையை சுகுமார் நேரில் பார்த்திருக்காவிட்டாலும் ‘வோக்கி - டோக்கி’யில் இருவரும் பலமுறை விவாதித்

துள்ளனர். அப்போதெல்லாம் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் “உன்னை நான் போட்டுத் தள்ளுவன். என் கையாலைதான் உனக்கு சாவ” என்று சுகுமார் ஆவேசமாக சவால் விடுவார். அதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை “யார் முதலிலை போடுற தெண்டு பார்ப்பம்” என்று பதிலுக்கு சவால் விடுவார்.

இப்போது இந்த சுகுமாருக்குத்தான் தொடர்பெடுத்த பால்ராஜ், கொல்லப்பட்ட ஆறு படையினரின் சடலங்கள் இங்குதான் இருக்கின்றன. முடிந்தால் இங்கு வந்து எடுத்துக் கொண்டு போங்கள் பார்ப்போம். நீங்கள் வரும் வரைக்கும் நாங்கள் இங்குதான் நிற்போம். முடிந்தால் வந்து பாருங்கள்” என்று சவால் விடுத்தார்.

ஒரு நாளாச்சு, இரண்டு நாளாச்சு படையினர் அந்தப் பகுதிக்கு வரவில்லை, உடல்களை மீட்க நடவடிக்கை எடுக்கவும் இல்லை. படையினரிடம் இருந்து கைப்பற்றிய ஆயுதங்களை கைதுசெய்து தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இரு இந்தியப் படையினரிடமும் கொண்டுசென்று காட்டிய போராளிகள், இந்தியப் படையினருக்கு முறையான பாடம் கற்பிக்கப்பட்டதை எடுத்துக் கூறினர். இதேவேளை, போராளிகள் சிலர் அவர்களுக்கு கொல்லப்பட்ட படையினரது உடல்களையும் காட்டவேண்டும் என்று கோரினார்கள். ஆனால், ஏனோ பால்ராஜ் அண்ணை அதற்கு அனுமதி வழங்கவில்லை.

முன்றாவது நாள், உடல்கள் பழுதடைந்து வந்த நிலையில் இராணுவத்தினர் அந்தப் பகுதிக்கு திரும்ப வருவார்கள் என்று நம்பிக்கை அற்றுப்போன நிலையில் அவற்றை இராணுவ மரியாதையுடன் தகனம் செய்யுமாறு பால்ராஜ் அண்ணை உத்தரவிட்டார். அதனையடுத்து போராளிகள் இந்தியப் படையினரின் உடல்களை அந்த இடத்திலேயே விறகுகளை அடுக்கி இராணுவ மரியாதையுடன் தகனம் செய்தனர்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் போராளிகள் அந்த காணன் முகாமிலேயே நீண்ட காலம் இருந்தார்கள். ஆனால், அந்தத் தாக்குதலுக்கு பின்னர் இந்தியப்படையினர் அந்தப் பக்கம் என்றுமே கால் எடுத்து வைக்கவில்லை என்பது முக்கியமானது.

இதேவேளை, கைதுசெய்யப்பட்ட இரு படையினரையும் விடுதலைப் புலிகள் விடுவிக்கின்ற முடிவுக்கு வந்தனர். முன்னதாக இரு படையினரையும் முல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் விசாரணை செய்திருந்தார். அதன் பின்னர் புலனாய்வுத்துறைப் பொறுப்பாளர் இரு படையினரையும் மேலதிக விசாரணைக்கு உட்படுத்தினார். அப்போது தாங்கள் இராணுவத்தில் இருந்தபடியால்தான் இங்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டதாகவும், விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகச் செயற்படும் எண்ணம் தங்களுக்கு இல்லையென்றும், தங்களை விடுதலை செய்யுமாறும் அவர்கள் கோரினார்கள். கைது செய்த படையினரை விடுதலைப் புலிகள் கொல்வதில்லை என்று அவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறிய பொறுப்பாளர், தலைவருடன் கதைத்து இதற்கான முடிவை

எடுப்பதாக கூறியிருந்தார். இது குறித்து தலைவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டபோது, இருவரையும் விடுவிப்பதற்கு தலைவர் அனுமதி வழங்கினார். அத்துடன், படையினரைக் கொண்டு சென்று தனியாக விடவேண்டாம் என்றும், அவ்வாறு விடுவிக்கும்போது படையினர் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, விடுதலைப் புலிகள் மீது பழியினைச் சுமத்தலாம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டிய தலைவர், பொது மக்களின் உதவியுடன் பொது மக்கள், அரசு அதிபர் முன்னிலையில் அவர்களை படையினரிடம் ஒப்படைக்குமாறு கூறியிருந்தார். இதனையடுத்து படையினரை விடுவிப்பதற்கு அரசு அதிபருடன் தொடர்புகொண்டபோது, அச்சம் காரணமாக இதில் உடன்பட அவர் மறுத்துவிட்டார். இதனால் பிரதேச குழுவின் ஊடாக இருவரையும் ஒப்படைக்க முடிவெடுக்கப்பட்டது.

இதேவேளை, விடுவிக்கப்போவதை பொறுப்பாளர்கள் இரு படையினரிடம் கூறியபோது, அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அதேநேரம் விடுதலைப் புலிகளிடம் கோரிக்கை ஒன்றையும் முன்வைத்தார்கள். தங்களிடம் பறித்தெடுக்கப்பட்ட

எஸ்.எம்.ஸிரக ஆயுதத்துடன் சிந்திப்ப சிப்பாய்

எஸ்.எம்.ஜி துப்பாக்கியை தங்களிடம் மீள ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதுதான் அது. ஆயுதத்தை பறி கொடுத்து விட்டு முகாமிற்குப் போனால் தங்களுக்கான தண்டனை அதிகரிக்கும், அதிக காலம் தாங்கள் சிறையில் வாழ வேண்டி வரும் என்று கண்கலங்கிக் கூறிய

அவர்கள், தங்களது ஆயுதத்தை தருமாறும், இல்லாவிட்டால் எப்படியாயினும் தலைவருடன் கதைத்து தங்களுடைய ஆயுதம் மீளக் கிடைப்பதற்கான பேருதவியை செய்யுமாறும் ஆயுதத்தை தந்துவிட்டு தங்களை விடுவிக்குமாறும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். போராளிகளுக்கும் இரு படையினரின் நிலைமையைப் பார்க்க பரிதாபகரமாக இருந்தது. இது குறித்து தலைவருக்கு அறிவித்தபோது, தலைவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாராம். இரண்டு படையினரினதும் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்குமென்றால், அந்த ஆயுதத்தை அவர்களிடம் கொடுத்து விடுங்கள் என்று.

தஞ்சைக்கப்பட்டு

படையினரை கைது

செய்குறை இங்கியப்

படையினர்!

இந்திய அரசின் வற்புறுத்தலின் பேரில் முதற் தடவை ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க தலைவர் அனுமதித்திருந்தார். ஆனால், அதே இந்தியப் படையினரின் மிகவும் இறுக்கமான முற்றுகைக் காலத்தில், அதுவும் இரண்டு இந்தியப் படையினரின் எதிர்கால வாழ்விற்காகத் தலைவர் இரண்டாவது முறை மகிழ்வோடு ஆயுதத்தை ஒப்படைக்க அனுமதித்தார். இந்தியப் படையினரிடம் இருந்து பறித்தெடுக்கப்பட்டிருந்த எஸ்.எம்.ஜி மீண்டும் அவர்களிடம் ஒப்படைப்பதற்கு தலைவர் அனுமதி வழங்கியதையடுத்து, பிரதேச குழுவின ஊடாக படையினர் விடுவிக்கப்படுவது குறித்து முல்லைத் தீவின் புதுக்குடியிருப்பு வலைஞர்மடம் பகுதியில் அமைந்திருந்த முகாமிலுள்ள படையினருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

இரண்டு படையினரையும் விடுதலைப் புலிகள் விடுவிப்பதற்கு இணங்கியிருப்பது குறித்து வலைஞர்மடம் முகாமிலிருந்த இந்தியப் படை அதிகாரியைச் சந்தித்துக் கூறிய பிரதேச சபைக் குழுவினர், அவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களுடன் திரும்பி வரவுள்ளதாகவும் கூறியுள்ளனர். சாதாரணமாக கைது செய்யப்படும் படையினரை ஆயுதங்களுடன் விடுவிப்பது என்பது எங்குமே நடைபெறமுடியாத காரியம். படையினர் ஆயுதத்துடன் திரும்பி வருகின்றனர் என்பதை முதலில் நம்ப மறுத்த அந்த முகாம் படை அதிகாரி, ஆயுதத்தை அந்தப் படையினரிடம் இருந்து முதலில் வாங்கிவந்து தங்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, அதன் பின்னர் படையினரை அழைத்து வாருங்கள் என்று கூறினார்.

பிரதேசசபைக் குழுவினர் இது குறித்து விடுதலைப் புலிகளுக்கு அறிவித்தனர். இதற்கிடையே விடுவிக்கப்படவுள்ள படையினரிடம், 'ஞாபகார்த்தமாக எதாவது தேவை என்றால் கேளுங்கள்' என போராளிகள் கேட்டபோது, இருவரும் தங்களுக்கு விருப்பமான சில பொருட்களை வாங்கித்தருமாறு

கோரினர். அன்றைய நிலைமையில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு அவற்றை வாங்கிக்கொடுப்பது பொருளாதார ரீதியாக சற்று அதிகமாக இருந்தாலும், அப்போது அப்பகுதி நிதிப் பொறுப்பாளராக இருந்த வில்வம் அவர்கள், இரு படையினரும் கேட்ட நினைவுப் பொருட்களை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

இதனையடுத்து இரு படையினரையும் விடுவிப்பதற்காக கப்டன் ஜேசு தாசும், மூத்த போராளியான குலம் அண்ணனும் படையினரை அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர். பிரதேச குழுவினர் ஊடாக முதலில் ஆயுதத்தை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தவர்கள். அதன் பின்னர் இரு படையினரையும் அழைத்துக்கொண்டு பிரதேசக் குழுவினர் முகாமிற்கு சென்றார்கள். முகாமின் வாசலில் இருந்து குறிப்பிட்ட தூரத்தில் பொது மக்களை நிற்குமாறு பணித் திருந்த படையினர், விடுவிக்கப்பட்ட படையினர் இருவரையும் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு முகாமிற்கு வருமாறு பணித்திருந்தார்கள். பொது மக்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு சென்ற படையினர், முகாம் வாசலுக்கு செல்வதற்கு முன்னரே அப்பகுதியில் பதுங்கியிருந்த படையினர், பாய்ந்து வந்து இருவரையும் கீழே தள்ளி விழுத்தி, இருவரின் கைகளிலும் விலங்குகளைப் பூட்டினார்கள். அதன் பின்னரும் இருவரையும் முகாமிற்கு கொண்டு செல்லாது அங்கையே வைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, சில நிமிடங்களிலேயே அங்கு வந்து இறங்கிய உலங்குவானூர்தியில் இரு படையினரும் ஏற்றப்பட்டு கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

இரு இராணுவத்தினரையும் விடுவிப்பதற்கு அழைத்துச்சென்ற கப்டன் ஜேசுதாஸ் இந்தியாவில் நடைபெற்ற வெது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சிகளை முடித்துக்கொண்டவர். நெடுங்கேணிப் பிரதேசத்தை சேர்ந்த இவர் இந்திய இராணுவ காலத்தில் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் பல களமுனைகளில் பங்கேற்றவர். இவரது சிறந்த குரல் வளத்தைக் கொண்டே இவருக்கு இந்தியாவின் பிரபல பின்னணிப் பாடகரான ஜேசுதாசின் பெயர் தூட்டப்பட்டிருந்தது. ஜேசுதாஸ் பாடிய பாடல்களை இனிமையாகப் பாடும் இவர், காட்டினுள் வானொலிகள் கேட்கமுடியாத இராணுவ முற்றுகைக் காலத்தில், போராளிகளுக்கு இந்த ஜேசுதாசின் பாடல்கள் உணர்ச்சியூட்டுபவையாக இருந்தன. எழுச்சிப் பாடல்களை இசைக் கருவிகள் இல்லாமலேயே உணர்வுபூர்வமாகப் பாடுவதை போராளிகள் மெய்மறந்து கேட்டதுண்டு. அதுவும் தேனிசைச் செல்லப்பா பாடிய 'வானுயர்ந்த காட்டிடையே நானிருந்து பாடுகிறேன்...' என்ற பாடலை இவர் அடிக்கடி பாடுவார். உணர்வுபூர்வமான ஜேசுதாசின் குரலும், அந்தப் பாடலும் போராளிகளை உற்சாகப்படுத்துவதாக இருந்தது.

1989ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் கப்டன் ஜேசுதாஸ் வீரச்சாவைத் தழுவிக் கொண்டார். அதுவும் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் பங்கேற்ற ஒரு தாக்குதல்

லிலேயே இவர் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். இவரது சாவும் இவரது பாடலைப்போல உணர்ச்சிபூர்வமாக நடந்துவிட்ட சம்பவம்.

முள்ளியவளை தண்ணீரூற்று ஆலடிச்சந்தைக்கு அருகிலுள்ள ஒரு வீட்டினுள், இந்திய இராணுவத்தினர் தினமும் காலை ஐந்து மணி முதல் மாலை வரையும் தங்கியிருப்பார்கள். ஆலடிச்சந்தைக்கு வந்து செல்பவர்களை கண்காணிப்பதற்காக இந்த தற்காலிக மினி முகாமை படையினர் அமைத்திருந்தனர். அங்கு வருபவர்கள் போபவர்களை கண்காணிப்பதுடன், தடுத்தி நிறுத்தி விசாரணையும் செய்வார்கள். இதனால் மக்கள் சந்தைக்குப் போய் வருவதில் பெரும் நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தனர். இந்தத் தற்காலிக முகாம் அகற்றப்பட வேண்டும் என்பதே மக்களின் விருப்பமாக இருந்தது.

இந்த நிலையில்தான் இந்த மினி முகாம் மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை திட்டமிட்டார். சுமார் 15 இந்தியப் படையினர் தங்கியிருக்கும் இந்த முகாமுக்கு ஒரு புறத்தில் முள்ளியவளை மருத்துவ மனையடி முகாமும், மற்றொரு புறத்தில் 3ம் கட்டை நீராவிப்பிட்டியடி முகாமும், இன்னொரு புறத்தில் பூதம்வயல்சந்தி முகாம் என மூன்று பாரிய முகாம்கள் இருந்தன. மூன்று முகாங்களும் குறிப்பிட்ட மினி முகாமில் இருந்து சுமார் ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்திலேயே இருந்தன. தாக்குதல் நடைபெற்றால் சில நிமிட நேரங்களிலேயே மூன்று முகாம்களிலும் இருந்து படையினர் மினி முகாமிற்கு வந்துவிடக் கூடிய நிலை இருந்தது. ஆனாலும் இந்த மினி முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை முடிவு செய்தார். சுமார் 15 வரையான போராளிகள் இந்த தாக்குதலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இதில் மூன்று முகாம்களில் இருந்து வரும் உதவிப் படையினரை வழிமறித்து தாக்குவதற்கு இரண்டு, இரண்டு போராளிகள் என ஆறு போராளிகள் நிறுத்தப்பட்டனர்.

குறிப்பிட்ட மினி முகாமைத் தாக்குவதற்கு ஏனைய போராளிகள் மூன்று மூன்று பேராக பிரிக்கப்பட்டு அதில் ஒரு பக்கத்திற்கு பால்ராஜ் அண்ணையும் இரு போராளிகளும் (இதில் லெப.கேணல் நவநீதனும் ஒருவர்), இன்னொரு பக்கத்திற்கு ஜேசுதாசுடன் இரு போராளிகளும், மற்றைய பக்கம் மூன்று போராளிகளும் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. இதில் பால்ராஜ் அண்ணை தாக்குதலுக்கு சென்ற பக்கமே மிகவும் ஆபத்தானது. காரணம் மினி முகாமை நெருங்குவதற்கு முன்னமே படையினர் அவர்களை கண்டு தாக்குதலைத் தொடுத்துவிடக்கூடிய வெளியான பகுதி அது. எதிர்பார்த்துபோலவே அது நிகழ்ந்துவிட்டது. ஏனைய இரு பகுதிகளிலும் போராளிகள் மினி முகாமை நெருங்கிச் சென்று தாக்குதலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னமே பால்ராஜ் அண்ணையின் பக்கம் இருந்து சண்டை தொடங்கி விட்டது. பால்ராஜ் அண்ணை மற்றும் போராளிகளின் கடுமையான தாக்குதலால் படையினர் மெதுமெதுவாக பின்வாங்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு

படையினர் பின்வாங்கத் தொடங்கியது ஜேசுதாசும் போராளிகளும் நின்று தாக்குதல் நடத்திய பக்கம். ஜேசுதாசுடன் சென்றிருந்த போராளிகளுக்கு அந்த மினி முகாம் வீட்டின் மதிற் சுவரைத் தாண்டிச் சென்று தாக்குதல் நடத்த வேண்டியிருந்தது. முதலில் இந்திரன்பாலா என்ற போராளி மதிலைத் தாண்ட ஏறியபோது, படையினரின் துப்பாக்கிச்சூட்டில் காலில் காயமடைந்து, இராணுவத்தினர் நின்றிருந்த முகாமின் உட்பகுதிக்குள் விழுந்துவிட்டார். அந்தப் போராளியை உடனடியாக மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்பதால், ஜேசுதாஸ் உடனடியாக தாக்குதலை நடத்தியபடி மதிலை ஏறிக் கடக்க முற்பட ஜேசுதாசையும் படையினரின் ரவைகள் துளைத்தெடுக்க முகாமின் உட்பகுதியில் அவர் விழுந்து வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டுவிட்டார். இந்நிலையில் காயத்துடன் கிடந்த போராளி வோக்கி-டோக்கி ஊடாக பால்ராஜ் அண்ணைக்கு நிலைமையை அறிவிக்க உடனடியாக பால்ராஜ் அண்ணை இரு போராளிகளையும் தாக்குதலை தொடர்ந்து நடத்தும்படி கூறிவிட்டு ஜேசுதாஸ் தாக்குதல் நடத்திய பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். பால்ராஜ் அண்ணை தாக்குதலை நடத்த, மற்றைய போராளி மதில் ஏறிக்குதித்து உள்ளே சென்று காயமடைந்த போராளியை வெளியே எடுத்து பின்னர் வீரச்சாவைத் தழுவிய போராளியையும் மதிலின் மேலால் வெளியே கொண்டு வந்தார்.

இதற்கிடையே பால்ராஜ் அண்ணையின் பக்கத்தால் தாக்குதல் நடத்திய போராளிகள் மினி முகாமின் ஒரு காவலரணைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்த ஆயுதங்களையும் கைப்பற்றியிருந்தனர். இதற்கிடையே படையினர் தாக்குதலை நடத்தியபடி பின்வாங்கத் தொடங்க, போராளிகளும் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். இந்தத் தாக்குதலில் இரு போராளிகள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர். போராளிகளின் உடல்களையும், காயமடைந்த போராளியையும் சுமந்தபடி, மதவாளசிங்கம் செல்லும் வழியிலுள்ள பூதம்வயலில் அமைந்திருந்த மரவள்ளித் தோட்ட ஐயாவீட்டிற்கு நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இந்தச் சண்டை இடம்பெற்ற அன்று காலை, சண்டைக்கு செல்வதற்கு முன்னதாக கப்டன் ஜேசுதாஸ் தனது சகோதரனை வழியில் சந்தித்திருந்தார். அவரும் அப்போது ஒரு போராளியாக இருந்தார். முல்லை மாவட்ட பிரதேசம் ஒன்றின் நிதிப் பொறுப்பாளராக இருந்த கப்டன் நந்தன் என்பவரே அந்தப் போராளி. சகோதரனைக் கண்ட ஜேசுதாஸ், “சண்டைக்குப் போறம். இண்டைக்கு முறுகண்டி ஐயா வீட்டை போய் ஆடு அடிச்சு, கறிவைச்சுக் கொண்டு, மரவள்ளித் தோட்ட ஐயா வீட்டுக்குக் கொண்டுவா” என்று கூறி விட்டுத்தான் சண்டைக்கு வந்திருந்தார். சுமார் நான்கு ஐந்து மணி நேரத்திற்கு முன்னர் சகோதரனுடன் சிரித்துக் கதைத்துவிட்டு வந்த ஜேசுதாஸ், இப்போது வீரச்சாவடைந்துவிட்டார். இதனை அவரது சகோதரன் நந்தனிடம் எவ்வாறு கூறுவதென்று தெரியாமல் போராளிகள் நந்தன் நிற்கின்ற மரவள்ளித் தோட்ட ஐயா வீட்டை நோக்கி வித்துடலுடன் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

ஜனகப்

டுபரேராவுடல்

நேருக்கு நேர்

வாக்யாடிய பால்ராஜ்!

மரவள்ளித்தோட்ட ஐயா வீட்டிற்கு போராளிகள் சென்றடைந்தபோது அங்கு நந்தன் வந்திருக்கவில்லை. முருகண்டி ஐயா வீட்டில் சமையல் முடிவடைவதில் தாமதமாகிவிட்டதோ, அல்லது வரும் வழியில் இராணுவ நகர்வுகள் காரணமாக விரைவாக வரமுடியவில்லையோ தெரியவில்லை. வித்துடல்களை வைத்துவிட்டு பால்ராஜ் அண்ணை மற்றும் போராளிகள் அவர்களின் வருகைக்காக அங்கேயே காத்திருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் உணவுடன் வந்த நந்தனும், முருகண்டி ஐயாவும் தூர இருந்தே “வாங்கோ வந்து சாப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு போங்கோ” என்று குரல் கொடுத்தார்கள். வீட்டுப் படலையில் இருந்து வீடு சற்று உள்ளாகவே இருந்தது. அவர்கள் குரல் கொடுத்தது கேட்டபோதும் போராளிகள் யாரும் வாய் திறக்கவில்லை. மீண்டும் அவர்கள் திரும்பவும் பலமாகக் கூப்பிட்டார்கள். சாப்பாடு வரும் நேரம் பிந்தினால் போராளிகள் கோபத்துடன் அதனைப் புறக்கணிப்பது போல் நடந்துகொள்வார்கள். அவ்வாறுதான் இன்றும் நடந்துகொள்கின்றார்கள் என நினைத்த நந்தன், ஒவ்வொரு போராளியின் பெயரையும் சொல்லி கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். இறுதியாக தனது சகோதரன் ஜேசுதாசின் பெயரைச் சொல்லி “அண்ணா நீயாவதல் வாவன்” என்று கூப்பிட அதற்கும் பதில் வராததால், சாப்பட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நந்தனை விட்டு விட்டு முருகண்டி ஐயா போராளிகள் நின்ற இடத்திற்கு வந்தபோதுதான் அவருக்கு நிலைமை புரிந்தது.

இரு போராளிகள் வீரச்சாவடைந்திருப்பதைக் கண்டவர், நந்தனை சாப்பாட்டை அங்கேயே விட்டுவிட்டு வருமாறு அழைக்கின்றார். அதன் பின்னர் அங்கு வந்த நந்தன், இரு போராளிகள் வீரச்சாவடைந்திருப்பதைக் கண்டு கொள்கின்றார். வீரச்சாவடைந்த போராளிகளின் முகங்கள் மூடியிருந்த நிலையில், அவர்களில் ஒருவரது முகத்தை மூடியிருந்த துணியை விலக்கிப்

அன்சாரி

(சேவரெத்தினம் சிவசுபன்)
பரந்தன்
09.05.70 - 29.07.89

ஆலடிச்சத்தியில் இந்தியப்படைகள் மீது தாக்குதல் மேற்கொண்டபோது வீரமரணம்.

கப்டன் ஜேகதாஸ்

(வீரகத்தி வீக்னேஸ்வரன்)
கற்குளம்
01.10.65 - 29.07.89

ஆலடிச்சத்தியில் இந்தியப்படைகள் முகாம் மீது திடீர் தாக்குதல் மேற்கொண்டபோது வீரமரணம்.

பார்த்தவர், “அட இப்பதான் கதைச்சுப் போட்டுப்போனவன் அதுக்கிடையிலை போயிட்டானே” என்று கூறிக்கொண்டு அடுத்த துணியை விலக்கிப் பார்த்த நந்தன் அதிர்ச்சியில் “ஐயோ அண்ணா...” என்று கத்தியே விட்டார். போராளிகளுக்கு என்ன சொல்வது நந்தனை எப்படி ஆற்றுவது என்றும் தெரியவில்லை. மௌனமாகவே கழிந்தன அந்த நிமிடங்கள். பின்னர் அங்கிருந்து வித்துடலை காவிக்கொண்டு கோடாலிக்கல் பகுதியில் அமைந்திருந்த பசிலன் முகாமிற்கு கொண்டு சென்று முகாமிற்கு நடுவே இருவரையும் விதைத்தார்கள். இந்த நந்தன் இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றத்தின் பின்னர், 1990களில் நடைபெற்ற மாங்குளம் முகாம் முற்றுகைச் சமரில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

இந்திய - சிறீலங்கா உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் தமிழர் தாயகத்தில் சிங்கள குடியேற்றங்கள் அகற்றப்பட்டு அங்கிருந்து விரட்டப்பட்ட தமிழ் மக்கள் மீளக் குடியேற்றப்பட வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆனால், சிறீலங்கா அரசோ அதனை நிறைவேற்றாதது மட்டுமல்ல, மேலும் மேலும் சிங்களக் குடியேற்றங்களை தமிழர் தாயகத்தில் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில், அமைதிப் படையாக வந்திருந்த இந்திய இராணுவத் தளபதிகளிடம் இது குறித்து போராளிகள் முறைப்பாடு செய்தார்கள். சிங்களக் குடியேற்றங்கள் நிறுத்தப்பட்டு, தமிழர்கள் தங்கள் சொந்த மண்ணில் மீண்டும் வாழ்வதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார்கள். இந்த

சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அதிகமாக நடைபெற்ற முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில், முல்லைத்தீவு இந்திய இராணுவ முகாமின் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த மேஜர் டாடா என்பவருக்கு, அப்போது முல்லைத்தீவு மாவட்ட விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்த வசந்தன் எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

இந்நிலையில், இந்த விவகாரம் தொடர்பாக முந்திரிகைக்குளம் பகுதியில் இருந்த சிறீலங்கா இராணுவத் தளபதி ஜனகப் பெரேராவுடன் சந்தித்துக் கதைப்பதற்கு இந்திய இராணுவத் தளபதி மேஜர் டாடா ஏற்பாடு செய்தார். இச்சந்திப்பிற்கு மேஜர் டாடாவுடன், அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் வசந்தன், முல்லை. மாவட்ட பொறுப்பாளர் மேஜர் பசீலன், லெப்டினேண்ட் நவம் (டபி), பிரிகேடியர் பால்ராஜ் மற்றும் சில போராளிகளும் சென்றிருந்தனர். அத்துடன், தமிழர்களின் பிரதேசங்களில்தான் சிங்கள மக்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் ஆவணங்களையும் (காணி உறுதிகள்) முல்லைத் தீவுக் கச்சேரியில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டு பிரதேசசபைக் குழுவொன்றும் இவர்களுடன் சென்றிருந்தது. செல்லும்போதே இந்திய இராணுவத் தளபதிக்கு குடியேற்றப்பட்ட சிங்களப் பகுதிகளைப் போராளிகள் காண்பித்து அவை தமிழர்களின் நிலம் என்பதை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டே சென்றார்கள்.

முந்திரிகைக்குளம் பகுதியில் உள்ள சிறீலங்கா இராணுவத் தளத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிறீலங்கா இராணுவத்தினருக்கும் இடையிலான இந்தச் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. இந்திய இராணுவத் தளபதி மேஜர் டாடா பார்வையாளராக இருக்க, போராளிகள் சிறீலங்கா இராணுவத்தளபதி ஜனகப் பெரேராவுடன் பேசினார்கள். இதன்போது தென்னமரவாடி, கொக்கிளாய், கொக்குத்தொடுவாய் போன்ற பகுதிகளில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்களவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டு, அங்கு மீண்டும் தமிழர்கள் குடியமர்த்தப்படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார்கள். ஆனால், அதனை ஏற்க மறுத்த சிறீலங்கா இராணுவத் தளபதி ஜனகப் பெரேரா, அது சிங்கள மக்களின் பிரதேசம் என்றும் அங்கு தமிழர்கள் குடியேறியிருந்தார்கள் இப்போது அங்கிருந்து தமிழர்களை வெளியேற்றிவிட்டு மீண்டும் சிங்களவர்களை தாங்கள் குடியமர்த்தியிருப்பதாகத் தெரிவித்தார். அத்துடன், இது சிங்கள மக்களின் பிரதேசம் என்பதை பிரபாகரனும் ஏற்றுக்கொண்டு உடன்படிக்கையில் கையொப்பம் இட்டுவிட்டதாகவும் கூறியவர், இதனைப் போய் உங்கள் பிரபாகரனிடமே கேளுங்கள் என்று கூறினார்.

ஆனால், அவரது பொய்யான கருத்தை ஏற்க மறுத்து, கொண்டுவரப்பட்ட காணி உறுதிகளை காண்பித்து அது தமிழர்களின் பிரதேசம்தான் என்பதை போராளிகள் எடுத்துக்கூறினர். இதன்போது பால்ராஜ் அண்ணை கொக்குத் தொடுவாயில் தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த மண்ணின் உறுதியை எடுத்துக்காட்டி, ஆவேசமாக இது எங்களின் மண்தான் என்றார். பால்ராஜ் அண்ணைக்கு சிங்களம் நன்றாகப் பேசத் தெரியும் என்பதால் ஜனகப் பெரேராவுடன் சிங்களத்தில் கடுமையாக வாதிட்டார். இருவரும் சில நிமிட நேரங்கள் இது

தொடர்பாக கடுமையாக வாதிட்டனர். கொக் குத்தொடுவாயில் தாங்கள்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்தோம் என்பதை பால்ராஜ் அண்ணை அடித்துக் கூறினார். ஆனால், சிறீலங்கா இராணுவத் தளபதி ஜனகப் பெரேரா இறுதி வரை அதனை ஏற்க மறுத்து, அது சிங்கள மக்களின் பிரதேசம்தான் என்பதில் உறுதியாக நின்றார்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தின் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கான தளபதி மேஜர் டாடா, பேசி இது பயனளிக்கப்போவதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டும். மொழி புரியாது விட்டாலும் பால்ராஜ் அண்ணையின் விவாதத்தையும் கோபத்தையும் நேரில் அவர் பார்த்திருந்தார். பேச்சுக்களை நிறுத்திவிட்டு திரும்பிச் செல்லும்போது கூறினார் “உங்களை இனி கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று.

**சிறீலங்கா
இராணுவத் தளபதி
ஜனகப் பெரேரா**

இதற்கிடையே இந்தப் பேச்சுக்களில் கலந்துகொள்ளச் சென்றிருந்த லெப்டினேல் நவத்தை திடீரென்று அங்கு காணவில்லை. போராளிகளுக்கு எல்லாம் அதிர்ச்சியாகப் போய்விட்டது. ஆனால், சற்று நேரத்தில் திரும்பிவந்த அவரிடம் பசிலன் அண்ணை எங்கே சென்றிருந்தார் எனக் கேட்டபோது, ‘எத்தனை காவலரணங்கள் எங்கெங்கே இருக்கின்றன என முகாமைச் சுற்றி அவதானித்துவிட்டு வந்ததாகவும், இவங்களோடே பேசி எதுவும் நடக்கப்போறதில்லை, முகாமை வடிவாகப் பார்த்துவைத்தால் எதிர்காலத்தில் பிரயோசனப்படும்’ என்று நகைச்சுவையோடு பதிலளித்தார். இதேவேளை, தான் மேலிட அதிகாரிகளுடன் இது தொடர்பாக கலந்துரையாடுவதாகக் கூறி காணி உறுதிப்பத்திரங்களின் பிரதிகளை வாங்கிக்கொண்டு சென்ற இந்தியப் படைத்தளபதி டாடாவை சிறிது காலத்தின் பின் முல்லைத்தீவில் காண முடியவில்லை.

இவ்வாறு திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை பிரதேசங்களிலும் போராளிகள் சிறீலங்கா இராணுவத்தினருடன் பேச்சுக்களை நடத்தியிருந்தார்கள். ஆனால், சிங்களக் குடியேற்றங்களை சிறீலங்கா அரசு தடுத்து நிறுத்தாததாலேயே இறுதியில் லெப்டினேல் திலீபன் சாகும் வரையான உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். அவர் முன்வைத்த ஐந்து அம்சக் கோரிக்கையில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்பதும் ஒன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பால்ராஜ் அண்ணாளுக்கு சவால் சூடுக்கு சுகுமார்ன் கருகருய முடிக்கு கப்டன் ஜெகன்

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கு பொறுப்
பாக இருந்த இந்தியப் புலனாய்வுத்துறை
அதிகாரி சுகுமார் பற்றி முன்பு பார்த்திருந்தோம்.
விடுதலைப் புலிகளை அழிக்க வேண்டும் என்று தீவிரமாகச் செயற்பட்ட இந்த
அதிகாரியால் போராளிகளும், ஆதரவாளர்களும், பொது மக்களும் பெரும்
நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டிருந்தனர். நாளுக்குநாள் அதிகரித்த இந்தப்
புலனாய்வு அதிகாரியின் செயற்பாட்டைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய காட்
டாயம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எழுந்தது.

அத்துடன், பால்ராஜ் அண்ணையில் இருந்து போராளிகள் வரைக்கும் சவால்
விடுத்து இவர் மேற்கொண்டு வரும் நடவடிக்கைகளை உடனடியாக நிறுத்த
வேண்டும். ஆனால், முல்லைத்தீவு நகருக்குள் வைத்து இந்த அதிகாரியின்
மீது தாக்குதல் நடத்துவதென்பது அவ்வளவு இலகுவானதல்ல. அதுவும்
வெளியிடங்களுக்கு செல்லும்போது உச்ச பாதுகாப்புடன் செல்லும் இந்த
அதிகாரி மீது தாக்குதல் நடத்துவதென்பதும் அப்போதைய நிலையில் இலகுவானதாக
இருக்கவில்லை. இந்த நிலையில் முல்லைத்தீவு நகருக்குள்ளேயே
வைத்து இந்த அதிகாரி மீது தாக்குதல் நடத்துவதென்று முடிவாகின்றது.

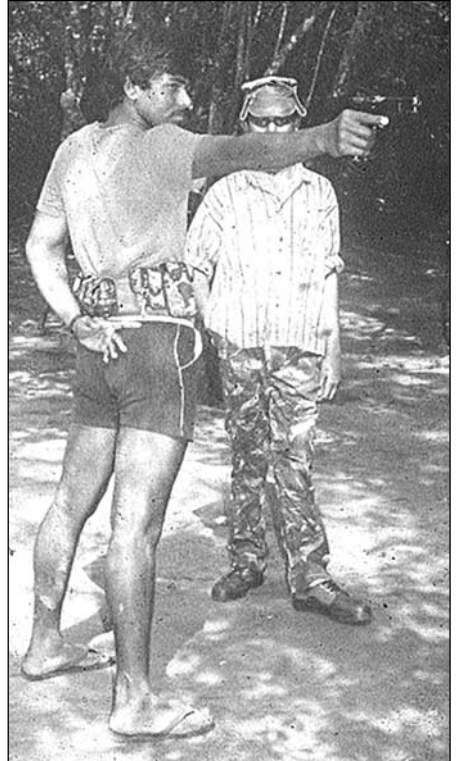
மிகவும் இறுக்கமான பாதுகாப்புக்கொண்ட முல்லைத்தீவு நகரப் பகுதிக்குள்
வைத்து இந்த அதிகாரி மீது தாக்குதலை நடத்திவிட்டுத் தப்பிச் செல்வது
என்பது சாதாரணமல்ல. ஒரு தற்கொலைத் தாக்குதலுக்கு நிகரான தாக்குதல்
இது. ஆனாலும் அவசரமாக அந்த அதிகாரியை முல்லைத்தீவில் இருந்து அகற்ற
வேண்டிய சூழ்நிலை. கப்டன் ஜெகன் என்ற போராளி இந்தத் தாக்குதலுக்காக
பால்ராஜ் அண்ணையால் தோந்தெடுக்கப்படுகின்றார்.

கப்டன் ஜெகன் 1986ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் 'கலிபோர்னியா'வில் நடை
பெற்ற 2வது பயிற்சி முகாமில் பயிற்சிகளை முடித்துக்கொண்டார். 'கலிபோர்

னியா' என்பது யாழ். வடமராட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த குறியீட்டுப் பெயர். வடமராட்சி பொலிகண்டியில் கிட்டண்ணையால் அமைக்கப்பட்டிருந்த பயிற்சி முகாமிலேயே மேஜர் செல்வராஜா மாஸ்ரரிடம் கப்டன் ஜெகன் தனது பயிற்சிகளை பெற்றுக்கொண்டவர்.

**பால்ராஜ் அண்ணையுடன்
கப்டன் ஜெகன்**

**கைத்துப்பாக்கியில் குறிகூட்டுப் பயிற்சி
பெறும் கப்டன் ஜெகன்**

இந்தப் பயிற்சி முகாம் நிறைவிலேயே விடுதலைப் புலிகளிடம் முதன்முதலாக 50 கலிபர் துப்பாக்கி வந்திருந்தது. அதனை மக்களுக்கு காண்பிக்கும் நிகழ்வும் இடம்பெற்றது. அதன்போது இந்தப் பயிற்சி முகாமில் பயிற்சி பெற்ற போராளிகளின் அணிவகுப்பும் இடம்பெற்றது.

பயிற்சிகளை முடித்ததன் பின்னர் கப்டன் ஜெகன் மேஜர் பசிலனின் அணியில் இணைக்கப்படுகின்றார். மேஜர் பசிலனின் வீரச்சாவின்பின்னர், ஜெகன் பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியில் இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றார். பால்ராஜ் அண்ணையுடன் இணைவதற்கு முன்னரும், இணைந்த

பின்னரும் பல களமுனைகளைச் சந்தித்த போராளி ஜெகன். அத்துடன், திசைஅறி கருவிகளை திறமையாகக் கையாளக்கூடிய ஜெகன், காட்டில் போராளிகளின் நகர்வுகளின் வழிகாட்டியாக இவர் செயற்பட்டார். இவ்வாறு ஒருமுறை புதிய போராளிகள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு காட்டினுள் இருந்த முகாமிற்குச் சென்றவர், ஓரிரு தினங்களில் அதே பாதையால் மீண்டும் சென்று கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்தப் புதிய போராளிகளை அழைத்துக்கொண்டு சென்றபோது ஏற்பட்ட விபரீதத்தை கண்டுகொண்டார். வழிகாட்டுபவர் முன்னால் வேகமாகச் செல்ல, அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஏனையவர்களும் வேகமாக செல்வார்கள். அப்போது பின்னால் வருகின்றவர் என்ன செய்கின்றார் என்பது முன்னால் வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்பவர்களுக்கு தெரியாது. அவ்வாறுதான் இதுவும்.

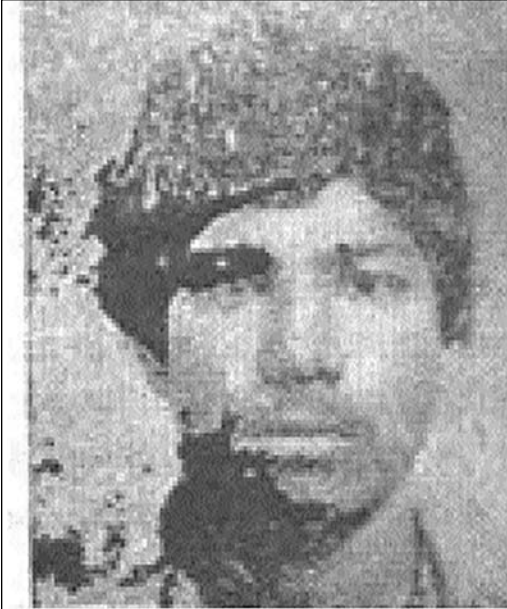
புதிதாக வந்த போராளிகள் காட்டினுள் அழைத்துக் கொண்டு சென்றபோது அவர்கள் மரக்கொப்புகளின் கிளைகளை நடப்பதற்கு சுகத்திற்காக முறித்து முறித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அவை ஓரிரு நாட்களில் காய்ந்து ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. மனித நடமாட்டம் அற்ற காட்டினுள் ஒரு வழித்தடமாக அவ்வாறு அமைந்துவிட்டால் இராணுவத்தினர் அதனை இலகுவாக அடையாளம் கண்டு அந்த வழியினூடாக போராளிகளின் முகாம் வரை கூட வந்துவிட முடியும். எனவே, இவ்வாறு ஒரு சம்பவம் இடம்பெற்று விட்டதை ஜெகன் உடனடியாக பால்ராஜ் அண்ணைக்கு வோக்கியில் அறிவித்தபோது, அந்த திசையை மாற்றிவிடும்படி பால்ராஜ் அண்ணை கூறி விட்டார். அதன்படி அந்த வழித்தடத்தின் ஊடாக வந்து காட்டின் இடையில் பல்வேறு வழிகளினூடாக சென்றதுபோன்ற ஒரு குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்தி, இன்னொரு பகுதியால் கிளைகளை முறித்துக்கொண்டு சென்று அது ஒரு கிராமத்தை சென்றடைவது போன்று ஜெகன் செய்துவிட்டார். அடையாளத்தைக் கண்டு அந்த வழியால் வரும் படையினர் இடையில் வந்து, எந்தவழியால் செல்வது என்று குழப்ப நிலையை அடைவார்கள். அதன் பின்னர் அவர்கள் தொடர்ந்து செல்வது கடினமாக இருக்கும் என்பதால் இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இதேவேளை, மிகவும் சுறுசுறுப்பான ஜெகனுக்கு முல்லை நகரின் அத் தனை வீதிகளும் அத்துப்படியாகத் தெரிந்திருந்தது. அத்துடன், கொடுக்கப்படுகின்ற எந்தப் பணியையும் மிகவும் நுணுக்கமாக செய்து முடிக்கக் கூடியவர். அதனாலேயே இந்தத் தாக்குதலுக்கு கப்டன் ஜெகனை பால்ராஜ் அண்ணை தெரிவு செய்து எடுக்கின்றார்.

கைத்துப்பாக்கியில் அனுபவம் வாய்ந்த போராளியே இந்தத் திட்டமிடலை சரியாக செய்து முடிக்கக்கூடியவர். ஏனெனில் தாக்குதல் நடத்தப்போகும் இடம் மக்கள் செறிவாக நடமாடும் நகர்ப் பகுதி. தாக்குதல் சற்று பிச்சினாலும் அது பொது மக்களையும் பாதித்துவிடும். எனவே, கைத்துப்பாக்கியை குறி

பார்த்துச் சடுவதில் கப்டன் ஜெகன் பயிற்சி எடுக்கின்றார். பால்ராஜ் அண் ணையே நேரடியாக இந்தக் குறித்துப் பயிற்சியை கப்டன் ஜெகனுக்கு வழங் கினார். அதன் பின்னர் இராணுவ முற்றுகைக்குள் உள்ள நகர்ப் பகுதிக்குச் சென்று சுகுமாரின் நடமாட்டங்களை அவதானிக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்த நடவடிக்கைக்காக கப்டன் ஜெகன் முல்லைத்தீவு நகர்ப் பகுதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தார். சில நாட்கள் நகர்ப்பகுதிக்கு சென்று சுகுமாரின் நடமாட்டத்தை இவர் அவதானித்து வந்தார். இவருக்கு ஆதரவாக தமிழீழ விடுதலை ஆதரவாளர் ஒருவரும் ஒத்துழைப்பு வழங்கினார். இந்நிலையில் ஒருநாள் தாக்குதலுக்கான சந்தர்ப்பம் கைகூடி வந்தது.

**கப்டன் ஜெகன்
சு. சுரேஸ்குமார்
செம்மலை**

கப்டன் ஜெகன் முல்லைத்தீவு செம்மலையை சொந்த இடமாகக் கொண்டவர். 1990ம் ஆண்டு மாங்குளம் மீதான தாக்குதலின் போது இவர் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

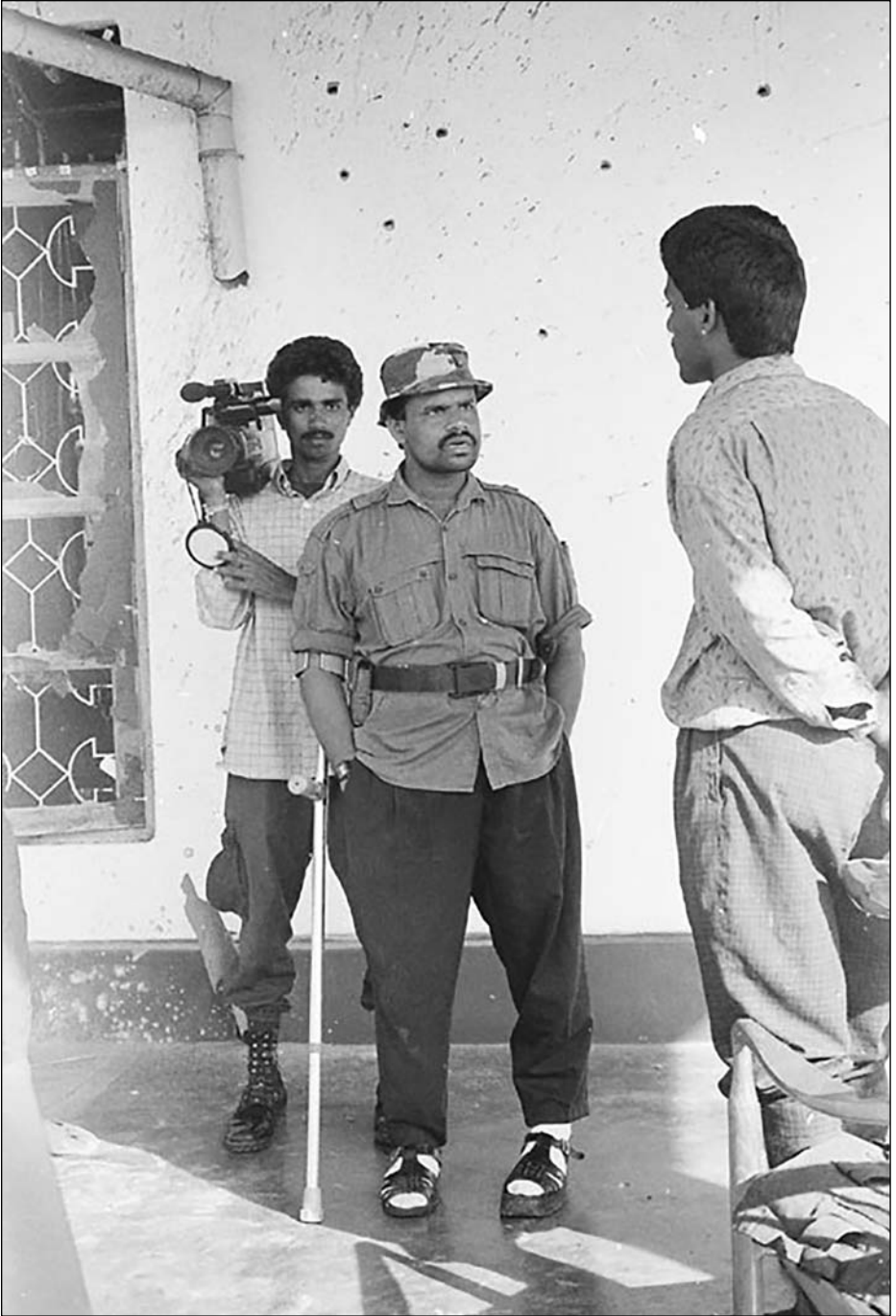
முல்லை நகரின் வர்த்தக நிலை யங்களில், மக்கள் மீது கெடுபிடிகளை மேற்கொள்வதற்கு தேச விரோத சக்திகளுடன் சுகுமார் வருவது வழமை. இந்தச் சந் தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தியே அவர் மீது தாக்குதலை நடத்த முடியும் எனக் கருதிய ஜெகன், அன்று அவர்களின் வருகைக்காக காத்திருந்தார். வழமைபோலவே தேச விரோத சக்திகளுடன் நடந்துவந்துகொண்டிருந்த சுகு மாரைக் கண்ட ஜெகன் உசார டைந்து, தனது கைப்படையினுள் மறைத்து எடுத்து வந்திருந்த கைத் துப்பாக்கியை வெளியே எடுக்க, தேச விரோத சக்திகள் சிலர் அதனைக் கண்டுகொண்டுவிட்டனர். ஏதோ நடக்கப் போகின்றது என் பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொண் டிருக்க வேண்டும். அச்சத்தில் மக்களையும் விலத்தியடித்துக் கொண்டு முகாமை நோக்கி தப்பி யோடத் தொடங்கினார்கள்.

இதேநேரம், ஏதோ விபரீதம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு சுகு மாரும் முகாமை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார். இந்தச் சந்தர்ப்

பத்தை விட்டால் அடுத்த வாய்ப்பு கிடைப்பது கடினம் என்பதை புரிந்து கொண்ட ஜெகன், சுகுமாரை துரத்திக்கொண்டு ஓடத் தொடங்கினார். ஓடும் போது முன்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்த தேசவிரோத சக்திகளையும் முந்திக் கொண்டு ஓடிய ஜெகன், சுகுமார் முகாமிற்குள் நுழைவதற்கு இடையில் அவர் மீது வேட்டுக்களைத் தீர்த்தார். இலக்குத் தவறாத தாக்குதலில் சுகுமார் முகாம் வாசலிலேயே சூடுபட்டு முகம் குப்புற விழுந்தார்.

இதேவேளை, முகாமில் இருந்த இராணுவத்தினர் ஜெகனை நோக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்தபடி முன்னேறி வந்துகொண்டிருந்தனர். ஆனால் அதற்கிடையில் ஜெகன் அங்கிருந்து தப்பித்து சென்றுவிட்டார். இதேவேளை, உடனடியாக சுகுமார் இராணுவத்தினரால் அங்கிருந்து தூக்கிச் செல்லப்பட்டார். ஆனால், அதன் பின்னர் முல்லைத்தீவு முகாமிற்கு சுகுமார் திரும்பவில்லை. சுகுமார் காயப்பட்டிருந்தால் விடுதலைப் புலிகளைப் பழிவாங்கும் நோக்குடன் மீண்டும் முல்லைத்தீவிற்கு வந்திருப்பார். ஆனால், அதன் பின்னர் அவர் அங்கு வரவில்லை என்பதில் இருந்து, கப்டன் ஜெகனின் துப்பாக்கி வேட்டுக்களில் அவர் உயிரிழந்திருக்க வேண்டும் என்றே நம்பப்படுகின்றது.

பால்ராஜ் அண்ணையுடன் வாதாடும் போதெல்லாம் சுகுமார், 'பால்ராஜ் அண்ணையை தான் போடுவேன்' எனச் சவால் விடுவார். அப்போது பால்ராஜ் அண்ணை, 'உன்னைப்போடுறதுக்கெல்லாம் நான் தேவையில்லை. என்னோடு நிக்கிற போராளிகளே போதும்' என்று பதிலளிப்பார். பால்ராஜ் அண்ணை சொன்னதுபோலவே அவருடன் நின்றிருந்த கப்டன் ஜெகன் அதனைச் சாதித்தார். தமிழ் மக்களுக்கு ஓயாது தொல்லைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெரும் தடைக்கல் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டது.

பால்ராஜ் அண்தரண்க்கு

கோபமூட்டிய

போராள்கர்ள்

நடவடிக்கை

களத்தில் வீரச்சாவைத் தழுவுகின்ற போராளிகளின் வித்துடல்களை கைவிட்டு வருவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை எப்போதும் அனுமதிப்பதில்லை என்பதை கடந்த இதழ்களில் பார்த்திருக்கின்றோம். போராளிகளின் வித்துடல்களை விட்டுவிட்டு வந்தால் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் அது யாராக இருந்தாலும் தண்டனை பெறாமல் தப்பிக்க முடியாது என்பதற்கு இந்தச் சம்பவம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

கப்டன் மேகன், பால்ராஜ் அண்ணையின் தாக்குதல் திட்டங்களுக்கு செயல்வடிவம் கொடுக்கின்ற ஒரு சிறந்த போராளி. 1984ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வன்னியில் நடைபெற்ற பயிற்சி முகாமில் லெப்சசி அண்ணையிடம் பயிற்சிகளை பெற்றுக்கொண்டவர். பயிற்சிகளின் பின்னர் லெப. சசியின் அணியில் இருந்து பின்னர் மேஜர் பசிலனின் அணியில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டவர், அவரது வீரச்சாவின் பின்னர் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றார். சிறந்த சண்டைக்களப் போராளியாக இருந்த இவரிடம் இந்திய இராணுவம் காடுகளை முற்றுகையிட்டிருந்த காலத்தில் தாக்குதலுக்கான அணியொன்றும் வழங்கப்பட்டு, தாக்குதல்களை தானாகவே திட்டமிட்டு நடத்துமளவிற்கு அனுமதியும் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இந்திய இராணுவ முற்றுகைக் காலத்தில் இராணுவத்தினர் மீது நடத்தப்பட்ட பல தாக்குதல்களில் இவரது பங்கும் மிக முக்கியமானது. குறிப்பாக சிறீலங்கா இராணுவத்துடனான லிபரேசன் ஓபரேசன் உட்பட்ட பல தாக்குதல்களிலும் அதன் பின்னர் இந்திய இராணுவத்துடனான கோப்பாய் சந்தியில் நடைபெற்ற தாக்குதல், பசிலண்ணையின் வீரச்சாவின் போது இடம்பெற்ற தாக்குதல், முள்ளியவளையில் இந்திய இராணுவத்தின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் என ஏராளமான களமுனைகளைக் கண்டவர் இப்போராளி. மிகவும் திறமையாகத் திட்டமிட்டு தாக்குதல்களை நெறிப்படுத்தும் மேகன், அவ்வாறு திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் ஒன்றில் தனது அணி

யின் போராளிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

அது 1989ம் ஆண்டு ஆரம்ப காலப்பகுதி. இந்திய இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு திட்டமிட்டிருந்த மேகன், அதற்கான வேவுப் பணிகளையும் திரட்டியிருந்தார். இராணுவ ரோந்து அணியொன்றை தாக்குவதே இவரது திட்டம். தலைவரின் இடத்தினை முற்றுகையிட்டிருந்த இந்தியப் படையினருக்கு விநியோகங்களை மேற்கொள்வதற்காக ரோந்து செல்லும் இந்தியப் படையினரே தாக்குதலுக்கு இலக்காக இருந்தனர். இவர்கள் மீதான தாக்குதலின் மூலம் தலைவரை முற்றுகையிட முனைந்திருக்கும் இராணுவத்தினருக்கு நெருக்கடியைக் கொடுப்பதே இதன்நோக்கம்.

ரோந்து அணி மீதான வேவுப் பணிகள் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு தாக்குதலுக்கான திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. இந்தத் தாக்குதல் திட்டத்தை பாலராஜ் அண்ணையுடன் மேகன் பகிர்ந்து கொண்டபோது, தாக்குதல் நடைபெறப்போகும் இடத்தைச் சென்று பார்வையிட்ட பாலராஜ் அண்ணை, அதனை வெற்றிகரமாக செய்து முடிக்க முடியும் என்று கூறினார். எனவே, தாக்குதலை இழப்புக்களின்றி வெற்றிகரமாக நடத்தலாம் என்பதால் தாக்குதலுக்கான அனுமதியையும் பாலராஜ் அண்ணை வழங்கியிருந்தார்.

ரோந்து சென்ற படையினர் மீது முல்லைத்தீவின் தண்ணீரூற்றில் இருந்து குமுழமுனைக்கு செல்லும் வழியில் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அப்பகுதியில் உள்ள தேக்கங்காடு பகுதியில் வைத்து திட்டமிட்டபடி

கப்டன் மேகன்
சிவகுரு குணலிங்கம்
(புதுக்குடியிருப்பு முல்லைத்தீவு)
வீரச்சாவு 14.02.1989

14.02.1989 அன்று படையினர் மீது தாக்குதல் தொடங்கியது. எதிர்பார்த்தது போன்று தாக்குதல் வெற்றிகரமாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. இந்திய இராணுவத் திடம் இருந்து போராளிகள் ஆயுதங்கள் சிலவற்றையும் கைப்பற்றியிருந்தனர். அப்போதுதான் அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்தது.

தாக்குதல் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது இன்னொரு பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்த படையினர் போராளிகளை பின்பக்கத்தால் சுற்றி வளைக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். நிலைமையின் விபரீதத்தை மேகன் உணர்ந்துகொண்டார். படையினரின் முற்றுக்கைக்குள் போராளிகள் அகப்பட்டுக்கொண்டால் அத்தனை போராளிகளையும் இழந்து, பறித்தெடுத்த ஆயுதங்களை மட்டுமல்ல, கொண்டுவந்திருந்த ஆயுதங்களையும் இழக்கவேண்டி வரும். எனவே அங்கிருந்து அப்போதைக்கு பின்வாங்குவதே சிறந்ததென்று கருதியவர், போராளிகளை தாக்குதலை நடத்தியபடி வேகமாக பின்வாங்குமாறு உத்தரவிடுகின்றார். காட்டு வழியினூடாக போராளிகள் தாக்குதலை நடத்தியபடி பின்வாங்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஓர் இடத்தில் போராளிகள் அனைவரும் வந்து இணைந்தபோதுதான், தாக்குதலை வழிநடத்திச் சென்ற மேகன் திரும்பி வரவில்லை என்பது தெரிந்தது.

மேகன் திரும்பிவரவில்லை என்பதையும் அப்பகுதியெங்கும் இராணுவத்தினர் குவிந்துள்ளனர் என்பதையும் போராளிகள் பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவித்தனர். அப்போது பால்ராஜ் அண்ணை சில மைல்களுக்கு அப்பால் நின்றுகொண்டிருந்தார். சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டவர், படையினர் மீது தாக்குதலை நடத்துங்கள் தான் உடனடியாக அப்பகுதிக்கு வருவதாக அறிவிக்கின்றார். சொன்னவர் சில மணி நேரங்களுக்குள் அப்பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார். மீண்டும் இராணுவத்தினர் மீதான தாக்குதல் தொடங்கியது. இம்முறை போராளிகளின் தாக்குதலுக்கு புதலளிக்க முடியாமல் இந்தியப் படையினர் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். படையினர் பின்வாங்கிச் சென்றதன் பின்னர் அப்பகுதியெங்கும் தேடுதல் நடத்தியபோதும் மேகனை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பின்னர் குழுமுனை மக்களை விசாரித்தபோது இராணுவத்தினர் உடல் ஒன்றை கொண்டு சென்றதைக் கண்டதாக அவர்கள் கூறியிருந்தனர்.

மேகனின் வித்துடல் படையினரால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டது பால்ராஜ் அண்ணைக்கு கோபத்தை மேலும் அதிகரித்திருந்தது. உடனடியாக தாக்குதல் நடத்தியிருந்தால் உடலை மீட்டிருக்கலாம். அதில் இன்னொருவர் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டால் கூட அதனை வீரம் என்று கருதியிருக்கலாம் என்று கோபமாகப் பேசியவர். நடவடிக்கையில் மேகனுக்கு அடுத்த நிலையில் நின்ற போராளியின் ஆயுதத்தை பறிமுதல் செய்து, அவரை ஆயுதமின்றி நடமாடும்படி உத்தரவிட்டார். அத்துடன் அந்த நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த வேறும் சில போராளிகளுக்கும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவர்களிடம் இருந்த ஆயுதங்கள் பறிக்கப்பட்டு, இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்து கைப்பற்றப்பட்ட 'எஸ்.எல்.ஆர்' ரக துப்பாக்கிகள் வழங்கப்பட்டன. 'எஸ்.எல்.ஆர்' ரக துப்பாக்கிகளை போராளிகள் அதிகம் விரும்புவதில்லை. காரணம் அதன் நீளமும் பாரமும் அதனை கையாள்வதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது. அதனைக் கொண்டு திரிவதும், அவசரத்திற்கு எடுத்து தாக்குதல் நடத்துவதும் 'ஏ.கே.' ரக துப்பாக்கிகள் போன்று இலகுவானதல்ல. எனவே போராளிகள் அதனை விரும்புவதில்லை. ஆனால், அந்தத் துப்பாக்கிகளை சுமந்து திரியும்போது வித்துடலை கைவிட்டுவிட்டு வரக்கூடாது என்ற உணர்வு போராளிகளுக்கு ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக 'எஸ்.எல்.ஆர்' ரக துப்பாக்கிகளை குறிப்பிட்ட போராளிகளுக்கு பால்ராஜ் அண்ணை வழங்கி யிருந்தார்.

அத்துடன் அச்சண்டையில் ஈடுபட்ட போராளிகளுக்கு, ஒரு வித்துடலுக் காக போராளிகள் சண்டையிட்டு அந்த வித்துடலை மீட்டெடுத்ததையும், அந்தச் சண்டையில் கப்டன் மேகன், அப்போராளியின் வித்துடலை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்று உறுதியோடு செயற்பட்டதையும் பால்ராஜ் அண்ணை எடுத்துக் கூறினார். அது கப்டன் திருச்செல்வம் என்ற போராளியினுடைய வீரச்சாவு. கப்டன் திருச்செல்வத்தின் உடலை மீட்பதற்காக நடந்த சண்டை குறித்துப் பார்ப்போம்.

உண்ணாநீரகம்

கிருப்பகற்கு

நடநீக

கரும்புபுட்டி

அது 1987ம் ஆண்டின் இறுதிக் காலப் பகுதி. மேஜர் பசிலன் வீரச்சாவடைந்து ஒரு மாதம் நிறைவடைந்திருந்தது. தமிழர் தாயகமான வடக்கையும், கிழக்கையும் தமது முழுமையான கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதற்காக இந்தியப் படையினர் ஒவ்வொரு பிரதேசமாக தமது கட்டுப்பாட்டை இறுக்கிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தனர். இதனால் இந்திய இராணுவத்துடனான போர் மிக உக்கிரமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அந்த வகையில் முல்லைத்தீவின் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்கள் முழுமையாக இந்தியப் படையினரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துகொண்டிருந்தது.

குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் முகாம்களை அமைத்து தமது இருப்பை படையினர் பலப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறுதான் சிலாவத்தைப் பகுதியில் இராணுவ முகாம் ஒன்றை அமைத்திருந்தனர். ஓர் இடத்தில் முகாம் அமைத்தால் அந்த இடத்தில் உடனடியாகவே தாக்குதல் நடத்துவது பால்ராஜ் அண்ணையின் வழமையாக இருந்தது. அது இந்தியப் படையினருக்கு எந்த முகாம் மீதும் தாக்குதல் நடத்தும் பலத்துடன் போராளிகள் இருக்கின்றார்கள் என்பதுடன், எல்லா இடங்களிலும் போராளிகள் இருக்கின்றார்கள் என்ற எண்ணத்தையும் ஏற்படுத்தும். இதனால், இந்தியப் படையினர் எங்காவது முகாம் அமைத்தால் அங்கு பால்ராஜ் அண்ணை உடனடியாகவே தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முடிவு செய்துவிடுவார். அந்த வகையில்தான் சிலாவத்தை குளத்தின் பின் பகுதியில் உள்ள சுவாமி தென்னந்தோட்டத்தில் இந்தியப் படையினரால் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது.

பால்ராஜ் அண்ணையுடன் ஓர் அணியும், லெப்டினேண்ட் போர்க் உடன் இன்னொரு அணியும், கப்டன் திருச்செல்வத்துடன் இன்னொரு அணியும் என மூன்று அணிகள் மூன்று வெவ்வேறு திசைகளின் ஊடாக இம்முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மூன்று அணிகளாக பிரிந்து முகாமை நெருங்கி அதிகாலை தாக்குதலை நடத்துவதற்காக இரவிரவாக முகாமை நெருங்கியவர்களுக்கு முகாமின் அருகில் சென்றதன் பின்னர்தான் தெரிந்தது, அந்த முகாமில் படையினர் ஒரு வரும் இருக்கவில்லை என்பது. இந்திய இராணுவத்தினர் மீதான ஆரம் பகட்டத் தாக்குதல்களின்போது வேவுத் தகவல்கள் திரட்டப்பட்டு தாக்குதல் நடத்துப்படுவதில்லை. முகாம் ஒன்றை அமைத்துவிட்டார்கள் என்று அறிந்தால் அந்த இடத்திற்கு உடனே சென்று உடனடியாக தாக்குதல் நடத்துவதுதான் வழமை. அந்த வகையில்தான் இந்த முகாமிற்கும் போராளிகள் தாக்குதல் நடத்துவதற்காக இரவு சென்றிருந்தனர். ஆனால், முகாமை அமைத்த படையினர் அங்கு தங்கி நிற்காமல், போராளிகள் அங்கு செல்வதற்கு முன்னரே எங்கோ பறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

அப்போதுதான் பால்ராஜ் அண்ணைக்கு ஒரு தகவல் வந்தது. நூற்றுக் கணக்கான இந்தியப் படையினர் அலம்பிலுக்கு செல்லும் வீதியில் 4ம் கடடை வேதக் கோவிலடியில் சென்றுகொண்டிருப்பதாக. உடனடியாக மூன்று அணிகளும் வெவ்வேறு திசையால் பிரிந்து சென்று ஓர் அணி பக்கவாட்டிலும், இன்னொரு அணி பின் பக்கத்தாலும், மற்றைய அணி கடற்கரைப் பக்கத்தாலும் வந்தும், மூன்று பக்கமும் தாக்குதலை நடத்துவதென்று முடிவானது. அதன்படி ஒரு பக்கவாட்டில் பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியினர் தாக்குதல் நடத்த, பின் பக்கத்தால் போர்க்குடன் செல்லும் அணியினர் தாக்குதல் நடத்துவதென்றும், அதேநேரம் கடற்கரைப் பக்கத்தால் சென்று இன்னொரு பக்கவாட்டில் திருச்செல்வத்துடனான அணியினர் தாக்குதல் நடத்துவதென்றும் விரைந்து முடிவெடுத்த பால்ராஜ் அண்ணை. பின்னர் உடனடியாகவே போராளிகளுடன் அப்பகுதியை நோக்கி விரைந்தார்.

பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியினருக்கும் இந்திய இராணுவத்தினருக்கும் முதலில் சண்டை தொடங்கிவிட்டது. இதேவேளை, போர்க் அண்ணையுடனான அணியினரும் வேகமாகச் செயற்பட்டு பின்பக்கத்தால் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்டனர். இரு பக்கத்தாலும் தாக்குதல் தொடங்கியதால் படையினர் இழப்புக்களைச் சந்தித்ததுடன், ஆயுதங்களையும் போராளிகளிடம் பறிகொடுத்துக்கொண்டும் இருந்தனர். இதனால், கடற்கரைப் பக்கமாக அவர்கள் பின் வாங்கத் தொடங்கினார்கள். இதேவேளை, கடற்கரைப் பகுதியால் தாக்குவதற்கு சென்றிருந்த திருச்செல்வத்தின் அணியினருக்கு இந்திய இராணுவத்தினருடன் மூர்க்கமாக சண்டையிட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அனைத்துப் படையினரும் கடற்கரைப் பகுதியால் பின்வாங்கிச் செல்ல முனைந்ததால், அப்பகுதியில் திருச்செல்வத்தின் அணியினர் அதிகளவான படையினரை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருந்தது.

இதற்கிடையே பால்ராஜ் அண்ணை முதுகில் காயமடைந்துவிட்டார். அவரை போராளிகள் அங்கிருந்து குழுமுனைப்பில் உள்ள போர் (Four) அக்கா

வீட்டிற்கு கொண்டு செல்லும் முயற்சியில் இறங்கிவிட்டனர். (போராளிகளுக்கு ஆதரவு தாறவர்களின் வீட்டிற்கு இலக்கங்களை அப்போது போராளிகள் குறியீடாகப் பயன்படுத்தியிருந்தார்கள்.) இதேநேரம் படையினரின் தாக்குதலில் திருச்செல்வமும் படுகாயமடைந்துவிட்டார். அவரை மீட்பது அப்போதைய நிலையில் மிகவும் நெருக்கடியாக இருந்தது. ஏனெனில் இருபக்கத்தினாலும் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டதால் படையினர் உயிர் தப்புவதற்காக கடற்கரைப் பக்கமாகவே உடைத்துக்கொண்டு தப்பிச்செல்ல முயன்றனர். இந்நிலையில், திருச்செல்வம் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டுவிட்டார். படையினரின் பகுதிக் குள் அவரது வித்துடல் இருந்தது. இதற்கிடையே பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியினரும், போர்க் அண்ணையின் அணியினரும் ஆயுதங்களைக் கைப் பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து பின்வாங்கத் தொடங்க, திருச்செல்வத்துடன் சென்றிருந்த அணியினரும் பின்வாங்கிச் செல்ல முடிவாகின்றது. ஆனால், திருச்செல்வத்தின் வித்துடலை மீட்டெடுத்துக்கொண்டுதான் அங்கிருந்து பின்வாங்குவதென்று திருச்செல்வத்தின் அணியில் இடம்பெற்றிருந்த கப்டன் மேகன் உறுதியாகக் கூறிவிட்டார்.

இதனால், இந்தியப் படையினருக்கும் கப்டன் மேகனுடன் நின்றிருந்த போராளிகளுக்கும் இடையே கடும் சமர் மூண்டது. திருச்செல்வத்தின் உடலை மீட்டெடுப்பதையே குறியாகக்கொண்டு போராளிகள் கடுமையான தாக்குதலை நடத்தத் தொடங்கினர். இதனால், ஒரு கட்டத்தில் படையினர் இழப்புக்களுடன் அங்கிருந்தும் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். அதன் பின்னர் கப்டன் திருச்செல்வத்தின் வித்துடலை போராளிகள் மீட்டெடுத்துக்கொண்டே அங்கிருந்து திரும்பினார்கள்.

கப்டன் திருச்செல்வம் சாவடைந்தது இப்போதுதான். ஆனால் இதற்கு முன்னரும் ஒரு தடவை திருச்செல்வம் சாவை மிக அருகில் சென்று சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பியவர். அப்போது, 'திருச்செல்வம் சாவடைந்தால் வித்துடலை தம்மிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும், கவலை தீரும்வரை தான் அழுது தீர்க்க வேண்டும்' என்றும் திருச்செல்வத்தின் தாயார் கூறியது போராளிகளின் நினைவிற்கு வந்தது. தனது கண்முன்னாலேயே சாவை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த தனது மகனின் சாவை தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதைத் புரிந்துகொண்ட அந்தத் தாய், தனது மகனின் உடலை தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு கோரியிருந்தார். ஆனால், அப்போது உயிர்தப்பிய திருச்செல்வம், இன்று களமுனையில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டுவிட்டார். அவர் உடலைப் பார்த்து கதறியழுவதற்குத்தான் அவரது தாய் அருகில் இருக்க வில்லை.

அது இந்திய இராணுவத்துடன் போர் ஆரம்பிக்காத 1987 செம்மெம்பர் மாதத்தின் நடுப்பகுதி. யாழ்குடா நாட்டில் திலீபன் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்திருந்தார். அவருக்கு ஆதரவாக மாவட்ட ரீதியாக உண்ணா

விரதப் போராட்டங்கள் நடைபெற ஏற்பாடாகிக்கொண்டிருந்தன. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் யார் உண்ணாவிரதம் இருப்பது என்பதில் போராளிகளுக்கு இடையில் கடுமையான போட்டி நிலவத் தொடங்கிவிட்டது. அப்போது வன்னி மாவட்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்த மேஜர் மாறன், இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் தான்தான் பங்கேற்க வேண்டும் என்று உறுதியாக நின்றார். இதேவேளை, அப்போது முல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்த வசந்தன் மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளர் என்ற வகையில் தான்தான் இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் பங்கேற்க வேண்டும் என்று கூறினார். இதேவேளை, முல்லைத்தீவு மண்ணில் பிறந்தவர் தான்தான், அதனால் இந்த வாய்ப்புத் தனக்குத்தான் தரவேண்டும் என திருச்செல்வம் வலியுறுத்தினார். இவ்வாறு ஒவ்வொரு போராளிகளும், பொறுப்பாளர்களும் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி உண்ணாவிரதத்தில் தங்களுக்குத்தான் பங்கேற்கின்ற வாய்ப்பு தரப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் வற்புறுத்தலைப் பார்த்த முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பை வகித்துக்கொண்டிருந்த மேஜர் பசிலனுக்கு பெரும் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. ஒரு கட்டத்தில், ஒரு வரும் சண்டை பிடிக்க வேண்டாம். தானே உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாக கூறினார். ஆனால் இறுதியில் போராளிகள் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றனர். அது, கலந்து கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்த அனைவரது பெயர்களையும் சீட்டுக்களில் எழுதி குலுக்கிப் போடுவது என்றும், குலுக்கலில் வருபவர யாரோ அவரையே உண்ணாவிரதம் இருப்பதற்கு அனுமதிப்பதென்று. அந்த வகையில் சீட்டுக்களில் மேஜர் மாறன், பிரிகேடியர் பால் ராஜ், வசந்தன், எம்.ஜி.ஆர், குலம், கரும்புலி லெப்.கேணல் போர்க்,

மேஜர் தங்கேஷ், கப்டன் மகேந்தி, கப்டன் திருச்செல்வம், மேஜர் அழகன் (ஈழநாதம்), லெப்.கேணல் நவம், லெப்.கேணல் (கண்ணாடி) சந்திரன், மேஜர் தாடிபாலா, கப்டன் வாதவூரான் உட்பட மேலும் சில போராளிகளினதும் பெயர்கள் சீட்டுக்களில் எழுதப்பட்டுக் குலுக்கப்பட்டது.

உண்ணாதிருக்கிற குருக்க வந்த படையினரை எதிர்த்து நின்ற மக்கள்

நல்லூர் வீதியில் திலீபன் உண்ணா விரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து ஏழாவது நாள். அன்றுதான் முள்ளியவளை கந்தசாமி கோவிலுக்கு அருகில் இருந்த போராளிகளின் முகாமில் உண்ணாவிரதத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் பெயர் எழுதப்பட்ட சீட்டுக்களைக் கொண்டு குலுக்கல் இடம்பெற்றது. குலுக்கப்பட்ட சீட்டுக்களில் உண்ணாவிரதம் இருப்பதற்கு விரும்பியவர்களின் பெயர்கள் அனைத்தும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

அதில் முல்லைத்தீவு மாவட்டப் பொறுப்பாளர் மேஜர் பசிலனின் பெயரும் அடங்கியிருந்தது. ஆனால், சீட்டுக் குலுக்குவதற்கு முன்பாக ஏனோ சீட்டுக்களில் இருந்து மேஜர் பசிலனின் பெயரை மட்டும் பால்ராஜ் அண்ணை யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துவிட்டார். இது பின்னர் ஒருசில போராளிகளுக்கு தெரிந்தபோதும், இறுதிவரை பசிலனுக்கு தெரியாது என்றே நம்புகின்றேன். எதற்காக பால்ராஜ் அண்ணை அவரது பெயரை எடுத்தார் என்பது தெரியாது போனாலும், பசிலன் அண்ணையை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவரை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டியிருக்கலாம் என்பதே எனது எண்ணம்.

சீட்டுக் குலுக்கப்பட்டபோது திருச்செல்வத்தின் பெயரே விழுந்தது. தனக்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைத்ததில் திருச்செல்வத்திற்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. உண்ணா விரதம் இருப்பவர் யார் என்பது முடிவானதும், திருச்செல்வத்தை அங்கிருந்து முள்ளியவளையில் இருந்த சிவப்பிரகாசம் ஐயா வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ற போராளிகள் அங்கு வேட்டி, சட்டையை அவருக்கு அணிவித்தனர். அப்போது சிவப்பிரகாசத்தின் துணைவியார் ராசம்மா, அருகிலுள்ள காட்டு விநாயகர் கோவிலுக்கு சென்று திருச்செல்வத்தின் பெயரில் அர்ச்சனை செய்து கொண்டு வந்திருந்தார். கணவனும், மனைவியும் ஆசீர்வதித்து அர்ச்சனை செய்துவந்த திருநீற்றை திருச்செல்வத்தின் நெற்றியில் பூசினார்.

அப்போது அருகில் நின்ற பால்ராஜ் அண்ணை “அம்மா இவன் வேதக் காரன். இவனுக்கு ஏன் திருநீற்றை பூசுகின்றீர்கள்?” என்று நகைச்சுவையாக

கூறினார். திருச்செல்வம் சிரித்துக்கொண்டு நிற்க, அந்தத் தாய் திருநீற்றை அவர் நெற்றியில் பூசி ஆசீர்வாதம் வழங்கினார்.

அங்கிருந்து திருச்செல்வத்தை பசில் அண்ணையின் வெள்ளை பிக்கப்பில் ஏற்றிக்கொண்டு முல்லைத்தீவுக்குச் சென்றனர். முல்லைத்தீவு முற்றவெளிக்கு அருகிலிருந்த ஆலமரத்திற்கு அருகில் மேடை அமைக்கப்பட்டு அங்கே திருச்செல்வம் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். உண்ணாவிரதப் போராட்டம் தொடங்கியதில் இருந்து தினந்தோறும் மக்கள் வந்து குவிந்தபடி இருந்தனர். தினந்தோறும் தூர உள்ள கிராமங்களில் இருந்தும் மக்கள் மாட்டு வண்டிக்ள், உழவு இயந்திரங்கள் என வந்து திருச்செல்வத்தின் உண்ணா விரதப் போராட்டத்திற்கு தங்கள் ஆதரவை வழங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு நாளாச்சு, இரண்டு நாளாச்சு... நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. இந்திய அரசு கோரிக்கைகளை ஏற்பதாகத் தெரியவில்லை. இதேநேரம் திருச்செல்வத்திற்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் உண்ணாவிரதம் இருந்துகொண்டிருந்த திலீபனுக்கும் ஆதரவாக முல்லைத்தீவு பகுதியெங்கும் மக்கள் பல்வேறு எழுச்சி நிகழ்வுகளை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

ஐந்தாவது நாள் ஆகியது. இந்த ஐந்து நாட்களும் திருச்செல்வத்தின் தாயார் அந்த இடத்தைவிட்டு நகரவே இல்லை. தன்னை அகிம்சைவாதியாகக் காட்டிக்கொள்ளும் இந்தியா, தமிழ் மக்களின் அகிம்சைப் போராட்டத்தை மதிக்கப்போவதில்லை. தன் கண்முன்னாலேயே தனது மகன் மெல்ல மெல்ல சாவை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார் என்பது அந்தத் தாய்க்கு புரிந்தது. ஐந்தாவது நாள் திருச்செல்வம் படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருக்க முடியாத நிலையை அடைந்தார். இதன் அடுத்த கட்டம் அவர் சுயநினைவற்ற நிலைக்கு செல்லும் அபாய கட்டமாக இருக்கும் என்றே எல்லோரும் கருதினர். காரணம் ஏற்கனவே திலீபன் அவர்கள் சுயநினைவற்ற (கோமா) கட்டத்தை அடைந்து விட்டிருந்தார். அதனால், திருச்செல்வமும் இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் சுயநினைவை இழந்துவிடுவார் என்றே எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் திருச்செல்வம் உண்ணாவிரதம் இருந்த ஆறாவது நாளான 26.09.1987 அன்று தியாகி திலீபன் உண்ணா நோன்பை ஆரம்பித்த 12வது நாள் சாவடைந்துவிட்டார் என்ற பேரதிர்ச்சி தரும் செய்தி வந்து சேர்ந்தது. செய்தியறிந்த முல்லைத்தீவு மாவட்ட மக்கள் திருச்செல்வம் உண்ணாவிரதம் இருந்த முற்றவெளியை நோக்கி படையெடுத்துவரத் தொடங்கிவிட்டனர். இதனால் வீதியின் நீண்ட தூரம் வாகனங்களாலும், மாட்டுவண்டிகளாலும் நிரம்பி யிருந்தது.

இதேநேரம் திலீபன் சாவடைந்த செய்தியை மேடையில் அறிவித்தபோது, கூடியிருந்த மக்கள் பெரும் குரல் எடுத்து கதறியழ்த் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

அப்போது மிகவும் தளவாங்குவதை நிறையில் எம்.ஜி.ஆரின் மடியில் தலைவைத்து படுத்திருந்த திருச்செல்வம், மக்கள் கதறியமும் ஓசையைக் கேட்டு என்ன நடந்தது என எம்.ஜி.ஆரிடம் வினவுகின்றார். திலீபனின் செய்தியை அவரிடம் கூறியபோது, ஒரு கணம் அமைதியாக இருந்தவர், தான் மக்கள் முன் பேசவேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுகின்றார். அவர் உரையாற்றக் கூடிய நிலையில் இல்லை என்பது தெரிந்தது. ஆனாலும், அவரது கோரிக்கையை ஏற்று அவரிடம் 'மைக்' ஒன்றை கொடுக்கின்றனர்.

மேடையில் அமர்ந்திருந்தபடியே மக்கள் முன் தான் சொல்ல வந்ததை சொல்லத் தொடங்குகின்றார்.

“என் அன்பார்ந்த மக்களே...

திலீபன் அண்ணாவின் வீரமரணம் எனக்கு ஒன்றை உணர்த்தியது. எனது சாவும் உறுதியானது. இந்திய வல்லாதிக்கம் என்னையும் சாகடிக்கலாம். ஆனால் உங்களுக்கு என் இதயத்தின் வேண்டுகோள் ஒன்று. நீங்கள் தலைவர் பிரபாகரனை நம்புங்கள். எமது இயக்கத்தை நம்புங்கள். அவர்கள் மட்டும் தான் உங்களுக்காக தங்கள் உயிரையும் தரத் தயாராக இருக்கின்றார்கள்.”

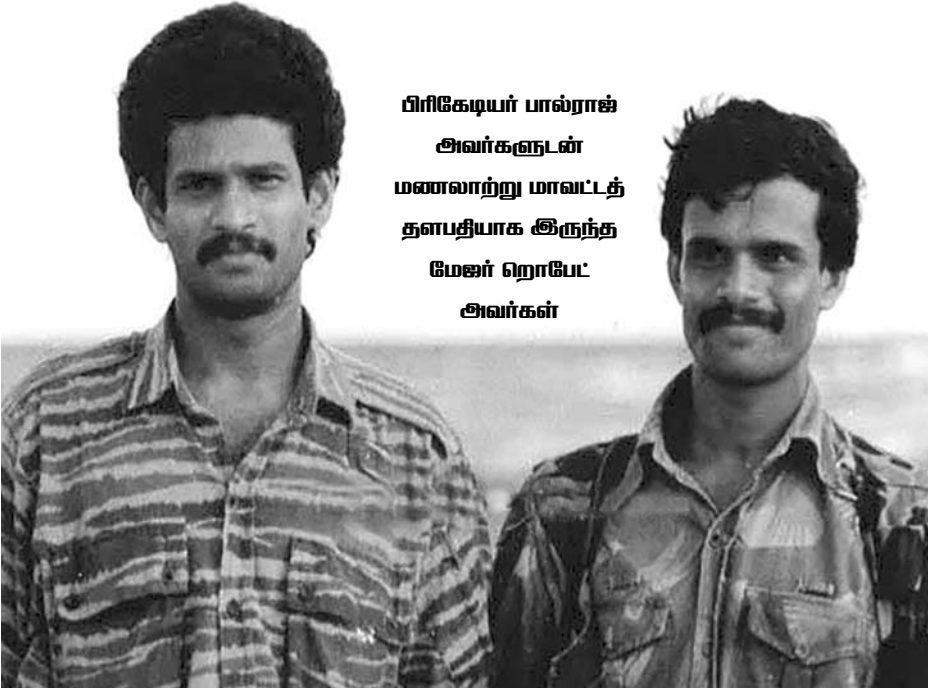
மக்களின் அழுகுரல்களுக்கு மத்தியிலே மிகவும் கஷ்டப்பட்டு தன் நெஞ்சிலிருந்த வார்த்தைகளை மெது மொதுவாக உதிர்த்து முடிக்கின்றார். அவர் பேசி முடித்த பின்னும் மக்களின் அழுகுரல் ஓயவேயில்லை. இன்னும் அது அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

இதற்கிடையே திலீபன் சாவடைந்த அன்று மாலை இந்திய இராணுவத்தினர் முற்றுவெளி அரங்கின் அருகிலுள்ள பகுதியில் குவியத் தொடங்கிவிட்டனர். திடீரென இராணுவத்தினர் இவ்வாறு குவிக்கப்பட்டுள்ளதால் திருச்செல்வத்தின் உண்ணாவிரதத்தை இந்தியப் படையினர் குழப்பலாம் அல்லது தடுத்து நிறுத்த முயலலாம் என போராளிகளும், மக்களும் கருதினர். ஏற்கனவே திலீபனின் சாவினால் இந்தியா பெரும் அவமானத்தைச் சந்தித்துள்ளது. இந்நிலையில், அவ்வாறான இன்னொரு சம்பவம் நிகழ்வதை இந்தியா அனுமதிக்காது. அதனைத் தடுத்து நிறுத்தவே முயலும் என்பதை புரிந்துகொண்ட மக்கள் மேடைக்கு அருகில் பெருந்திரளாக குவியத் தொடங்கிவிட்டனர். படையினர் வந்தால் அவர்களுடன் முரண்படுவது என்றளவிற்கு மக்கள் எழுச்சியோடு நின்றதை அப்போது காணக்கூடியதாக இருந்தது.

இதேநேரம் மேடையில் இராணுவத்தினரின் செயற்பாட்டை கண்டித்து உரைகளும் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தன. சற்று நேரத்தில் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கு பொறுப்பான இந்தியா அதிகாரி மேஜர் டாடா அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அதே நேரம் மேடைக்கு அருகில் வந்த படையினர் அப்பகுதியில் தேடுதல் நடத்தியதுடன், மேடையின் கீழேயும் சோதனையிட்டனர். படையினரின் நடவடிக்கை மக்களுக்கும் போராளிகளுக்கும் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘உங்களின் பாதுகாப்பிற்காகவே வந்திருப்பதாக’ படையினர் கூறியபோது, அதனை ஏற்க மறுத்த மக்கள், ‘இத்தனை நாளும் இல்லாத பாதுகாப்பு இப்போது எங்களுக்கு எதற்கு? எங்களுக்கு பாதுகாப்பு வேண்டாம். அங்கிருந்து படையினரை விலகிச் செல்லுங்கள்’ என்று விலயறுத்தினர்.

இவ்வாறு படையினருடன் மக்கள் முரண்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, அருகில் இருந்த முகாமில் ஒரு உலங்குவானூர்தி வந்து அவசரமாகத் தரையிறங்கியது. உலங்குவானூர்தி தரை இறங்கிய சிறிது நேரத்தில் முகாமில் இருந்து சில வாகனங்களும் ஓர் இராணுவ ‘அம்புலன்ஸ்’ வாகனமும் வெளியேறி உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடைபெற்ற மேடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. அம்புலன்ஸ் வாகனத்தை கண்ட மக்களுக்கு இந்தியப் படையினர் திருச்செல்வத்தை வலுக்கட்டாயமாக அங்கிருந்து கொண்டு செல்லப் போகின்றனர் என்பது தெளிவாகப் புரிந்துவிட்டது. அதனால் பெரும் சத்தம் எழுப்பியபடி மக்கள் திருச்செல்வத்தை படையினர் நெருங்கமுடியாத வாறு மேடையை சுற்றி வளைத்து நிற்குகொண்டனர். மேடைக்கு அருகில் வந்து வாகனங்கள் நிற்குகொண்டன. அம்புலன்சின் கதவு திறக்கப்பட்டது. அதில் இருந்து இறங்கினார், விடுதலைப் புலிகளின் அப்போதைய அரசியல் பேச்சாளர் யோகரட்ணம் யோகி அவர்கள்.

**விரிகேழையர் பால்ராஜ்
அவர்களுடன்
மணலாற்று மாவட்டத்
தளபதியாக இருந்த
மேஜர் ஹோபேட்
அவர்கள்**

இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராக இரு வழியிலும் போராடிய ஒரேடியாரு போராள்

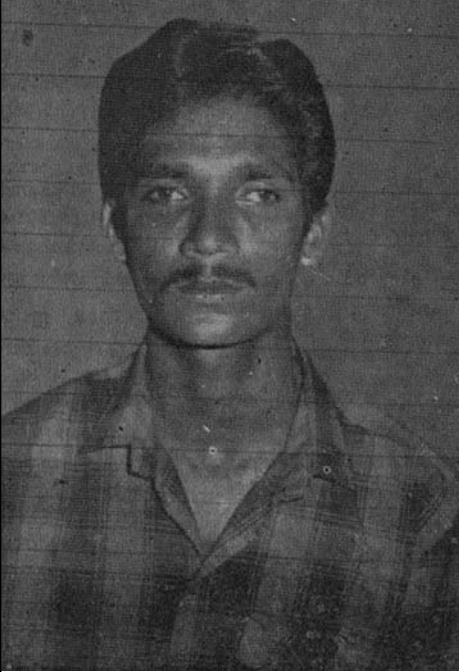
விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பேச்சாளர் யோகரட்ணம் யோகி அவர்கள் இந்திய இராணுவத்தின் அம்புலன்சில் வந்து இறங்கியது அங்கிருந்த மக்களுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. இராணுவத்தினர் வந்து சொன்னால் மக்கள் உண்ணாவிருந்ததை இடை நிறுத்த மாட்டார்கள் என்பதை அறிந்து, இந்தியப் படையினர் யோகி அவர்களை அங்கு கொண்டு வந்து வலுக்கட்டாயமாக போராட்டத்தை நிறுத்த முயற்சிக்கின்றனர் என்றே மக்கள் எண்ணினர்.

இதனால் அங்கு ஒரு குழப்பநிலை எழுந்தது. அந்நிலையில் வன்னி மாவட்ட அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் மேஜர் மாறன், யோகரட்ணம் யோகி அவர்களை மேடையில் உரையாற்ற வருமாறு அழைக்கின்றார். இதனால், உண்மை நிலையை மக்களுக்கு விளக்குவதற்காக மேடையில் ஏறி யோகி அவர்கள் உரையாற்ற வேண்டியிருந்தது.

இவரது உரைக்கு முன்னதாக கடந்த சில நாட்களாக பலாலியில் நடந்த சில சம்பவங்கள் மிக முக்கியமானவை. தியாகி திலீபனின் உண்ணாவிருந்ததை நிறுத்துவதற்காக இந்திய இராணுவ உயர்மட்டத் தலைவர்கள், தமிழீழத் தேசியத் தலைவருடன் பேச்சுக்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். தினமும் இந்த பேச்சுக்கள் பலாலியில் நடக்கும். ஆனால், இந்தப் பேச்சுக்கள் பிரயோசனமற்றதாகவே இருந்தன. திலீபனின் உண்ணாவிருந்ததின் போது முன்வைக்கப்பட்ட ஐந்து அம்சக் கோரிக்கைகளை விடுத்து, இந்திய இராணுவ உயர்மட்டத்தினர் வேறு விடயங்களை நிறைவேற்றுவதாக வாக்குறுதிகளை அளித்துக்கொண்டிருந்தனர். இதனால், ஒவ்வொரு நாளும் பேச்சுக்கள் இழுப்பட்டுக்கொண்டே சென்றன. இந்த நிலையில்தான் 26.09.1987 அன்று பேச்சுக்கள் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, திலீபனின் சாவுச் செய்தி தலைவரை வந்தடைகின்றது. செய்தியை அறிந்த தலைவர் பேச்சுக்களை இடை நிறுத்தி

விட்டு, இடையிலேயே எழுந்து வந்துவிட்டார். (இந்தப் பேச்சுக்களின் போது நடந்த சம்பவங்கள் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. அதனை பெட்டிச் செய்தியில் பார்க்கவும்)

திலீபனின் சாவினால் அதிர்ச்சியடைந்த இந்தியத் தரப்பு, விடுதலைப் புலிகளின் ஐந்து அம்சக் கோரிக்கைகளை ஏற்பதற்கு முடிவு செய்தது. கோரிக்கைகளை ஏற்பதாகவும் ஏனைய உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை

காடல் திருச்செல்வம்

(அந்தோனி குருஸ் அல்போன்ஸ்)
செல்வபுரம் - முல்லைத்தீவு
வீரச்சாவு - 15.12.1987

இடைநிறுத்துமாறும் விடுதலைப் புலிகளிடம் இந்திய தரப்பு கோரிக்கை விடுத்தது. இந்த நிலையில்தான் அன்று மாலை திருச்செல்வத்தின் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை இடைநிறுத்துமாறு தலைவர், யோகி அவர்களை முல்லைத்தீவிற்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். திருச்செல்வத்தின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருந்ததால் அவரை யாழ். மருத்துவமனைக்கு கொண்டுசென்று சிகிச்சை அளிப்பதே சிறந்தது என்பதால் உலங்குவானூர்தி ஒன்றும் முல்லைத்தீவிற்கு வந்திருந்து.

இந்நிலையில், உண்ணாவிரத மேடையில் ஏறி மக்கள் முன் உரையாற்றிய யோகி அவர்கள், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை நிறுத்துவதற்கு தலைவர் அவர்களே முடிவு செய்துள்ளார் என்பதையும் அதனால், திருச்செல்வத்தை அங்கிருந்து உடனடியாக சிகிச்சைக்கு கொண்டு செல்லவுள்ளதையும் மக்களுக்கு எடுத்து விளக்கினார். கடந்த சில நாட்களாக இந்திய இராணுவத்தினரின் உயர்மட்ட அதி

காரிகளுடன் பலாலியில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளையும், அதன் போது எந்த முடிவும் எட்டப்படாத நிலையில், திலீபனின் வீரச்சாவுடன் இந்தியா, தமிழ் மக்களின் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இணங்கியுள்ளதையும் எடுத்து விளக்கியவர், இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தை இந்தியாவிற்கு வழங்குவதற்காக இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை இடைநிறுத்தி அவர்களுக்கு இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவதற்கு தலைவர் முடிவு செய்துள்ளதையும் மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார். அவரது உரையின் பின்னரே மக்கள் அமைதியானார்கள்.

அதன் பின்னர் உடனடியாக 'அம்புலன்சில்' இருந்து ஒரு ஸ்ரெட்சர் கொண்டு வரப்பட்டு அதில் திருச்செல்வத்தை தூக்கிக்கொண்டு அம்புலன்சில் ஏற்றி முகாமிற்கு கொண்டு சென்றவர்கள், உடனடியாகவே அங்கிருந்து உலங்குவானூர்தியில் யாழ்ப்பொது மருத்துவமனைக்கு கொண்டு சென்று சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தினர். தீவிர சிகிச்சையின் பின்னர் திருச்செல்வம் மருத்துவமனையில் இருந்து வெளியேறிய ஒருசில நாட்களில் இந்திய இராணுவத்துடனான போர் ஆரம்பித்துவிட்டது.

இந்தியாவுடன் அகிம்சை வழியில் போரிட்டு வெல்ல முடியாத திருச்செல்வம், இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராக ஆயுதத்தை கையிலெடுத்தார். இந்திய இராணுவத்துடன் அகிம்சை வழியிலும் ஆயுத வழியிலும் போராட்டம் நடத்திய ஒரேயொரு போராளி என்ற பெருமை திருச்செல்வத்தையே சாரும். இந்தியா இராணுவத்துடனான போரில் ஆரம்பத்தில் கோப்பாயில் இந்தியா இராணுவத்துடனான சண்டையில் திருச்செல்வம் ஈடுபட்டவர். பசிலன் முல்லைத்தீவு திரும்பிய நிலையில், கோப்பாயில் பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியில் இவர் சண்டையில் ஈடுபட்டார். பின்னர் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் அங்கிருந்து முல்லைத்தீவிற்குச் சென்று பசிலனுடன் இணைந்து முல்லைத்தீவில் இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிரான தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டார்.

அப்போதுதான் முல்லைத்தீவில் 08.11.1987 அன்று இந்திய இராணுவத்தினர் மீது வெற்றிகரமாக தாக்குதலை நடத்திவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்த வேளை, படையினர் ஏவிய எறிகணையில் மேஜர் பசிலன் அவர்கள் காயமடைந்தார். காயமடைந்த பசிலனை வாகனத்தில் ஏற்றியபோது திருச்செல்வத்தின் மடியிலேயே அவர் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தார். ஆனால், சிகிச்சை அளிப்பதற்கு முன்பாக அதே திருச்செல்வத்தின் மடியிலேயே பசிலன் அவர்கள் உயிரைவிட்டிருந்தார். அப்போது பசிலனின் இரத்தத்தால் திருச்செல்வத்தின் உடல் தோய்ந்திருந்தது. பசிலன் வீரச்சாவைத் தழுவின ஒரு மாத காலத்தில் திருச்செல்வமும் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். மக்களுக்காக தங்கள் உயிர்களை கொடுக்கக் கூடியவர்கள் விடுதலைப் புலிகள் மட்டும்தான் என இயலாத நிலையிலும் உண்ணாவிரத மேடையில் உரையாற்றிய திருச்செல்வம், அதே மக்களுக்காகச் சாவை அணைத்துக்கொண்டார்.

திருச்செல்வத்தின் வீரச்சாவின் பின்னர் அவரது சகோதர் (தம்பி) ஒருவர் போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்கின்றார். விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவருக்கும் திருச்செல்வம் என்றே பெயர் சூட்டப்பட்டது. சிரீலங்கா இராணுவத்தின் 'ஜெயசிக்குறு' இராணுவ நடவடிக்கைக்கு எதிராக நடைபெற்ற மோதலில் 14.05.1997 அன்று மேஜர் திருச்செல்வம் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு கப்டன் திருச்செல்வம், மேஜர் திருச்செல்வம் என இரு போராளிகளை விலையாகக் கொடுத்திருந்தது அவர்களின் குடும்பம்.

பேச்சுவார்த்தையின் போது தலைவரைக் கொல்வதற்கு குறிவைத்த இந்தியா

திலீபனின் உண்ணாவிரதத்தின் போது பலாலியில் இந்திய இராணுவத்துடன் தலைவர் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஐந்து அம்சக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றாமல், வேறு திட்டங்களை முன்வைத்து அதற்கு இணங்குமாறு வலியுறுத்தி வந்தனர். இந்நிலையில் பேச்சுக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் இழுபறியுடன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்தப் பேச்சுக்களில் இந்தியாவின் சார்பில்

தூதுவர் ஜே.என்.டிக்சிற், இந்தியப் படையின் தென்பிராந்தியாத்தின் தளபதி லெப். ஜெனரல் திபேந்தர் சிங், அமைதிப்படையின் தளபதி ஹர்ஹர் சிங், இந்தியத் தூதரகப் பாதுகாப்பு அதிகாரி குப்தா ஆகியோர் கலந்து கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகள் சார்பில் தலைவருடன், அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்களும் மேலும் இருவரும் கலந்துகொண்டிருந்தனர். பேச்சுக்களில் விடுதலைப் புலிகள் கலந்துகொண்டிருந்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நாட்களை இழுத்தடித்து, தலைவரைக் கொலை செய்வதற்கு இந்தியப்

படையினர் திட்டமிட்டிருந்தனர். பேச்சுக்களில் கலந்துகொண்டுவிட்டு, திரும்பிச் செல்லும்போது வழியில் வைத்து தலைவர் மீது துப்பாக்கி சூட்டை நடத்துவதற்கு தமிழ் விரோதக் குழுவொன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இந்தக் துரோகக் குழுவினர் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்துள்ளனர். ஆனால், பேச்சுவார்த்தைக்கு செல்லும்போது ஒரு வாகனத்தில் செல்லும் தலைவர், பேச்சுவார்த்தை முடிந்து திரும்பும் போது வேறு வாகனத்தில், பாதைகளை மாற்றி சென்று விடுவதால் தாக்குதலை நடத்த தயார் செய்யப்பட்டவர்களால், தலைவரின் வாகனத்தை இனங்கண்டு தாக்க முடியவில்லை. இந்நிலையில், 26ம் திகதி மாலை தலைவர் பேச்சுக்களை முடித்துக்கொண்டு திரும்பும்போது தாக்குதல்தற்கான திட்டமிடல்களை ஒழுங்குபடுத்தி, அன்று நெற்றிகரமாக தாக்குதல் நடத்த முடியும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருந்தனர். ஆனால், அன்றைய தினம் திலீபனின் சாவினை அறிந்து தலைவர், பேச்சுக்களை இடையிலேயே முறித்துக்கொண்டு காலையிலேயே அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்டதால் அன்றும் அவர்களால் அதனை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அதன் பின்னர் தலைவர் இந்திய இராணுவத்துடன் எந்தப் பேச்சுக்களிலும் பங்கேற்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பேச்சுவார்த்தையின் போதே தலைவரைக் கொல்வதற்கு இந்தியப் படையினர் குறிவைத்திருந்ததையும், அதில் தானும் ஈடுபட்டிருந்ததையும் பின்னாளில் விடுதலைப் புலிகளிடம் பிடிப்டிருந்த ஒரு தேசத் துரோகி ஒத்துக்கொண்டிருந்தார்.

வைகோவிற்கு

பாதுகாப்பு

வழங்கிய

பால்ராஜ்

இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகை மிகவும் இறுக்கமாக இருந்த 1989ம் ஆண்டின் ஆரம்ப காலப்பகுதி. தலைவரைச் சந்திப்பதற்குச் சென்றிருந்த பால்ராஜ் அண்ணையிடம் இருந்து ஒரு தகவல் வந்திருந்தது. தண்ணீரை அதிகமாகக் கொதிக்க வைத்து ஆற வைப்புகள் என்று.

மலேரியா நோயைத் தடுப்பதற்காக தண்ணீரை எப்போதும் சூடாக்கி ஆறிய பின்னரே அருந்துவது வழக்கம். அந்த வகையில் தண்ணீரை அதிகளவில் சூடாக்கி ஆற வைக்குமாறு பால்ராஜ் அண்ணை பணித்திருந்தார். அதன்படி போராளிகள் தண்ணீரை கொதிக்க வைத்து ஆற வைத்திருந்தனர். இந்நிலையில், ஒரு பகல் பொழுதில் பால்ராஜ் அண்ணை களிக்காடு கோடாலிக் கல்லிலுள்ள விக்ரம் முகாமிற்கு வந்திருந்தார். வந்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியில் ஒருவர் புதியவராக இருந்தார். மிகவும் உயர்ந்த தோற்றத்துடன், வெள்ளை நிறமாக இருந்த அவரைப் பார்த்தபோது போராளிகள் எல்லோருக்கு ஆச்சரியம். யாரோ மூத்த போராளி என்றுதான் எல்லோரும் நினைத்திருந்தார்கள்.

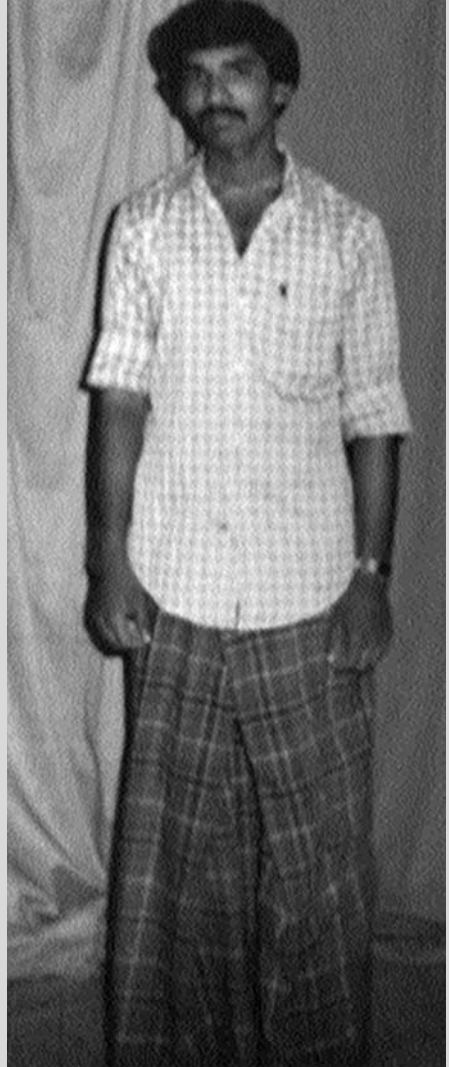
காரணம் அவரது தோற்றமும், இராணுவ சீருடையை ஓத்த உடையையும் அவர் அணிந்திருந்ததுடன், கழுத்தில் சயனைட் குப்பியையும் அணிந்திருந்தார். விடுதலைப் புலிகளில் இருந்த மூத்த போராளிகளை அங்கிருந்த போராளிகளுக்கு தெரிந்திருந்தபோதும், இவர் யார் என்பதில் போராளிகளுக்கு குழப்பமாகவே இருந்தது. இவர் யார் என போராளிகள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது, 'இவர்தான் வை.கோபாலசாமி ஐயர்' என அறிமுகம் செய்து வைத்தார் பால்ராஜ் அண்ணை. (தற்போது இவர் ம.தி.மு.கவின் பொதுச் செயலர் வைகோ)

இந்திய இராணுவத்தின் நெருக்கடிமிக்க காலத்தில், மிகவும் இறுக்கமாக முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த காலத்தில் தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக வன்னிக்கு வந்திருந்தவர் வை.கோபாலசாமி என்பது தெரியும். ஆனால், அப்போது அவர்

மாவீரர் தினத்தன்று வீரச்சாவைத் தழுவிய கப்டன் அலன்

அது 27.11.1987. தேசியத் தலைவரால் மாவீரர்நாள் அறிமுகப்படுத்துவதற்கு சரியாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர். இந்திய இராணுவத்துடனான போர் ஆரம்பமாகி கடுமையாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம் அது. மேஜர் பசிலனின் வீரச்சாவின் பின்னர் இந்திய இராணுவத்தினர் மீதான தாக்குதல்களை போராளிகளும் அதிகரித்திருந்தனர். குறிப்பாக முல்லைத்தீவில் இந்திய இராணுவத்தினர் நிலைகொண்டிருந்த முகாம்கள் மீது போராளிகள் அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். அந்தவகையில்தான் 27.11.1987 அன்று முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் முகாம் அமைத்து தங்கியிருந்த படையினர் மீது தாக்குதல் ஒன்று நடத்துவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. மேஜர் தாடிபாலா தலைமையில் பாடசாலையினுள் முகாம் அமைத்திருந்த படையினர் மீது தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. பாடசாலையின் உள்ளே நுழைந்து தாக்குதலை நடத்துவதற்கு முனைந்த கப்டன் அலன் படையினரின் வேட்டுக்களில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொள்ளினார். எனினும், ஏனைய போராளிகள் இந்தியப் படையினர் மீது தாக்குதலை தொடர்ச்சியாக நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நிலையில்தான், வேறு ஒரு முனையில் தாக்குதல் ஒன்றுக்காக சென்றுகொண்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை மேஜர் தாடிபாலாவுடன் தொடர்புகொண்டு களநிலைமையை அறிகின்றார். களத்தில் கப்டன் அலன் வீரச்சாவடைந்த செய்தியைக் கூறிய தாடிபாலா, அப்போராளியின் உடல் பாடசாலையினுள் இராணு

வத்தினரின் பகுதிக்குள் இருப்பதையும் கூறுகின்றார். உடனடியாக தான் அந்த இடத்திற்கு வருவதாகவும், தாக்குதலை தொடர்ந்து நடத்துமாறும் கூறிய பால்ராஜ்

எவ்வாறு இருப்பார் என்பது போராளிகள் பலருக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. இராணுவ சீருடையில் அவரைக் கண்டதும் போராளிகளுக்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது. தலைவரைச் சந்தித்துவிட்டு தாயகம் திரும்புவதற்கு அவர் தயாராகியிருந்தார். தாயகத்திற்கு அவரைப் பாதுகாப்பாக அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்பை தலைவர் பால்ராஜ் அண்ணையிடமே ஒப்படைத்திருந்தார். அதனால் தலைவரிடம் இருந்து வை.கோபாலசாமியை பொறுப்பேற்று அழைத்துக்கொண்டு முகாமிற்கு வந்த பால்ராஜ் அண்ணை, அங்கிருந்து அவரை அலம்பிலுக்கு அழைத்துச் சென்று, அங்கிருந்து நல்லதண்ணித் தொடுவாய் ஊடாக இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

கோடாலிக்கல்லு முகாமில் இருந்து அவரை நல்லதண்ணித் தொடுவாய்க்கு அழைத்துச் செல்லும் பணியில் போராளிகள் ஈடுபட்டிருந்தனர். மணலாறு நித்திகைக்குளத்தில் இருந்து தண்ணிமுறிப்பு வழியாக பழம்பாசிக்கு சென்று அங்கிருந்து கோடாலிக்கல் விக்ரம் முகாமிற்கு பால்ராஜ் அண்ணை அழைத்து வந்திருந்தார். அங்கிருந்து அவரை பாதுகாப்பாக அலம்பிலுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. காரணம் ஏற்கனவே வை.கோபாலசாமி அவர்கள் மணலாற்றில் இருப்பதை அறிந்திருந்த இந்தியப் படையினர், அவரை அங்கு வைத்து உயிருடனோ, பிணமாகவோ பிடிப்பதற்கு பகீரதப்பிரயத்தனங்களை எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். இதனால் இந்திய இராணுவத்தினரின் முறறுகை மிக இறுக்கமாகவே இருந்தது.

இந்நிலையில் அவரது பயணம் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டியது மட்டுமல்ல, இரகசியமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதால் பால்ராஜ் அண்ணை அவரைப் பாதுகாப்பதில் அதிக கவனம் எடுத்திருந்தார். விக்ரம் முகாமில் இருந்து அவரை அழைத்துக்கொண்டு அலம்பில் நாலாம் கட்டையில் காத்திருக்கும் படகு அணியிடம் அவரை ஒப்படைக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்காக அவரை அங்கிருந்து களிக்காடு காட்டு வழியாக முட்கள் நிறைந்த பாதை ஊடாக மதவாளசிங்கம் குளத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, பின்னர் அங்கிருந்து பூதம்வயல் சென்று உடுப்புக்குளம் ஊடாக அங்கிருந்து அலம்பில் 4ம் கட்டையடிக்க கடற்கரைக்கு செல்லவேண்டியிருந்தது.

இதேநேரம், காடு முழுவதும் நடந்து திரிந்தமையால் வை.கோபாலசாமியின் பாதம் புண்ணாகியிருந்ததுடன், அதிக தூரம் நடந்தமையால் கால்கள் இறுகி நடப்பதற்கும் அவர் பெரும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். இந்நிலையில் சில இடங்களில் போராளிகள் அவரை தூக்கியே செல்லவேண்டியிருந்தது.

அலம்பிலில் படகேற்றும் வரை அவரது பயணம் பாதுகாப்பாகவே இருந்தது. எனினும் அங்கிருந்து படகில் அவர் நல்லதண்ணித் தொடுவாயைச் சென்றடைந்திருந்தபோது, அங்கு இராணுவத்தினருடன் மோதல் ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த மோதலில் வைகோவை காப்பாற்றும் பணியில் லெப.சரத் என்ற போராளி வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

அண்ணை, கூறியதுபோன்று விரைவாகவே வித்தியானந்தாக் கல்லூரியடிக்கு வந்து சேர்கின்றார். படையினர் மீதான தொடர்ச்சியான தாக்குதலின் பின்னர், பால்ராஜ் அண்ணையும், கப்டன் ஜெகனும் (இவர் பற்றி ஏற்கனவே பார்த்திருக்கின்றோம்) பாடசாலையினுள் நுழைந்து கப்டன் அலனின் வித்துடலை மீட்டெடுத்து வருகின்றனர். இதன்போது பால்ராஜ் அண்ணை அங்கு படையினரால் அமைக்கப்பட்டிருந்த பாதுகாப்பு வேலிகளை கடக்கும்போது முட்கம்பிகளில் சிக்குப்பட்டு காயங்களுக்கும் உள்ளாகியிருந்தார்.

கப்டன் அலன், பால்ராஜ் ஆகியோர் இந்தியாவில் நடைபெற்ற 9வது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சிகளை ஒன்றாகப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள். தாயகம் திரும்பிய பின் முல்லைத்தீவுக்கான நிதிப் பொறுப்பாளராக செயற்பட்டவர் கப்டன் அலன். போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் பெரும் வர்த்தகர்கள், கடல் உணவு

ஏற்றுமதியாளர்கள் போன்றவர்களின் நிதிப் பேருதவிதான் போராட்டத்தை கட்டி வளர்த்தெடுப்பதற்கு காரணமாக இருந்தது. அவர்களிடம் இருந்து பெறப்படும் நிதியைக் கொண்டுதான் வன்னிப் பிராந்தியத்தின் அனைத்து தேவைகளையும் அன்று போராளிகள் நிறைவேற்றினார்கள். இந்த நிதியைச் சேகரித்து போராட்டத்தின் வளர்ச்சியில் பக்கபலமாக நின்றவர் கப்டன் அலன். இந்திய இராணுவத்துடனான போரில் மாவீரர் தினத்தன்று வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகைக்குள்ளும் வித்துடலை பெற்றோர்களின் அஞ்சலிக்காக எடுத்துச் சென்ற போராளிகள். பின்னர் செம்மலை இந்து மயானத்தில் அவரது வித்துடலை விதைத்தனர். அந்த மயானத்தில் அவருக்கான கல்லறை இப்போது அமைக்கப்பட்டு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

கால் கல்ரோஷற்காக

கறமுறவுக்குச்

சென்ற

கெளசிகன்

இந்திய இராணுவத்துடனான போர் ஆரம்பித்து ஓராண்டு நிறைவாகியிருந்த காலமது. தினமும் படையினருடனான சண்டை களுடனே நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. தலைவரை நெருங்குவதற்காக படையினர் காட்டினுள் முற்றுகையை இறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர். இதனால், தலைவர் இருந்த பகுதிகளில் இராணுவத்தினரின் முற்றுகைகளை உடைப்பதில் பால்ராஜ் அண்ணை அதிக கவனம் செலுத்தினார்.

ஓவ்வொரு பகுதிகளிலும் இராணுவத்தினருக்கு நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் அவரது தொடர்ச்சியான தாக்குதல் திட்டமிடல்கள் இருந்தன. அத்துடன் பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியில் இருந்த போராளிகளும் தாக்குதல்களுக்கான களமுனைகளை ஆராய்ந்து பால்ராஜ் அண்ணையிடம் அனுமதி பெற்று தாக்குதல்களை நடத்தியும் வந்தனர். இவ்வாறான சில தாக்குதல் சம்பவங்களை கடந்த இதழ்களில் பார்த்திருக்கின்றோம். இதுவும் அவ்வாறான ஒரு தாக்குதல்தான். மணலாற்றுக்கு வடக்கே அலம்பில் பகுதியில் வைத்து இந்திய இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு திட்டமொன்று வகுக்கப்பட்டது. ரோந்து அணியொன்றே தாக்குதலுக்கான இலக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

கரும்புலி லெப்டினெண்ட் போர்க் அவர்களே தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை வகுத்து, அதற்கான அனுமதியை பால்ராஜ் அண்ணையிடம் கோரியிருந்தார். திட்டத்தை போர்க்குடன் அலசி ஆராய்ந்த பால்ராஜ் அண்ணை, தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தமுடியும் என்பதால் அந்தத் தாக்குதலுக்கான அனுமதியை வழங்கியிருந்தார்.

தாக்குதலன்று வற்றாப்பளை கேப்பாபுலவ கர்ணன் முகாமில் இருந்து போராளிகளின் அணி புறப்பட தயாரானபோது கௌசிகன் என்ற போராளியும் தாக்குதலுக்கு வரப்போவதாகக் கூறி போராளிகளுடன் புறப்பட ஆயத்தமானார். தோற்றத்திலும், வயதிலும் மிகவும் சிறியவராக இருந்த கௌசிகனை போரா

எளிகள் களமுனைக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புவதில்லை. ஆனால், அன்று கௌசிகன் தானும் வரப்போவதாக உறுதியாக நின்றதுடன், சண்டைக்குப் போகும் மகிழ்ச்சியுடன் கோள்சரை அணிந்துகொண்டு, இன்னொரு போராளியின் துப்பாக்கியையும் காவிக்கொண்டு வந்தவன், சண்டைக்கு தானும் வரப்போவதாக அடம்பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இந்தத் தாக்குதலுக்கு கௌசிகன் புறப்பட்டதற்கும் ஒரு காரணம் இருந்தது.

குட்டிமணி என்ற போராளிக்கும் (லெப்.கேணல் குட்டிமணி, இவரது தாக்குதல் பற்றி தொடர்ந்து வரும் கட்டுரையில் பார்ப்போம்) கௌசிகனுக்கும் இடையில் மிகப்பெரிய பந்தயம் ஒன்று இருந்தது. குட்டிமணி இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்து முதற் தடவையாக விடுதலைப் புலிகளுக்கு 'கால் கஸ்ரோ' என்று ஆயுதத்தை பெற்றுக்கொடுத்த பெருமைக்குரிய போராளி. கௌசிகனும் இந்தக் குட்டிமணியும் ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அத்துடன் இருவரும் உறவினர்கள், அயல் அயல் வீடுகளில் வசித்தவர்கள். ஒன்றாக வளர்ந்தபடியால் இருவருக்கும் இடையே அடிக்கடி வாக்குவாதங்கள் வரும். இதன் போது போராளிகள் குட்டிமணியின் பக்கம் நிற்புதுபோல் காட்டிக்கொள்வார்கள். குட்டிமணி 'கால் கஸ்ரோ'வை எடுத்துக்கொடுத்தவன், நீ எதுவும்

**லெப்.கேணல்
குட்டிமணி**

எடுத்துக்கொடுக்கவில்லை என்று ஏனைய போராளிகளும் சேர்ந்து கிண்டலடிப்பது கௌசிகன் மனதில் ஓர் உறுதியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தானும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஒரு கால் கஸ்ரோவைப் பெற்றுக்கொடுத்ததே தீருவேன் என்று கௌசிகன் உறுதியாகக் கூறுவான்.

ஆனால், தோற்றத்தில் சிறியவனாக இருந்தபடியால் கௌசிகனை யாரும் சண்டைக்கு அழைத்துச் செல்லாதபடியால் அந்த வாய்ப்பு அவனுக்கு கிடைக்காமலேயே இருந்தது. இதேநேரம், குட்டிமணி கௌசிகனை கேலி செய்வதும், சண்டைக்கு போக முடியாது என்று கிண்டலடிப்பதும் அடிக்கடி நடக்கும். இருவருக்கும் இடையில் வாய்த்தாக்கம் முற்றி சிலவேளைகளில் கைகலப்பாகவும் மாறிவிடுவதும் உண்டு. இறுதியில் இருவரும் பொறுப்பாளர் வழங்கிய தண்டனையை அனுபவித்த பின்தான் ஒற்றுமையாவார்கள்.

இப்படியான நிலையில்தான் இந்திய இராணுவத்தினரின் ரோந்து அணிமீதான தாக்குதல் ஒன்று நடத்தப்பட இருப்பது கௌசிகனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்தச் சண்டையில் தான் எவ்வாறு என்றாலும் பங்குபற்றி, இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்து 'கால் கஸ்ரோ' ஒன்றை பறித்தெடுக்கவேண்டும் என்று கௌசிகன் உறுதியாக நின்றான். முகாம் தாக்குதலின் போது படையினரிடம் இருந்து 'கால் கஸ்ரோ'வை இலகுவில் கைப்பற்றிவிட முடியாது. ஆனால், ரோந்து அணியினர் எப்படியும் ஒரு 'கால்

கஸ்ரோ'வுடன்தான் வருவார்கள். அவர்கள் மீதான தாக்குதலின்போது அதனைக் கைப்பற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கை கௌசிகனுக்கு இருந்தது. அதனால் இந்தச் சண்டைக்கு தானும் வருவேன் என உறுதியாக நின்றான். அவனது விருப்பத்தை தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிலையில் இது தொடர்பாக பால்ராஜ் அண்ணையிடம் கூறியபோது, அவன் போருக்குப் போவதில் உறுதியாக நின்ற நிலையைப் பார்த்து சிரித்த பால்ராஜ் அண்ணை, இறுதியாக அவனது கோரிக்கையை புறக்கணிக்க முடியாமல் அனுமதியை வழங்கினார். இதனையடுத்து போர்க் அண்ணை கௌசிகனையும் சண்டைக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

திட்டமிட்டது போலவே 05.10.1988 அன்று அலம்பில் உடுப்புக்குளம் பகுதியில் இந்திய இராணுவத்தை வழி மறித்து தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மிகக் கடுமையான தாக்குதலில், படையினர் இழப்புக்களைச் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால், கௌசிகன் எதிர்பார்த்துச் சென்றதுபோல் இராணுவத்தினர் எவரிடமும் கால் கஸ்ரோ இருக்கவில்லை. ஆனால், இராணுவத்தினர் ஒருவரிடம் பிறவுண் எல்.எம்.ஜி ரக துப்பாக்கி இருந்தது. போர்க்கும் ஏனைய போராளிகளும் படையினரை இலக்கு வைத்து தாக்கிக் கொண்டிருக்க கௌசிகனின் குறி அந்த பிறவுண் எல்.எம்.ஜியுடன் இருந்த இராணுவத்தினரை நோக்கியே இருந்தது. ஏனைய படையினரைக் கூட கணக்கில் எடுக்காமல் 'பிறவுண் எல்.எம்.ஜி'யுடன் இருந்த இராணுவத்தினரை நோக்கியே குறிவைத்து தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருந்த கௌசிகன், ஒரு கட்டத்தில் தாக்குதலை நடத்தியபடியே வேகமாகச் சென்று அந்த இராணுவச் சிப்பாயைச் சுட்டுக்கொண்டு, அந்தச் சிப்பாயிடம் இருந்த 'பிறவுண் எல்.எம்.ஜி'யை பறித்தெடுத்துக்கொண்டு வேகமாக பின்வாங்கத் தொடங்கினான். பின்வாங்கி வரும்போது கொல்லப்பட்ட படையினரும், காயமடைந்த படையினரும் அங்கேயே கிடந்தனர். வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தபோது காயமடைந்து கிடந்த சிப்பாய் ஒருவன் கௌசிகனை நோக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்க்க, அதில் ஒரு ரவை நேராக வந்து கௌசிகனின் மார்பைத் தாக்கியது. ஆனால், மார்பில் கோள்சர் கட்டியிருந்தபடியால் அந்த ரவை 'கோள்சரை'த் துளைத்து வேகம் குறைந்து கழுத்தில் கட்டியிருந்த சயனைட் குப்பியையும் உடைத்துக்கொண்டு மார்பிலே சிறியதொரு காயத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

காயம் சிறிதாக இருந்தாலும், சயனைட் குப்பி உடைந்திருந்ததால் அச்சமடைந்த போராளிகள் உடனடியாக காயம்பட்ட இடத்தை தண்ணீரால் கழுவிச் சுத்தமாக்கினார்கள். சிறிய காயம் என்பதால் கௌசிகனுக்கு எதுவும் ஆகாது என்றே போராளிகள் கருதினார்கள். ஆனாலும் நடப்பதற்கு சிரமப்பட்ட கௌசிகனை காவிக்கொண்டு, கைப்பற்றிய ஆயுதங்களுடன் போராளிகள் வெற்றிகரமாக அங்கிருந்து பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். கௌசிகனும் சாதாரணமாகவே போராளிகளுடன் கதைத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால், கதைத் தபடி தூங்கிவிட்ட அந்தப் போராளி, பின்னர் எழுந்திருக்கவேயில்லை. துப்பாக்கியின் ரவை உடலைப் பெரிதாகத் துளைக்காவிட்டாலும், சயனைட் தன் வேலையைக் காட்டிவிட்டது.

இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்து ஆயுதத்தை கைப்பற்றியே தீருவேன் என்று எப்போதும் உறுதியாகக் கூறும் அந்தப் போராளி, ஆயுதத்தை கைப்பற்றிவிட்டு விழிகளை மூடிக்கொண்டான். கௌசிகனின் இழப்பு போராளிகள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பாலராஜ் அண்ணைக்கும் கௌசிகனின் இழப்பு பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கும் கௌசிகன், போராளிகளுக்கு உணவு தேவையென்றால் எந்த வழியால் என்றாலும் சென்று, கொண்டுவந்து கொடுத்துவிடுவான். இவனது சிறிய தோற்றம் படையினருக்கு இவனொரு போராளி என்ற நம்

இந்திய இராணுவத்தினரிடம் இருந்து கைப்பற்றப்பட்ட கால் கஸ்ரோ ஆயுதத்துடன் போராளி ஒருவர்.

பிக்கையை ஏற்படுத்தியிருக்காதது ஒரு சாதகமான நிலையென்றாலும், அச்சமின்றி எந்தக் காரியத்தையும் செய்து முடிக்கக்கூடிய துணிவு இவனிடம் நிறையவே இருந்தது. போராளிகளுக்கான உணவினைப் பெறுவது மிகச் சிரமமான இறுக்கமான நிலையாக இருந்தால்கூட, இராணுவ முகாம்களுக்கு அருகிலிருக்கும் உணவகங்களுக்குக்கூடச் சென்று, இவன் போராளிகளுக்கு உணவினைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து கொடுத்திருப்பான். அப்படி எல்லோரது அன்பையும்

நேசிப்பையும் பெற்றிருந்த கௌசிகனின் இழப்பு போராளிகள் மத்தியில் பெரிதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்ததென்றால் அது மிகையில்லை. கௌசிகனின் வித்துடலை பெற்றோரிடம் ஒப்படைக்க முயற்சி எடுத்த போதும், அப்போதைய படையினரின் இறுக்கமான முற்றுகை காரணமாக அது முடியாமல் போய்விட, எரியூட்டாமல் வித்துடலை புதைப்பதென்று பாலராஜ் அண்ணை முடிவெடுக்கிறார். முள்ளியவளை ஆறாம் கட்டைக்கு அருகிலுள்ள காட்டுப் பகுதியில் குளியொன்றினை வெட்டி அதற்குள் புதைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. அப்போது வித்துடலை வைக்கும் பேழைக்கான வசதி இல்லாதமையால், எல்லோரிடம் இருந்த சாரங்களையும் வாங்கி அந்தப் போராளியின் வித்துடலினை முழுமையாகச் சுற்றி கட்டி அங்கேயே விதைத்து விட்டு வந்தோம்.

மறுநாள் இது தொடர்பாக கௌசிகனின் பெற்றோருக்கு அறிவிக்கப்பட்ட போது அது பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்துவிட்டது.

பால்ராஜ் அண்தரண த்க்துடரல ரகத ரன் த்குத்புதக்தல்ரல?

கெளசிகனின் வீரச்சாவை அவனது பெற்றோரிடம் கூறப்போன போராளிகளுக்கு அவர்களின் கோரிக்கை நியாயமானதாகவே இருந்தது. தங்கள் பிள்ளை வீரச்சாவு அடைந்துவிட்டதை முதலில் அவர்கள் நம்பவும், ஏற்றுக்கொள்ளவும் மறுத்தார்கள். ஒருகட்டத்தில், வீரச்சாவடைந்திருந்தால் தங்கள் பிள்ளையின் வித்துடலை தாங்களிடம் தாருங்கள் என்று வலியுறுத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆனாலும், இராணுவத்தினரின் முற்றுகைக்குள் உடலைக் கொண்டுவருவதில் உள்ள சிரமத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியபோதும், அதனை ஏற்க மறுத்த அந்தப் பெற்றோர், தங்கள் பிள்ளையை பார்க்கவேண்டும் என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்தார்கள்.

முள்ளியவளை மருத்துவமனைக்கு அருகில் இருந்த இந்திய இராணுவ முகாமில் இருந்து ஐந்தாறு வீடுகள் தள்ளியே கெளசிகனின் வீடு இருந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில் முள்ளியவளை ஆலடிச்சந்தி முகாம் இருந்தது. இந்த இரு முகாம்களிலும் இருந்த இந்திய இராணுவத்தினரால் கெளசிகனின் பெற்றோர்களுக்கு இருந்த தொல்லைகளைவிட, அங்கிருந்து அவர்களுடன் செயற்பட்ட தமிழ் ஓட்டுக் குழுக்களின் தொல்லைகள்தான் மிக அதிகமாக இருந்தன. இதனால், ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் தங்கள் வீட்டில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து முத்தையன்கட்டுக்குச் சென்று தங்கியிருந்தார்கள். இவ்வாறான தொல்லைகளில் இருந்து தப்புவதற்காக போராளிகளே அவர்கள் இன்னோர் இடத்தில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொடுத்திருந்தார்கள். இருந்தும் அவர்கள் போராளிகள் கூறிய செய்தியை ஏற்க மறுத்து, வித்துடலைப் பார்க்க வேண்டும் என்று உறுதியாக இருந்தார்கள்.

வழமையாக இந்திய இராணுவ முற்றுகைக் காலத்தில் போராளிகள் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டால் எரிப்பதுதான் வழக்கம். விதிவிலக்காக சில போராளிகளின் வித்துடல்கள் விதைக்கப்பட்டதும் உண்டு. ஆனால், கெளசிக

னின் வித்துடலை விதைக்க வேண்டும் என்று பால்ராஜ் அண்ணை கட்டாயப் படுத்திக் கூறியது இப்போதுதான் போராளிகளுக்கு ஏன் என்பது புரிந்தது. எரித்திருந்தால் கௌசிகனின் பெற்றோரை சொல்லி நம்பவைக்க முடியாது என்றே எண்ணினார்கள்.

2ம் லெப்.கௌசிகன்

05.10.1988

**[வெற்றிவேலு கருணாகரன் -
முள்ளியவளை முல்லைத்தீவு]**

கௌசிகனின் பெற்றோரின் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட போராளிகள், இது தொடர்பாக பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவித்தார்கள். உயிரிழந்த போராளி ஒருவரின் வித்துடல் படையினரின் கைகளில் அகப்பட்டு விடக் கூடாது என்பதில் பால்ராஜ் அண்ணை எப்போதும் உறுதியாக இருப்பவர். அதற்கு காரணமும் உண்டு. போராளிகளின் வித்துடலை படையினர் கைப்பற்றினால், படையினரும் ஓட்டுக்குழுக்களும் சேர்ந்து அந்த உடலுக்கு செய்யும் அவமரியாதை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாதவை. வித்துடலை கொண்டு சென்று மக்கள் நடமாடும் பகுதியில் மின்சாரக் கம்பத்தில் கட்டிவைத்து பாதுகாக்காமல் அடிப்பதும், புகைப் பிடிப்பதில்லை என்று உறுதியாக இருக்கின்றீர்களா? இப்போது புகைப்பிடியுங்கள் என்று வாயினுள் சிகரெட்டை வைத்து மூட்டுவதும், ஏன், மதுபானத்தை கூட வாயில் ஊற்றி மகிழ்வதும் நடக்கும். இவ்வாறான ஓரிரு சம்பவங்கள் நடந்ததை அறிந்த பால்ராஜ் அண்ணை அதன்பின்னர் எப்போதும் போராளிகளின்

னின் வித்துடல் எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் படையினரின் கைகளில் சிக்கிவிடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்தார். அந்த வித்துடலை படையினர் கையில் அகப்படாமல் மீட்பதற்காக இன்னொரு போராளி உயிரிழப்பது கூட பெருமையான விடயம் என்றுதான் அவர் கூறுவார். எனவேதான் விதைக்கப்பட்ட அந்தப் போராளியின் உடலை மீண்டும் தோண்டியெடுத்து பெற்றோர்களின் கைகளில் ஒப்படைக்கும் போது, இராணுவத்தினரின் கைகளில் அந்தப் போராளியின் வித்துடல் அகப்பட்டுவிட்டால் என்னாவது என்ற யோசனையே பால்ராஜ் அண்ணைக்கு முதலில் எழுந்தது.

ஆனாலும், அந்தப் பெற்றோரின் கோரிக்கையை மறுக்க விரும்பாத பால்ராஜ் அண்ணை, போராளிகள் இருவரை வித்துடலை தோண்டியெடுத்து அவர்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு அனுப்பி வைத்தார். அத்துடன், அந்தப் போராளிகளின் கையில் ஒரு பெற்றோல் கொள்கலனையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்லுமாறு பணித்திருந்தார். இராணுவத்தினரின் முற்றுகைக்குள் தற்சமயம் அகப்பட்டுக்கொண்டால், வித்துடலை அந்த இடத்திலேயே எரித்து தகனம் செய்யுமாறும், எந்தச் சந்தாப்பத்திலும் அது இராணுவத்தினர் கையில் அகப்படக் கூடாது என்றும் போராளிகளுக்கு உறுதியாகக் கூறி அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

ஆனால், உடலை மீட்டெடுக்கச் சென்ற போராளிகளுக்கு இராணுவத்தினரின் முற்றுகையை உடைத்து வித்துடலை அவர்களின் வீட்டிற்கு கொண்டு சென்று பின்னர் அங்கிருந்து சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வதென்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமாகத் தெரியவில்லை. இராணுவத்தினரதும், ஓட்டுக் குழுக்களினதும் கண்காணிப்பில் உள்ள வீட்டில் மரணச் சடங்கு நடைபெறுகின்றது என்றறிந்தால் நிச்சயம் அது ஆபத்தானதாகவே முடியும். இதனால் பெற்றோரின் அனுமதியுடன் வீட்டிற்கு கொண்டுசெல்லாமல் சுடுகாட்டிற்கே நேரடியாகக் கொண்டு சென்று, வித்துடலைத் தகனம் செய்வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. வாகனங்களில் உடலைக் கொண்டு சென்றால் படையினர் சோதனையிடுவார்கள். அதனால் உடல் அவர்களின் கையில் அகப்படும் வாய்ப்புக்கள் இருந்தது. எனவே, மாட்டு வண்டில் ஒன்றில் உடலை ஏற்றிச் செல்வதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டு, வண்டில் ஒன்றும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

மாடுகளில் ஒரு குணம் இருக்கின்றது. இறந்தவர்களின் உடலுக்கு அருகில் எப்போதும் மாடுகள் வரமாட்டாது. அவ்வாறு வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டு வந்தாலும், கத்திக்கொண்டு அங்கிருந்து தப்பியோடவே முனையும். எனவே, மாட்டு வண்டிவை திருப்பி வைத்துக்கொண்டு நிற்க, மாடுகளுக்கு தெரியாமல் வித்துடலை பின் பக்கத்தால் கொண்டுவந்து வண்டிலில் ஏற்றுவதென்று முடிவாகியது. வித்துடலை வெளியே எடுப்பதற்கு போராளிகளுடன் கௌசிகனின் தாய் மாமனும் வந்திருந்தார். வித்துடலை வெளியே எடுத்தபோது “நாங்கள் போராடியிருந்தால், இவன் ஏன் ஆயுதம் ஏந்த வேண்டும்?” என்று கதறியழ்த் தொடங்கிவிட்டார்.

இதற்கிடையே, உடலை வண்டிலில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தபோது, மாடுகள் வேகமாக ஓடத்தொடங்கிவிட்டன. மாட்டின் கயிறுகள் சில்லுகளில் குறிப்பிட்ட தூரத்திற்கு மேல் அவைகளால் ஓடமுடியவில்லை. மீண்டும் வண்டிவை கிட்டக் கொண்டுவந்து உடலை வண்டிலில் ஏற்றியவுடன் மாடுகள் இரண்டும் கட்டுக்கடங்காமல் தான்போன திசையில் வேகமாக ஓடத்தொடங்கிவிட்டன. அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி சுடுகாட்டுப் பக்கத்திற்கு கொண்டு செல்வதென்பது பெரும்பாடாகிவிட்டது.

இதேவேளை, பூதம்வயல் இந்திய இராணுவ முகாமில் இருந்து ஆலடி வேம்பு முகாமிற்கு செல்லும் வழியிலேயே சுடுகாடு இருந்தது. எனவே, படையினர் அப்பகுதியால் அடிக்கடி ரோந்து செல்வார்கள் என்பதுடன், அதிக நேரம் மினக்கெட்டால் தகவல் அறிந்தும் படையினர் அங்கு வருவதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. இதனால், சுடுகாட்டில் ஏற்கனவே சிதை தயாராக உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு வித்துடல் சென்றடைந்ததும் பெற்றோர்களின் விருப்பத்துடன் மதச்சடங்குகளின் பின்னர் கௌசிகனின் வித்துடல் தீயுடன் சங்கமமாகியது.

இந்திய இராணுவ முற்றுகையில் தகவல்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதென்பது மிகவும் ஆபத்துக்கு உரிய ஒன்றாகவே இருந்தது. தகவல் பரிமாற்றத்தை வைத்து எந்தப் பகுதியில் போராளிகள் நடமாடுகின்றார்கள் என்பதை படையினரால் ஊகித்தறிய முடிந்த போதும், என்ன தகவலைப் பரிமாறுகின்றார்கள் என்பதை படையினரால் அறிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தது. போராளிகள் எப்போதும் தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு குறியீட்டுச் சொற்களையே பயன்படுத்தினார்கள். பெரும்பாலும் இந்தக் குறியீட்டுச் சொற்களை அடிக்கடி மாற்றியமைத்துப் பயன்படுத்துவதால் படையினரால் அவற்றுக்கான விளக்கங்களை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவ்வாறு அவர்கள் ஒரு சொல்லுக்கான குறியீட்டுப் பெயரை அறிந்துகொண்டிருக்கும்போது, அந்தச் சொல்லுக்குரிய புதிய குறியீட்டுப் பெயர் வேறு ஒன்றாக போராளிகளிடம் மாறியிருக்கும்.

அப்போதைய நிலையில் காட்டுப் பகுதிகளில் இருந்து இன்னொரு பகுதிகளுக்கு தகவல் அனுப்புவதென்றால் அலைவரிசைகள் கிடைப்பது சற்று

கடினமாக இருக்கும். இதனால் போராளிகள் மரங்களில் ஏறி நின்றே அலைவரிசையைப் பிடித்து தகவலை அனுப்புவார்கள். இவ்வாறு தகவலை அனுப்பும்போது அதுவும் குறியீட்டில் அனுப்பும்போது மிகவும் கவனமாக கையாளவேண்டும். ஏனெனில் தகவலைப் பெறுபவரும் அனுப்புபவரும் அதனைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய வர்களாக இருக்க வேண்டும். இப்படித்தான் பால்ராஜ் அண்ணை இரண்டு பகுதிக்கு தகவல் அனுப்புவதற்கு, விடயத்தை குறியீட்டில் எழுதி போராளி ஒருவரிடம் கொடுத்திருந்தார். அந்தப் போராளி தகவலை வழங்குவதற்காக மரத்தில் ஏறியவர், இரு பகுதிக்கும் தகவலை மாற்றி மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டார். இது தகவலைப் பெற்ற போராளிகளிடம் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டது.

பால்ராஜ் முகாபீர்கு உங்க டொட்டம்மாள்! சுவராஜ் சுகவலால் அக்ரீச்சீயலடங்க போராட்கள்!

இந்திய இராணுவத்தின் காலத்திலும் சரி, சிரீலங்கா இராணுவ காலத்திலும் சரி தமிழ் விரோத ஓட்டுக்குழுக்கள் தமிழ் மக்களுக்கு செய்கின்ற கொடூரங்கள் சொல்லில் வடிக்க முடியாதவை. இவர்கள் தமிழ் மக்களுக்கு செய்த சித்திரவதைகளும், படுகொலைகளும் கணக்கில் வராதவை. இந்திய இராணுவத்தினர் தமிழர் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்தபோது தமிழக அகதி முகாம்களில் தங்கியிருந்த ஏராளமான தமிழ் இளைஞர்கள் குறிப்பாக மாற்று இயக்கங்களில் இருந்து, அந்த இயக்கங்கள் தமிழர் தாயகத்தில் விடுதலைப் புலிகளால் தடை செய்யப்பட்ட நிலையில், இந்திய அகதி முகாம்களிலும், வீடுகளிலும் தங்கியிருந்த தமிழ் விரோத சக்திகளை பல்வேறு சலுகைகளைக் காட்டி இந்திய இராணுவத்தினர் இலங்கைக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் அழிக்கப்படுவதாகவும், அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்வதற்கு வழி செய்து தருவதாகவும், ஊதியம் வழங்கப்படும், மற்றும் சுகபோக வாழ்க்கைக்கான அத்தனை வசதிகளும் செய்து தரப்படும் என பல்வேறு சலுகைகளைக் காண்பித்து இலங்கைக்கு அழைத்து வந்து, அவர்களின் கைகளிலும் ஆயுதங்களை வழங்கியிருந்தார்கள். இவ்வாறு வந்தவர்கள் இந்திய இராணுவத்துடன் இணைந்து தமது சொந்த மக்களுக்கு எதிராகவே ஆயுதங்களை தூக்கிக்கொண்டு நின்றார்கள். தமிழர் தாயகத்தில் இருந்த இந்திய இராணுவ முகாம்கள் அனைத்திலும் அவர்களுடன் தங்கியிருந்துகொண்டு விடுதலைப் புலிகளை அழிக்கின்றோம் என்ற போர்வையில் அப்பாவி மக்களையே இவர்கள் பெருமளவில் துன்புறுத்தினார்கள், அழித்தார்கள்.

இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகைக் காலங்களில் படையினரின் தேடுதல்களின்போது அவர்களுடன் இணைந்து தேடுதலில் ஈடுபடுவதும் காட்டிக் கொடுப்பதும் என ஓட்டுக் குழுவினர் மக்களை துன்புறுத்தி மகிழ்ந்தார்கள். அதில் நெடுங்கேணி பிரதேசத்தில் இருந்து செயற்பட்ட ஓட்டுக்குழுவினரில் ஒருவன்

அப்பகுதி மக்களை தினமும் துன்புறுத்துவதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான். தாஸ் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது) என்ற அந்தத் துரோகி புலிகளின் ஆதரவாளர்கள், உறவினர்கள் என்று அவர்களின் வீடுகளுக்கு சென்று அவர்களைத் துன்புறுத்துவதில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்தான். இவனது துன்புறுத்தல்களும், சித்திரவதைகளும் இவனை அழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையே அப்பகுதி மக்களிடமும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆனால், ஆயுதங்களுடன் வரும் அவனையோ அல்லது அவனுடன் சேர்ந்து வரும் ஓட்டுக் குழுவினரையோ எதுவும் செய்ய முடியாத மக்கள் அவர்களது துன்புறுத்தல்களை பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனது அநியாயங்களை அறிந்துகொண்ட பால்ராஜ் அண்ணை அவனை எப்படியாவது உயிருடன் பிடித்து வந்து பாடம் புகட்டவேண்டும் என்று முடிவு செய்கின்றார்.

அவனது நடமாட்டத்தை அவதானித்து அவனை உயிருடன் பிடித்து வருவதற்கு சில போராளிகளை பால்ராஜ் அண்ணை அனுப்பியிருந்தார். இராணுவ முகாமில் வைத்து அவனை உயிருடன் பிடிக்க முடியாது எனக் கருதிய போராளிகள், கிராமத்தில் நுழைந்து மக்களை துன்புறுத்தும் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி அவனை உயிருடன் பிடிப்பதற்கு காத்திருந்தார்கள். அவனது நடமாட்டங்களை அவதானித்து மக்கள் மத்தியில் வைத்து அவனை மடக்கி பிடிப்பதற்கு முடிவு செய்தார்கள். ஒருநாள் ஆயுதத்துடன் கிராமத்திற்குள் நுழைந்த அவன், வழமைபோல் மக்களை துன்புறுத்தும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த

போது திட்டமிட்டதுபோல அவனை ஆயுதத்துடன் போராளிகள் மடக்கி பிடித்துவிட்டார்கள். அவன் மடக்கிப் பிடிக்கப்பட்டபோது அவனுடன் வந்திருந்த ஏனையவர்கள், உயிரைக் காப்பாற்ற அங்கிருந்து தப்பியோடி விட்டார்கள். அவனது ஆயுதத்தைப் பறித்தெடுத்த போராளிகள், கைகளையும், கண்களையும் கட்டி காட்டில் பால்ராஜ் அண்ணை தங்கியிருந்த கோடாலிக் கல் முகாமிற்கு அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இவனை அழைத்து வந்துகொண்டிருந்த அதே காலப் பகுதியில், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து விடுதலைப் புலிகளின் அப்போதைய யாழ். மாவட்ட பொறுப்பாளர் பொட்டம்மான் தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக வந்துகொண்டிருந்தார். தலைவர் இருக்கும் இடத்தை அவர் அடைவதற்கு, பால்ராஜ் அண்ணையின் ஊடாகவே செல்லவேண்டியிருந்தது. எனவே, பால்ராஜ் அண்ணை சந்திப்பதற்காக அதே கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு பொட்டம்மான்

வந்து கொண்டிருந்தார். காட்டின் எல்லையில் இருந்து பொட்டம்மானையும் அவருடன் வரும் போராளிகளையும் பாதுகாப்பாக அழைத்து வருவதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை இரு போராளிகளை அனுப்பிவைத்திருந்தார். இன்னொரு பகுதியில் நின்றுகொண்டிருந்த அந்த இரு போராளிகளுக்கும் தகவலை அனுப்பி, வருபவர்களை பாதுகாப்பாக அழைத்துக்கொண்டுவருமாறு கூறியிருந்தார்கள்.

இந்நிலையில், வருபவர்களை மிகவும் பாதுகாப்பாக அழைத்து வரவேண்டும் என்பதற்காக பொட்டமானை அழைத்துவரும் போராளிகளுக்கு ஒரு தகவலை அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. அதேவேளை நெடுங்கேணியில் இருந்து துரோகியை அழைத்து வரும் போராளிகளுக்கும் ஒரு தகவலை அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. இருவருக்கும் அனுப்ப வேண்டிய தகவலை எழுதி, தகவலை அனுப்பும் போராளியிடம் பால்ராஜ் அண்ணை கொடுத்திருந்தார்.

ஒரு தகவலில், முக்கியமான ஆள் மிகவும் கவனமாகக் கூட்டி வரவும் என்று குறியீட்டு சொற்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. மற்றைய தகவலில், கொண்டு வரும்போது ஆபத்தென்றால், ஆளைப் போட்டுவிட்டு வரவும் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. தகவலை அனுப்புவதற்காக மரத்தில் ஏறிய போராளி, பொட்டம்மானை அழைத்து வரும் போராளிகளுக்கு வழங்க வேண்டிய தகவலை நெடுங்கேணியில் இருந்து அழைத்துவரும் போராளிகளுக்கும், நெடுங்கேணியில் இருந்து வருகின்ற போராளிகளுக்கு கொடுக்க வேண்டிய தகவலை, பொட்டம்மானை அழைத்து வரும் போராளிகளுக்கும் கொடுத்து விட்டார். நெடுங்கேணியில் இருந்து துரோகியை அழைத்து வந்த போராளிகளுக்கு எந்தவித சந்தேகமும் வரவில்லை. ஏனெனில் அழைத்துவரும் துரோகி மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தவராக இருக்கலாம். அவரிடம் இருந்து பல தகவல்களை பால்ராஜ் அண்ணை பெறவேண்டி இருக்கலாம். எனவே அவரை மிகவும் பாதுகாப்பாக கொண்டுவருமாறு கூறியிருக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்தார்கள்.

ஆனால், பொட்டம்மானை அழைத்து வந்த போராளிகளுக்கு கிடைத்த தகவல் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. பாதுகாப்பாக அழைத்து வருமாறுதானே கூறியிருந்தார். இப்போது எதற்காக இப்படியொரு தகவலை அனுப்பியிருக்கின்றார் என்ற சந்தேகம் தகவலைப் பெற்ற போராளிகளுக்கு. தகவல் மாறி வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதி தகவலைப் பெற்ற போராளி, தகவலை வழங்கிய போராளியிடம் “திரும்பவும் ஒருக்கா தகவலைச் சரி பாருங்கோ. இது எங்களுக்குத் தானோ?” என்று கூறினார்.

அப்போது தகவலை வழங்கிய போராளி “உங்களுக்கான தகவல்தான்” என்று கூறியிருக்கின்றார். அதற்கு தகவலைப் பெற்ற போராளி “நீங்கள் பிழையாக தந்திருக்கிறியள் எண்டு நினைக்கிறன். நான் யாரோடை நிக்கிறன் எண்டு தெரியுமோ?” எண்டு பதில் கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார். அதற்குப் பின்னர்தான் ஏதோ தவறு நடந்திருக்கவேண்டுமோ என்று சந்தேகமடைந்த

தகவலை வழங்கிய போராளி, பால்ராஜ் அண்ணையிடம் இது குறித்து கேட்கின்றார். பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அப்போதுதான் கொடுத்த தகவலை இரு பகுதிக்கும் மாற்றி மாற்றி வழங்கிவிட்டது புரிந்தது. உடனடியாக இரு பகுதியினருக்கும் தகவல்கள் மாறி மாறி வழங்கப்பட்டன.

கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு வந்திருந்த பொட்டம்மானும் பால்ராஜ் அண்ணையும் இந்த தகவல் பரிமாற்றம் மாறப்பட்டதை கதைத்துச் சிரித்தார்கள். அப்போது அங்கு பொட்டம்மாளை அழைத்து வருவதற்கு சென்றிருந்த போராளிகள் இருவரும் நின்றுருந்தார்கள். அவர்களின் தகவலைப் பெற்ற போராளி, “அண்ணை தகவலைப் பெற்றவுடனை நான் ஆடிப்போயிட்டேன். அதைதான் திரும்பவும் கேட்டனான். ஆனால், திரும்பவும் எங்களுக்குத்தான் தகவல் என்றபோது எனக்கு சந்தேகம் வந்திட்டிடுது. அம்மாமனோடை வந்தவர்களிடையே நிறைய ஆயுதங்கள் இருக்கு. எங்கள் இருவரிட்டையும் இரண்டு ஏ.கே.தான். அவர்கள் தான் எங்களைப் போட்டுத் தள்ளியிருப்பார்கள்” என்ற போது முகாமே சிரிப்பலையால் அதிர்ந்தது.

மிகமோசமாக நடந்துகொள்ளும் ஓட்டுக் குழுவினர் மீது பால்ராஜ் அண்ணை இராணுவ ரீதியான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருந்தாலும் சிலரை அவர் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தி அவர்களின் எதிர்கால வாழ்விற்கு வழிகாட்டிய சம்பவங்களும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அதில் இரு துரோகிகளை பிடிப்பதற்காக பால்ராஜ் அண்ணை போட்ட திட்டமும், அவர்களைத் தனது வழிக்கு கொண்டுவந்த அவரது திறமையும் மிகவும் முக்கியமானவை.

ஓட்டுக் குழுவுறாரர் படிப்பகற்கு பால்ராஜ் அண்ணா வீசய வறல

முள்ளியவளை காட்டுவிநாயகர் ஆலயச் சந்தியில் உள்ள ஆலடியில் இந்திய இராணுவ முகாமொன்று அமைந்திருந்தது. அந்த முகாமுடன் இணைந்து அருகில் தமிழ் விரோதக் குழுக்களின் முகாமொன்றும் அமைந்திருந்தது. அங்கிருந்து கொண்டு வீதியால் போய் வருகின்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதோடு மட்டும் ஓட்டுக் குழுவினர் நின்றுகொள்ளாது, விடுதலைப் புலிகள் குறித்த தகவல்களை சேகரித்து இந்தியப் படையினருக்கு வழங்குகின்ற செயலையும் இவர்கள் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அத்துடன், போராளிகளின் உறவினர் மற்றும் ஆதரவாளர்களின் வீடுகளுக்கும் சென்று அவர்களைச் சித்திரவதை புரிவதும், முகாமிற்கு இழுத்துச் சென்று கொடுமைப்படுத்துவதும் நடந்துகொண்டிருந்தது. போராளிகளுக்கு உதவியதாக இந்த முகாமில் இருந்தவர்களால் பிடிக்கப்பட்ட இளைஞர் ஒருவர் பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்களால், 'மர மணியம்' என்று அழைக்கப்படும் மணியத்தின் மகன் துரை என்பவர் இந்த முகாமில் இருந்த தேச விரோத குழுக்களால் முகாம் வழியாக சென்று கொண்டிருந்தபோது பிடிக்கப்பட்டிருந்தார். இவர் இக்குழுவினரால் பிடிக்கப்பட்டதை மக்கள் சிலர் கண்டிருந்தபோதும், அவர்களிடம் நேரில் சென்று கேட்டபோது, அப்படி யாரையும் தாங்கள் பிடிக்கவில்லை என்று இறுதிவரை அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். தங்கள் பிள்ளை உயிருடன் இருக்கின்றாரா இல்லையா என்பது தெரியாமல் இருந்தனர் அந்தக் குடும்பத்தினர்.

ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னர் 1990ம் ஆண்டு இந்திய இராணுவத்தினர் வெளியேறியதன் பின்னரே தங்கள் பிள்ளை கொல்லப்பட்டுவிட்டதை அந்தக் குடும்பத்தினர் அறிந்துகொண்டனர். முகாமை விட்டு இந்தியப்படையுடன் ஓட்டுக் குழுவினர் வெளியேறியதன் பின்னர், அந்த முகாமைப் பொதுமக்கள்

சென்று பார்த்தபோதே முகாமிற்கு அருகிலிருந்த கிணற்றில் அந்த இளைஞர் கொலை செய்து வீசப்பட்டிருந்தமை, அவரது எலும்புகளைக் கொண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மக்களுக்கு துன்பங்களை விளைவித்துக்கொண்டிருந்த இந்த முகாமிலுள்ள ஓட்டுக் குழுவினர் மீது நடவடிக்கை ஒன்றை எடுப்பதற்கு பால்ராஜ் அண்ணை தீர்மானித்தார். குறிப்பிட்ட அந்த முகாமில் இருந்து சுமார் 50 மீற்றர் தூரத்தில் ஆலமரம் ஒன்றிருந்தது. மாலை நேரங்களில் அந்த ஆலமரத்தில் ஊஞ்சல்கட்டி இவர்கள் ஆடிக்கொண்டிருப்பார்கள். முகாமில் இருக்கும் படையினரின் பாதுகாப்பு இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கையில், ஊஞ்சல் ஆடும்போது ஆயுதங்களை ஆலமரத்தில் சாத்தி வைத்துவிட்டு கத்தியபடியும், சிரித்தபடியும் இவர்கள் ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி இவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கு, இவர்களின் நடமாட்டத்தை அவதானித்த வேவுப் போராளிகள் முடிவு செய்தார்கள். அந்த ஆலமரத்திற்கு அருகில் இருந்த மறைப்பான பகுதியில் ஒன்றில் மறைந்திருந்து, அவர்கள் வந்து ஊஞ்சல் ஆடும்போது தாக்கு வதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்தத் தாக்குதலுக்கு பால்ராஜ் அண்ணையும் வந்திருந்தார். தாக்குதலுக்கான தயார் நிலையில் போராளிகள் இருந்த போது, வழமைபோல் அந்த ஓட்டுக் குழுவினரும் ஊஞ்சல் ஆடுவதற்காக அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தாக்குதலுக்கான உத்தரவை பால்ராஜ் அண்ணை வழங்குவார் என எதிர்பார்த்திருந்த போராளிகளுக்கு அவர் உத்தரவு எதனையும் வழங்காதது ஆச்சரியமாக இருந்தது. தாக்குதலை இடைநிறுத்திவிட்டு திரும்பிய பால்ராஜ் அண்ணை, “அவங்கள் மிகவும் சின்னப் பெடியள். இந்தப் போராட்டத்தின்ரை தார்ப்பரியம் புரியாமல் அவர்கள் ஓட்டுக்குழுவில் இணைந்திருக்கக்கூடும். அவர்களை திருத்தி நல்வழிக்கு கொண்டுவரலாம். அதற்கான வேலையைச் செய்வோம்” என்று கூறிவிட்டு தாக்குதலை நடத்தாமல் திரும்பிவிட்டார். இவர்களை எப்படி திருத்தி நல்வழிக்கு கொண்டு வருவதென்ற சந்தேகமே போராளிகளுக்கு அப்போது இருந்தது. ஆனால், அவர்களை திருத்தியெடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் அதற்கான நடவடிக்கையில் பால்ராஜ் அண்ணை இறங்கிவிட்டார்.

சின்ன நாதன் என்றழைக்கப்படும் குடும்பத்தவர் ஒருவர், அந்த முகாமில் இருந்த ஓட்டுக் குழுவினருடன் நன்கு அறிமுகமானவராக இருந்தார். விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவானவராக அவர் இருந்தபோதும், இவரது மரம் அரியும் ஆலைக்கு வரும் ஓட்டுக் குழுவினர், இவரிடம் வலுக்கட்டாயமாக வரி வசூலித்து வந்தனர். வரி வசூலிப்பதற்காக ஓட்டுக் குழுவினர் அவரது மர ஆலைக்கு அடிக்கடி வருவது வழக்கம். இதனால் இவருடன் அந்த ஓட்டுக் குழுவினருக்கும் நன்கு அறிமுகம் இருந்தது. இந்த அறிமுகத்தை வைத்

துக்கொண்டு அவர்களை திருத்த முடியும் எனக் கணித்த பால்ராஜ் அண்ணை, சின்ன நாதனுடன் தொடர்புகொண்டு அங்கிருக்கும் ஓட்டுக் குழுவினரை புலிகளிடம் சரணடைய வைக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

தினமும் இந்த முகாமிற்கு செல்லும் சின்னநாதன், அங்கிருந்த ஓட்டுக் குழுவினரில் இருவரை முதலில் தனது வழிக்கு கொண்டுவரும் நடவடிக்கையில் இறங்கினார். தினமும் அவர்களுடன் உரையாடினார். இந்திய இராணுவம் தமிழ் மக்களை தமிழ் மக்களைக் கொண்டே அழிக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கியிருப்பதை வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவதுபோல் அவர்களுக்கு சொல்லிப் புரியவைத்தார். அத்துடன், விடுதலைப் புலிகளிடம் சரணடைந்தால் அவர்கள் தண்டனை எதனையும் வழங்க மாட்டார்கள் என்பதையும் அவர்களுக்கு புரியவைத்து அவர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் உயிராபத்து ஏற்படாமல் பாதுகாப்பாக சொந்த இடங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள் என்பதையும் அவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி வந்தார். இது அந்த இரண்டு ஓட்டுக் குழு உறுப்பினர்களையும் சிந்திக்க வைத்திருக்க வேண்டும். ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் இருவரும் சரணடைவதற்கு முன்வந்தார்கள்.

இது குறித்து பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தெரிவித்தபோது, இருவரையும் ஆயுதங்களுடன் வந்தே சரணடைய வேண்டும் எனவும், அதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டுவிட்டு தான் அறிவிப்பதாகவும் பால்ராஜ் அண்ணை சின்னநாதனிடம் கூறியிருந்தார். பால்ராஜ் அண்ணையின் இந்த உத்தரவை அந்த ஓட்டுக்குழுவைச் சேர்ந்த இருவரிடமும் தெரிவித்தபோது, அவர்களும் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

இதேவேளை, இந்த ஓட்டுக்குழுவினர் சரணடைவதை மக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக மக்கள் அறிந்துகொள்ள கூடிய பகுதி ஒன்றிலேயே இவர்கள் சரணடைவதற்கான ஏற்பாடுகளை பால்ராஜ் அண்ணை செய்திருந்தார். 1989இன் ஆரம்ப காலப்பகுதி. அந்தக் காலத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு தினத்தில் அந்த ஓட்டுக் குழுவினர் இருவரும் சரணடைவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. போராளிகள் ஒரு பகுதியில் நிலையெடுத்து நிற்க, குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திற்கு ஆயுதங்களுடன் வந்த இருவரும் தங்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்துவிட்டு விடுதலைப் புலிகளிடம் சரணடைந்து கொண்டார்கள்.

சரணடைந்த இருவரும் பால்ராஜ் அண்ணையால், முல்லை மாவட்ட புலனாய்வுத்துறையினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது முல்லை மாவட்ட புலனாய்வுத்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர் லெப்டினேன்ட் மல்லி. அவரே இவர்கள் இருவர் மீதும் விசாரணைகளை மேற்கொண்டார். விசாரணைகளின் போதுதான் பல உண்மைகள் தெரியவந்தன. இந்திய இராணுவத்திற்கும், ஓட்டுக் குழுவினருக்கும் விடுதலைப் புலிகளின் நடமாட்டம் குறித்தும்,

ஆதரவாளர்களின் செயற்பாடுகள் குறித்தும் பல்வேறு தகவல்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்த சிலரது பெயர், விபரங்களும் கிடைக்கப்பெற்றன. ஆனால், அவர்களால் அடையாளம் காட்டப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்களும், இன்னொரு தனி நபரும் இவர்கள் இருவரும் விடுதலைப் புலிகளிடம் சரணடைந்த மறுநாளே அங்கிருந்து தப்பியோடி, பின்னர் இந்தியாவைச் சென்றடைந்தார்கள். தப்பியோடிய அந்தக் குடும்பத்தினர் தற்போது சென்னையில் வசிக்கும் அதேவேளை, மற்றைய நபர் வெளிநாடொன்றில் இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

இதற்கிடையே சின்ன நாதனால்தான் இரு ஓட்டுக்குழு உறுப்பினரும் விடுதலைப் புலிகளிடம் சரணடைந்தனர் என்பதை எப்படியோ அறிந்து கொண்ட அங்கிருந்த ஓட்டுக் குழுவினர், சின்ன நாதனின் வீட்டிற்கு சென்று அவரைக் கைது செய்து கைகளையும், கண்ணையும் கட்டி வீதியால் இழுத்துச் சென்றவர்கள், முள்ளியவளை பெருந்தெருவில் வாய்க்குள் துப்பாக்கியை வைத்து சுட்டுக்கொன்று உடலை அங்கேயே போட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தனர். இதேவேளை, விசாரணைகளின் பின்னர் இருவரும் கோடாலிக் கல்லி

லுள்ள போராளிகளின் முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

சுமார் இரண்டு மாதகாலம் இவர்கள் கோடாலிக்கல் முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். முகாமில் தங்கவைக்கப்பட்டிருந்த இவர்களுக்கு கைவிலங்குகள் இடப்பட்டே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆயுதங்களை கையாளக்கூடிய இவர்களுக்கு கைவிலங்கு இடாமல் வைத்திருந்தால் அது சிலவேளைகளில் போராளிகளுக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் கைவிலங்குடனே அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒரு கட்டத்தில் அவர்களின் நடவடிக்கையை பார்த்த பால்ராஜ் அண்ணை அவர்களின் கைவிலங்குகளை கழற்றிவிடும் முடிவுக்கு வந்தார். ஆனால் அதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது.

புரியங்குளச்சங்க ஒட்டுக் குழுவினர் பீதாறு தாக்குதல் நடவடிக்கை

சரணடைந்த இருவரும் விலங்கிடப் பட்டு பதுங்குகுழியில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், பகலில் வெளியே வந்து போராளி களுடன் அளவளாவுவதற்கும், சமையலில் அவர்களுக்கு உதவி புரிவதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். இரவில் அவர்கள் நிலக்கீழ் பதுங்குகுழியில்தான் தங்க வைக்கப்படுவார்கள். இரவில் இந்தியப் படையினர் ஏவுகின்ற எறிகணைகள் வந்து வீழ்ந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கும். இதனால் சரணடைந்தவர்கள் வெளியே இருந்து அவர்களின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டால், அது விடுதலைப் புலிகள் மீது வீண் பழியை ஏற்படுத்திவிடும். எனவே, அவர்களின் பாதுகாப்பிற்காக மூடப்பட்ட பதுங்குகுழிக்குள் அவர்கள் தங்கவைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் மனநிலையில் பெரிதளவும் மாறியிருப்பதைக் கண்டுகொண்ட பால்ராஜ் அண்ணை அவர்களின் விலங்குகளை கழற்றி விடுவதற்கு முடிவு செய்தார். விலங்குகள் கழற்றிவிடப்படுவது குறித்து அவர்களுக்கு தெரிவித்தபோது, அவர்கள் இருவரும் மறுத்துவிட்டனர். தங்கள் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்கு நன்றி தெரிவித்தவர்கள். தங்கள் விலங்குகளை கழற்ற வேண்டாம் எனவும் தாங்கள் நம்பிக்கையாக நடக்கின்றோம் என்பதற்கு அது உதவும் எனக்கூறி விலங்குகளை கழற்றுவதற்கு மறுத்துவிட்டார்கள்.

முகாமில் இருக்கும்போது ஒரு கட்டத்தில் தாங்களும் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து இந்தியப் படையினர் மற்றும் ஒட்டுக் குழுவினருக்கு எதிரான தாக்குதல்களில் ஈடுபடப்போவதாக கூறத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆனால், அவர்களின் கோரிக்கையை பால்ராஜ் அண்ணை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். திருந்தியதே பெரிது நீங்கள் வெளியில் இருந்துகொண்டே நாட்டுக்காக நல்லதைச் செய்யுங்கள் அதுவே போதும் என்று கூறிவிட்டார்.

ஒரு நாள் அவர்களை விடுவிப்பதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. தலைவர்

நடத்தமுடியும் எனத் தீர்மானித்த பிறகு தாக்குதலுக்கு நாளும் குறிக்கப்பட்டது. குறிப்பிட்ட அந்த முகாமில் வீதிச் சோதனையில் ஈடுபடும் ஓட்டுக் குழுவினர் வாகனங்களை மறித்து அவற்றைச் சோதனையிடுவார்கள். பயணிகளை இறக்கி விசாரணைகளைச் செய்தே தொடர்ந்து பயணிக்க அனுமதிப்பார்கள். எனவே, பயணிகள் போன்று, சென்று இந்தத் தாக்குதலை நடத்துவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. தனியார் பேருந்து ஒன்றில் பொதுமக்கள் போல் போராளிகள் சென்று, முகாம் முன்னே சோதனைக்காக வாகனத்தை நிறுத்த, பயணிகள் இறங்குவதுபோல் போராளிகள் இறங்கி அதிரடித் தாக்குதலை ஓட்டுக் குழுவினர் மீது மேற்கொள்வதற்கு திட்டமிடப்பட்டது.

இந்தத் தாக்குதலில் பால்ராஜ் அண்ணை பங்குபற்றவில்லை எனினும், அவரே தாக்குதலை திட்டமிட்டு மக்கன்றோ என்ற போராளியின் தலைமையில்தான் இந்தத் தாக்குதலை நடத்துவதற்கு அனுப்பி வைத்தார். மக்கன்றோவை பால்ராஜ் அண்ணை எப்போதும் மொக்கன்றோ என்றுதான் அழைப்பார். எந்தத் தாக்குதலிலும் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமால் மோட்டுத் தனமான ஒரு தாக்குதலை நடத்தக்கூடியவர் மக்கன்றோ. களமுனைக்குச் சென்றுவிட்டால் அதன் பின்னர் மக்கன்றோவை யாராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. சண்டை தொடங்கிவிட்டால் அப்படியான ஓர் உணர்ச்சிமிக்க, வீரம் மிக்க சண்டையை நடத்தக்கூடிய ஒரு போராளி மக்கன்றோ. இந்தத் தாக்குதலுக்கு அவர்தான் தலைமைதாங்கிச் செல்ல முடிவாகியது.

தாக்குதலன்று எங்கிருந்தோ தனியார் பேருந்து ஒன்றை போராளிகள் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். அதில் தாக்குதலுக்கான போராளிகள் ஏறிக் கொள்ள, பயணம் தொடங்கியது. வீதியில் போக்குவரத்துக்காக காத்து நின்ற மக்கள் தங்கள் பயணத்திற்கான பேருந்துதான் வருகின்றது என நினைத்து கைகாட்டி மறிக்க, அவர்களுக்கு கை அசைத்துவிட்டு வேகமாக நகர்ந்தது போராளிகளின் பேருந்து. சோதனைச் சாவடியை நெருங்குவதற்கு இடையில் வேகத்தை குறைத்து அப்பகுதியில் பொதுமக்கள் எவரும் இல்லையென்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டே வாகனத்தை சோதனைச் சாவடிக்கு அருகில் கொண்டுசென்று நிறுத்துவதென்று முடிவாகியிருந்தது.

முன்னதாக, தாக்குதலை எவ்வாறு நடத்த வேண்டும் என்பதை பால்ராஜ் அண்ணையே வகுத்துக் கொடுத்திருந்திருந்தார். சோதனைச் சாவடியில் ஓட்டுக் குழுவினர் எத்தனை பேர் நிற்பார்கள், என்னென்ன ஆயுதங்களுடன் எவ்வாறு நிற்பார்கள் என்பதைக் கணக்கில் எடுத்து, அவர்களை வாகனத்தில் இறங்கியவுடன் யார், யார் தாக்கவேண்டும் என்பதை தெளிவுபடுத்தியிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, வாகனத்தை செலுத்திச் செல்பவர், தாக்குதல் ஆரம்பித்தவுடன் வாகனத்தை அந்தக் கால அவகாசத்திற்குள் திரும்பிச் செல்வதற்கு வசதியாக திருப்பி வைத்திருப்பார். தாக்குதலை நடத்துபவர்கள் தாக்குதலை வேகமாக முடித்துக்கொண்டு, ஓட்டுக் குழுவினரின் ஆயுதங்களையும்

கைப்பற்றிக்கொண்டு வாகனத்தில் ஓடிவந்து ஏறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அருகிலுள்ள இந்தியப்படை முகாமில் இருந்தெல்லாம் படையினரின் உதவி வந்து சேர்ந்துவிடும். எனவே, மிகவும் வேகமான ஒரு தாக்குதலாக இது திட்டமிடப்பட்டு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன், இந்தத் தாக்குதலில் போராளிகளுக்கு எந்த ஒரு இழப்பும் ஏற்படாது என்பதையும் ஏற்கனவே தாக்குதலை விளங்கப்படுத்தும்போது பால்ராஜ் அண்ணை தெளிவுபடுத்தி யிருந்தார்.

ஆனால், களமுனைக்கு சென்றதன் பின்னர் எல்லாமே மாறிப்போய்விட்டன. சோதனைச் சாவடிக்கு சற்று தூரத்திலேயே வாகனத்தின் வேகத்தை குறைத்து, சோதனைச் சாவடியில் மக்களின் நடமாட்டம் இருக்கின்றதா என அவதானித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கு மக்கள் எவரும் இருக்கவில்லை. ஆனால் வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படத் தொடங்கிவிட்டன.

கீட்டிட்ப்பட்ட காக்குதலை நடத்தாமையால் பின்பாங்கவேண்டிய நீலை!

தனியார் பேருந்தை சோதனைச் சாவடியில் கொண்டுசென்று நிறுத்தியபோது தான் தாக்குதலை நடத்தவேண்டும் என்று திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. சோதனைச் சாவடிக்கு சற்று முன்னதாக வாகனத்தின் வேகத்தை குறைத்து, பொது மக்களின் நடமாட்டத்தை அவதானித்தபோது அங்கு யாரும் இருக்கவில்லை என்பதைக்கண்டுகொண்ட மக்கன்றோ, ஓட்டுக் குழுவினர் மீது தாக்குதலைத் தொடுத்துவிட்டார்.

திட்டமிடப்பட்ட இடத்திற்கு முன்னதாக தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்டதால், ஓட்டுக்குழுவினருக்கு பாதுகாப்பு வழங்கிக்கொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் உசாரடைந்துவிட்டனர். பால்ராஜ் அண்ணை திட்டமிடப்பட்ட தாக்குதலை நடத்தியிருந்தால் இழப்புக்கள் இன்றி தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தியிருப்பதுடன், ஆயுதங்களையும் கைப்பற்றியிருக்க முடியும். ஆனால், தாக்குதல் களமுனையில் எப்போதும் உணர்ச்சி மேலிடக்காணப்படும் மக்கன்றோ இங்கும் அவ்வாறே நடந்துகொண்டதால், எதிர்பார்த்த வெற்றியை அடைய முடியவில்லை.

ஓட்டுக்குழுவினர் மீது தாக்குதலைத் தொடங்கியதும் இந்திய இராணுவத்தினர், போராளிகள் வந்த பேருந்தின் மீது பதில் தாக்குதலை தொடங்கி விட்டார்கள். இதில் வாகனத்தில் இருந்து இறங்குவதற்கு முன்னரே மக்கன்றோ முதலில் காயமடைய, தொடர்ந்து விஜி என்ற போராளியும் காயமடைந்தார். மக்கன்றோ காயமடைந்த நிலையிலும் பதில் தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருக்க, வயிற்றில் கடுமையாகக் காயமடைந்த விஜியை போராளிகள் மீட்டெடுக்க வேண்டிய நிலை உருவாகிவிட்டது. திட்டமிடப்பட்ட பேருந்தை திருப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்திருந்தால், அப்படியே பின்வாங்கி வந்திருக்க முடியும். ஆனால், பேருந்தினை திருப்புவதற்கு முன்னரே தாக்குதல் தொடங்கிவிட்டதனால் அதற்கான வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதனால், போராளிகள் தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டிருக்க காயமடைந்த விஜியை பேருந்தில்

இருந்து காவிக்கொண்டு போராளிகள் பின்வாங்க, ஏனைய போராளிகள் தாக்குதல் நடத்தியபடி அங்கிருந்து பின்வாங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

வவுனியாவின் புளியங்குளத்தில் இருந்து பின்வாங்கிய போராளிகள் காட்டுப் பாதையூடாக விஜீயையும் சுமந்தபடி முல்லைத்தீவில் இருந்த கோடாலிக்கல் முகாமை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். காயமடைந்த விஜீக்கு அவசர மருத்துவ உதவிகள் வழங்கப்பட்டன. சாதாரணமாக ஏனைய பகுதிகளில் ஏற்படும் காயத்தைவிட வயிற்றுப் பகுதியில் ஏற்படும் காயங்கள் சத்திர சிகிச்சையின் மூலம் மாற்றப்படக்கூடியவை. எனவே, விரைவாக

லெப்.கேணல் சாள்ஸ்

(ஆனந்தகுமார் தவராசா - திருமலையை சொந்த

இடமாகக்கொண்ட இவர், கடற்புலிகளின்

தாக்குதற்படைத் தளபதியாக பணிபுரிந்து,

கிளாலிக் கடற்பரப்பில் சிறீலங்கா

கடற்படையினருடனான மோதலில் 11.06.1993

அன்று வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.)

சென்றடைந்தால் விஜீக்கு ஏற்பட்டுள்ள இரத்தப்போக்கை கட்டுப்படுத்தி, அவரை சத்திர சிகிச்சைக்கு அனுப்பிவைக்க முடியும் என்பதால் போராளிகள் வேகமாகப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கோடாலிக்கல் முகாம் நோக்கி பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, போராளிகள் பின்வாங்கிச் சென்ற பகுதியை அவதானித்திருந்த இந்தியப் படையினர், பின்வாங்கிச் சென்றதாகக் கருதிய காட்டுப் பகுதியை முழுமையாக முற்றுகையிட்டு விட்டார்கள். இரண்டு நாட்களாக முற்றுகை இறுக்கமாக இருந்தது. பலமுறை முயன்றும் இராணுவத்தினரின் முற்றுகையை முறியடித்து மேற்கொண்டு நகரமுடியவில்லை.

இரண்டு நாட்களாக காட்டின் மத்தியில் போராளிகள் உணவின்றி இருக்கின்றார்கள் என்றால், இன்னொரு பக்கம் காயத்தின் வலியால் விஜீ முனகிக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு பக்கம் மக்கன்றோவும் காயத்துடன் துடித்துக்கொண்டிருந்தார். இருவருக்கும் குளுக்கோஸ் ஏற்றப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. மக்கள்

றோவிற்கு தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடிய நிலை இருந்தபோதும் விஜிக்கு தண்ணீர் கூட குடிக்கக் கொடுக்க முடியாத நிலை. தண்ணீரைக் கொடுத்தால் அது அவரது இரத்தத்துடன் கலந்துவிடும் என்பதால், தண்ணீர் கேட்டு அவர் குர லெழுப்பும்போதெல்லாம் போராளிகள் குளுக்கோசின் மருந்தைத் தொட்டு காய்ந்துபோயிருந்த விஜியின் உதட்டினை ஈரப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், விஜியோ 'செத்தாலும் பரவாயில்லை தண்ணீர் தாருங்கள்' என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். போராளிகள் அவரின் தலையைத்தடவி, விரைவாக சென்றுவிடுவோம் அதுவரை பொறுத்துக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

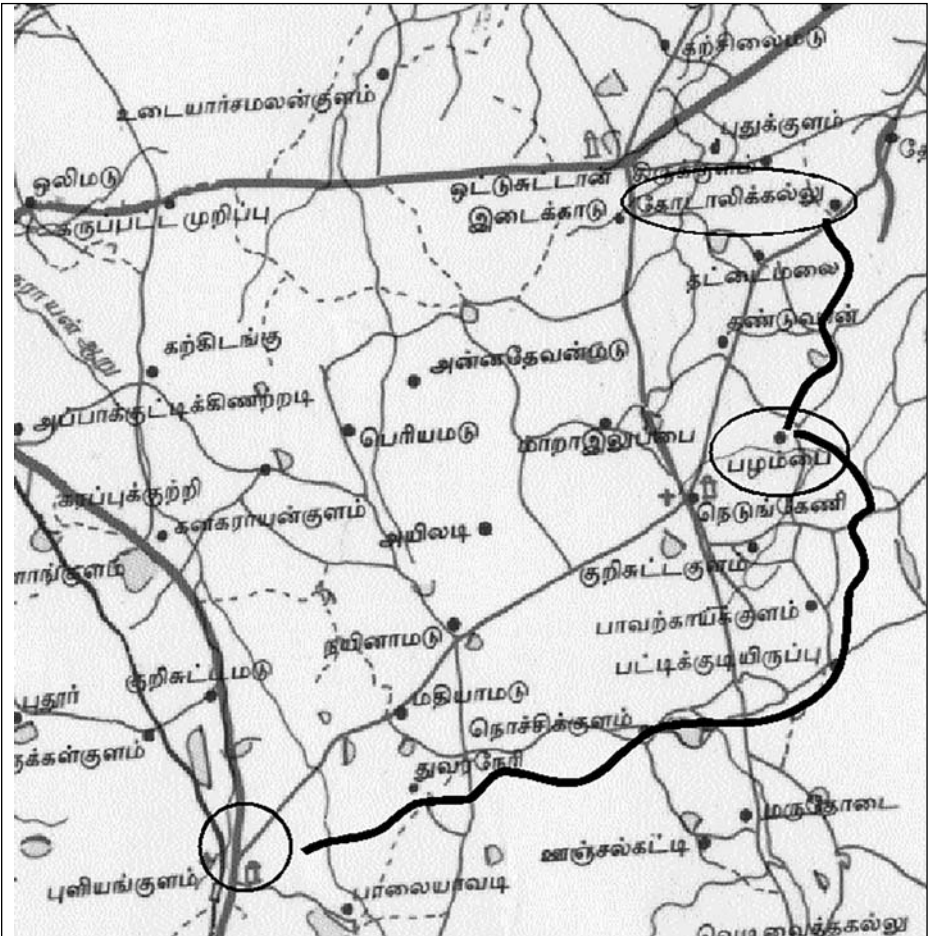
ஆனால், மறுபக்கமோ முற்றுகை விடுபடுவதாகக் தெரியவில்லை. நிலை மையை பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவித்தபோது, உடனடியாக தமிழகம் கொண்டு செல்வதற்கான வண்டிக்கு (படகு) ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, போரா ளிகள் நின்றுகொண்டிருந்த முற்றுகைப் பகுதிக்குள், சில போராளிகளுடன் வந்து சேர்ந்தார். வரும்போதே, இரண்டு நாட்களாக போராளிகள் உணவின்றி இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டு, பழம்பாசியில் உள்ள ஓர் உணர்வாளரின் வீட்டில் போராளிகளுக்கு தேவையான உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டே வந்திருந்தார். அங்கிருந்து படையினரின் முற்றுகையினூடாக பழம்பாசியைப் போராளிகள் சென்றடைந்தார்கள்.

அங்கு உணவு தயாராக இருந்தபோதும் விஜியின் நிமையைப் பார்க்க போரா ளிகளுக்கு உணவு உண்பதில் நாட்டம் ஏற்படவில்லை. விஜிக்கு தண்ணீரே கொடுக்க முடியாத நிலையில் தாங்கள் எப்படி சாப்பிடுவது என போராளிகள் தவித்தனர். ஆனாலும், தொடர்ந்து பல மைல்களைக் கடக்கவேண்டி இருந்தது. அளம்பில் நாலாம் கட்டையில் வண்டியோடு தயார் நிலையில் நிற்பதாக சாள்ஸ்சிடம் (லெப். கேணல் சாள்ஸ்) இருந்து தகவல் வந்திருந்தது. அப்போது சாள்ஸ் அவர்களே வண்டி ஓட்டுவதில் முக்கிய பங்காற்றிக்கொண்டிருந்தவர். எனவே, விரைவாக அளம்பிலை சென்றடைவதற்கு போராளிகள் உடல் நிலையில் தளர்வடையாமல் இருக்க வேண்டும். அத்துடன், இராணுவத் தினரின் முற்றுகைகளையும், பல முகாம்களையும் கடந்து, விஜியை தோள்க ளில் சுமந்தபடி நடந்தே பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலை இருந்தது.

தொடர்ந்து வேகமாக பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்ததால், விஜிக்கு தெரியாமல் ஒவ்வொரு போராளியாக சென்று உணவருந்திவிட்டு வந்தார்கள். பின்னர் அங்கிருந்து அளம்பில் நோக்கி பயணத்தை தொடர்ந்தது. ஆனால், பழம்பாசியில் இருந்து தண்ணிமுறிப்பு வீதியை கடந்து போராளிகள் காட்டினுள் இறங்கி நடந்துகொண்டிருந்தபோது தண்ணீர் தண்ணீர் என்று குரல் எழுப்பியபடி வந்துகொண்டிருந்த விஜியின் குரல் அடங்கிப்போயிருந்தது. மிகவும் சேர்வடைந்து போயிருந்த விஜி தூங்கிப் போயிருக்கக்கூடும் என்றே போராளிகள் நினைத்தார்கள். ஆனாலும், மரக் கொப்புகள் தட்டுப்படும் போது 'ஆ...' என்று எழுப்பிக்கொண்டுவந்த குரலும் அடங்கிப் போனதில் போராளி

களுக்கு சற்று சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அவரது தூக்கம் கலைந்துவிடாதபடி தோள்களில் இருந்து கீழே இறக்கி, மருத்துவப் போராளி விஜியைச் சோதித் துப் பார்த்தபோது சில நிமிடங்களுக்கு முன்னர் அவர் நிரந்தரமாகவே விழி களை மூடியிருந்தது தெரியவந்தது.

விஜியின் வித்துடலை அங்கேயே வைத்துவிட்டு பாஸ்ராஜ் அண்ணையும் போராளிகளும் மொளனமாக அங்கேயே சற்று நேரம் இருந்தார்கள். பின்னர் அங்கிருந்து உடலைக் காவிக்கொண்டு கோடாலிக்கல் முகாமை வந்தடைந் தார்கள். கோடாலிக்கல் முகாமினுள்ளேயே விதைகுழியொன்றை உருவாக்கி, விஜியை அங்கேயே விதைத்தார்கள். மிகவும் வெள்ளை நிறத்தில் சுருள் தலையுடன் அழகாகத் தோன்றும் இந்தப் போராளி கொக்குத்தொடுவாயை சொந்த இடமாகக் கொண்டவர். ஆனால், இவரது சொந்தப் பெயர் விபரங்களை இதுவரை என்னால் நினைவுக்கு கொண்டுவர முடியவில்லை.

குறலவறரசு சந்ரீக்சு சென்றுகொண்டிருந் போது நடந் கூக்குகல் கேணல் சூச காயம்

இந்திய இராணுவத்தின் இறுக்கமான முற்றுகைக் காலமொன்றில் தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக ஒரு முக்கிய அணி மணலாற்றுக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. அந்த அணியில் தற்போதைய கடற்புலிகளின் சிறப்புத் தளபதி கேணல் சூசை, மாவீரர் பிரிகேடியர் சுப.தமிழ்ச்செல்வன், அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் நடேசன் அண்ணை உட்பட மேலும் சிலர் இடம்பெற்றிருந்தனர். அவர்களை பாதுகாப்பாக தலைவர் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டிய பொறுப்பு, முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்த பால்ராஜ் அண்ணையிடமே இருந்தது.

முல்லைத்தீவின் ஒரு பகுதியில் வைத்து இவர்களை பொறுப்பேற்ற பால்ராஜ் அண்ணை, அவர்களை தலைவரின் பகுதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்லுவதற்காக செம்மலைக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார். தலைவரை அழிப்பதற்கு இந்திய இராணுவத்தினர் செக்மேற் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருந்த காலமது. இந்த செக்மேற் நடவடிக்கைக்கான பிரதான முகாம் நித்திகைக்குளத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைச் சுற்றி ஏராளமான முகாம்களும், மினி முகாம்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. குறிப்பாக தண்ணி முறிப்பு முகாம், குமிழமுனை முகாம், அளம்பில் முகாம், செம்மலை முகாம், நாயாறு முகாம், 9ம் கட்டை முகாம், ஆண்டான்குளம் முகாம், கொக்குத் தொடுவாய் முகாம் போன்ற பெரும் முகாம்களை விட, இம் முகாம்களுக்கு இடை இடையே சிறு சிறு மினி முகாம்களும், தற்காலிக கண்காணிப்பு முகாம்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றை விட எப்போதும் படையினர் அப்பகுதிகளில் ரோந்து நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

மணலாற்றை முழுமையாக இறுக்கிய இந்த செக்மேற் நடவடிக்கைக்காக மணலாற்றை சுற்றி நாற்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட இந்திய சிறப்புப் படையினர் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். அப்போதைய நிலையில் ஒரு போராளிக்கு ஆயிரம்

படையினர் என்ற விகிதத்தில் மணலாற்றில் படையினர் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர் என்றுதான் கொள்ளமுடியும். அவ்வளவிற்கு மணலாற்றுப் பிரதேசம் இராணுவத்தினரால் நிரம்பியிருந்தது. இவ்வாறு மிகவும் இறுக்கமான முற்றுகைக்குள் இருந்த மணலாற்றில் தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக பால்ராஜ் அண்ணை இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு செம்மலைக்கு சென்றிருந்தார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் செம்மலை, அளம்பில் மக்கள் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியவை. அந்தப் பிரதேசத்தின் மக்கள் அனைவரும் விடுதலைப் புலிகளின் பக்கமே நின்றவர்கள். விடுதலைப் புலிகளுக்கும், தலைவருக்கும் என்ன உதவி தேவையோ அதனை உயிரையும் பொருட்படுத்தாது செய்து முடிக்கக்கூடிய உறுதியுடன் செயற்பட்டவர்கள் இந்தப் பிரதேசங்களின் மக்கள். மணலாற்றின் இறுக்கமான முற்றுகைக் காலத்திலும் தலைவர் இருக்கும் பகுதிக்கு உணவுப் பொருட்களை கொண்டுசென்று சேர்ப்பதில் அயராது உழைத்தவர்கள். எத்தனையோ முகாம்களைக் கடந்து, மணலாற்றின் காட்டிற்குள் அவர்கள் பொருட்களைக் கொண்டுசென்று கொடுக்கும் அசாதியத் துணிச்சலை இன்று நினைத்தாலும் மெய்சிவிர்க்கும்.

செம்மலையின் கரையில் இருந்து மணலாற்றின் கரையை சென்றடைவதற்கு நாயாற்றின் ஊடாக கழுத்துமுட்டும் தண்ணீரில் பொருட்களை சுமந்து கொண்டு நடந்துசென்று கொடுக்கும் அந்த மக்களின் அளப்பரிய பணிதான் விடுதலைப் போராட்டத்தை இன்னொரு பக்கம் வளர்த்தெடுத்தது. தங்களுக்காக இந்த மக்களே இத்தனை தூரம் துன்பங்களை சுமக்கும்போது, அந்த மக்களுக்காக எத்தனை துன்பங்களையும் சுமக்கலாம் என்ற வைராக்கியத்தை போராளிகள் மத்தியில் விதைத்தது இந்த மக்களின் அர்ப்பணிப்பு. போராளிகளுக்கு உதவுகின்றார்கள் என்பதற்காக இந்தியப் படையினரதும், தமிழ் துரோகக் குழுக்களினதும் சித்திரவதைக்கும், துன்பங்களுக்கும் இவர்கள் உள்ளான போதும், என்றுமே போராளிகளைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடவோ, இருப்பிடங்களை அறியக்கொடுத்துவிடவோ இவர்கள் முனைந்ததில்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும். இரகசியத்தைப் பேணுவதில் அந்த மக்கள் காண்பித்த அக்கறையும், பொறுப்பும்தான் அன்றைய காலத்தில் இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளினால் போராளிகளுக்கு ஏற்படவிருந்த பல இழப்புக்கள் தவிர்க்கப்பட்டன.

இவ்வாறு மக்களின் பூரண ஆதரவிருந்த செம்மலையில்தான் இந்த அணியினரை பால்ராஜ் அண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்து வைத்திருந்தார். அங்கிருந்து மணலாற்று பகுதிக்குள் நுழைவதற்கு இரண்டு நாட்களாக முயன்றும் நிலைமை சரிவர வாய்க்கவில்லை. ஈ, காகம் நுழைய முடியாது என்று சொல்லுமளவிற்கு மிகவும் இறுக்கமான முற்றுகைக்குள் படையினர் மணலாற்றை வைத்திருந்தனர். தடக்கி விழுந்தால் இராணுவத்தினர் மீதுதான் விழவேண்டும் என்று கூறுமளவிற்கு இறுக்கமான முற்றுகை அது. அத்துடன்,

தொடர்ச்சியான மழைபோன்ற எறிகணைத் தாக்குதல்களும், அவ்வப்போது உலங்குவானூர்திகளும் கடுமையான தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டிருந்தன. ஆனாலும், அந்த முற்றுகையை உடைத்துக்கொண்டு மணலாற்றை நோக்கி பால்ராஜ் அண்ணை அணியுடன் புறப்பட்டுவிட்டார். எதிர்பார்த்தது போன்றே குறிப்பிட்ட இடத்தில், தலைவரின் பகுதியில் இருந்து அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருந்த கப்டன் ரஞ்சன் தலைமையிலான அணியினரும் இணைந்து கொண்டனர்.

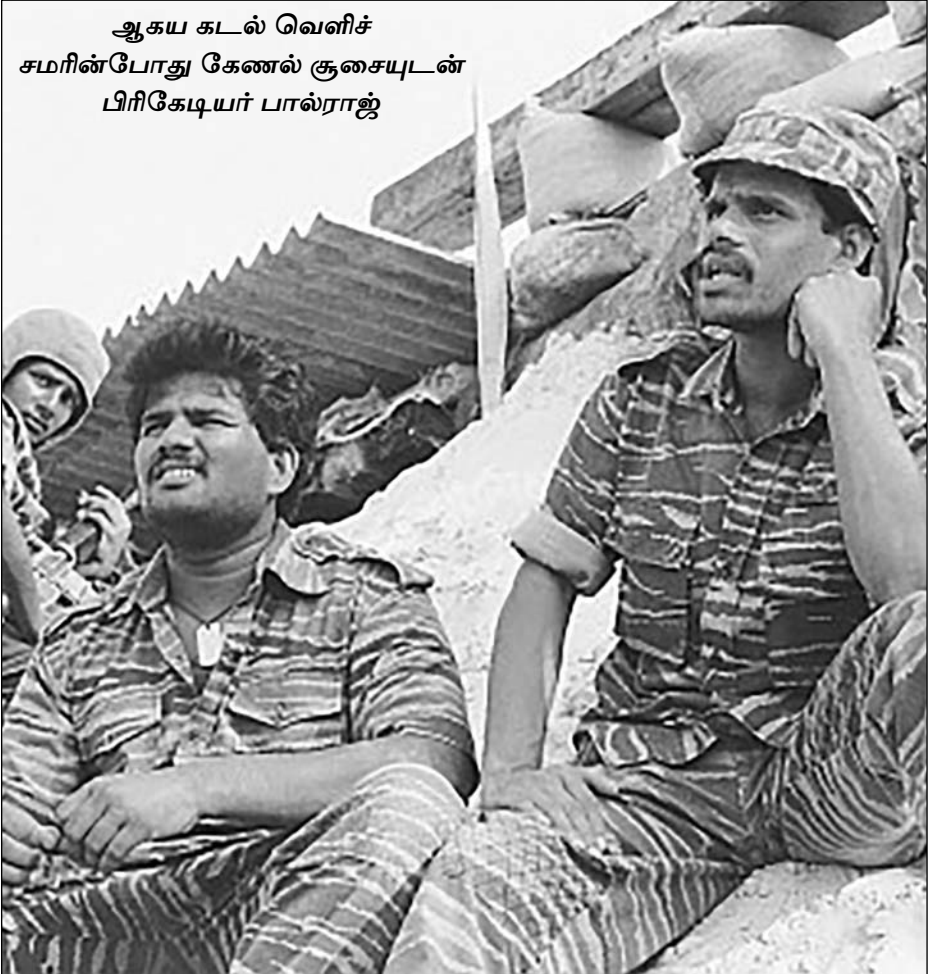
நித்திகைக்குளம் முழுமையான இராணுவ வலயம். ஆனாலும் அப்பகுதியின் ஊடாகவே பயணம் தொடர்ந்தது. அப்பகுதியில் உள்ள ஒரு வெளிப் பகுதியை கடக்க வேண்டியிருந்தது. மிகவும் அவதானத்துடன் கண்காணிப்புடன் நகர்ந்துகொண்டிருந்தபோது, போராளிகளின் அணியினர் நுழைவதை அவதானித்துவிட்ட படையினர், தங்களுக்கான தாக்குதல் வியூகத்திற்குள் வரும் வரை உருமறைப்பு செய்தவாறு காத்திருந்தனர். நன்றாக தங்கள் பகுதிக்குள் உள்நுழையவிட்டு தாக்குவதே இந்தியப் படையினரின் திட்டமாக இருந்தது. பற்களோடு பற்களாகப் படுத்திருந்த படையினரை, முன்னணியில் சென்ற பாதை அவதானிப்புப் போராளிகளாலும் கண்டுகொள்ளமுடியவில்லை.

பகல்பொழுது, இராணுவத்தினர் அப்பகுதியில் இல்லை என்பதால் அணி வேகமாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. திடீரென போராளிகளை நோக்கி சீறிப் பாய்ந்து வந்தன ரவைகள். இதன்போது உடனடியாகவே சூசை அவர்கள் முதுகில் காயமடைந்துவிட்டார். கப்டன் ரஞ்சன் பொறுப்பில் சென்றுகொண்டிருந்தபோதும், உடனடியாக தானே கட்டளைகளைப் பிறப்பித்த பால்ராஜ் அண்ணை, படையினர் மீது தாக்குதலைத் தொடுத்துவிட்டார். தமது பகுதிக்குள் வைத்து தாக்குதல் நடத்தினால், உயிர் தப்புவதற்காக போராளிகள் தாக்கிக்கொண்டு பின்வாங்கி அங்கிருந்து தப்பியோடுவார்கள் என்றுதான் இந்தியப் படையினர் எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால், அவர்களின் பகுதிக்குள்ளேயே அதுவும் வெளியான பகுதியில் நின்றுகொண்டு பால்ராஜ் அண்ணை கொடுத்த கட்டளைகளை ஏற்று போராளிகள் பதில் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்டார்கள். வியூகம் வகுத்து போராளிகள் நடத்திய கடுமையான தாக்குதலால் நிலைகுலைந்த படையினர், இழப்புக்களுடன் தமது பகுதியிலேயே பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். எந்த திடீர் முற்றுகைத் தாக்குதலையும் முறியடித்து அதனை வெற்றிகரமாக மாற்றக்கூடியவர் பால்ராஜ் அண்ணை என்பதற்கு இந்த தாக்குதலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. படையினர் பகுதியில் நின்று தாக்குதல் நடத்தியது மட்டுமல்ல, படையினர் சிலரைக் கொன்று அவர்களது ஆயுதங்களையும் கைப் பற்றிக்கொண்டு போராளிகளின் அணி மணலாற்றை சென்றடைந்தது.

இதேவேளை, காயமடைந்த சூசை அவர்களை போராளிகளுடன் பால்ராஜ்

அண்ணையும் சுமந்துகொண்டு மணலாற்றில் தலைவர் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று முதலுதவிச் சிகிச்சைகளை வழங்கினார்கள். ஆனாலும், அங்கு வைத்து மேலதிக சிகிச்சையை வழங்க முடியாது என்பதால், அங்கிருந்து மீண்டும் சூசை அவர்களை செம்மலைக்கு கொண்டுவரவேண்டியிருந்தது. இராணுவத்தின் முழுமையான முற்றுகைப் பகுதிக்குள் இருந்துகொண்டு, நான்கு பேர் காவிக்கொண்டு வரும் ஸ்ரெச்சரில் வைத்து அவரைக் காவிக்கொண்டு வரமுடியாது. ஒவ்வொருவராக தனித்தனியாக தோள்களில் சுமந்தே அவரை கொண்டுவந்தார்கள். இதன்போது சூசை அவர்களை பால்ராஜ் அண்ணையும் தனது தோள்களில் தாங்கி சுமந்து வந்திருந்தார். பாதுகாப்பாக செம்மலைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட சூசை அவர்களை, போராளிகள் படகில் ஏற்றி மேலதிக சிகிச்சைக்காக அனுப்பி வைத்தனர்.

**ஆகய கடல் வெளிச்
சமரின்போது கேணல் சூசையுடன்
பிரிகேடியர் பால்ராஜ்**

முற்றுக்கைக்குள் முழுமையாகச் சிக்கக்கொண்ட போராளிகள்

இந்திய இராணுவத்தின் முழுமையான முற்றுக்கைக்குள் மணலாறு இருந்தபோது, முல்லைத்தீவுக் காடும் படையினரின் முற்றுக்கைக்குள்ளேயே இருந்தது. இந்த நேரத்தில்தான் கோடாலிக்கல் முகாமில் இருந்து பால்ராஜ் அண்ணையும் சில போராளிகளும் நடவடிக்கையொன்றுக்காக வெளியே சென்றிருந்தனர். இவர்கள் வெளியே சென்றிருந்த நேரத்தில்தான் கோடாலிக்கல் பகுதியில் போராளிகளின் முகாம் ஒன்று இருப்பதை அறிந்து கொண்ட இந்தியப் படையினர், அந்தப் பிரதேசத்தை முழுமையாக சுற்றி வளைத்துவிட்டனர். அப்போது முகாமில் சுமார் 15 வரையான போராளிகளே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு பொறுப்பாக கரும்புலி லெப்டினேண்ட் போர்க் அவர்கள் இருந்தார். படையினரால் முகாம் சுற்றி வளைக்கப்பட்டபோது போதுமான ஆயுதங்களும் அப்போது போராளிகள் வசம் இருக்கவில்லை. இதனால் இருக்கின்ற வளங்களைக் கொண்டு படையினரின் முற்றுக்கையை உடைக்க வேண்டியிருந்தது.

முகாமில் இருந்து நூறு, இரு நூறு மீற்றர் தூரம் முன்னேறி நிலைகொண்டிருக்கும் போராளிகள், இராணுவத்தினர் வந்தால் அவர்கள் மீது ஒன்று, இரண்டு வேட்டுக்களைத் தீர்த்துவிட்டு பின்வாங்கி விடுவார்கள். அதற்குமேல் தீர்ப்பதற்கு அவர்களிடம் ரவைகள் இருந்ததில்லை. ஆனால், ஏற்கனவே முகாமைச் சுற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள பொறிவெடிகள் படையினருக்கு இழப்புக்களை ஏற்படுத்தும். இதனால் படையினர் அங்கிருந்து பின்வாங்கி, பின்னர் அப்பகுதியை நோக்கி எறிகணையை மழையாகப் பொழியத் தொடங்கிவிடுவார்கள். எறிகணைகள் வந்து வீழ்ந்து வெடிக்கும்போது போராளிகளின் எதிர்பார்ப்பு, விழுக்கின்ற எறிகணைகள் வெடித்துவிடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதாகவே இருக்கும். வெடித்தால் உயிர் போய்விடும் என்ற அச்சத்தினால் அல்ல. வெடிக்காமல் இருந்தால் அதனைக்கொண்டே படையினருக்கு பேரிழப்புகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய திட்டங்கள் போராளிகள் வசம் இருந்தன.

இவ்வாறு படையினர் ஏவிய வெடிக்காத எறிகணைக் கொண்டுதான் காட்டில் பலமுறை படையினருக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக இந்தியப் படையினருக்கு பெரும் அழிவையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்திய மிதி வெடிகள் பெரும்பாலும் அவர்கள் ஏவிய வெடிக்காத எறிகணைகளைக் கொண்டே தயாரிக்கப்பட்டன. எனவே, படையினர் ஏவுகின்ற எறிகணைகள் வெடிக்காதவை கிடைத்தால் படையினரை மேலும் சில நாட்களுக்கு தாக்குப்பிடிக்க முடியும் என்று போராளிகள் எதிர்பார்த்தார்கள்.

இதற்கிடையே படையினரின் முற்றுகையால் போராளிகளால் முகாமில் இருந்து உணவும் தீர்ந்துகொண்டு வந்தது. உணவுக்காக என்றாலும் வெளியே சென்று வரவேண்டிய ஓர் இக்கட்டான நிலை எழுந்தது. ஆனால் அதற்கிடையில் வெளியே சென்றிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, போராளிகளுடன் திரும்பி வந்தபோது முகாம் முற்றுகைக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொண்டார். முகாமினுள் இருந்த போராளிகளுடன் தொடர்பெடுத்தவர், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் முகாமை கைவிட்டு பின்வாங்கவேண்டாம் எனவும் முற்றுகையை உடைப்பதற்கான தாக்குதலை மேற்கொள்ளுமாறும், வெளியில் இருந்து தானும் தனது அணியினரும் தாக்குதல் நடத்தி முற்றுகையை உடைப்பதற்கு வழியேற்படுத்தி தருவதாகவும் கூறியிருந்தார்.

முற்றுகை கடுமையாக இருந்தது. படையினர் முகாமை நெருங்கும்போது போராளிகள் தாக்குதலைத் தொடுப்பார்கள். அதே நேரம் படையினருக்கு பின்பக்கம் இருந்து பால்ராஜ் அண்ணையும் அவருடன் நின்றிருந்த போராளிகளும் தாக்குதலை நடத்துவார்கள். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கத்தாலும் தாக்குதல் நடப்பதால் படையினருக்கு குழப்பம் ஏற்பட்டது. போராளிகள் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றார்கள் என்பதை அவர்களால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனால் தாக்குதலை இடைநிறுத்திவிட்டு பின்வாங்கும் படையினர், அந்த பிரதேசம் எங்கும் எறிகணைகளை மழையாகப் பொழிவார்கள். அதில் விழுந்து வெடிக்காத எறிகணைகளை எடுத்து போராளிகள் அவற்றை மிதிவெடிகளாக்கியும், படையினர் வரும் பாதையில் வெடிக்கக்கூடிய வகையிலும் இரவோடு இரவாக பொருத்தி தயார் நிலையில் வைத்துவிடுவார்கள். மறுநாள் காலை மீண்டும் முற்றுகையை இறுக்க வரும் படையினர் இவற்றில் சிக்கி உயிரிழக்கவும், காயமடையவும் அன்றைய முற்றுகையை கைவிட்டு படையினர் பின்வாங்குவார்கள். இவ்வாறு ஒரு சில வாரங்கள் படையினர் முன்னேறுவதும் பின்வாங்குவதும் என இருந்தபோதும், வெளியில் இருந்து உள்ளேயோ, உள்ளே இருந்து வெளியேயோ யாரும் சென்று வரமுடியாதபடி முற்றுகையை கடுமையாக இறுக்கி வைத்திருந்தனர்.

ஒருகட்டத்தில் படையினரைப் போராளிகளால் எதிர்த்துப் போராட முடிந்தாலும், வயிற்றுப் பசியை அவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இருந்த உணவுப் பொருட்கள் எல்லாம் தீர்ந்து அன்றைய தினம் கொண்டல் கடலை

மட்டுமே கொஞ்சம் எஞ்சியிருந்தது. தேநீர் குடிப்பதற்கும் சீனி கொஞ்சம் இருந்தாலும், தேயிலை ஏற்கனவே பலமுறை பிழிந்து பிழிந்து சாயம் அதில் இல்லாமலே போய்விட்டது. ஆனாலும், இன்னொரு முறைக்கு உதவும் என்று போராளிகள் அதனைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அன்று கொண்டல் கடலை மட்டும்தான் சாப்பிட முடியும் என்பதால் போராளிகள் சிலர் அதனை வேகவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கடலைக்கு போடுவதற்கு உப்பு கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை. உப்பில்லாமல் எப்படி சாப்பிடுவது என யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதுதான், வயிற்றோட்டத்தை கட்டுப்படுத்துவதற்கு பாவிக்கும் 'ஜீவனி' நினைவுக்கு வந்தது. 'ஜீவனி' உப்புத்தன்மை கொண்ட ஒரு மருத்துவப்பொருள். அந்த ஜீவனியின் சில பைக்கற்றுகளை உடைத்து கடலைக்குள்போட்டு அவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கடலையை அவிக்கும் போது நெருப்பில் இருந்து புகை வெளிவராமல் பார்த்துக்கொள்வதுதான் பெரும் பணி. புகை வராமல் பார்ப்பதற்கென்றே அடுப்புடன் சளகும் கையுமாக இரு போராளிகள் தயார் நிலையில் நிற்பார்கள். நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருந்தால் புகை வராது. நெருப்பு தணிந்துவிட்டால் புகை வந்துவிடும். மேலே இலக்குத் தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கும் உலங்குவானூர்திக்கும் இலக்குக் கிடைத்து விடும். எனவே போராளிகள் அதில் கவனமாக இருப்பார்கள்.

ஆனால், அன்று புகை வருவதற்கு முன்பே எறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. கடலை அவிப்பதை கைவிட்டுவிட்டு போராளிகள் பாதுகாப்பாக நிலையெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எறிகணைகள் ஓய்ந்து போராளிகள் வெளியே வந்து பார்த்தபோது கடலைப் பானை சிதறிப் போய் கிடந்தது. அந்தக் கடலையையும் கைவிட்டால் அன்றைய பொழுதுக்கு வேறு வழியில்லை. சிதறிய கடலைகள் எல்லாம் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டன. தண்ணீரில் அதனைக் கழுவி, அன்றைய உணவு அதுதான். அன்றைய பொழுது போய்விட்டது. அடுத்தநாள் என்ன வழி? போராளிகள் பலர் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஆனாலும் படையினருக்கு எதிராக போராடுவதில் அவர்கள் சளைக்கவில்லை. தினமும் படையினருடன் போராட வேண்டியிருந்தது. ஆனாலும் முகாமைக் கைவிட்டு பின்வாங்குவதில்லை என்பதில் போராளிகள் ஒவ்வொருவரும் உறுதியாக இருந்தார்கள். பால்ராஜ் அண்ணை முற்றுகையை உடைத்து வழியொன்றை ஏற்படுத்துவார் என்பதில் அவர்கள் நம்பிக்கையோடு இருந்தார்கள்.

ஆனால் முகாமிற்கு பொறுப்பாக இருந்த போர்க் அவர்களுக்கு போராளிகளின் நிலையைப் பார்க்க பரிதாபகரமாக இருந்தது. முகாம் கொட்டிலுக்குள் போய் இருந்து கொஞ்ச நேரம் யோசித்தவர் 'விதானையார் இங்கை வா' என்று என்னை அழைத்தார். வெளியே சென்று எங்காவது உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு சொல்லப் போகின்றாரோ என எண்ணியபடி அருகில் போன போது, 'உனக்கு சீமெந்து குழைக்கத் தெரியுமா..?' என்றார். நான் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அவரை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன். 'இப்ப நாங்கள் சீமெந்து

குழைக்கப்போறம்' என்றவர், இன்னொரு கொட்டிலுக்கு சென்று அங்கிருந்த மூன்று அங்கர் மா பெட்டியையும் சீனியையும் கொண்டு வந்தார். காயம்படும் போராளிகளுக்கு கரைத்துக் கொடுப்பதற்கென முகாமில் அங்கர் மா பெட்டிகள் கொஞ்சம் இருந்தன. அவற்றை எடுத்து வந்த போர்க் அண்ணை பேப்பர் ஒன்றை கீழே விரித்து, அதில் மூன்று அங்கர் மாவையும் உடைத்துக் கொட்டினார். சீனியையும் கொஞ்சம் போட்டவர், அங்கர் மாவின் பெட்டி அட்டையின் ஒரு பாதியை கிழித்து தான் வைத்துக்கொண்டார், மற்றைய பாதியை என்னிடம் தந்து 'இதுதான் மண்வெட்டி. இப்ப சீமெந்தைக் குழை' என்றார். இருவருமாகச் சோந்து நன்றாகக் குழைத்தோம். போராளிகள் அனைவருக்கும் அதுதான் அன்றைய மதிய உணவாகியது. சாப்பிட்டபோது தேனாய் இனித்தது. ஆனால், அன்று இரவு பாரிய 'பின்' விளைவுகளை போராளிகள் அனைவரும் சந்திக்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

ஏற்கனவே சோர்ந்து போயிருந்த போராளிகள் இந்தப் 'பின்' விளைவால் இன்னும் சோர்ந்து போய்விட்டார்கள். மறுநாள் அடுத்த அடி எடுத்து வைக்க முடியாத அளவிற்கு போராளிகள் சிலர் சுருண்டுபோய் படுத்திருந்தார்கள். முற்றுகையும் தளர்வதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், இன்று எதாவது செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பட்டினியால் சாகவேண்டிவரும். என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் நினைவில் வந்தார் தகரவீட்டு அம்மா.

தகரவீட்டு அம்மா!

விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உயிருட்டிய தாய்களில் இவரும் ஒருவர்.

ஒட்டுக்குழுக்கறா

வீட

உயர்ந்ததவ

எங்கர் நாய்கர்

ஒரு தளப்பிரதேசம் கூட கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத கெரில்லா போராட்டத்தில், ஆயுதங்களை எப்போதும் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. அனைத்து ஆயுதங்களையும் கைகளில் கொண்டு நடமாடமுடியாது. தேவையானவற்றை பதுக்கி வைத்து தேவையானபோது அவற்றை எடுத்தப் பாவிப்பதுதான் கெரில்லாப் போராளிகளின் வழமை. இந்திய இராணுவத்துடனான மோதல் ஆரம்பித்தபோதும், தங்கள் தேவைக்கு மேலதிகமாக இருந்த ஆயுதங்களை போராளிகள் பாதுகாப்பான இடங்களில் பதுக்கி வைத்திருந்தார்கள். சில நம்பிக்கையான வீடுகளிலும் அவற்றை பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார்கள்.

அந்த வகையில்தான், தகரவீட்டு அம்மாவின் காணியில் உள்ள வீடொன்றிலும் துப்பாக்கிக்குத் தேவையான ரவைகளை போராளிகள் பதுக்கி வைத்திருந்தார்கள். தகரவீட்டு அம்மாவின் குடும்பம் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் ஆதரவு தந்த குடும்பம். அவர்களின் வீடு முள்ளிய வளையில் இருந்தபோதும், 11ம் கட்டையில் அவர்களின் வயல் தோட்டம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு விளைச்சல்களைக் களஞ்சியப்படுத்துவதற்காக சிறிய வீடொன்றையும் கட்டியிருந்தார்கள். அந்த வீட்டின் ஒரு பகுதியிலேயே பாதுகாப்பாக போராளிகள் அதனை மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். அப்போது அந்தப் பகுதி இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகைக்கு உள்ளாகியிருக்கவில்லை. எனவே, தேவையானபோது சென்று எடுப்புதற்கு வசதியாகவும் இருக்கும் என்பதால் அங்கு மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். அத்துடன், உணவுப் பொருட்களையும் அந்த வீட்டிலேயே வைத்திருந்து தேவையானபோது போராளிகள் எடுத்துச்செல்வது வழமை.

ஒருநாள் திடீரென அந்தப் பிரதேசத்தை இந்தியப் படையினர் முற்றுகையிட்டனர். அப்போது, அந்த வயல்தோட்ட வீட்டில் இருந்த தேவைக்கு

அதிகமான உணவுப் பொருட்களைக் கண்டு சந்தேகம்கொண்டு வீட்டினை முழுமையாகச் சோதனையிடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆரம்பத்தில் அவர்களால் எதனையும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபோது, ஆயுதங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் கருவியைக்கொண்டுவந்து தேடுதல் நடத்தியபோது அங்கு மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ரவைகளை அது காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது. படையினர் இந்த தேடுதலை நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது தோட்டத்தில் வேலை செய்வதற்காக வந்திருந்த தகரவீட்டு அம்மாவின் கணவரும் அங்குதான் நின்று கொண்டிருந்தார். தகரவீட்டு அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டே போராளிகள் அந்த ரவைகளை அங்கு மறைத்து வைத்திருந்தபோதும், இது அவரின் கணவருக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. ரவைகளைக் கைப்பற்றிய படையினர் தகரவீட்டு அம்மாவின் கணவரை வீட்டுக்கு வெளியே வைத்து கடுமையாகத் தாக்கியதுடன், அந்த வீட்டிற்கும் தீயை மூட்டிவிட்டனர்.

படையினரின் கடுமையான தாக்குதலைத் தாங்கிக்கொண்ட அவரது உடல், தன் கண்முன்னாலேயே தான் கட்டிய வீடு எரிந்து சாம்பராவதை தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. இதன்போது அதிர்ச்சியடைந்தவர், அந்த அதிர்ச்சியுடனே மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டார்.

போராளிகள் அங்கு ஆயுதங்களைப் பதுக்கி வைத்ததால் தனது வீடு எரிந்து நாசமாகியபோதும், தனது கணவர் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டபோதும் அந்தத் தாயின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீதான பற்று கொஞ்சம்கூடக் குறையவில்லை. ஏன் அதன் பின்னர் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீது அவருக்கு இருந்த பற்றும், அதற்காக அவர் ஆற்றிய பங்கும் அளப்பரியது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதுவும் இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகையான காலகட்டத்தில் போராளிகளுக்கு அவர் புரிந்த உதவிகள் மறக்கக்கூடியவையல்ல.

முகாமில் போராளிகள் முற்றுகைக்கு உள்ளாகியிருந்த நிலையில், அடுத்த வேளை உணவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலையில் போராளிகளின் நினைவிற்கு வந்தவர் இந்த தகரவீட்டு அம்மாதான். தகரவீட்டு அம்மாதோட்டக் காணியில் மரவள்ளித் தோட்டம் போட்டிருந்தார். அந்த தோட்டத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்த மரவள்ளி மரத்திற்கு அவர் ஓவ்வொருநாளும் தண்ணீர் ஊற்றுவார். போராளிகள் வந்து அதனை இழுத்துச் செல்வதற்கு வசதியாகவே அவர் இதனைச் செய்துவந்தார். அத்துடன், எரிந்துபோன வீட்டைப் புதுப்பித்து கட்டியிருந்த அம்மா, வீட்டின் முன்னால் மூன்று நாய்களையும் கட்டி வைத்திருந்தார்.

போராளிகள் பின் பக்கத்தால் வந்து மரவள்ளிக் கிழங்கை இழுக்கும்போது, முன்னால் திடீரென இராணுவத்தினர் வந்துவிட்டால் நாய்கள் குரைத்து அடையாளம் காட்டவேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் தேவைக்கு அதிகமாக நாய்களை வளர்த்துவந்தார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் எங்கள் நாய்கள் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. அது பற்றிச் சொல்லப்போனால் ஒரு பக்கம்போதாது. தன் இனத்தையே அழிக்க ஓட்டுண்ணிகளாக இருந்துகொண்டு போராட்டத்தை காட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்த துரோகிகளுக்கு மத்தியில், எத்தனையோ போராளிகளின் உயிரைக் காத்த பெருமை எங்கள் நாய்களுக்கும் உண்டு. அந்த வகையில், அந்த அம்மா மட்டுமல்ல, அந்த அம்மா வளர்த்த நாய்களும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு பெரும் பங்காற்றியிருந்தன.

போராளிகள் ஆயுதங்களுடன் போனால்கூட அந்த நாய்கள் குரைக்காது, வாலை ஆட்டிக்கொண்டு நிற்கும். ஆனால், இந்திய இராணுவத்தினர் ஒரு மைலுக்கு அப்பால் வரும்போதே குரைக்கத் தொடங்கிவிடும். அதோடு இந்திய இராணுவத்தினர் அப்பகுதியில் நின்றால் அந்த அம்மா தோட்டத்திற்கு வரும் கிளிகள் மற்றும் பறவைகளை கலைப்பதுபோன்று பெரும் குரலெடுத்து சத்தம்போட்டுக் கலைப்பார். அப்போது அங்கு படையினர் இருக்கின்றனர் என்பது போராளிகளுக்கு புரிந்துவிடும். இப்படி போராட்டத்தின் வளர்ச்சியில் தூணாக நின்றார் அந்தத் தாய்.

இப்போது போராளிகளுக்கு இருந்த ஒரே நம்பிக்கை தகரவீட்டு அம்மாதான். முற்றுகையை உடைத்துக்கொண்டு அங்கே சென்றால் எப்படையும் அந்த அம்மா மரவள்ளிக் கிழங்கினை இழுப்பதற்கு வசதியாக தண்ணீர் ஊற்றி வைத்திருப்பார். விரைவாக கிழங்குகளை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் போராளிகள் இரவோடு இரவாக அங்கு சென்றார்கள். லெப்டீகேணல் போர்க், கப்டன் கஜன் உட்பட மூன்று போராளிகள் இராணுவத்தினரின் முற்றுகையை ஊறுத்து அங்கு சென்றபோது எதிர்பார்த்ததுபோலவே அந்த அம்மா கிழங்குகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றி வைத்திருந்தார்.

சாதாரணமாக கிழங்கினை இழுக்கும்போதுதான் அதற்கு தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். காட்டுப் பகுதியான தோட்டத்தில் கிழங்குகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு அவற்றை இழுக்காமல் விட்டுவிட்டால், பன்றி போன்ற மிருகங்கள் வந்து கிண்டியெடுத்து தின்றுவிடும். அவ்வாறு ஏற்படுகின்ற நடத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அந்தத்தாய், தண்ணீர் ஊற்றி வைத்திருந்ததால் போராளிகள் இலகுவாக அவற்றை இழுத்துக்கொண்டு பாதுகாப்பாக முகாம் திரும்பிவிட்டார்கள். இழுத்து வந்த கிழங்குகள் அங்கிருந்த போராளிகளுக்கு ஓரிரு நாட்களுக்கு போதுமானவையாக இருந்தன.

இதற்கிடையே, முகாமில் தண்ணீருக்கும் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவிக் கொண்டிருந்தது. குடிப்பதற்கே பெரும் தட்டுப்பாடென்றால், குளிப்பதை நினைத்துப்பார்க்கவே முடியாதிருந்தது. நாட்கணக்காக குளிக்காமல் இருந்ததால் உடலில் மணமும் ஏற்பட்டிருந்தது. முற்றுகையும் விடுபடுவதாகத் தெரியவில்லை. அந்த நேரத்தில் அந்த அதிசய சம்பவம் நிகழ்ந்தேறியது. கடும்

வெப்பமான காலம் நிலவிக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென பலத்த காற்றுடன் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. போராளிகளுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. இருந்த பாத்திரங்களையெல்லாம் கொண்டு வந்து மழை நீரை சேகரிக்க வைத்துவிட்டு, போராளிகள் மழையில் நனைந்து குளிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அப்போது வேறு ஏதாவது பாத்திரம் இருக்கின்றதா என பார்ப்பதற்காக குடிசையினுள் சென்ற போராளி ஒருவர், அங்கே ஏற்கனவே படையினர் ஏவி வெடிக்காத எறிகணைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் இருந்த பாத்திரம் ஒன்றை எடுப்பதற்காக அவற்றை ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தபோது இடியுடன் கூடிய மின்னல் தாக்கியது.

முகாமின் பகுதியில் எழுந்த சத்தத்தினால் படையினர்தான் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிட்டார்களே என்ற எண்ணத்தில் போராளிகள் குளித்துக்கொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிட்டு ஆயுதங்களுடன் நிலையெடுத்தவிட்டார்கள். பின்னர் உள்ளே சென்று பார்த்தபோது பாத்திரம் எடுக்கச் சென்ற போராளி தூக்கி வீசப்பட்டுக் கிடந்தார். அவரது நெற்றியில் கம்பியினால் துடு வைத்ததுபோன்று காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதேநேரம் கொட்டிலின் பிளாஸ்டிக் கூரைகளும் நெருப்பினால் கோடு கிழிக்கப்பட்டதுபோன்ற தழும்புகளுடன் இருந்தன. இரும்பைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தபோது மின்னல் தாக்கியதால் அவருக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டது என்பது புரிந்தது.

இதற்கிடையே முகாமை முற்றுகையிட்டிருந்த படையினர், அதனை மேலும் மேலும் இறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு இரவு முகாமிற்கு மிக நெருக்கமாக வந்து அவர்கள் தாக்குதலுக்கு தயார் நிலையில் இருந்துகொண்டிருந்தனர். இதனைப் முகாமினுள் இருந்த போராளிகள் அறிந்திருக்கவில்லை. இதே நேரம் முகாமிற்கு வெளியில் இருந்து இன்னொரு போராளிகள் அணி முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

முற்றுலகைய முறியடிக்க போராளிகர்! கூக்கவந்த கிராணுவம் ஆயுத தீர்யோகம்!

தகரவீட்டு அம்மாவின் மரவள்ளிக் கீழங்கு, போராளிகளுக்கான உணவுத் தேவையை ஒரு சில நாட்களுக்கு தீர்த்து வைத்திருந்தது. ஆனால், படையினரை எதிர்த்துத் தாக்குவதற்கான ரவைகளும், வெடி பொருட்களும் போராளிகள் வசம் குறைந்துகொண்டே வந்தன. தொடர்ச்சியாக அந்த முகாமில் நின்று பிடிக்க வேண்டுமானால், வெடிபொருட்கள் மற்றும் ரவைகளை முகாமிற்கு உடனடியாகக் கொண்டுவந்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் முகாமைப் படையினரிடம் இழக்கவேண்டி வந்துவிடும்.

முகாமின் நிலைமை குறித்து பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தெரியப்படுத்திய போது, அதற்கான ஒழுங்குகளைத் தான் மேற்கொள்வதாகக் கூறியிருந்தார். இதனையடுத்தே போராளிகள் சிலர் ஆயுதங்களுடன் முற்றுகைக்கு உள்ளாகி யிருந்த கோடாலிக்கல் முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். வரும்போதே போராளிகள் முகாம் நோக்கி வருவதாகவும், அவர்களுக்கான பாதையை ஒழுங்குபடுத்துமாறும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. முகாமைச் சுற்றி பாதுகாப் பிற்காக எப்போதும் மிதிவெடிகள் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததுடன், சில பகுதிகளில் வெடிக்க வைக்கும் வகையில் குண்டுகளும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. போராளிகள் வரும்போதும் போகும்போதும் அந்தப் பகுதிக்கான மின் சாரத்தை (பற்றி ஊடாக வழங்கப்படுவது) போராளிகள் நிறுத்திவிடுவார்கள். அவர்கள் வந்து சென்றதன் பின்னர் மீண்டும் அது இயக்கப்பட்டுவிடும். எனவே, போராளிகள் வரும் பாதைக்கான மின்சாரத்தை போராளிகள் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

நிறுத்தப்பட்ட வழியாக முகாமை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த போது, சில அசைவுகளைப் போராளிகள் கண்டுகொண்டார்கள். நிதானமாக நின்று அவதானித்தபோதும் அது படையினரா போராளிகளா என்பதை உடனடியாக அவர்களால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. ஆனால் பின்னர் முகாம் போரா

ளிகளுடன் தொடர்புகொண்டபோது முகாம் பகுதியை பார்த்தவாறு படையினரே பதுங்கியிருப்பது உறுதியாகியது.

முகாமிலுள்ள போராளிகளுக்கு தெரியாதவாறு முழுமையாக உருமறைப்புச் செய்திருந்த படையினர், பின் பக்கம் இருந்தும் போராளிகள் வருவார்கள் என்பதைக் கவனத்தில் எடுத்திருக்கவில்லை.

இதேவேளை, முகாமிற்கு மிக அருகில் படையினர் இருப்பதால் உடனடியாகத் தாக்குதலை நடத்தவும் வெளியில் இருந்து சென்ற போராளிகளால் முடியவில்லை. ஏனெனில் படையினரின் பின் பக்கத்தில் இருந்து தாக்குதலை தொடுத்தால் அது போராளிகளுக்கும் ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடும். எனவே, முகாமில் இருந்து சற்று பின் நகர்ந்து சென்று, முகாமிலுள்ள போராளிகளுடன் மீண்டும் தொடர்பெடுத்து, முகாமை விழிப்பு நிலைக்கு கொண்டுவந்து, அனைவரையும் பாதுகாப்பாக நிலையெடுக்குமாறு வலியுறுத்தியதுடன், பின் பக்கத்தில் இருந்தே படையினர் மீது தாக்குதலை தொடுக்கப்போவதாகவும் அவர்கள் கூறினர்.

அவர்கள் கூறியதன் பின்னரே போராளிகளுக்கு முகாமிற்கு மிக அருகில் படையினர் உருமறைப்புச் செய்து பதுங்கியிருந்தது தெரியவந்தது. அத்துடன், அவர்கள் ஏன் தாக்குதல் நடத்தாமல் பதுங்கியிருந்தார்கள் என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. முகாமை முழுமையாகக் கண்காணித்து, அதன்பின்னர் தங்களது பக்கத்தில் இழப்புக்கள் எவையும் ஏற்படாத வண்ணம், போராளிகள் அனைவரையும் வீழ்த்துகின்ற திட்டத்துடன் அவர்கள் பொறுமையாக முகாமை அவதானித்தபடி பதுங்கியிருந்திருக்கலாம். அல்லது வேவு அணியான அவர்கள் தாக்குதலுக்கான தரவுகளைப் பெறுவதற்கும் முகாமில் எத்தனை போராளிகள் இருக்கின்றார்கள், என்னென்ன நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்பதை அவதானிக்கவும் அவ்வாறு பொறுமையாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்களது பொறுமையே அவர்களுக்கு ஆபத்தாக மாறியது.

பின் பக்கத்தில் இருந்து போராளிகளின் தாக்குதல் தொடங்கியதும் படையினர் நிலைகுலைந்து போனார்கள். திருப்பித் தாக்குவதற்கு கூட அவகாசமின்றி படையினர் அங்கிருந்து தப்பியோடத் தொடங்கினார்கள். தப்பியோடியவர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த பெருமளவு ரவைகள் மற்றும் வெடிபொருட்களையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டு ஓடியிருந்தார்கள். ரவைத் தட்டுப்பாட்டில் இருந்த போராளிகளுக்கு முகாம் வாசல்வரை பெருமளவு ஆயுதங்களை கொண்டுவந்து வழங்கிவிட்டு சென்றிருந்தது இந்திய இராணுவம். இது போராளிகளுக்கு பெரும் மகிழ்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அந்த முற்றுகைத் தாக்குதலில் நடந்த விபரீதம் இந்தியப் படையினரை முற்றுகையை கைவிட வேண்டிய நிலைக்கு கொண்டுவந்தது. அந்தத்

தாக்குதலுடன் கோடாலிக்கல் முகாம் மீதான முற்றுகையை படையினர் கைவிட்டனர். இத்தனைக்கும் அந்தத் தாக்குதலை நடத்தி படையினரை விரட்டியடித்தவர்கள் சுமார் ஏழு வரையான போராளிகள் மட்டுமே.

அன்றைய அதிர்ச்சிகரமான தாக்குதலால் படையினர் முற்றுகையைக் கைவிட்டுவிட்டு புதிய உத்தியொன்றைக் கையாண்டனர். அந்த முயற்சி படையினருக்கு ஆரம்பத்தில் ஓரளவு வெற்றியையும் கொடுத்திருந்தது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

விடுதலைப் புலிகள் மிதிவெடிகளை படையினரின் வழித்தடங்களில் புதைத்து வைப்பதுபோல் படையினரும் காட்டினைச் சுற்றி மிதிவெடிகளைப் புதைக்கத் தொடங்கினார்கள். போராளிகள் நடமாட்டம் உள்ள பகுதிகள் எனக் கருதப்படும் இடங்களெங்கும் இவ்வாறு மிதிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆரம்பத்தில் இவை போராளிகளுக்கு இழப்பை ஏற்படுத்தவே செய்தன. படையினரின் இந்த முயற்சிக்கு முதல் பலியானவர் கணேஸ் என்ற போராளி.

கொக்குத்தொடுவாய்க்கு அருகிலுள்ள கருநாட்டுக்கேணியைச் சேர்ந்த இந்தப் போராளி விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இணைந்து கொண்டவர். வீட்டில் நாலைந்து பெண் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆண் மகன் என்பதால் வீட்டில் எப்போதும் முதல் விருந்து இவருக்குத்தான். வறுமையான அந்தக் குடும்பத்தில் தன் தங்கைகளை எதிர்காலத்தில் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காக தாய் தானும் உண்ணாமல் ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்த உடம்பு, அதனால்தானோ என்னவோ ஒரு திடகாத்திரமான போராளியாகவே அவர் இருந்தார். ஆனால், வீட்டின் நிலைமையை தெரிந்துகொண்ட தலைவர், கணேசை குடும்பத்தை பார்க்குமாறு கூறி இயக்கத்தைவிட்டு அனுப்பி வைத்துவிட்டார். தலைவரின் கட்டளையை மறுக்கமுடியாமல் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கப்போன கணேசை வரலாறு மீண்டும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இழுத்து வந்தது.

இந்திய இராணுவத்தினர் வருகையும் அதனால் எழுந்த அமைதி பின்னர் புயலாக மாறி பெரும் போராகியிருந்தது. காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகிகளுடன் இணைந்து விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவானவர்களையும் வேட்டையாடக்கொண்டிருந்தது இந்திய இராணுவம். இந்திய இராணுவத்தின் கைகளில் அகப்பட்டு எதற்காக வீணாகச் சாகவேண்டும் என்று கருதிய கணேஸ், மீண்டும் விடுதலைப் புலிகளுடன் வந்து இணைந்து கொள்கின்றார்.

பால்ராஜ் அண்ணையுடன் கோடாலிக்கல் முகாமில்தான் தங்கியிருந்தார். இந்திய இராணுவத்தின் முற்றுகை உடைக்கப்பட்டதன் பின்னர் போராளிகள் மீண்டும் வழமையான நடவடிக்கையில் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள். கணேசும் போராளிகள் சிலரும் நடவடிக்கை ஒன்றுக்காக சென்றுகொண்டிருந்தபோது

தான் காஞ்சிரமோட்டை புளியங்குளம் பகுதியில் அந்த அனர்த்தம் நிகழ்ந்தது. படையினர் விதைத்திருந்த மிதிவெடி கணேசின் காலைப் பதம் பார்த்து விட்டது. வரம்பொன்றின் விழிம்பில் மிகவும் நுணுக்கமாக படையினர் அந்த மிதி வெடியைப் புதைத்திருந்ததால் அதில் காலை வைத்தபோது அது வெடித்துவிட்டது.

காலில் இருந்து இரத்தம் சீறிக்கொண்டிருந்தது. பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக போராளிகள் குறிப்பிட்ட இடைவெளிவிட்டே வந்துகொண்டிருந்தார்கள். கூட வந்த போராளிகள் தூக்குவதற்கு ஓடிச்சென்றபோது அவர்களைத்

தடுத்து நிறுத்திய கணேஸ், யாரும் வரவேண்டாம், மிதிவெடிகள் இன்னும் இருக்கலாம். தானே அங்கு வருவதாகக் கூறி காயமடைந்த காலை இழுத்திழுத்து வந்து சேர்ந்தார். போராளிகள் முதலுதவியாக காலுக்கு கட்டுப்போடுவதற்கு சரத்தை கிழித்த போது, வடிந்துகொண்டிருந்த இரத்தத்தை கைகளில் ஏந்திய கணேஸ், 'என் சகோதரிகளை நான் பார்ப்பேன் என்று என் தாய் தானும் சாப்பிடாமல் என்னை ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்த இரத்தம் இது. எங்கிருந்தோ வந்த இந்தியனால் இங்கை வீணாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது' என்றபோது அங்கிருந்த போராளிகளும் கலங்கிப்

போய்விட்டார்கள். ஆனாலும், அந்தப் போராளிக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியபடி சிகிச்சையளிக்க வேண்டும் என்ற அவசரத்துடன் போராளிகள் உடனடியாக கோடாலிக்கல் முகாம் நோக்கி திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மிதிவெடிகளில் அகப்பட்டால் கால்தான் போகும். இரத்தப்போக்கைக் கட்டுப்படுத்திவிட்டால் உயிராபத்து ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. இரத்தைப்போக்கை போராளிகள் கட்டுப்படுத்தி விட்டதனால் கணேசுக்கு உயிராபத்து வராது என்றே கருதியிருந்தார்கள். ஆனால், கோடாலிக்கல் முகாமை சென்றடைவதற்கு முன்னமே கணேஸ் விழிகளை மூடிக்கொண்டுவிட்டார். இதற்கிடையே கணேசைக் காவிக்கொண்டு வரும் வழியில் மிதிவெடியில் சிக்கி ஜஸீன் என்ற போராளியும் காயமடைந்தார்.

இந்நிலையில், போராளிகளுக்கு கணேசின் வீரச்சாவு அதிர்ச்சியளிப்பதாகவே இருந்தது. மிதிவெடியில் சிக்கியவர் எவ்வாறு வீரச்சாவடைந்தார் என்று ஆராய்ந்தபோதே போராளிகளுக்கு அதிர்ச்சிகரமான ஒரு உண்மை தெரியவந்தது.

புக்ஷபுக்ஷல்

நகுரஸக்

கலந்நு

இந்ந்யப் படைய்நர்

மிதிவெடிகளை தடைசெய்வதற்கு இப் போது உலக நாடுகள் பல ஒத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் இன்று வரை சிறீலங்கா அந்த உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட மறுத்து வருகின்றது. இந்தியா இந்த உடன்படிக்கையில் கையொப்பம் இட்டுள்ளபோதும், இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் அது தடை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டிருக்கவில்லை. அத்துடன், மிதிவெடிகளைப் பயன்படுத்தும் நாடுகள் பாதிப்பை மிகவும் குறைவாக ஏற்படுத்தும் வண்ணம் மிதிவெடிகளை தயாரித்து பயன்படுத்த வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இலங்கையில் இந்தியப் படையினர் பயன்படுத்தியிருந்தியிருந்த மிதிவெடிகள் பாதத்துடனேயே சேதத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தன. ஆனால், அந்த மிதிவெடிகளில் இந்தியப் படையினர் நஞ்சையும் கலந்து வைத்திருந்ததை கணேசனின் சாவு உறுதிப்படுத்தியது. மிதிவெடி வெடிக்கும்போது அது ஏற்படுத்தும் காயத்தின் ஊடு கலக்கும் வகையில் மிதிவெடிக்குள் நஞ்சுப் பொருளைக் கலந்திருந்ததை போராளிகள் சம்பவம் நடந்த இடத்தை சென்று உடனடியாக ஆராய்ந்தபோது கண்டுகொண்டனர். எனவே, அடுத்ததாக காய மடைந்த ஜஸ்ரீனுக்கும், அந்த நிலைமை எழலாம் என்று கருதிய போராளிகள், மயக்க மருந்து இன்றியே உடனடியாக இருந்த சிறு கருவிகளைக்கொண்டு காயம்பட்ட ஜஸ்ரீனின் பாதத்தை அரிந்து எடுத்துவிட்டனர்.

அத்துடன், இது தொடர்பாக கோடாலிக்கல்லில் இருந்த பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவித்தபோது, கணேசை காவிக்கொண்டு வருவதற்கு மேலதிக போராளிகளை அனுப்புவதாகவும், ஜஸ்ரீனை அளம்பிலுக்கு கொண்டு செல்லுமாறும் கூறியிருந்தார்.

கணேசின் வித்துடலை போராளிகள் கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு கொண்டு செல்ல, ஜஸ்ரீனைக் காவியவாறு போராளிகள் அளம்பில் நோக்கி நடந்தார்கள்.

அளம்பில் கொண்டுசென்று அங்கிருந்து உடனடியாக தமிழகம் கொண்டு சென்றாலே காயத்திற்கு மருந்து கட்டி காப்பற்றமுடியும் என்பதால் வல்வையில் உள்ள போராளிகளின் படகிற்கு பால்ராஜ் அண்ணை தகவல் கொடுத்திருந்தார். ஜஸ்ரினுடன் வந்த போராளிகள் அளம்பில் கடற்கரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கடற்கரைகளில் இராணுவத்தினரின் முற்றுகை இறுக்கமாக இருந்ததால், படகினைக் கொண்டுவருவது சாத்தியமற்று போய்க்கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாட்கள் கடந்த நிலையிலும் படகும் வந்து சேரவில்லை. இதற்கிடையே ஜஸ்ரின் வேதனையால் முனகிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு மாதிரி மூன்றாவது நாள் படகு வந்து சேர்ந்தது. படகில் ஜஸ்ரினை ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு திரும்பிய போராளிகள் இனி ஜஸ்ரினின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படாதென்றே கருதினார்கள்.

		
மேஜர் குமுதன் சரவணமுத்து தனபாலசங்கம் சிமந்தை வவுனியா வீரச்சாவ 01.10.1989	ஜஸ்ரின் ஆறுமுகம் புவேந்திரன் முள்ளியவளை வீரச்சாவ 25.09.1989	கணேஸ் கு.சந்தீரகுமார் கருநாட்டுக்கேணி, முல்லை வீரச்சாவ 17.09.1989

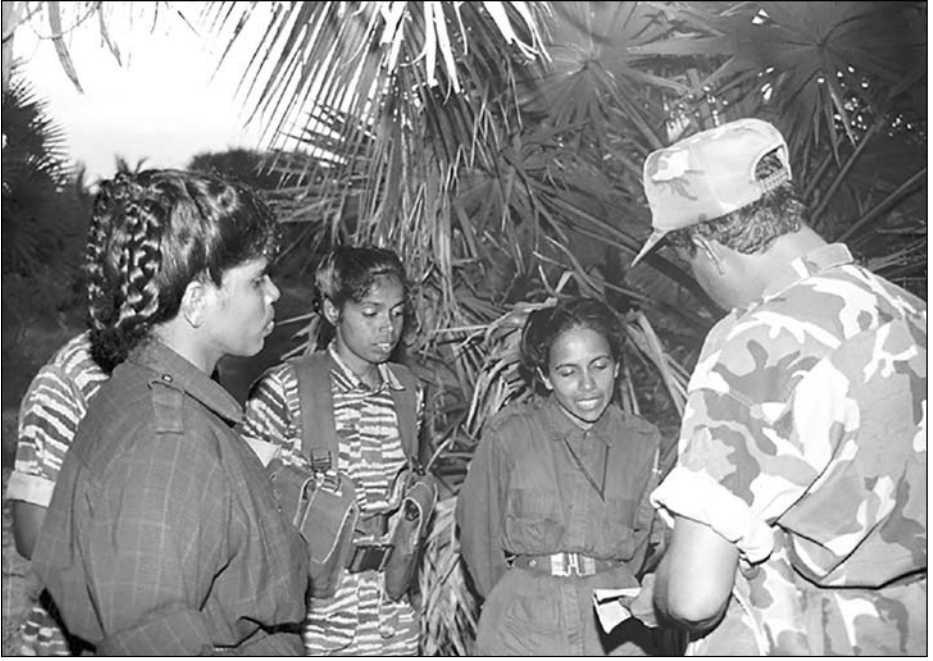
ஆனால், அங்கிருந்து வல்வெட்டித்துறைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட ஜஸ்ரினை உடனடியாக தமிழகத்திற்கு கொண்டு செல்லமுடியாதளவிற்கு கடலிலும், கரையிலும் இராணுவத்தினரின் கெடுபிடி அதிகமாக இருந்தது. அங்கும் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டே படகுப் பயணம் தொடங்கியது. ஆனால், தமிழகக் கரையை அடைவதற்கு இடையில் கடலின் மடியிலேயே ஜஸ்ரின் விழிகளை மூடிக்கொண்டான். கணேஸ் வீரச்சாவைத் தழுவி ய எட்டாவது நாள் 25.09.1989 அன்று ஜஸ்ரின் விடுதலைக்காக விழிகளை மூடிக்கொண்டான்.

இவர்கள் இருவரது சாவும் காட்டினுள் ஒவ்வொரு அடியையும் அவதானமாக வைக்க வேண்டிய அவசியத்தை போராளிகளுக்கு உணர்த்தியது. காட்டினுள் போராளிகளை வெற்றிகொள்ள முடியாது என்பதை உணர்ந்த இந்தியப்

படையினர் மிதிவெடிகளை அதிகமாக விதைத்திருக்கின்றார்கள் என்பதைப் போகப் போகத்தான் அறியமுடிந்தது. இந்தியப் படையினரின் மிதி வெடிக் கு அடுத்து உயிரைக் கொடுத்தவர் மேஜர் குமுதன். வவுனியா மாவட்டத்திற்கு அப்போது பொறுப்பாக இருந்த ஜெயத்துடன் (தற்போது கேணல் ஜெயம்) குமுதன் பணியாற்றியவர். வவுனியா மாவட்ட நிதிப் பொறுப்பாளராக இருந்த குமுதன், கணக்குகளை தலைமைப்பீடத்திடம் ஒப்படைப்பதற்காக வந்து செல்வதுண்டு. 01.10.1989 திகதியன்றும் கணக்குகளை ஒப்படைப்பதற்காக கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு வந்துகொண்டிருந்தார். கோடாலிக்கல் முகாமில் இருந்து சென்ற போராளிகளே அவரை, முகாமிற்கு அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தனர். வரும் வழியில் மிதிவெடியில் அவரது கால்களும் சிக்கிக் கொண்டன. காயமடைந்த அவரது காலுக்கு போராளிகள் கட்டுப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, இன்னொரு போராளி அவரது கழுத்தில் இருந்த சயனைட்டை கழற்றுவதற்கு முனைந்தார். ஆனால் குமுதனோ தேவையில்லை என்று கூறி கழற்றுவதற்கு மறுத்துவிட்டார். ஆனால், ஏற்கனவே இரு போராளிகளுக்கு நடந்ததை அவர் அறிந்திருந்தார். தானும் உயிர்வாழ முடியாது, தன்னால் போராளிகள் வீணாகச் சிரமப்படவேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். போராளிகள் காலுக்கு கட்டுப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே சயனைட்டை உட்கொண்டு அவர் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார்.

மூன்று போராளிகளின் சாவினையடுத்து, காடு முழுமையாக மிதிவெடிகளைக் கண்டுபிடிக்குமாறு பால்ராஜ் அண்ணை உத்தரவு போட்டார். அத்துடன், மக்களையும் காடுகளுக்குள் நடமாட வேண்டாம் என அறிவுறுத்துமாறு போராளிகளைப் பணித்தார். அதன் பின்னர் காடு முழுவதும் போராளிகள் மிதிவெடிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கினார்கள். ஏராளமான மிதிவெடிகள் போராளிகளால் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அப்போது மிதிவெடிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் கருவிகள் இல்லாததால் அவற்றை கண்டுபிடித்து செயலிழக்கச் செய்வதில் ஈடுபட்ட போராளிகள் சிலர் சிறிய காயங்களுக்கு உள்ளாகவேண்டியும் ஏற்பட்டது. ஆனாலும், அதன்பின்னர் காடுகளுக்குள் போராளிகளுக்கு மிதிவெடிகளால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கள் இல்லாமல் போனது. அத்துடன், இந்தியப் படையினருக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த ஏராளமான மிதிவெடிகளும் போராளிகளின் கைகளுக்கு வந்து சேர்ந்தன.

இதேவேளை, மிதிவெடிகளை புதைத்துவிட்டு இந்தியப் படையினர் காடுகளுக்குள் இறங்குவதை தவிர்த்திருந்த படையினர், காடுகளுடனான பிராதான வீதிகளையும், சிறு சிறு வீதிகளையும் கண்காணிப்பதில் முழுமையாக ஈடுபட்டனர். காடுகளுக்குள் இருந்து எப்படையும் போராளிகள் வெளியே வந்தே ஆக வேண்டும் எனக் கருதிய படையினர், இவ்வாறான நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். இது போராளிகளுக்கு மேலும் சில நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின.

தீக்துடல ஂருக்க ஁ரும் ஁ரார்ட்கருக்கு ஁ந்த்யப் படய்ரர் த஁க்து ஁பாற்..!

஁ரரணுவத்தின் முற்றுகைக் காலத்தில் முல்லைத்தீவு காட்டில் ஁ருந்த ஁ரரரரிகள் பிரதான வீதிகளைப் பயன்படுத்துவது மிகக் குறைவு. பெரும்பாலும் அடர்ந்த காடுகள், வயல்வெளிகளினூடாகவே பயணங்கள் ஁டம்பெறும். ஁ந்தப் பயணங்கள் பாதுகாப்பாக ஁ருந்தாலும் அதிக தூரம் நடக்கவேண்டியிருப்பதுடன், அதிக நேரத்தையும் விழுங்கிவிடும். ஆனாலும், பால்ராஜ் அண்ணை ஁கும்஁஁து பிரதான வீதிகளைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்பதையும் அவ்வாறு பிரதான வீதியால் ஁கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டாலும் சைக்கிள் ஁ன்ற வாகனங்களைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்பதையும் வலியுறுத்தி ஁ருப்பார்.

திசையறி கருவிகள் ஁ல்லாமலேயே காட்டுப் பாதைகளை அறிந்து கொள்ளும் வல்லமை ஁ரரரரிகள் பலருக்கு ஁ருந்தது. எனக்கும் காட்டு வாழ்க்கை பழக்கப்பட்டுப் ஁யிருந்தது. ஁தனால் புதிதாக வரும் ஁ரரரரிகளை அழைத்து வருவதாக ஁ருந்தாலும் அல்லது முகாமில் ஁ருக்கும் ஁ரரரரிகளை அழைத்துக்கொண்டு வேறு ஁டத்தில் விடுவதாக ஁ருந்தாலும் பால்ராஜ் அண்ணை என்னைத்தான் அதிகம் அழைப்பதுண்டு.

஁ப்படித்தான் நிதிக் கணக்குகள் சிலவற்றை ஒப்படைப்பதற்காக ஆனந்த புரியம்சும் பயிற்சி முகாமில் ஁ருந்து சு஁ர்ஸ் என்ற ஁ரரரரி கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு வந்திருந்தார். ஁வரை எல்லோரும் '஁பாலிஸ்' என்றுதான் அழைப்பார்கள். பால்ராஜ் அண்ணையும் அவரை ஁பாலிஸ் என்றுதான் கூப்பிடுவார். விதானை, ஁பாலிசை கேப்பாபுலவு முகாமிற்கு அழைத்துச்சென்று விட்டுவிட்டு வா என்றார்.

காடுகளின் ஁டாகச் செல்வதென்றால் சற்று சற்றுப் பாதையாக ஁ருந்ததால் பிரதான வீதி ஁டாகவே செல்வமென்று முடிவெடுத்து, ஁பாலிஸ்

வைத்திருந்த எஸ்.எம்.ஜியை வாங்கி அங்கிருந்த உரைப்பை ஒன்றில் போட்டு மூடிக்கட்டி கொடுத்துவிட்டு, எனது கைக்குண்டுடன் நடந்துகொண்டிருந்தேன். முன்னால் நான் நடந்துகொண்டிருக்க நூறு மீற்றர் தூரத்தில் பொலிசை பின் தொடருமாறு பணித்திருந்தேன். ஏதாவது பிரச்சினை என்றால், நான் கைக்குண்டை அடிப்பேன், என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் நீ தப்பியோடு என்று முன்னெச்சரிக்கையும் செய்திருந்தேன்.

வீதியால் நடந்துகொண்டிருக்கின்றோம். இருவர் சைக்கிளில் வருவது தெரிகின்றது. என்னைத் தெரிந்தவர்கள் என்பதால், எங்கே போகின்றீர்கள் தாங்கள் கொண்டுசென்று விடுகின்றோம் சைக்கிளில் ஏறுங்கள் என்று வற்புறுத்தினார்கள். வீதியால் போவதே தண்டனைக்குரிய குற்றம். இதில் சைக்கிளில் செல்வதென்பது அதனைவிடக் குற்றம். ஆனால் ஆசை யாரை விட்டது. இருவரும் ஆளுக்கொரு சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டோம். பொலிசிடம் உரைப்பையில் இருந்து எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஆயுதத்தை வெளியே எடுக்காதே என்பதை வலியுறுத்திக் கூறியிருந்தேன். நான் சைக்கிளில் முன்னால் போய்க் கொண்டிருக்க. பின்னால் சற்று தொலைவில் பொலின் மற்றைய பொது மகனுடன் சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

முல்லைத்தீவில் இருந்து காலையில் வவுனியாவிற்குச் செல்லும் 82ம் இலக்க பேருந்து மாலையில் மீண்டும் முல்லைத்தீவுக்குத் திரும்பும். அந்தப் பேருந்தை பெரும்பாலும் கனகரட்ணம் அவர்கள்தான் (சிறிலங்காவின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர்) செலுத்திச் செல்வார். அன்றைய தினம் அவர்தான் பேருந்தை செலுத்தி வந்துகொண்டிருந்தார். பேருந்தில் எனது தாயார் இருப்பதை நான் அறிந்திருக்கவில்லை. எனது தாயார் என்னைக் கண்டிருக்கவேண்டும். என்னை விலத்திச் சென்ற பேருந்து சில மீற்றர் தூரத்தில் திடீரென 'பிரேக்' போட்டு நின்றது.

பேருந்தில் இருந்து இறங்கி வந்த எனது தாயார், தம்பி இங்காலை ஆமி படுத்துக் கிடக்கிறாங்கள் எண்டு சொன்னவை, நீ இங்காலை வராதே எண்டு எச்சரிக்கை செய்தார். நான் சற்று முன்னரும் இந்த வழியால் சென்றிருக்கிறேன். அதற்கிடையில் ஆமி வந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு பேருந்தின் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் சடசடத்தன. என்னை சைக்கிளில் வைத்து மிதித்துக் கொண்டிருந்தவரின் கையில் குண்டொன்று பாய சைக்கிளுடன் இருவரும் கீழே விழ, அவர் காயத்துடன் தலை தெறிக்க ஓடத் தொடங்கிவிட்டார். படையினரும் வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு இருவரையும் தூரத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள். படையினரின் வேகத்தைத் தடுக்க ஒரே வழி கையிலிருக்கும் கைக்குண்டை கழற்றி வீசுவதுதான். ஓடிக்கொண்டே இருப்பில் இருந்த கைக்குண்டை கையிலெடுத்துக்கொண்டு, திடீரென ஓட

டத்தை நிறுத்தி இராணுவத்தினரை நோக்கி 'சார்ஜ்' என்று பெரிதாக சத்தமிட்டுக்கொண்டு கைக்குண்டை வீசினேன். எறிகின்ற அவசரத்தில் அதன் கிளிப் கழர்வதற்கு இடையில் குண்டை வீசிவிட்டேன். ஆனால் நான் கைக்குண்டு எறிந்ததைக் கண்டுவிட்ட படையினர் வேட்டுக்களைத் தீர்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு அனைவரும் விழுந்து படுத்துவிட்டனர். அந்த இடைவெளிக்குள் நான் நீண்ட தூரத்தைக் கடந்துவிட்டேன்.

படையினரின் வேட்டுக்கள் பின் தொடர்வது நின்றுவிட்டது. இப்போது அடுத்த பிரச்சினை ஆரம்பித்துவிட்டது. நான் அழைத்துவந்த பொலிசிற்கு என்ன நடந்ததென்று தெரியவில்லை. மீண்டும் அந்த வீதியை நோக்கி எல்லா இடங்களை நோக்கியும் அவதானத்தை செலுத்தியபடி நடந்துகொண்டிருந்தேன். இராணுவத்தினர் அங்கிருந்து போய்விட்டனரா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் பொலிசைக் காணவில்லை. மெதுவாக 'பொலிஸ்... பொலிஸ்...' எனக் குரல்கொடுத்தேன். காயங்களுடன் எங்காவது கிடந்தால் அல்லது மறைந்திருந்தால் வெளியே வரலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புடன். ஆனால், நேரம் போனதே தவிர எங்கு தேடியும் பொலிசைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

பொலிசை ஏற்றி வந்தவரை எனக்குத் தெரியும். அவரது நிலைமை என்னவாகியிருக்கும் என்பதும் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் நான் முகாமிற்கு திரும்பிப்போக முடியாது. வீதியால் வந்தது தப்பு, சைக்கிளில் வந்தது இன்னொரு தப்பு, கூட்டிவந்த போராளியை விட்டுவிட்டுப் போவது அதைவிடத் தப்பு, அதனைவிட கொண்டு வந்த ஆயுதம் எங்கேயென்று தெரியாது. இந்த நிலைமையில் முகாமிற்குப் போனால் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் பெரும் தண்டனை ஒன்று காத்திருக்கின்றது என்பது மட்டும் உறுதி.

பயத்தினால், பொலிசைக் கொண்டுசென்று விட்டுவிட்டு வரச்சொன்ன கேப்பாபுலவ் முகாமிற்கே செல்கிறேன். அந்த முகாமின் பொறுப்பாக இருந்த வரிடம் நடந்ததை அப்படியே சொன்னேன். அங்கிருந்து பால்ராஜ் அண்ணைக்கு தொடர்பெடுத்தவர், 'விதானை தப்பியிட்டுது, பொலிசைக் காணலை' என்று கூறினார். உடனடியாக சம்பவம் நடந்த இடத்திற்கு சென்று பொலிசைத் தேடுமாறு பணித்த பால்ராஜ் அண்ணை, என்னை முகாமிற்கு வருமாறு பணித்திருந்தார்.

சம்பவ இடம்பெற்ற களிக்காட்டு சந்தியில் இந்திய இராணுவத்தினர் இரண்டு நாட்களாக பதுங்கியிருந்ததால் போராளிகளால் அந்த இடத்தை நெருங்க முடியவில்லை. இராணுவத்தினர் அங்கிருந்து சென்றதை அறிந்ததன் பின்னர் அங்கு சென்று பார்த்தபோது பொலிசின் உடலைக் கண்டுகொண்டனர். உடல் முகம் குப்பறக் கிடந்ததால், போராளிகளுக்கு சந்தேகம் வலுத்தது. இதனால், உடலில் கயிற்றைக் கட்டி, தூர நின்று அதனை இழுத்தபோது எதிர் பார்த்தது போலவே, உடலின் கீழே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கைக்குண்டு

வெடித்துச் சிதறியது. உடலை மீட்பதற்கு போராளிகள் வருவார்கள் தாக்குதல் நடத்தலாம் என்று இரண்டு நாட்களாகக் காத்திருந்த படையினர், போராளிகள் வராதமையால் கைக்குண்டை உடலின் கீழே வைத்துவிட்டு சென்றிருந்தனர்.

கைக்குண்டு வெடித்ததால் மேலும் சிதைவடைந்த பொலிசின் உடலை மீட்டெடுத்த போராளிகள், கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு கொண்டு சென்று விதைத்தனர். இதற்கிடையே பொலிசை ஏற்றிச் சென்றவர் காயங்கள் எதுவுமின்றி தப்பிவிட்டார் என்பது தெரியவந்தது. அவர் சொல்லித்தான் பொலிஸ் உரைப் பையில் இருந்த துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்து சைக்கிள் காண்டிலில் வைத்துக்கொண்டிருந்ததும், அதனாலேயே படையினர் அடையாளம் கண்டு வேட்டுக்களைத் தீர்த்தனர் என்பது தெரியவந்தது. இதற்கிடையே பேருந்தில் சென்ற தாயார் இராணுவத்தினரின் வேட்டுக்கள் எங்கள் மீதுதான் தீர்க்கப்பட்டது என்பதை அறிந்து வீட்டில் ஒரே ஓப்பாரி.

கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு திரும்பிச் சென்றபோது நடந்த சம்பவங்களை கேட்டறிந்த பால்ராஜ் அண்ணை, எனது ஆயுதத்தை பறித்துவிட்டு சமையல் அறையில் போய் சமையலில் ஈடுபடுமாறு பணித்துவிட்டார். தண்டனை வழங்கப்பட்டு இரு வாரங்களாகியும் எனது ஆயுதம் திருப்பித்தரப்படவில்லை. படையினரிடம் இழந்த துப்பாக்கியை மீட்டெடுத்து, இழந்த போராளிக்கு பதிலாக இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதலை நடத்தினாலே இந்த அவப்பெயர் நீங்குவதற்கு வழி கிடைக்கும். ஆனால், அதுவும் சண்டைக்குப் போனாலே சாத்தியம். தண்டனையில் இருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. இந்த நிலையில் எப்படி அந்த அவப்பெயரை நீக்குவது என நினைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருநாளில், மேஜர் கிண்ணி என் அருகில் வந்து தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றைத் தெரிவித்தார்.

மேஜர் கிண்ணியை பலரும் அறிந்திருக்கலாம். 'போர் உலா' என்ற மாங்குளம் முகாம் தகாப்பு தொடர்பான ஒரு போரியல் வரலாற்று பதிவு நூலை எழுதியவர். அப்போது கிண்ணி கோடாலிக்கல் முகாமிலேயே எங்களுடன் தங்கியிருந்தார். எனக்கு தண்டனை வழங்கப்பட்டிருப்பது கிண்ணித் தெரியும். இருந்தும் நல்லதொரு தாக்குதல் திட்டம் இருக்குது. இந்தத் தாக்குதலில் மட்டும் நீ பங்குகொண்டால் பறிகொடுத்த ஆயுதத்துக்கு பதிலாக பெருமளவு ஆயுதங்களை அள்ளலாம். சண்டைக்கு வாரியா என்று கேட்டார். நான் வரமுடியாது என்பதைக் கூறியபோது, பால்ராஜ் அண்ணையுடன் தான் கதைத்து அதற்கான அனுமதியையும் தான் வாங்கித் தருவதாக கூறினார். பழம் நழுவி பாலில் விழுகின்றது என்றால், யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள்.

நெடுங்கேள் பாடசாலை முகாம் கூகாள் தூக்குதல்

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த லெப.கேணல் நவம் அவர்கள் கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவரை எல்லோரும் டடி என்றுதான் அழைப்பார்கள். நவம் அவர்கள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டபோது, பால்ராஜ் அண்ணை வன்னி மாவட்ட தளபதியாக பொறுப்பேற்றிருந்தார். இந்த நிலையில் தான் பொறுப்பேற்ற கையுடன் சிறந்த தாக்குதல் ஒன்றை நடத்தவதற்கு டடி அவர்கள் திட்டமிட்டிருந்தார். அதற்கான வாய்ப்பும் கூடி வந்தது.

கிண்ணி என்னிடம் கூறியதுபோலவே பால்ராஜ் அண்ணையுடன் கதைத்து சண்டைக்கு செல்வதற்கான அனுமதியை வாங்கித் தந்தார். நீண்ட நாட்களின் பின்னர் எனது துப்பாக்கி என் கைகளுக்கு வந்தது, போன உயிர் திரும்பி வந்தது போன்ற மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஆனால், எங்கு தாக்குதலுக்கு செல்லப்போகின்றோம் என்பது இறுதி வரை யாருக்கும் சொல்லப்படவில்லை. டடிக்கும், கிண்ணிக்கும் சில போராளிகளுக்கும் தெரிந்த ஓர் இரகசியமாகவே அது இருந்தது.

கோடாலிக்கல் முகாமில் இருந்துதான் தாக்குதலுக்குப் புறப்பட்டோம். நீண்ட நேர நடைப் பயணத்தின் பின்னர் இரவு நேரத்தில் பழம்பாசியை வந்தடைந்தோம். பழம்பாசியை வந்தடைந்த பின்னரும் நாம் எங்கு தாக்குதலுக்குச் செல்கின்றோம் என்பது யாருக்குமே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால், திட்டமிட்ட ஒரு தாக்குதலாகத்தான் இது இருக்கும் என்பது வந்துகொண்டிருந்த போராளிகளுக்குப் புரிந்திருந்தது. பழம்பாசியில் போராட்டத்திற்கு ஆதரவானவர்கள் அதிகம் இருந்தனர். அவர்களிடம் ஏற்கனவே இரவு உணவிற்கு போராளிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அன்று இரவு நல்ல ஒரு விருந்தே கிடைத்தது. சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒவ்வொருவருடைய முகத்தையும் உற்றுப் பார்த்தவர் ஏனோ என் முகத்தை பார்த்துவிட்டு “விதானை உன்னை முகத்திலை தான் சா வாடை அடிக்குது” என்றார். அவர் முடிக்க

வில்லை நானும் பதிலுக்கு “டடி உங்கட முகத்திலைதான் அடிக்குது” என் றேன், இதற்காக பின்னர் நான் வருந்தப்போவதை அறியாமல்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அருகிலுள்ள ஒரு மரத்தடிக்கு அழைத்துச் சென்ற டடி தாக்குதல் திட்டத்தை விளங்கப்படுத்தத் தொடங்கினார். அவருடன் கிண்ணியும் தாக்குதல் தொடர்பான விபரங்களை போராளிகளுக்கு விளங்கப் படுத்தினார். நெடுங்கேணி பாடசாலை முகாமில் தங்கியிருக்கும் இராணுவத்

தினர் மீதுதான் அந்தத் தாக்குதல் என்பது அப்போதுதான் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. நெடுங்கேணி முகா மில் தங்கியிருக்கும் படையினர் அங்கு கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கு தொடர்ந்து இடைஞ்சல் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதை அறிந்திருந்தோம். அத்துடன், அப்பாடசாலைக்கு தூர இடங்களில் இருந்து வந்து கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியைகள், பாடசாலை யில் உள்ள விடுதியில் தங்கியிருந்து கல்வி கற்பித்து வந்தனர். வெள்ளிக் கிழமை மாலை பாடசாலையில் இருந்து வீடு திரும்பும் அவர்கள் திங் கட்கிழமை காலை மீண்டும் பணிக்கு வந்து வெள்ளிக்கிழமை பாடசாலை முடியும் வரை இரவு பகலாக அங்கு தான் தங்கியிருப்பார்கள். பாடசாலை யில் படையினர் தங்கியிருப்பது அவர்களுக்குப் பெரும் நெருக்கடி யைக் கொடுத்தது. அத்துடன் பாட சாலையில் தங்கியிருந்துகொண்டு வீதியால் போய் வருகின்ற பெண் களுடன் சேட்டைவிடுவதும், கிண் டல், கேலி செய்வதும் என அட்ட காசங்கள் அதிகரித்துக் கொண்

டிருந்தன. இதற்கு எல்லாம் பதிலடியாக இந்தத் தாக்குதல் திட்டமிடப் பட்டிருந்தது. அத்துடன், போராளிகளின் ஆயுதக் களஞ்சியத்தையும் இந்தத் தாக்குதல் நிரப்பும் என்பதால் இந்தத் தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டும் என்பதில் வந்திருந்த போராளிகள் அனைவரும் உறுதியாக இருந்தார்கள்.

சாதாரணமாக பார்ப்பவர்களுக்கு நெடுங்கேணி பாடசாலையில் இராணு

வத்தினர் நிரந்தரமாக ஒரு மினி முகாம் அமைத்து தங்கியிருக்கின்றனர் என்பது போல்தான் தோன்றும். ஆனால் உண்மை அதில்லை என்பதை இந்த தாக்குதல் திட்டத்தை வேவு பார்த்த கிண்ணியும், எல்விற்றன் என்ற போராளியும் கண்டுபிடித்தனர். தினமும் அதிகாலையில் வந்து தங்கியிருக்கும் படையினர் இரவு வரை அங்கு தங்கியிருந்துவிட்டு முகாமிற்கு சென்றுவிடுவார்கள். மீண்டும் அதிகாலை பாடசாலைக்கு வந்து தங்கள் நிலைகளில் தங்கி விடுவார்கள். இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தலாம் என்று கிண்ணி எண்ணியிருந்தார்.

தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை வகுத்து நவம் அண்ணையிடம் கொடுத்த போது அதற்கு அவர் முதலில் ஒப்புதல் கொடுக்கவில்லை என்பதை தாக்குதலுக்கு சென்றிருந்தபோதுதான் நாங்கள் புரிந்துகொண்டோம். ஏனெனில் கொஞ்சம் பிசகினாலும் தாக்குதலுக்கு செல்லும் அத்தனை போராளிகளையும் இழக்கவேண்டிய மிகவும் ஆபத்தான தாக்குதல் திட்டம் இது. கள அனுபவம் மிக்க, ஒரே பிரதேசத்தை சேர்ந்த போராளிகளை ஒரே இடத்தில் இழக்க வேண்டி வந்துவிடுமோ என்ற அச்சமே டிடி அவர்களை இந்தத் தாக்குதலுக்கு ஒப்புக் கொள்ள விடாமல் தடுத்தது. ஆனால், தாக்குதலை வகுத்துக்கொடுத்த கிண்ணியின் வற்புறுத்தலாலும், தாக்குதலை உறுதியாக வெற்றி கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையாலும் இறுதியில் ஒத்துக்கொண்டிருந்தவர் இந்தத் தாக்குதலுக்கு தானும் வருவதாகக் கூறினார்.

காட்டினுள் தலைவரைப் பாதுகாப்பதில் அதிக சிரத்தை எடுத்துச் செயற்பட்டவர் நவம் அவர்கள். ஒரு தாக்குதலில் அவரை இழப்பதற்கு விரும்பவில்லை. இந்தத் தாக்குதலுக்கு அவரை வரவேண்டாம் என தடுத்தபோதும், அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் எதாவது பிரச்சினையென்றால் நானும் வந்து அடிபடுவேன். நீங்கள் இல்லாமல் உயிரோடு நானும் திரும்பமாட்டேன் என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டார். அவரது வேண்டுகோளை மறுக்க முடியவில்லை. இறுதியில் வெளியில் இருந்து தாக்குதலுக்கான ஒத்துழைப்பை வழங்குவதென்ற அடிப்படையில் அவரும் மேலும் சில போராளிகளும் வந்திருந்தனர்.

தாக்குதல் திட்டத்தின்படி கிண்ணியுடன் 15 போராளிகள்தான் ஈடுபடுவது என்பது முடிவாகியிருந்தது. வந்திருந்த போராளிகள் அனைவரும் தாங்கள்தான் அந்தப் 14 பேரில் ஒருவராக இருக்க வேண்டும் எனப் போட்டிபோடத் தொடங்கியதால் இறுதியில் குலுக்கல் மூலம் 14 போராளிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதில் குறிப்பிட்டுக்கூறும்படியாக மேஜர் கிண்ணியுடன் மேஜர் தங்கேல், கபடன் ஜெகன் ஆகியோரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

தாக்குதல் திட்டத்தின்படி பாடசாலையில் இருந்து இரவு இராணுவத்தினர் வெளியேறியதன் பின்னர் பாடசாலைக்குள் சென்று போராளிகள் நிலையெடுக்க வேண்டும். ஐந்து - ஐந்து பேர் கொண்ட மூன்று அணியாக போராளிகள்

பிரிக்கப்பட்டனர். கிண்ணியுடன் ஒரு அணியும், மேஜர் தங்கேசுடன் இன்னொரு அணியும், நெடுவல் காந்தனுடன் ஒரு அணியும் என மூன்று அணிகளாகப் பிரிந்து மூன்று இடங்களில் மறைந்திருக்க வேண்டும். மறுநாள் காலையில் முகாமிற்குள் படையினர் நுழைந்ததும் தாக்குதலைத் தொடங்கவேண்டும். ஆனால், வகுப்பறைகளிலும், ஆசிரியர்களின் தங்கு விடுதிகளிலும் மறைந்திருப்பதால் இராணுவத்தினர் பாடசாலைக்குள் வந்துவிட்டதை அறியமுடியாது. எனவே, தாக்குதலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாக, படையினர் உள் நுழைந்துவிட்டதை அவதானித்து வெளியில் டடியுடன் இருக்கும் போராளி ஒருவர் படையினர் மீது தாக்குதலை நடத்தி அறிவிப்பார். அதனைத் தொடர்ந்து பாடசாலையினுள் மறைந்திருக்கும் போராளிகள் தாக்குதலைத் தொடங்க வேண்டும்.

இராணுவத்தினர் பாடசாலையில் இருந்து வெளியேறியதனை உறுதிப்படுத்தியதன் பின்னர் போராளிகள் அங்கு நுழைவதற்கு தயாராகின்றார்கள். சப்பாத்துக்களுடன் நுழைந்தால் படையினர் மறுநாள் காலை அடையாளம் கண்டு கொண்டு விடலாம் என்பதால் அனைத்துப் போராளிகளும் சப்பாத்துக்களை கழற்றி அருகிலுள்ள வயல் ஒன்றில் மறைத்துவிட்டு, நிலத்தில் கால்தடம் ஏற்பட்டதற்கான அடையாளம் இல்லாதவாறு பாடசாலையினுள் நுழைய முடிவு செய்யப்பட்டது. முன்னதாக வேவுப் போராளிகள் இருவர் சென்று பாடசாலையில் இராணுவத்தினர் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தினார்கள். அத்துடன், பாடசாலையில் காவலாளியாக இருந்தவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் தன்னை இராணுவத்தினர்தான் அழைத்து செல்கின்றார்கள் என உணர்ந்திருந்த அந்த வயதான காவலாளி, பின்னர் போராளிகள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டார். பாடசாலையில் இராணுவத்தினர் இல்லாதது அவருக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில் இரவு தனது அறைக்குள் சென்றால் விடியும் வரை அந்தக் காவலாளி அச்சத்தால் வெளியே வருவதில்லை. இதனால், இரவில் அங்கிருந்து இராணுவத்தினர் முகாமிற்கு சென்றுவிட்டு மறுநாள் காலையில்தான் முகாமிற்கு வருகின்றார்கள் என்பதை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை என்பது ஆச்சரியம்தான். அவரை பாதுகாப்பாக வெளியே அழைத்துச் சென்ற நிலையில் தாக்குதலுக்கான போராளிகள் பாடசாலையினுள் நுழைந்தார்கள். கூடவே பாடசாலைக்குள் டடி அவர்களும் சில போராளிகளும் வந்து நிலைமையை நேரில் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது ஆசிரியர்கள் தங்கும் விடுதியின் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. பூட்டை உடைத்தால் சத்தம் எழும் என்பதுடன், காலையில் வந்து பாடசாலையை சுற்றி அவதானித்துவிட்டே நிலைகளில் தங்குவார்கள். அப்போது பூட்டு உடைக்கப்பட்டிருப்பது அவர்களுக்கு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்திவிடும். எனவே, பூட்டை உடைக்காமல் எவ்வாறு அறைக்குள் நுழைவது, நுழைந்து கதவை எவ்வாறு திறப்பது என சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது, டடி அவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இந்திய

கிராமியக் கீழ்நீர்

நடுவே கிராமம்

மண் நேரம்!

12.05.1989 நள்ளிரவு. மயான அமைதியாக இருந்த பாடசாலையினுள் போராளிகள் தாங்கள் தங்கவேண்டிய இடங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஐந்து, ஐந்து போராளிகளாக மூன்று அணிகள் எங்கெங்கே இருப்பது என்று ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே நுழைந்ததற்கான தடையங்கள் ஏற்படாத வண்ணம் போராளிகள் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஓரணி ஆசிரியரின் தங்குவிடுதி அறை ஒன்றில் இருந்து வெளிப்பட்டு தாக்குதல் நடத்தவேண்டும். வகுப்பறைகள் திறந்திருந்ததால் அவற்றின் நுழைவதில் அவ்வளவு சிக்கல் இருக்கவில்லை. ஆனால், ஆசிரியர் அறைக்குள் சந்தேகம் வராதபடி நுழைவதுதான் சிக்கலாக இருந்தது. அப்போது அங்கு வந்த டி. அவர்கள், இரு போராளிகளை அழைத்து வகுப்பறையில் இருந்து மேசைகள் இரண்டை எடுத்து வரச்சொன்னார். மேசைகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தபோதும், அதில் ஏறி மேலே ஓட்டில் ஏறுவது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை.

ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு மேசைகளின் மேல் பாய்ந்து ஏறிய டி., உருவத்தில் சிறியவனாக இருந்த என்னைக் கூப்பிட்டு தனது கையில் ஏறி மேலே ஓட்டில் ஏறச் சொன்னார். மேசையில் ஏறி அவரது கையில் ஏற, நான் ஏறுவதற்கு இலகுவாக கையை மேலே தூக்கி என்னை ஓட்டில் ஏற வைத்தவர். தண்டனிடம் இருந்த சிறிய சாவிகள் அணியை (சுவிஸ் நைப்) எடுத்துத் தந்தவர், மிகச்சிறிய ரோச் லைற் ஒன்றையும் தந்து ஓட்டைக் கழற்றி உள்ளே இறங்கச் சொன்னார். ஓட்டைக் கழற்றியபிறகுதான் உள்ளே இறங்குவது அவ்வளவு இலகுவானதாக இல்லை என்பது புரிந்தது. என்ன செய்யலாம் என்று மெதுவாக கேட்டபோது, ஆசிரியையின் அறைதானே, எங்கையாவது சேலைகள் இருக்கும் ரோச்சை அடித்துப் பார் என்றார். ரோச்சை அடித்துப் பார்த்தபோது சேலைகள் தென்படுவதைச் சொன்னேன். தடி தாறன் தட்டி மேலை எடு என்றார். அவர் தந்த தடியை வாங்கி அங்கிருந்த சேலை ஒன்றை மிகவும் சிரமப்பட்டு தட்டி ஒரு மாதிரி மேலை எடுத்து

தேன். சேலையைக் கட்டிவிட்டு, உள்ளே இறங்கி தொங்கியபடி ஓட்டினை இருந்ததுபோல் வைத்து மூடினேன்.

சேலையில் பிடித்தபடி மெதுவாகக் கீழிறங்கி, கொண்டுவந்த ஸ்கூருட் ரைவரின் மூலம் கதவின் பிணைச்சல்களைக் கழற்றி, கதவைக் கழற்றினேன். டடி உட்பட போராளிகள் வந்து அறையைப் பார்வையிட்டார்கள். ஜன்னல்களின் ஊடாகப் பார்க்கும்போது சேலைகட்டி யாரோ இறங்கியிருக்கின்றார்கள் என்பதை படையினர் கண்டுகொண்டுவிடுவார்கள். அதனால், பின்னர் மேசையை உள்ளே கொண்டுவந்து சேலையைக் கழற்றி எடுத்தோம். அந்த அறையில் மேஜர் தங்கேசுடன் நான் உட்பட ஐந்து போராளிகள் தங்கினோம். புறப்படுவதற்கு முன்னர் போராளிகளைச் சந்தித்த டடி, ஒருமுறைக்கு பல முறை கவனம் மிகக் கவனம் என்று எச்சரித்தவர், 'ஒரு கரும்புலித் தாக்குதல் போல்தான் இதுவும். ஆனால், இதிலை சின்னப் பிசுகு ஏற்பட்டாலும் அத்தனை போராளிகளையும் இழக்கவேண்டும். அப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டால் நான் உங்களைவிட்டுட்டு திரும்பிப்போகமாட்டன். இந்தத் தாக்குதலில் வெற்றி பெறாதுபோனால் எங்கள் மாவட்டத்தின் அத்தனை சிறந்த போராளிகளும் சரி என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று கூறிவிட்டு, ஏனைய போராளிகளுடன் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி பாடசாலைக்கு முன்பாக உள்ள ஒரு அருவியுடன் கூடிய பற்றையான பகுதியில் போய் இருந்து கொண்டார்.

அதிகாலை நான்கு மணி வரை டடி அவர்களுடன் வோக்கி-டோக்கி ஊடாக தொடர்பில் இருந்தோம். நான்கு மணிக்கு வோக்கி-டோக்கி தொடர்பு முழுமையாகத் துண்டிக்கப்பட்டது. அதனை இயங்குநிலையில் வைத்திருந்தால் சிலவேளைகளில் தொடர்பில்லாமல் இருந்தால்கூட அதன் 'கறகற' என்ற ஒலி காட்டிக்கொடுத்துவிடும். ஏற்கனவே அதற்கு காதுடனான இணைப்பு கருவி பொருத்தப்பட்டுத்தான் தொடர்புகள் பேணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எனினும், அதன் இணைப்பு வயர் தட்டுப்பட்டுவிட்டால் ஆபத்து என்பதால் முற்றாக அதனை நிறுத்தியாகிவிட்டது. கதவு பிணைச்சல்கள் ஆணி பூட்டப்பட்டபோதும் உதைந்தால் கதவு கீழே விழுவதுபோன்ற நிலையில் அதனை பூட்டி வைத்திருந்தோம். அப்போதுதான் தாக்குதல் தொடங்கினால் கதவை உடைத்துக்கொண்டு வெளியேற வசதியாக இருக்கும்.

ஆயுதங்களை கையில் வைத்திருந்தால் அதனை அசைக்கும்போது அதில் உள்ள சிலிங் (தோள்பட்டி) ஏற்படும் ஒலிகளைத் தவிர்ப்பதற்காக அதனை இயங்கு நிலையில் (Auto) தயார்படுத்திவிட்டு சுவரில் சாத்திவைத்துவிட்டு அதன் அருகில் அமர்ந்திருந்தோம். அத்துடன் அந்த அறையில் இரண்டு, மூன்று ஜன்னல்கள் இருந்தன. ஜன்னல்களை படையினர் திறந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டிருந்ததால் அவை எப்போதும் திறந்தே இருக்கும். அதனை இப்போது பூட்டமுடியாது. ஜன்னலின் ஒரு பக்கத்தில் நின்று பார்த்தால் ஒரு பகுதியும், மற்றப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்தால் மற்றைய பகு

தியும் தெரியும். இந்த ஜன்னல்களில் இருந்து பார்த்தால் தெரியாமல் இருப்பது ஜன்னலுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு மூலைப் பகுதியே. எனவே, படையினர் கண்டுகொள்ள முடியாதபடி அந்த மூலைப் பகுதியிலேயே அமர்ந்திருந்தோம். ஒரு போராளி விடும் தவறு அங்கிருக்கும் 15 போராளிகளின் உயிரையும் பறித்துவிடும். எனவே, மூச்சுவிடுவதைக்கூட கவனமாகவே போராளிகள் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். வாய் திறந்து கதைக்க முடியாது. ஏன் இருமல் வந்தால் கூட இரும முடியாது. எல்லாம் சைகைதான். ஒரு மயான அமைதியுடன் அந்த இரவு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இதற்கிடையே கூட இருந்த போராளி ஒருவருக்கு சிறுநீரை அடக்க முடியாத நிலை வந்துவிட்டது. ஏற்கனவே எல்லோரையும் சிறுநீர் கழித்து விட்டே அறைகளுக்குள் சென்று தங்குமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அத்துடன், கையில் கட்டியிருந்த ஓலிகளை எழுப்பக்கூடிய மணிக்கூடுகள் அனைத்தையும் கழற்றிக்கொடுத்து விட்டே உள்ளே நுழைந்திருந்தோம். ஆனாலும், ஒரு போராளி சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் அவசரம் அவசரம் என்று சைகையில் காட்டத் தொடங்கிவிட்டார். இராணுவத்தினர் வரும் நேரம், இப்போது வெளியே செல்லமுடியாது என்பதை அந்த அறைப் போராளிகளுக்கு பொறுப்பாக இருந்த மேஜர் தங்கேஸ் எடுத்துக்கூறியும் அந்தப் போராளி தன்னால் அடக்கமுடியவில்லை என்று கூறத் தொடங்கிவிட்டார். இந்த நிலையில் படையினருடன் தன்னால் மோதவும் முடியாது என்று சைகையில் போராளி தன் நிலைமையை எடுத்து விளக்கினார். ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என எண்ணியபோதுதான் ஆசிரியரின் அறையில் இருந்த அந்த சுடுநீர் போத்தல் கண்ணில் தட்டுப்பட்டது. வேறு வழியில்லை, சுடுநீர் போத்தலில் போராளி தன் 'ஆத்திரத்தை' அடக்கிக்கொண்டார்.

நேரம் ஐந்து மணியைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. அருகிலுள்ள ஆலயத்தில் மணி அடிக்கப்பட்டு 'லவுட்ஸ்பீக்கரில்' பக்திப் பாடலும் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. காட்டு வாழ்க்கையில் இவற்றையெல்லாம் இழந்து போயிருந்த எமக்கு, அன்று ஏதோ புதிய உலகில் சஞ்சரிப்பதுபோன்ற உணர்வை அந்தப் பாடல்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.... பாடசாலையின் பிரதான வாசலுக்கு நேரே நாங்கள் இருந்த ஆசிரியரின் விடுதி அறை இருந்ததால் இராணுவத்தினர் வாசலின் ஊடாக உள் நுழைவது நன்றாகத் தெரியும். படையினர் வரவேண்டிய நேரம் ஆகியும் ஏன் இன்னும் வரவில்லை என சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, வகுப்பறைகளில் மேசைகள், கதிரைகள் விழுமும் சத்தமும் ஹிந்தியில் படையினர் சத்தமிட்டு கதைத்துத் சிரிப்பதும் கேட்டது. வேறு பாதையூடாக படையினர் பாடசாலைக்குள் நுழைந்து விட்டார்கள் என்பது அப்போதுதான் புரிந்தது. இனித்தான் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் அறையடிக்கு வந்த சிப்பாய் ஒருவர் கதவுக்கு அருகில் நின்று கொண்டான். அந்த சிப்பாய் கதவில் சாய்ந்துவிட்டால் நிலைமை விபரீத

மாகவிடும் என்று கருதிய தங்கேஸ், கதவின் பிணைச்சல்களை கையினால் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டார். அதனையும் மீறி கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு சிப்பாய் உள்ளே விழுந்துவிட்டால் தாக்குதலுக்கு தயார் நிலையில் இருக்கு மாறு போராளிகளைப் பணித்திருந்தார்.

படையினர் உள் நுழைந்துவிட்டால் வெளியில் இருந்து வேட்டுக்கள் நடத்தி தாக்குதலை ஆரம்பிப்பதற்கான அறிவித்தல் பிறப்பிக்கப்பட்டதன் பின்னரே தாக்குதலைத் தொடங்கவேண்டும். படையினர் உள்ளே வந்து ஒரு மணி நேரமாகிவிட்டது. இன்னும் வெளியில் இருந்து எந்த அறிவிப்பும் கிடைக்க வில்லை. ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒரு கணமாகக் கழிந்துகொண்டிருந்தது. இதற்கிடையே உள்ள நுழைந்த சிப்பாய் ஒருவன் ஜன்னலுக்கு அருகில் வந்து நின்று புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது புகை காற்றுக்கு ஜன்னலினுடான உள்ளே நுழைந்துகொண்டிருந்தது. போராளிகளுக்கு அந்தப் புகை ஒவ்வாமையாக இருந்தது. இதனால், அவர்கள் இருமவேண்டியோ தும்ம வேண்டியோ ஏற்பட்டால் நிலைமை ஆபத்தாகப்போய்விடும். அந்த அறைக்குள் இருக்கும் அத்தனை போராளிகளும் வெளியேற முடியாமல் படையினரிடம் உயிரிழக்க வேண்டியேற்பட்டுவிடும். நிலைமையைப் பார்க்க அங்கிருந்த அத்தனை போராளிகளின் முகத்திலும் 'சா வாடை' அடிப்பதுபோன்ற எண்ணமே எழுந்துகொண்டிருந்தது.

ஏன் இன்னும் அனுமதி கிடைக்கவில்லை என சைகை மூலம் போராளிகள் மாறி மாறி கேள்வி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். யாருக்குமே விடை தெரியவில்லை. அப்போது தங்கேஸ் 'கால் கஸ்ரோ' இன்னும் வரவில்லை போல் என்று சைகையில் காட்டினார். இராணுவத்தினர் பாடசாலைக்கு வந்து பாடசாலையில் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திய பின்னர்தான் கால் கஸ்ரோவுடன் இராணுவத்தினர் முகாமினுள் நுழைவார்கள். அந்தக் கால் கஸ்ரோவை எடுப்பதில் போராளிகள் அதிக கவனம் எடுப்பார்கள். எனவே, இன்னும் கால் கஸ்ரோ வரவில்லை அதனால்தான் சண்டைக்கான அறிவித்தல் கிடைக்க வில்லை என்று தங்கேசுடன் அறையில் இருந்தவர்கள் எண்ணத் தொடங்கினார்கள். இதேபோல்தான் மற்றைய இரண்டு அணிகளின் நிலையும் இருந்த தென்பது பின்னர் தெரியவந்தது. இவ்வாறு அமைதியாக இரண்டு மணி நேரங்கள் கழிந்துகொண்டிருந்த கணப்பொழுதில் வெளியில் இருந்து வேட்டுக்கள் சடசடக்கத் தொடங்கின. வேட்டுக்களைத் தீர்த்து தாக்குதலுக்கான ஆரம்பத்தை அறிவிக்க சொல்லியிருந்தார் டி. ஆனால் வந்த போராளியோ படையினர் திருப்பித் தாக்க, அவரும் பதில் தாக்குதலை கடுமையாக நடத்தத் தொடங்கிவிட்டார். போராளியின் துப்பாக்கியில் இருந்து வந்த ரவைகள், பிரதான வாசலுக்கு நேராக நாங்கள் தங்கியிருந்த அறைக் கதவினை சல்லடை போட்டுக்கொண்டிருந்தன. இதனால் தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டு நாங்கள் வெளியேற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அத்துடன் அறைக்குள் நாங்கள் இருப்பதை அறிந்துகொண்ட படையினரின் துப்பாக்கியும் எங்களை நோக்கி சடசடக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

இடிப்புக்கள்தீர்

முடிநக

காக்குகல்

ஏற்பட்ட இடிப்பு!

ஆசிரியரின் விடுதி அறைக்குள் தங்கியிருந்த எங்களின் நிலை மிகவும் சிக்கலாக இருந்தது. அங்கிருந்து வெளியேறி எங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட காவலரணைத் தாக்கினாலேயே ஏனைய அணிகள் தங்களது நடவடிக்கையை வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால், படையினர் நாம் அறைக்குள் இருப்பதை தெரிந்துகொண்டு எமது அறையை நோக்கி கடுமையான தூட்டுக்களை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

எனவே, தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் ஆபத்து மிக்கது. உடனடியாக செயற்படவேண்டிய நிலை. என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த பணி, காவலரணை நோக்கி கைக்குண்டை வீச, அது வெடிக்கும்போது கிடைக்கும் அந்த சில விநாடிகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஏனைய போராளிகள் அறைக்குள் இருந்து வெளியேறித் தாக்குதலை நடத்த வேண்டும். கைக்குண்டின் 'கிளிப்'பைக் கழற்றிவிட்டு அதனை இறுக்கிப் பிடித்தபடி வெளியே பாய்ந்து வீசவேண்டும். வெளியே சென்று கிளிப்பை கழற்றி வீசுவதற்கு விநாடிகள் கூடக் கிடைக்காது.

அத்துடன், அப்போது பிரேமதாச அரசு வழங்கிய கைக்குண்டுகள் மிகவும் ஆபத்து மிக்கவையாக இருந்தன. காரணம் கைக்குண்டின் கிளிப்பைக் கழற்றியதன் பின்னர் மூன்று, நான்கு விநாடிகளில் அது வெடித்துவிடும். ஆனால், பிரேமதாச அரசு இந்தியப் படையினருக்கு எதிரான தாக்குதலுக்கு ஆயுதங்களை வழங்கியிருந்தபோதும், கைக்குண்டுகள் போராளிகளின் கைகளிலேயே வெடித்து காயங்களை ஏற்படுத்தும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. கிளிப்பைக் கழற்றி எறிவதற்கு இடையில் கைகளிலேயே வெடித்து போராளிகளுக்கு சேதங்களை ஏற்படுத்தும் வகையில் ஓரிரு விநாடிகளில் வெடிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. பிரேமதாசவின் இந்த நோக்கத்தைப் புரிந்திருந்த விடுதலைப் புலிகள் கைக்குண்டுகளை வழமையான முறையில் வெடிக்கும் வகையில் மீள் மாற்றம் செய்திருந்தனர். ஆனால், இந்தத்

தாக்குதலுக்கு பிறைமதாசாவின் கைக்குண்டுகளையே எடுத்து வந்திருந்தோம். கைகலப்பு போன்று நடைபெறும் சண்டையில் இவ்வாறான கைக்குண்டுகள் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதால் அவற்றையே கொண்டுவந்திருந்தோம். தங்கேஸ் நான் வெளியே பாய்ந்து கைக்குண்டை வீசுவதற்கு வசதியாக படையினர் நிலையை நோக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்க்க, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி கைக்குண்டைப் பிடித்தபடி வெளியே பாய்ந்து இராணுவ நிலையை நோக்கி வீசினேன். இலக்கு எதிர்பார்த்ததாக அமையவில்லை. வேகமாக அடுத்த குண்டை வீசியதன் பின்னரே அறையில் இருந்த போராளிகள் வெளியேறி வந்து தாக்குதலைத் தொடுத்தனர்.

இந்தத் தாக்குதல் சம்பவம் தொடர்பாக 'மேஜர் கிண்ணி' அவர்கள் மிகவும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் தனது நூலில் எழுதியுள்ளதால் அன்று நடைபெற்ற சண்டையை தவிர்த்துக்கொண்டு சண்டைக்கு பின்னரான நிலைக்கு வருவோம். சண்டையில் போராளிகளுக்கு எந்தவித இழப்புக்களுமின்றி வந்திருந்த அத்தனை படையினரும் கொல்லப்பட்டனர். ஒரேயொரு படையினன் தாக்குதலின் போது தலைமறைவாக இருந்துவிட்டு, தப்பியோடி அருகிலிருந்த முகாமைச் சென்றடைந்தான்.

இதேவேளை, தாக்குதல் முடிவடைந்ததும் நெடுங்கேணிச் சந்தியில் உள்ள முகாமில் இருந்து படையினர் பாடசாலையை நோக்கி படையியெடுத்து வரத் தொடங்கியிருந்தனர். அவர்களை வழி மறித்து தாக்குவதற்கு கிண்ணியுடன் போராளிகள் சிலர் சென்றிருந்தனர். நான் உட்பட ஏனைய போராளிகள் இறந்து கிடந்த படையினரிடம் இருந்து ஆயுத தளவாடங்களைச் சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தோம். எமக்கு அருகில் டடி நின்றுகொண்டு, வோக்கியில் எல்லோரையும் பின்வாங்கும்படி அறிவுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். ஏற்கனவே, தாக்குதல் முடிந்தவுடன் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து உடனடியாகவே பின்வாங்க வேண்டும் என டடி வலியுறுத்தியிருந்தார். ஆனால், நெடுங்கேணிச் சந்தி முகாமில் இருந்து முன்னேறிய படையினர் தாக்குதலால் திணறத்தொடங்கியதும், போராளிகள் தமது தாக்குதலை தீவிரப்படுத்தியிருந்தனர்.

இந்நிலையில் படையினர் ஏவிய கால் கஸ்ரோ குண்டு ஒன்று பாடசாலைக்கு அருகில் மேலேயே (ஏயர் சொட்) வெடித்துச் சிதறியது. டடி அவர்களும் நானும் இன்னொரு போராளியும் இந்தத் தாக்குதலில் காயங்களுக்கு உள்ளானோம். எனது காயம் சிறியதென்பதால் நடக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தேன். டடியையும் மற்றைய போராளியையும் காவிக்கொண்டு செல்ல வேண்டிய அளவிற்கு காயமடைந்திருந்தனர். இதனையடுத்து கிண்ணியும் போராளிகளும் தாக்குதலை நிறுத்திவிட்டு வர எல்லோரும் பின்வாங்கத் தொடங்கினோம்.

டடி காயமடைந்த செய்தி பால்ராஜ் அண்ணைக்கு அறிவித்தபோது, காயத்தின் தன்மையைக் கேட்டறிந்தவர் உடனடியாக அளம்பிலுக்கு கொண்டுவருங்கள் அங்கு தான் வருவதாகக் கூறியிருந்தார். ஏற்கனவே உழவு இயந்திரம் ஒன்றைத் தயார் நிலையில் வைத்திருந்தோம். அதில் கைப் பற்றப்பட்ட ஆயுதங்களையும் காயமடைந்த இருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு விரைந்தோம். குறிப்பிட்ட சில பகுதிகள் அப்போது படையினர் நடமாட்டமின்றி போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அப்பகுதியூடாக உழவு இயந்திரத்தில் பயணம் செய்த நாம் பழம்பாசியை வந்தடைந்தோம். பின்னர் அங்கிருந்து டடி அவர்களைக் காவியபடி கோடாலிக்கல் முகாமிற்கு நடக்கத் தொடங்கினோம்.

கால்த் தொடையில் ஏறிய குண்டு டடியின் சிறுநீர் பையை தாக்கி யிருந்ததால் சிறுநீர் கழிப்பதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். மருத்துவப் போராளி மாஸ்ரர் அவசர சிகிச்சை மூலம் சிறுநீர் வெளியேறுவதற்கு வழிசெய்திருந்தார். ஆனாலும், வலியால் அவர் தொடர்ந்து துடித்துக்கொண்டிருந்தார். கோடாலிக்கல் முகாமில் இருந்து அளம்பிலைச் சென்றடைந்தபோது பால்ராஜ் அண்ணை படகிற்கான ஏற்பாட்டை ஏற்கனவே செய்திருந்தார். ஆனால், இந்திய இராணுவ முற்றுகையால் அன்று மாலையாகியும் படகு வந்து சேரவில்லை. வலியால் துடித்துக்கொண்டிருந்த அவர், ஒரு கட்டத்தில் தனக்கு எங்காவது சென்று வலிக்கு மருந்து வாங்கி வாருங்கள் என்று வற்புறுத்தவும் தொடங்கிவிட்டார். போராளிகள் அந்த நிலையில் எங்கும் சென்று மருந்து வாங்கிவர முடியாது என்பதையும் படகு எப்படியும் வந்தவிடும் என்று கூறியபோதும் வலியால் துடித்த அவர், விதானையைக் கூப்பிட்டுங்கோ என்று கூறியுள்ளார்.

போராளிகள் என்னை அவருக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்றபோது 'விதானை நீதான் செய்வாய். உடனை போய் பெத்தன் வாங்கிக்கொண்டு வா' என்றார். பெத்தன் என்பது ஒரு விறைப்பை ஏற்படுத்தும் வலி நிவாரணி. ஆனால், அந்த நேரத்தில் முகாமைக் கடந்து மருத்துவமனைக்கு சென்று அதனை வாங்கி வருவதென்பது நடக்கக்கூடிய காரியமாக எனக்குப் படவில்லை. ஆனால், என் கையைப் பிடித்த டடி 'விதானை உன்னாலை முடியும். உடனை போய்வா' என்றார். அதற்குப் பிறகும் என்னால் முடியாது என்று சிந்திக்க எனக்கு முடியவில்லை. அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். வேகமாக நடக்கமுடியாததற்கு எனது காயம் என் வேகத்தை தடுத்திருந்தது. ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டு குப்பியை மட்டும் சரத்தினுள் மறைத்துக்கொண்டு நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

முள்ளியவளை மருத்துவமனையில் தெரிந்த மருத்துவர் ஒருவர் இருந்தார். அவரிடம் சென்றாலே காரியமாகும் என்பதால் உடுப்புக்குளம் வயல் வெளியூடாக தண்ணீருற்று சென்று அங்கிருந்து முள்ளியவளை செல்லவேண்டும்.

சுற்றுப்பாதையால் சென்று மருத்துவமனைக்கு செல்லலாம். ஆனால், அப்போதைய நிலையில் அதற்கான நேரமும் இல்லை. அவ்வளவு தூரத்திற்கு என்னால் நடக்கமுடியுமா என்பதும் தெரியவில்லை.

தண்ணீர்நூற்று வீதியில் இராணுவ விநியோகத்திற்கான பாதுகாப்பிற்காக இராணுவத்தினர் கண்காணிப்பில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கண்களில் மண்ணைத்தூவி விட்டு செல்வதுவே சிக்கலாக இருந்தது. உடனடியாக திட்டம் ஒன்று உதிக்க, செல்லும் வயல்வெளியில் நின்ற மாடொன்றை அவிழ்த்தேன். வீட்டிற்கு மாட்டை ஓட்டிச் செல்பவன் போன்ற பாவனையில் படையினரைத் தாண்டி மாட்டுடன் நடந்துகொண்டிருந்தேன். நான் எதிர்பார்த்ததுபோல, என்னை மாடு மேய்ப்பவன் என்று படையினர் எண்ணியிருக்க வேண்டும். அவர்களின் எந்த வித தொந்தரவும் இன்றி தண்ணீர்நூற்றை வந்தடைந்தேன்.

அங்கிருந்து மருத்துவமனைக்கு செல்வதென்றால், மருத்துவமனைக்கு அருகில் ஒரு முகாம் இருந்தது. அதனைத் தாண்டுவதுதான் சற்று கடினமாகப்பட்டது. எனவே, சென்று கொண்டிருந்த பாதையில் தெரிந்த ஒரு அம்மாவின் வீட்டிருந்தது. அங்கு சென்று அவ்வைக் கூட்டிக்கொண்டு போனால் இலகுவாகப் போகலாம் என்ற எண்ணத்தில் வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். விடயத்தை அவருக்கு விளங்கப்படுத்தியதும் மறுப்பின்றி என்கூட வருவதற்கு சம்மதித்தார். அங்கிருந்த சைக்கிளை எடுத்து அவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு மருத்துவமனை நோக்கி மிதிக்கத் தொடங்கினேன். மருத்துவமனை முகாமைக் கடப்பது எனக்கு அவ்வளவு நல்லதாகப்படவில்லை. அங்கு இருக்கும் ஓட்டுக் குழுக்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிட்டால் இரு வருக்குமே சிக்கல் என்பதால், அந்த அம்மாவை இறங்கி மருத்துவமனைக்கு போய் குறிப்பிட்ட ஒரு மருத்துவரின் பெயரைச் சொல்லி, அவரிடம் விபரத்தைக் கதையங்கோ நான் வேறு வழியாக உள்ளே வருகிறேன் என்று கூறி விட்டு, மருத்துவமனையின் பின் பக்கத்தை நோக்கி சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினேன்.

மருத்துவமனைக்கு சென்ற அந்த அம்மாவிடம் மருத்துவர் பெதின் மருந்து வழங்க முடியாது என்பதை விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு பெதின் பாவிக்கும்போதும் அதற்கான விபரங்களை மேலிடத்திற்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் எனவும், அதனை மருத்துவர் தவிர்ந்த வேறு ஒருவர் நோயாளிக்குப் பாவித்தால் ஆபத்து என்பதையும் அவர் விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். உள்ளே சென்ற நான் மருத்துவப் போராளிகள் இருப்பதையும், உடனடியாக பெதின் தேவை என்பதையும் அவருக்கு எடுத்து கூறி நிலைமையை விளங்கியதையடுத்து மருந்தைத் தருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் வந்த அதே வழியாக அளம்பிலை நோக்கி திரும்பத் தொடங்கினேன்.

கடலன் மடியல்

சிப்கரள

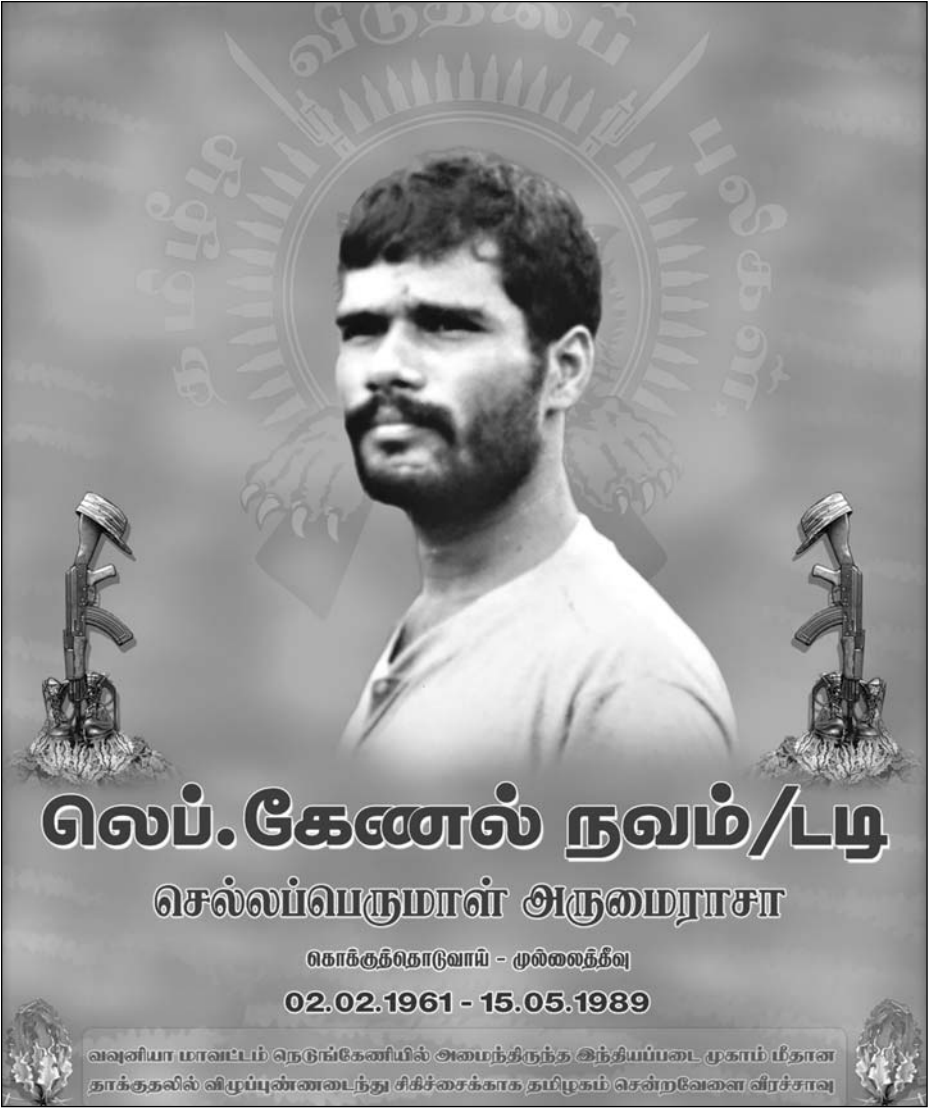
முடிய

௨௦௦.கேணல் நவம்

அளம்பிலைச் சென்றடைந்திருந்த போது அங்கு பால்ராஜ் அண்ணையும் வந்திருந்தார். உடனடியாக டடக்கு பெதடின் ஏற்றப் பட்டு வலி குறைக்கப்பட்டது. ஆனாலும், அன்று இரவு வரவேண்டிய படகு அங்கு வந்துசேரவில்லை. படையினரின் நெருக்கடிகளால் படகோட்டியால் வரமுடியவில்லை என்பதை அறிந்துகொண்டோம். சனிக்கிழமை காலை காயம்பட்டவர்களுடன் சனி இரவு கடந்து மறுநாள் ஞாயிறு பகல் முழுவதும் அளம்பிலில் காத்திருந்தோம். ஞாயிறு இரவே படகு வந்து சேர்ந்தது. டடியையும், காயமடைந்த மற்றைய போராளியையும் துணையாக ஒரு மருத்துவப் போராளியையும் படகேற்றிவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். டடியை விட மற்றைய போராளியே கடுமையான காயங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்ததால் மறுகரையை அடையும் வரை அந்தப் போராளியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா என்ற யோசனையே எங்களிடம் இருந்தது.

ஆனால், அங்கிருந்து வந்ததோ நாங்கள் நினைத்தற்கு மாறான செய்தி. கடலின் மடியிலேயே உப்புக்காற்றை சுவாசித்தபடியே டடி அவர்கள் விழிகளை மூடிக்கொண்டார் என்ற இடியான செய்தி. இலங்கைக் கடற்பரப்பைக் கடந்து தமிழகக் கரையை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது டடி அவர்கள் விழிகளை மூடிக்கொண்டார். டடியின் வித்துடலுடன் மீண்டும் தாயகம் திரும்புவதா அல்லது தமிழகக் கரையை சென்றடைவதா என சிந்தித்தபோது, படகில் இருந்த காயம்பட்ட மற்றைய போராளியைக் காப்பாற்ற தமிழகக் கரையை அடைவதுதான் அப்போதைய நிலையில் சரியானது என்பதால் படகு வித்துடலுடன் தமிழகத்தை சென்றடைந்தது. தகவல் அங்கிருந்த தமிழின உணர்வாளரும் இன்றுவரை ஈழத் தமிழர்களின் விடுதலைக்காக தன்னையே அர்ப்பணித்து உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. ஈழப் போராளிகளை எப்போதும் உயர்வாக மதிக்கும் அந்த மனிதர் விரைந்து வந்து வித்துடலைப் பொறுப்பேற்றார். அத்துடன் நின்று விடாமல் அந்த வித்துடலை தமிழகத்திலேயே மரியாதையுடன் தகனம் செய்தார். தகனக் கிரி

ஸெப்.கேணல் நுவம்/டடி

செல்லப்பெருமாள் அருமைராசா

கொக்குத்தொடுவாய் - முல்லைத்தீவு

02.02.1961 - 15.05.1989

வவுனியா மாவட்டம் நெடுங்கேணியில் அமைந்திருந்த இந்தியப்படை முகாம் மீதான தாக்குதலில் விழுப்புண்ணடைந்து சிகிச்சைக்காக தமிழகம் சென்றவேளை வீரச்சாவு

கைகளின்போது பிடிக்கப்பட்ட நிழற்படங்களுடனும், டடியின் சாம்பலுடனும் தாயகம் திரும்பியது ஒரு படகு.

டடி, தலைவரால் அதிகமாக நேசிக்கப்பட்ட போராளிகளில் ஒருவர். கிராமத்து மக்களால் வெறுக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனை, ஒரு இனமே தன் தலையில் தூக்கிவைத்து கொண்டாடும் அளவிற்கு மாற்றியமைத்த பெருமை எங்கள் தலைவரையே சாரும். போராட்டத்தில் இணைந்த நாட்களில் எல்

லோரும் ‘டேய் நவம், டேய் நவம்...’ என அழைத்ததைப் பார்த்த தலைவர், இனியாரும் நவம் என்று அழைக்கக்கூடாது ‘டடி’ என்றுதான் அழைக்க வேண்டும் என்று கூறியபோது, அதன் நோக்கம் யாருக்கும் புரிந்திருக்க வில்லை. ஆனால், “டேய் நவம்” என்று அழைத்ததுபோன்று “டேய் டடி” என்று யாராலும் அழைக்க முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மை. மணலாற்றுக் காட்டில் இந்தியப் படையினரின் முற்றுகைக்குள் இருந்து தலைவரைப் பாதுகாப்பதில் டடி காட்டிய அக்கறை மிகவும் அதிகமானது. பால்ராஜ் அண்ணையை வன்னி மாவட்டத்தின் இராணுவத் தளபதியாக நியமித்துவிட்டு, டடியை முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் இராணுவத் தளபதியாக நியமித்தபோது தான் டடியின் ஆளுமையைப் போராளிகள் உணர்ந்துகொண்டார்கள்.

தேசத் துரோகிகளிடம் இருந்து கைப்பற்றப்பட்ட கைக்குண்டு ஒன்றை முள்ளியவளை 3ம் கட்டையில் 1986ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பரீட்சித்துப் பார்த்தபோது, அது தவறுதலாக வெடித்து தனது கையை மணிக்கட்டுடன் இழந்தபோதும் ஒரு கையுடன் அவர் புரிந்த சாதனைகள் அளப்பரியவை. கால் இல்லாத போராளிகளுக்கு கிட்டண்ணா எவ்வாறு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தாரோ அதேபோல் கையிழந்த போராளிகளுக்கு டடி ஒரு வழிகாட்டியாக நம்பிக்கையாக இருந்தார். அதனால்தான், தலைவர் அந்த டடியின் நினைவாக உருவாக்கினார் நவம் அறிவுக்கூடத்தை. விழுப்புண் அடைந்து அவயவங்களை இழந்த போராளிகளுக்கு நம்பிக்கையாக இருந்தது நவம் அறிவுக்கூடமே. டடி மட்டுமல்ல டடியின் தந்தை செல்லப்பெருமாளும் போராளிகளுடன் காட்டிலேயே வாழ்ந்து விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு பெரும் பணிகளை ஆற்றியவர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

லெப்.கேணல் டடி அவர்களின் வீரச்சாவின் பின்னர் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பொறுப்பை மேஜர் தங்கேஷ் அவர்கள் ஏற்றிருந்தார். அந்த நிலையில்தான் மேஜர் கிண்ணி இன்னொரு தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை வகுத்திருந்தார். முல்லைத்தீவின் நகருக்குள் அமைந்திருந்த தேசத் துரோகிகளின் அலுவலகம் ஒன்றை தாக்கி அழிப்பதுடன், அங்கு தங்கிருக்கும் தேசத் துரோகிகளையும் அழிப்பதுதான் அந்த தாக்குதலின் திட்டம். முல்லைத்தீவின் நகரின் வர்த்தக நிலையங்களுடன் இணைந்து தேசத் துரோகிகளின் அலுவலகம் ஒன்று இயங்கி வந்தது. இரவில் இந்தியப் படையினரின் முகாமில் சென்று தங்கியிருக்கும் தேசத் துரோகிகள் பகலில் அந்த அலுவலகத்தை திறந்து தங்கியிருந்து பல்வேறு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுவந்தனர். அந்த அலுவலகத்தை தாக்கி அழிப்பதுதான் திட்டம்.

திட்டம் மிகவும் கவனமாகப் போடப்பட்டது. ஏனெனில் மக்கள் அதிகம் நடமாடும் இடம் அது. தாக்குதலில்போது மக்களுக்கு ஏதாவது நடந்துவிட்டால் பால்ராஜ் அண்ணையிடம் இருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனால், மக்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாத வண்ணம் தாக்குவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது.

அந்த அலுவலகத்தை காலை ஒன்பது மணிக்குள் வந்து திறந்து விடுவார்கள். அந்த நேரத்தில் நகருக்குள் மக்கள் பெருமளவில் வந்திருக்கமாட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் தாக்குதலை மேற்கொண்டால், அவர்கள் மீது தாக்குவதும் இலகு, மக்களுக்கும் பாதிப்பும் ஏற்படாது.

திட்டத்தின்படி முதல்நாள் இரவே நான்கு பேர் நகருக்குள் நுழைந்து அந்த அலுவலகத்திற்கு எதிரிலுள்ள கடையொன்றினுள் ஒளிந்திருக்க வேண்டும். அலுவலகம் திறந்ததும் கடையில் ஒளிந்திருக்கும் நால்வரும் வெளியே வந்து தாக்குதலை நடத்துவது. அதேவேளை, தாக்குதலை தொடங்கினால் எப்படியும் இந்தியப் படையினர் நகரைச் சுற்றிவளைத்துவிடுவார்கள். தரை வழியாகவே தாக்குதலை நடத்திவிட்டு தப்பியோடுவார்கள் என அவர்கள் தரையால் ஓடக்கூடிய பகுதிகளிலேயே அதிக கவனம் செலுத்துவார்கள். ஆனால், மாறாக தாக்குதலை நடத்திவிட்டு கடலால் தப்பியோடுவது என்று முடிவாகி, படகுடன் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு கரைப்பகுதிக்கு வருமாறு போராளி ஒரு வருக்கு பணிக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் தாக்குதலை நடத்திவிட்டு பின் வாங்கும் போராளிகளுக்கு வழியை உருவாக்கிக் கொடுக்க கடற்கரைப் பக்கமிருந்து ஒரு அணி தாக்குதலை நடத்தி வழியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்.

இவ்வாறு இழப்புக்களின்றி ஒரு தாக்குதலை நடத்தவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டதன் பின்னர் முதல்நாள் இரவே இராணுவத்தினரின் கண்களுக்குள் மண்ணைத்தூவிவிட்டு மேஜர் கிண்ணி, கப்டன் ஜெகன் ஆகியோர் உட்பட நான்கு போராளிகள் நகருக்குள் இருந்த தேசத் துரோகிகளின் அலுவலகத்திற்கு எதிரிலிருந்த கடைக்குள் நுழைந்துவிட்டனர். இர விரவாக விழித்திருந்து மறுநாள் காலையில் தாக்குதல் நடத்தவேண்டிய பொறுப்பு அவர்களிடம் இருந்தது.

வழமையாக எட்டு, 8.30ற்கு எல்லாம் அலுவலகத்திற்குள் வந்துவிடும் தேசத்துரோகிகள் அன்று ஏனோ வருவதற்கு தாமதமாகிக் கொண்டிருந்தனர். தங்களது தாக்குதல் திட்டம் அவர்களுக்கு தெரிந்துவிட்டதோ எனவும் போராளிகள் ஐயப்படவேண்டியேற்பட்டது. அத்துடன், ஒன்பது மணியாகி விட்டால் கடைக்காரர் வந்து கடையைத் திறந்துவிடுவார். அதன் பின்னர் எல்லாமே வீணாகிப்போய்விடும். அவர் திறப்பதற்கு இடையில் வெளியேறுவதே நல்லதெனக் கருதிய நால்வரும் திடீரென வெளியே பாய்ந்தனர். அவர்கள் பாய்ந்த அதேநேரம்தான் தேசத் துரோகிகள் தங்கள் அலுவலகத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பாய்ந்த நால்வரினதும் தோற்றத்தைப் பார்த்தே அவர்களுக்கு இவர்கள் போராளிகள் என்பது உடனடியாகவே புரிந்துவிட்டது. அந்த தேசத்துரோகிகள், கத்திக்கொண்டே திரும்பி முகாமை நோக்கி திரும்பி ஓடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். போராளிகள் அவர்களை இந்திய இராணுவ முகாம் வரை தூரத்திக்கொண்டு சென்றனர்.

மேஜர் கண்ணயன்

ஆயுத

ஒப்படைப்பு

முகாம் வரை துரத்திச் சென்று போராளிகள் வேட்டுக்களை தீர்த்திருந்தனர். ஆனாலும், அன்று அந்த தேசத் துரோகிகள் அலுவலகத்திற்கு காலதாமதமாக வந்ததனால் தப்பித்துக்கொண்டனர். எனினும், அவர்களின் அலுவலகத்தை குண்டுவைத்து தகர்த்துவிட்டு போராளிகள் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். இதற்கிடையே தாக்குதலை நடத்திய போராளிகள், தாக்குதலை முடித்துவிட்டு பின்வாங்குவதற்கு வழியமைத்துக்கொடுக்கும் பணியில் முல்லைத்தீவு கடற்கரை ஆலடியில் அமைந்திருந்த வாடியடியில் நிலைகொண்டிருந்த போராளிகள் பதினொரு பேரில் நால்வர், கிண்ணி அணிக்கு உதவி வழங்குவதற்காகச் சென்று அவர்களை அங்கிருந்து கடற்கரைக்கு வருவதற்கு தாக்குதலை நடத்தி வழியமைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இதேநேரம் வாடியடியில் நின்றிருந்த ஏனைய ஏழு போராளிகளும் கடற்கரையில் அமைந்திருந்த காவலரணைத் தாக்கியழித்து, போராளியின் படகு கடற்கரையை வந்தடைவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துகொண்டிருந்தனர். ஆனால், கள நிலைமை திட்டமிட்டதற்கு மாறாக அமைந்துவிட்டது. கடற்கரை வழியாக பெருமளவு இராணுவத்தினர் நகர்ந்து வரத் தொடங்கி விட்டனர். கடற்கரை வழியாகத் தப்பிச் செல்வது இனி சாத்தியமில்லை என்ற அளவிற்கு நிலைமை சென்றுவிட்டது. படையினர் கடற்கரையை முற்றுகையிட்டதால் படகுடன் வரவேண்டிய போராளியினாலும் கரையை அடைய முடியவில்லை.

அப்போது படையினர் ஏவிய கால் கஸ்ரோவின் 'எயார் சொட்டில்' கிண்ணி காமடைந்தார். இந்த நிலையில் இனி கடற்கரையில் உள்ள முற்றுகையை உடைத்து பின்வாங்குவதென்பது தற்கொலைக்கு சமமான நடவடிக்கை. போராளிகள் தாக்குதலை நடத்திக்கொண்டு கடற்கரையில் இருந்து பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள். பின்வாங்குவதென்பதல்ல, இராணுவத்தினரின் மையப்

பகுதிக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தார்கள். முல்லைத்தீவின் நகர் முழுமையான இராணுவ வலயமாக இருந்தது. அதனை நோக்கியே போராளிகள் நகரவேண்டிய நிலை. இனி தரை வழியாகவே இராணுவ முற்றுகைக்குள் இருந்து தப்பிச் செல்ல வேண்டும். போராளிகள் தப்பிச் செல்ல முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு படையினர் முற்றுகையை இறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

முற்றுகையை உடைத்து தப்புவதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் இருந்தது. மீன்வாடிப் பக்கம் முல்லைத்தீவு மருத்துவமனைக்கு பின்பக்கமாக இருக்கும் படையினரின் முகாமின் காவலரணைத் தாக்கி அழித்தால் சிலாவத்தை சந்தி வரைக்கும் எந்த தடையும் இன்றி செல்லமுடியும். ஆனால், அந்த வழியி னூடாக தப்பித்துச் செல்வதற்கும் போராளிகள் சிலரை இழக்க வேண்டியேற்படும். முற்றுகைக்குள் இருந்தால் வந்துள்ள 15 போராளிகளும் வீணாக உயிரிழக்க வேண்டியேற்படும். எனவே, அந்த வழியால் உயிரைப் பணயம் வைத்து தப்பித்துச் செல்வதே ஒரே வழி. அத்துடன் காயமடைந்த கிண்ணி யுடன் அங்கு நீண்ட நேரம் நிற்கவும் முடியாது. படையினர் மீது எதிர்த் தாக்கு தலை நடத்தியபடியே பின்வாங்கி முல்லைத்தீவு - அளம்பில் வீதிக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர்.

அப்போதுதான் எங்கிருந்தோ மீன்களை ஏற்றியிறக்கும் எல்ப் ரக வாகனமொன்று வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. வேறு வழியில்லை. அந்த வாகனத்தை கைப்பற்றினால் இழப்புக்களினி அங்கிருந்து தப்பித்துச் செல்லமுடியும் என்று கருதிய போராளிகள், வந்த வாகனத்தை மறித்து அதைக் கைப்பற்றி ஏறிக்கொண்டனர். போகும் வீதியில் படையினரின் தடுப்பு அரண்கள் இருந்தன. வாகனங்களின் வேகத்தை தடுப்பதற்காக தடுப்பு மேடுகளும் போடப்பட்டு, வளைந்து வளைந்து செல்லும் வகையில் தகர பீப் பாய்களும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டுபேர் இரண்டு பக்கமும் தொடர்ச்சியாகத் தாக்குதல் நடத்த தடைகளை உடைத்துக்கொண்டு வாகனத்தை செலுத்துவதென்று முடிவாகியது. திட்டமிட்டதுபோலவே இரு பக்கமும் இருந்து போராளிகள் தடை அரணில் நிற்கும் படையினர் மீது தாக்கு தலை நடத்த வேகத்தடையில் இருந்த தகரப் பீப்பாக்களையும், அரண்களையும் உடைத்துக்கொண்டு எல்ப் சீறிக்கொண்டு சிலாவத்தை சந்தி நோக்கி பாய்ந்து சென்றது.

கிண்ணிக்கு ஏற்பட்ட காயத்தைத் தவிர, ஏனைய போராளிகள் இழப்புக்கள் இன்றி இராணுவ முற்றுகைக்குள் இருந்து வெளியே வந்து சேர்ந்தனர். காய மடைந்த கிண்ணி மேலதிக சிகிச்சைகளுக்காக பின்னர் தமிழகம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

எத்தனையோ தாக்குதல்களை திட்டமிட்டு கிண்ணி நடத்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு தாக்குதலும் ஒவ்வொரு விதமான அனுபவத்தை போராளிகளுக்கு

ஏற்படுத்தியது. மிகவும் ஆபத்து நிறைந்த இடங்களில் கூட கிண்ணி மிகவும் திட்டமிட்டு, போராளிகளை ஒருங்கிணைத்து வெற்றிகரமான தாக்குதலை நடத்தியிருக்கின்றார். அதில் கடந்த பகுதியில் நாங்கள் பார்த்த நெடுங்கேணி பாடசாலை முகாம் மீதான தாக்குதல் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. கிண்ணியின் இந்தத் தாக்குதல் வெற்றிகளுக்குப் பின்னால் சில தோல்விகளும் இருக்கின்றன. அந்தத் தோல்விகளே பின்னாளில் கிண்ணியின் வெற்றிகரமான தாக்குதல்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்தன. அவ்வாறான தாக்குதல் ஒன்றை பார்வையிட்டுவிட்டு நாம் அடுத்த விடயத்திற்குப் போவோம்.

அது 1989ன் ஆரம்ப காலம். முள்ளியவளை தண்ணீரூற்று ஆலடிச் சந்தியிலுள்ள இராணுவ காவலரண் ஒன்றை தாக்குவதற்கு திட்டமிட்ட கிண்ணி, எந்தவித தோட்டாக்களும் இன்றி ஒரு 'சக்கையுடன் அலுவலை முடிக்கலாம் என்று முடிவு பண்ணி மேற்கொண்ட ஒரு நடவடிக்கை. ஆலடிச்சந்தையிலுள்ள வர்த்தக நிறுவனம் ஒன்றின் மொட்டை மாடியில் படையினர் காவலரண் ஒன்றை அமைத்திருந்தனர். வீதியால் செல்லும் விநியோகப் படையினருக்கான பாதுகாப்புடன், மேலே இருந்துகொண்டு அதன் சுற்றாடல் பகுதி முழுவதையும் கண்காணிக்கும் வசதிக்காக அந்த அரணைப் படையினர் பயன்படுத்தி வந்தனர். அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு வந்து அந்த அரணில் இருந்துகொண்டு கண்காணிப்பில் ஈடுபடும் படையினர் இரவு வரை அங்கு கண்காணிப்பில் ஈடுபடுவார்கள். இரவில் மக்களின் நடமாட்டம் இல்லை என்பதால் பார்ப்பவர்களுக்கு 24 மணி நேரமும் படையினர் அங்கு கண்காணிப்பில் ஈடுபடுவதுபோல்தான் தோன்றும். ஆனால், சுமார் நான்கு முதல் ஐந்து மணி நேரம் அந்த காவலரண் படையினர் இல்லாமல் வெறிச்சோடிப் போயிருப்பதை கிண்ணி வேவுத் தகவல் மூலம் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார். அந்த இடைவெளி நேரத்தைப் பயன்படுத்தி அந்தக் காவலரணுக்கு கீழே 'சக்கை'யைப் பொருத்தி, அதன் 'வயரை' குறிப்பிட்ட தூரம் வரை கொண்டு வரவேண்டும். ஆனால் அங்கு சக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளதையோ அதன் 'வயர்' வருவதையோ படையினர் அவதானித்தால் தாக்குதல் திட்டம் வீணாகிப் போய்விடும். எனவே, மிகவும் அவதானமாக இதை மிகவும் நேர்த்தியாக செய்ய வேண்டும்.

எனவே, ஒவ்வொரு நாளும் இரவு சென்று ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை 'வயரை'த் தாட்டுவிட்டு வருவார்கள் போராளிகள். 'வயர்' தாட்ட அடையாளம் தெரியாத அளவிற்கு மிகவும் நுணுக்கமாக இதனைச் செய்தார்கள். அந்தக் கட்டடத்திற்கு அருகு வரை வயரைப் புதைத்தபின்னர் அங்கிருந்து மேல் கூரைக்கு 'வயரை'க் கொண்டுபோவதுதான் சற்று சிக்கலாக இருந்தது. படையினர் அந்த அரணில் தங்குமுன் அப்பகுதியை சுற்றி வர அவதானித்து விட்டே அதில் ஏறி இருப்பார்கள். அப்போது அவர்கள் புதிதாக மேலே செல்லும் 'வயரை'க் கண்டுவிடுவார்கள். என்ன செய்வது என சிந்தித்தபோதுதான்,

கட்டடத்திற்கு அருகிலுள்ள வேலியில் ஒரு முள் முருக்கு வேலியாக இருந்தது வசதியாகப் போய்விட்டது. காய்ந்துபோன முள் முருக்கு ஒன்றைத் தேடி எடுத்துவந்து அதனை வேலியுடன் வைத்துக் கட்டி முள் முருக்கின் உட்பகுதியூடாக வயரைச் செருகி, முள் முருக்கை கூரையுடன் சாய்ந்திருக்குமாறு செய்து அதனுடாக கூரையின் மேல் பகுதி வரை உருமறைப்புச் செய்து வயரைக் கொண்டு சென்று சக்கையுடன் பொருத்தியாகிவிட்டது. இந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதற்கே ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகிவிட்டன.

இனி தாக்குதல்தான் மீதி. ஒவ்வொரு நாளும், குண்டை வெடிக்க வைக்க

	மேஜர் கிண்ணி	கப்டன் முரளி	
	வீரச்சாவு		வீரச்சாவு
	10.07.1992		02.04.1987
<p>மேஜர் கிண்ணியின் சகோதரன் கப்டன் முரளி 02.04.1987 அன்று மயிலந்தனை முகாம் தாக்குதலின்போது காயமடைந்து மருத்துவமனைக்கு கொண்டுசெல்லும் போது உலங்குவானூர்தியின் தாக்குதலில் வீரச்சாவு.</p>			

ஏற்பாடு செய்திருந்த இடத்திற்கு செல்லும் போதும் ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. அந்த இடத்திற்கு அருகில் படையினரின் நடமாட்டம் இருந்ததால் அதனை வெடிக்க வைக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு சில நாட்கள் பல்வேறு காரணங்களால் அதனை வெற்றிகரமாக வெடிக்க வைக்க முடியவில்லை. இன்னொருநாள் போராளிகள் சென்றபோது முதல் மழை பெய்திருந்த மழை அந்தத் திட்டத்தையே பாழடித்திருந்தது. மழையினால் புதைக்கப்பட்டிருந்த வயர் வெளியே தெரிந்துள்ளது. அதனைப் பிடித்துப்பிடித்து வந்த படையினர் சக்கையைக் கைப்பற்றியதுடன், அதனை வெடிக்க வைக்கும் இடத்தில் போராளிகள் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து காத்திருந்தபோது, படையினரிடம் 'சக்கை' அகப்பட்டுக்கொண்டதை அறியாமல் அங்கு சென்று கொண்டிருந்த போராளிகள், அவதானத்துடன் செயற்பட்டதால் இராணுவத்தினர் இவர்களை அவதானிப்பதற்கு இடையில் போராளிகள் இராணுவத்தினரை அவதானித்ததால் வேட்டுக்களைத் தீர்த்தபடி அங்கிருந்து பின்வாங்கி வந்துவிட்டனர். இவர்கள் முகாம் வந்து சேர்வதற்கு இடையில் நடந்த சம்பவம் முகாமைச் சென்றடைந்து விட்டது. முகாமிற்கு திரும்பிச் சென்றபோது 'ஆயுதம் ஒப்படைத்த போராளிகள்' வருகின்றார்கள் ஒன்று எல்லோரும் கேலி செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அத்துடன், இதற்கான தண்டனையும் வழங்கப்பட்டது. இந்தக் களங்கத்தைத்துடைக்க கிண்ணி போட்ட திட்டமே நெடுங்கேணி பாடசாலை முகாம் மீதான தாக்குதல் திட்டம்.

இந்தியாவுள்

தேர்தல்

கூத்துக்கள்

வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த மாகாணம் கடந்த ஆண்டு சிறீலங்கா நீதிமன்றத் தால் திட்டமிட்ட ரீதியில் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தியாவின் உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் தமிழ் மக்களின் தாயகமாக இந்த இரு மாகாணங்களும் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றது. ஆனால், சிறீலங்கா இதனைப் பிரிப்பதிலேயே எப்போதும் குறியாக இருந்து வந்தது. இணைந்த வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபைக்கு இந்திய இராணுவ காலத்தில் ஒரு தேர்தல் நடத்தப்பட்டதை யாரும் இலகுவில் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். தேர்தலில் வென்றதாகக் கூறப்பட்ட இந்தியாவின் கைப்பொம்மையான வரதராஜப்பெருமாள் மக்கள் மனங்களில் இருந்து மறைந்து காணாமல் போயிருந்தாலும், இந்தியா நடத்திய அந்த 'ஜனநாயகத் தேர்தலை' இலகுவில் தமிழ் மக்களால் மறக்க முடியாதுதான்.

இந்தியாவின் இந்த தேர்தல் கூத்தின் உள்ளோக்கங்களைப் புரிந்துகொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகள் அதனை முழுமையாகப் புறக்கணித்தார்கள். உலகை ஏமாற்றுவதற்காக இந்தியா நடத்திய இந்தத் தேர்தல் நாடகத்தை, அரங்கேற்ற விடாமல் தடுப்பதற்கு முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் அப்போது பால்ராஜ் அண்ணை மேற்கொண்ட முயற்சிகள் மிகவும் முக்கியமானவை. ஒரு வாக்காளர் கூட வாக்களிக்கமுடியாமல் செய்து, இந்தியாவின் முகத்தில் கரியைப் பூசிய, முல்லைத்தீவில் முழுமையாகத் தோல்வியைத் தழுவவைத்த வரலாற்றின் பின்னே பால்ராஜ் அண்ணையே நிற்கின்றார். பால்ராஜ் அண்ணை எவ்வாறு இந்தத் தேர்தல் கூத்து அரங்கேறவிடாமல் தடுத்தார் என்பதனை அறிவதற்கு முன்பாக, இந்தத் தேர்தல் பற்றி சற்று சுருக்கமாக அறிந்து கொண்டாலேயே, இந்தத் தேர்தலை புறக்கணிக்க வேண்டியதன் அவசியம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பது புரியும்.

வடக்கையும் - கிழக்கையும் இணைத்து சிறீலங்காவுடன் இந்தியா உடன் படிக்கை செய்துகொள்ளப்பட்டபோது, சிங்களவர்கள் மத்தியில் இந்த இணைப்

புக்கு கடும் எதிர்ப்பே இருந்தது. அந்த எதிர்ப்பைத் தணிப்பதற்காக, இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டிருந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன 'ஓராண்டிற்குள் வடக்கில் இருந்து கிழக்கு மாகாணம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டுவிடும் எனவும் கிழக்கு மாகாண மக்களிடையே அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும். அதனை ஆதரித்து தானே பிரச்சாரம் செய்வேன்' எனவும் சிங்கள மக்களுக்கு வழங்கிய உறுதி மொழியை அடுத்தே இந்த எதிர்ப்பு அப்போது தணிந்திருந்தது.

ஆனால், வடக்கு - கிழக்கை முழுமையாக இராணுவ மயமாக்கியிருந்த இந்தியா, சர்வதேச நாடுகளுக்கு அங்கொரு ஜனநாயக ஆட்சி நடப்பதாகக் காட்டவேண்டிய இக்கட்டான நிலையில் இருந்தது. எனவே, வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த தேர்தல் ஒன்றை நடத்துமாறு அப்போது ஆட்சியில் இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசை ராஜீவ் காந்தி வலியுறுத்தினார். வடக்கு - கிழக்கை பிரிப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த சிங்களத் திற்கு, இதுவொரு இக்கட்டான நிலை, ஆனாலும் இந்தியாவின் வலியுறுத்தலுக்கு அடிபணிய வேண்டிய நிலையில், மாகாண சபைத் தேர்தல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு இணங்கியது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் இந்த முடிவிற்கு எதிர்க்கட்சியாக இருந்த சிறீமாவோவின் சுதந்திரக்கட்சி கடுமையான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது. அப்போது பிரதமராக இருந்த பிரேமதாசாவும், பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த அத்துலக்முதலியும் ஜே.ஆர் சொன்னதுபோன்று எல்லாம் ஒரு வருடத்திற்குத்தான், இதுவொரு தற்காலிக இணைப்புத்தான் நம்புங்கள் என்று எதிர்க்கட்சியையும், சிங்கள மக்களையும் கேட்டுக்கொண்டனர். இதுவொரு தற்காலிக இணைப்புத்தான் என சிறீலங்கா வெளிப்படையாக அறிவித்திருந்த நிலையிலும், வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த ஒரே மாகாண சபையாக இயங்கும் என்று 1988ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 9ம் திகதி ஜே-ஆர் அறிவித்தார். இதனையடுத்து தனது ஜனநாயகத் தேர்தலை நடத்தி சர்வதேசத்திற்கு காண்பிப்பதற்காக உடனடியாகவே தேர்தல் வேலைகளில் மும்மரமாக இறங்கியது இந்தியா.

ஆனால், இந்தியாவின் இந்தத் தேர்தலுக்குள் இருந்த நயவஞ்சகத் திட்டத்தை புரிந்துகொண்ட விடுதலைப் புலிகள், இந்தத் தேர்தலைப் புறக்கணிக்குமாறு கோரினார்கள். சிங்களப் பெளத்த பேரினவாத ஒற்றையாட்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டதும், சிங்களப் பெளத்த மேலாதிக்கத்தின் கீழ் அமைந்ததும், தமிழ் மக்களின் தாயகத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தடுக்கவும், தமிழர்களுக்கான பூரண பாதுகாப்பளித்திடும்

அதிகாரமும் அற்றதுமான இந்தத் தேர்தலில் பங்குபற்ற வேண்டாம் என விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர்.

தேர்தல் என்றதும், பதவி என்றதும் விடுதலைப் புலிகள் பாய்ந்து வந்து போட்டியிட்டு அதிகாரத்தை கைப்பற்ற முயல்வார்கள் என்று சிறுபிள்ளைத் தனமாக எதிர்பார்த்தது இந்தியா. ஆனால், தேர்தலில் விடுதலைப் புலிகள் போட்டியிடமாட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல அதனைப் புறக்கணிக்குமாறு மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தது இந்தியாவிற்கு குறிப்பாக ஆட்சிக்கதிரையில் அமர்ந்திருந்த ராஜீவிற்கு கடும் சினத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனாலும், அக்டோபர் 3ம் திகதி முதல் 10ம் திகதி வரை தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் தங்கள் மனுக்களை தாக்கல் செய்யலாம் என்று வேட்பு மனுத் தாக்கலுக்கான திகதி அறிவிக்கப்பட்டது. 3ம் திகதி, 4ம் திகதி, 5ம் திகதி என நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தனவே தவிர, விடுதலைப் புலிகளின் வேண்டுகோளை ஏற்று எவருமே வேட்புமனுத் தாக்கல் செய்ய முன்வரவில்லை.

நிலைமை ராஜீவ் காந்திக்கு அறிவிக்கப்பட்டபோது பெரும் சினமடைந்த ராஜீவ், இந்தியாவில் இருந்த ஓட்டுக்குழுக்களின் தலைவர்களை உடனடியாக டில்லிக்கு அழைத்துப் பேசினார். உடனடியாக இலங்கை திரும்பி தேர்தலில் ஈடுபடுமாறும், கட்சிகளின் சார்பில் வேட்பாளர்களை நிறுத்துமாறும் கூறி அனுப்பி வைத்தார். தேர்தல் என்றவுடன் இந்தியா மட்டுமல்ல, ஏனைய நாடுகளிலும் சென்று பதுங்கியிருந்த ஓட்டுக் குழுக்களின் தலைவர்கள் ஓடோடி இலங்கை வந்தனர்.

ஆனாலும், வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் உள்ள வேட்பாளர் பதிவு மையங்களுக்கு சென்று இவர்கள் வேட்பு மனுத்தாக்கல் செய்ய அச்சப்பட்டனர். இதனால், தேர்தல் விதிமுறைகளுக்கும், ஜனநாயக விதிமுறைகளுக்கு முரணாக யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி, வவுனியா மாவட்டங்களுக்கான வேட்பு மனுக்கள் தாக்கல் செய்ய கொழும்பிலேயே அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டு அங்கேயே வேட்பு மனுக்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. 37 பேர் வேட்புமனுத்தாக்கல் செய்ததாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால், யார் எவர் எந்தத் தொகுதிக்கு போட்டியிட மனுத்தாக்கல் செய்தனர் என்பது கூட அறிவிக்கப்படவில்லை.

1988 நவம்பர் 18, 19ம் திகதி தேர்தலுக்கான நாளாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால், வேட்பாளர்களே வேட்பு மனுத்தாக்கல் செய்ய முன்வராதபோது, வாக்காளர்கள் வாக்களிக்க வருவார்களா என்ன? இந்த அச்சம் இந்தியாவிற்கும் ஏற்பட்டது. எனவே, இந்திய இராணுவத்தினர் மூலமும் அவர்களுடன் நிலை கொண்டிருந்த ஓட்டுக் குழுக்கள் மூலமும் மக்களை வாக்குச்சாவடிக்கு அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்தது. ஆனாலும், அதிலும் இந்தியாவிற்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. எனவே, புதிய கதை ஒன்றைக் கட்ட விழ்த்து விட்டது.

இந்திய அரசின் பிரதிநிதிகளுடன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மாகாண சபைத் தேர்தலில் பங்கேற்பது குறித்தும் அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்வது குறித்தும் பேசுவதுபோன்ற ஒரு கருத்தொன்றை பரவலாக கசியவிட்டது. இதன்மூலம் இந்த மாகாணசபைத் தேர்தலை விடுதலைப் புலிகளும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள், ஆதரிக்கின்றார்கள் என்ற தோற்றப்பாட்டை ஏற்படுத்தி, அதன்மூலம் மக்களை வாக்குச்சாவடிக்கு அழைத்துவர முடியும் என்று அது நம்பியது. இந்தியாவின் இந்தத் திட்டத்தை புரிந்துகொண்ட விடுதலைப் புலிகள் இந்தத் தேர்தலை குழப்புகின்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

அப்போது முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் தளபதியாக இருந்த பால்ராஜ் அண்ணை முல்லைத்தீவில் எங்குமே வாக்களிப்பு நடக்கவிடக்கூடாது. பொது மக்களின் ஒரு வாக்கும் விழுந்துவிடக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். இந்திய இராணுவத்தினரின் மிகவும் இறுக்கமான காலகட்டம் அது. தேர்தலைக் குழப்புவதற்கான தாக்குதலை நடத்துவதற்கு கூட அப்போது போராளிகளிடம் போதுமானளவு ரவைகளும் இருக்கவில்லை. தென்மராட்சி சென்று ரவைகளை வாங்கி வந்தாலே தாக்குதல்களை நடத்தமுடியும். போராளி மேஜர் சிங்கன் தலைமையிலான போராளிகள் அணியொன்று நல்லதண்ணித்தொடுவாய் வரை சென்று, தென்மராட்சி பகுதியின் அப்போதைய பொறுப்பாளராக இருந்த தினேஷ் அண்ணையின் (பிரிகேடியர் சுப.தமிழ்ச்செல்வன்) அணியினரிடம் ரவைகளை வாங்கி, வற்றாப்பளை கேப்பாபுலவ முகாமில் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தனர். அவற்றை முல்லைத்தீவு - மாங்குளம் வீதிக்கு மறுபக்கம் உள்ள தண்ணீரூற்று மாமுனை பகுதிக்கு கொண்டுவரவேண்டியிருந்தது. அவற்றை அங்கு கொண்டுவந்தாலேயே ஓட்டுசுட்டான், நெடுங்கேணிப் பகுதிகளில் நடைபெறவுள்ள தேர்தல்களை நிறுத்த முடியும். ஆனால், தேர்தல் நடப்பதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் இந்திய இராணுவமும் ஓட்டுக் குழுக்களும் அதிரடியாக ஒரு நடவடிக்கையில் இறங்கியிருந்தன. இதனால், பால்ராஜ் அண்ணையின் திட்டத்தில் ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

வாக்களிப்பு இல்லாமல் வெற்றிபெற்ற வேட்பாளர்கள்!

தேர்தலை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்று எதிர்பார்த்த இந்தியாவிற்கு அது சாத்தியமாகப் போவதில்லை என்பது புரிந்து விட்டது. தேர்தலுக்கு எதிராக விடுதலைப் புலிகள் வெளியிட்டிருந்த அறிக்கையும் இராணுவத்தின் உச்ச பாதுகாப்பு பகுதிகளிலும் ஓட்டப்பட்ட சுவரொட்டிகளும் தேர்தலைக் கடுமையாகப் பாதிக்கும் என்பதை இந்தியா தெளிவாப் புரிந்துகொண்டிருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணித்து மக்கள் வாக்களிக்க வரமாட்டார்கள் என்பது உறுதி. வராவிட்டால் என்ன வரவைப்போம் என்ற பாணியில் இறங்கியது இந்திய இராணுவம். அவர்களுடன் துணை இராணுவ ஓட்டுக் குழுக்களும் களத்தில் இறக்கப்பட்டன.

தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பாகவே வீடுவீடாகச் சென்ற படையினரும், ஓட்டுக் குழுவினரும் வாக்களிக்கும் தகுதியுடன் இருந்த பொது மக்கள் அனைவரினதும் அடையாள அட்டைகளைப் பறிமுதல் செய்தனர். தேர்தல் தினத்தன்று வாக்குச் சாவடியில் வந்து வாக்களிப்புச் செய்துவிட்டு அடையாள அட்டைகளை பெற்றுக்கொள்ளுமாறும் அங்கு வந்து பெற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் எச்சரித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். இந்தியாவின் இந்த வலுக்கட்டாய வாக்களிப்பால் தமிழ் மக்களுக்கு பெரும் நெருக்கடியாகிவிட்டது. வாக்கை செல்லாத வாக்காகப் போட்டாலும் யாருக்கும் தெரியவரப்போவதில்லை. வாக்குச்சாவடியில் வந்து நிற்கும் மக்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டியே தமது வெற்றியை அவர்கள் பறைசாற்றிவிடுவார்கள் என்பது மக்களுக்கு புரிந்திருந்தது. அத்துடன், மக்கள் யாரும் வெளியூர்களுக்கு செல்லாதவாறும் கண்காணிப்பை அதிகரித்ததுடன், பிரதான வீதிகள் எங்கும் இரவு பகலாக தொடர்ச்சியாக இராணுவத்தின் கண்காணிப்பில் கொண்டுவரப்பட்டது.

ஆனாலும், மக்களை வாக்குச்சாவடிக்கு வரவிடக்கூடாது என்பதில்

பால்ராஜ் அண்ணை உறுதியாக இருந்தார். எந்த மக்களை வலுகட்டாயமாக வாக்குச் சாவடிக்கு கொண்டுவர படையினர் முனைந்தார்களோ அந்த மக்களை இராணுவமே வரவிடாமல் தடுக்க வேண்டும் என்றும் பால்ராஜ் அண்ணை கூறினார். ஆனால், தாக்குதலை மேற்கொள்வதற்கு தேவையான ரவைகள் இன்னமும் கேப்பாபுலவு முகாமிலேயே இருந்தன. அவற்றை மாங்குளம் - முல்லைத்தீவு வீதியைக் கடந்து தண்ணீருற்று மாமுலைக்கு கொண்டுவந்தாலேயே சாத்தியம். இந்த நிலையில் வீதிகளை முழுமையாக கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்திருந்த படையினர், ஓர் ஈ, காக்கா கூட ஒரு பகுதியில் இருந்து மற்றைய பகுதிக்கு செல்லமுடியாதவாறு இறுக்கமாக வைத்திருந்தனர்.

தேர்தல் முடியும்வரை இராணுவத்தினர் வீதிக் கண்காணிப்பை கைவிடப் போவதில்லை. இந்த நிலையில் கேப்பாபுலவு முகாமிற்கு சென்று ரவைகளை எடுத்து வருவதென்பது சாத்தியமானதாகத் தெரியவில்லை. வீதியைக் குறுக்கறுத்து மறுகரைக்குச் சென்றாலும், பின்னர் அங்கிருந்து ரவைகளுடன் திரும்பி வருவதென்பது இலகுவானதாகத் தெரியவில்லை.

அப்போது மாமுலையில் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் போராளிகள் சிலர் நின்றிருந்தோம். நிலைமையின் இறுக்கத்தை அறிந்துகொண்டிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, போராளிகளை ஒவ்வொருவராகப் பார்த்துவிட்டு 'விதானை இங்கை வா' என்றார். புரிந்துவிட்டது. என்னைத்தான் அனுப்பப் போகின்றார் என்று. தோற்றத்தில் சிறியவனாக அந்த அணியில் நான்தான் இருந்தேன். எனவே, என்னால்தான் முடியும் என்பது பால்ராஜ் அண்ணையின் கணிப்பாக இருந்திருக்கும். 'விதானை உன்னாலை முடியும். போய் எடுத்துக்கொண்டு வாறாய்' என்றுவிட்டார்.

அவர் சொல்லிவிட்டார், ஆனால் எப்படி வீதியைக் கடந்து செல்வதென்பது பெரும் கேள்விக்குறியாகவே இருந்தது. ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டு சயனைட் குப்பியை மட்டும் சரத்தில் மறைத்து கட்டிக்கொண்டு ஒரு போராளிக்குரிய தோற்றத்தை மாற்றிக்கொண்டு, சாதாரண ஒரு சிறுவன்போன்று நடந்துசென்று வீதியைக் கடக்க முனைந்தேன். அப்போது வீதியில் நின்றிருந்த இந்தியச் சிப்பாய் மறுபக்கம் போகமுடியாது திரும்பிப் போ என்று கூறிவிட்டான். திரும்பவும் முயற்சி செய்தால் சந்தேகம் ஏற்படக்கூடும் எனவே, உட்பக்கத்தால் சற்றுதூரம் நடந்துசென்று இன்னொரு பகுதியை அடைந்து அங்கிருந்து வீதியைக் கடக்க முயன்றேன். அங்கு நின்ற படையினரும் மறுபக்கம் செல்ல முடியாது திரும்பிப்போ என்று விரட்டாத குறையாக கலைத்துவிட்டனர்.

இப்படியே முயற்சி செய்தால் சாத்தியப்படாது என்பது மட்டும் புரிந்தது. ரவைகள் இல்லாமலும் திரும்பிப்போக முடியாது. அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தபோதுதான் திட்டம் ஒன்று உதித்தது. அருகிலுள்ள வீடுகளில்

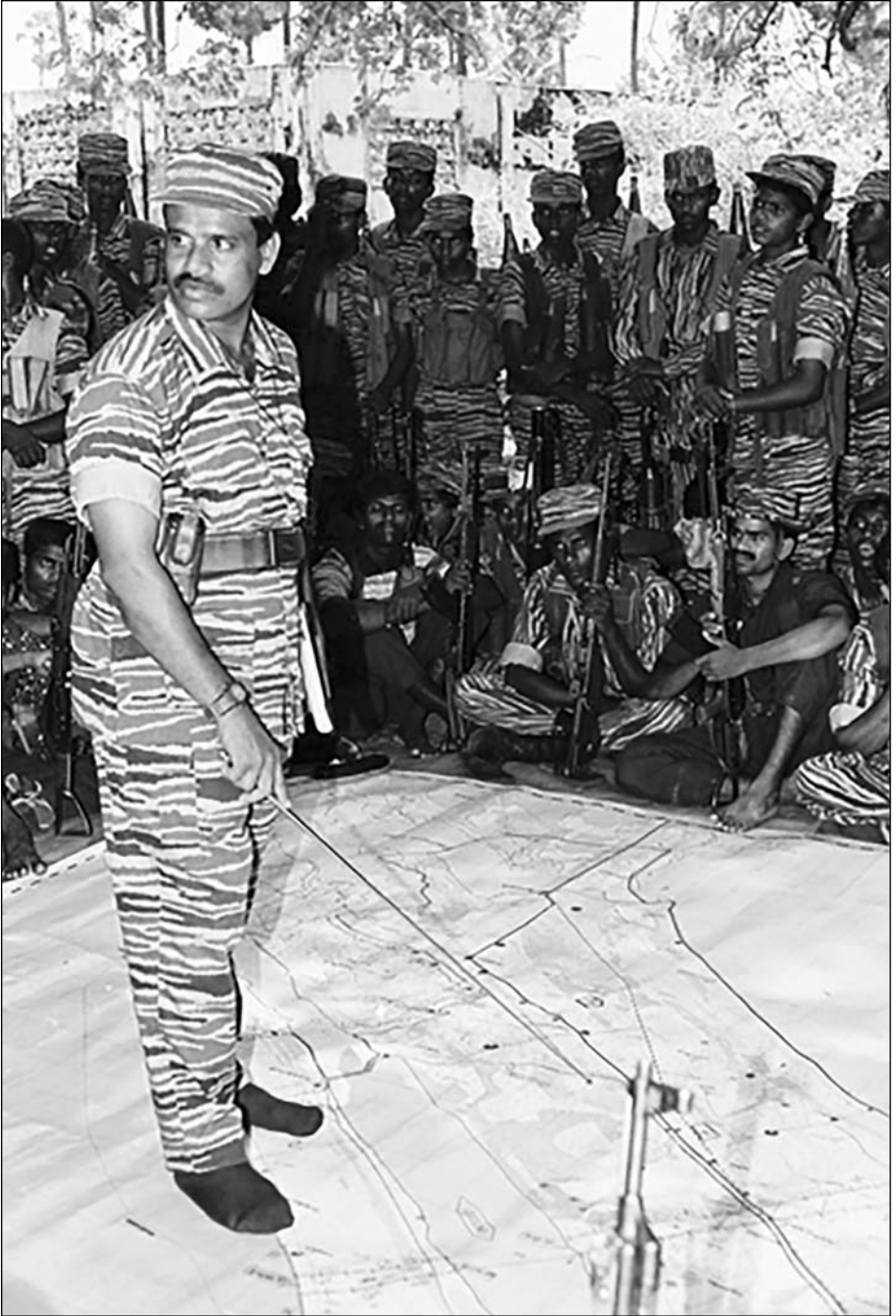
போய் விசாரித்து உரப்பை ஒன்றை பெற்றுக்கொண்டேன். பனங்கொட்டை பொறுக்கும் வேடத்துடன் வீதிகளில் கிடந்த பனங்கொட்டைகளை பொறுக்கிப் போட்டபடி நடக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது பனங்கொட்டைகள் சேகரிக்கும் காலம் என்பதால் ஆங்காங்கே மாடுகள் சூப்பிய பனங்கொட்டைகள் கிடந்தது வசதியாகப் போய்விட்டது.

உரைப் பையுடன் பொறுக்கிய பனங்கொட்டைகளுடன் பனங்கொட்டை பொறுக்குபவன் என்ற தோற்றத்தை வீதியில் நின்ற படையினர் மத்தியில் ஏற்படுத்திக்கொண்டே பிரதான வீதியின் கரைகளிலும் பனங்கொட்டைகளை தேடித்தேடிப் பொறுக்கினேன். மறுபக்கமும் பொறுக்கப்போவதுபோல் வீதியைக் கடந்து மறுபக்கம் வந்துவிட்டேன். இப்போது வேகமாக கேப்பாபுலவு முகாமிற்குச் சென்று ரவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்த வழியாகத் திரும்ப வேண்டும். ஏனெனில் வீதியில் நிற்கும் படையினர் அவர்களின் வேலை நேரம் முடிந்து மாற்றப்படலாம். புதிதாக வரும் படையினருக்கு நான் பனங்கொட்டை பொறுக்குபவன் என்ற அடையாளம் தெரியாது. எனவே, அவர்கள் சோதனைக்கு உட்படுத்தினால் மாட்டிக்கொள்ள வேண்டிய நிலை இருப்பதால் வேகமாகவே முகாமைச் சென்றடைந்தேன்.

முகாமைச் சென்றடைந்ததும் விடயத்தை சொல்லி உடனடியாகவே ரவைகளை பனங்கொட்டையின் வடிவத்தில் பிரித்துப் பிரித்து சுற்றிக் கட்டினோம். உரைப்பையின் அடியில் ரவைகளைப் போட்டுவிட்டு, மேலே பனங்கொட்டைகளை போட்டுக்கொண்டு வேகமாகத் திரும்பத் தொடங்கினேன். வீதியைக் கடந்த பகுதிக்கு வந்து மீண்டும் பனங்கொட்டை சேகரிப்பவன் பாணியுடன் மறுகரைக்கு வந்துசேர்ந்தேன்.

ரவைகளை பால்ராஜ் அண்ணையிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தபோது பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். இனி தேர்தலில் மக்கள் வாக்களிக்கமாட்டார்கள் என்றார் உறுதியாக. அவர் சொன்னதுபோலவே மக்கள் எவரும் வாக்களிக்க வாக்குச்சாவடிக்கு வரவில்லை.

1988 நவம்பர் 18, 19 தேர்தல் தினங்களில் காலை தொடக்கம் மாலை வரை போராளிகள் பல முனைகளிலும் படையினர் மீது தாக்குதலை நடத்தினார்கள். எங்குமே வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டதால் மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்து வெளிவரமுடியவில்லை. தேர்தல் தோல்விகரமாய் முடிந்தது. வாக்களிக்காமலேயே வேட்பாளர்கள் வெற்றிபெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது. மக்கள் தேர்ந்தெடுக்காமலேயே மாகாணசபையின் தலைவராகி பின்னர் இந்தியா வினால் தத்தெடுக்கப்பட்டனர் வரதராஜப்பெருமாளும், அவர் கூட்டாளிகளும்.

ஊரலாற்றுப் பக்தவ ஏற்படுக்தய பால்ராஜ் அண்தரணயன் காக்குக்ல்

இலங்கைக்கு இந்திய இராணுவத்தை அழைத்துவந்த ஆட்சியில் இருந்த ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசே, அந்த இராணுவத்தை நாட்டைவிட்டு தூரத்தும் முடிவுக்கும் வந்திருந்தது. இதனால் இந்திய இராணுவத்தினரை வெளியேற்றுவதற்காக விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுக்களை மேற்கொண்டிருந்தது பிறேமதாச அரசு. இந்திய இராணுவத்தினரை முதலில் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றி விட்டு அதன்பின்னர் விடுதலைப் புலிகளை ஒரு கை பார்க்கலாம் என்பதுதான் பிறேமதாசாவின் திட்டமாக இருந்தது.

இதனால் வன்னியின் நெடுங்கேணிக்கு அருகிலுள்ள குளவிசுட்டான் காட்டிற்குள் சிறீலங்காவின் உலங்குவானூர்திகள் இரகசியமாக வந்து தரையிறங்கிச் சென்ற நிகழ்வுகள் நடந்தேறிக்கொண்டிருந்தன. சிறீலங்கா அரசுடன் விடுதலைப் புலிகளின் பேச்சுக்கள் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருக்க, மறுபுறம் இந்திய இராணுவத்தினருடனான மோதல்களும் தொடர்ந்துகொண்டே தானிருந்தன.

சிறீலங்கா அரசுடன் பேச்சுக்களுக்குச் சென்று வருபவர்களை கப்டன் தீப் என்ற போராளியே ஒளிப்படம் எடுப்பது வழமை. இவர் ஒரு படப்பிடிப்புப் போராளியாகவே அப்போது எல்லோராலும் அடையாளம் காணப்பட்டிருந்தார். பிறேமதாச அரசுடனான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்பான பயணக் காட்சிகளை இவர் பதிவு செய்து வைத்திருந்தார். அவற்றை தொகுத்து ஒரு பிரதியை தயாரிப்பதற்காக வவுனியாவில் உள்ள ஒரு முகாமிற்கு சென்றிருந்தவர், அங்கு அதனைத் தொகுத்துக் கொண்டு படப்பிடிப்பு கருவி மற்றும் ஒளிநாடாவுடன் திரும்பி முல்லைத்தீவு டி முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்.

இதேவேளை, பால்ராஜ் அண்ணையுடன் ஒரு அணியினர் டி முகாமில் (கோடாலிக்கல் முகாம், டியின் வீரச்சாவின் பின்னர் டி முகாமாக

மாற்றப்பட்டிருந்து) இருந்து பழம்பாசிக்கு சென்றுகொண்டிருந்தனர். இந்த அணியில் பால்ராஜ் அண்ணையுடன் லெப்.கேணல் நவந்தன், கப்டன் தினேஸ், கப்டன் பிரகாஷ், கப்டன் பாருக், வீரவேங்கை கவி ஆகியோரும் அடங்கியிருந்தனர்.

நெடுங்கேணி - தண்ணிமுறிப்பு வீதியைக் கடந்து இந்த அணி காட்டிற்குள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. இந்த அணியில் கவி என்ற போராளியும் இருந்தான். கவி எப்போதும் உசார் நிலையில் இருக்கும் ஒரு போராளி. சின்னச் சின்ன அசைவுகளை வைத்தே படையினர் அந்தப் பகுதியில் இருக்கின்றனரா என்பதை அறிந்துகொண்டுவிடுவான். திடீரென இவன் கொடுக்கும் 'அலேட்' போராளிகளை உடனடியாக நிலையெடுக்க வைத்துவிடும். சில நேரங்களில் இந்த 'அலேட்' தவறிப் போயிருந்தாலும் பல நேரங்களில் கூடவந்த எந்தப் போராளியும் உணர்ந்துகொள்ளாத நிலையில் படையினர் அப்பகுதியில் இருப்பதை இவன் மட்டுமே கண்டுகொண்டு போராளிகளை உசார்படுத்தி ஏற்பட விருந்த எதிர்பாராத இழப்புக்களில் இருந்து போராளிகளைக் காப்பாற்றி யிருக்கிறான்.

இப்போது பால்ராஜ் அண்ணையுடன் இவனும் சென்றுகொண்டிருந்தான். தண்ணிமுறிப்பு பிரதான வீதியைக் கடந்து மறுபக்கம் சென்று அங்கிருந்து காடுகளினூடாக பழம்பாசி நோக்கி அணி நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. இதே வேளை, கப்டன் தீப் என்ற போராளி இன்னொரு போராளியுடன் வவுனியாவில் இருந்து பழம்பாசி காட்டுப் பகுதி ஊடாக பால்ராஜ் அண்ணையின் அணி வந்துகொண்டிருந்த பகுதி ஊடாக டி முகாம் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். இடையில் இரு அணியினரும் சந்திப்பதாக இருந்தது.

இந்நிலையில், பால்ராஜ் அண்ணையின் அணி நகர்ந்துகொண்டிருந்தபோது திடீரென கவி 'அலேட்' என்றான். எல்லோரும் விழுந்து 'பொசிசன்' எடுத்தபோதும், படையினர் அங்கிருப்பதற்கான அசுமாதம் எதுவும் தென்படவில்லை. கவியைத் திட்டிக்கொண்டே இவ

னுக்கு எப்பவும் சந்தேகம்தான் எனக் கூறிக்கொண்டு போராளிகள் மீண்டும் எழுந்து நகரத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால், கவி சொன்னபோது அங்கே படையினர் இருந்தனர். போராளிகளை நன்றாக உள்நுழையவிட்டு தாக்குவதே இந்தியப் படையினரின் திட்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் மீனாக்காக பொறுமையாகக் காத்திருக்கும் கொக்குபோல, உருமறைப்புச் செய்து படையினர் சருகுகளோடு சருகுகளாக அசைவற்றுக் கிடந்தனர். அவர்களின் கைகளில் இருந்த ஆயுதங்களும் வெளியில் தெரியாதளவிற்கு உருமறைப்பு செய்யப்பட்டிருந்தன. ஆனாலும், அந்தப் போராளி படையினரின் அசைவைக் கண்டிருக்க வேண்டும். இருந்தும் அதனை உடனடியாக உறுதி செய்ய அந்தப் போராளியால் முடியவில்லை. இதனால், படையினர் அங்கு இல்லை என்று கருதி மீண்டும் எழுந்து போராளிகள் நகரத் தொடங்கினார்கள்.

சற்று தூரம் செல்வதற்கிடையில் மீண்டும் 'அலேட்' என்றான் கவி. பால்ராஜ் அண்ணை உட்பட போராளிகள் அனைவரும் ஏனென்று கேட்கவில்லை, மீண்டும் பாய்ந்து நிலையெடுத்து விட்டார்கள். பாய்ந்து நிலையெடுத்த பின்னர்தான் தெரிந்தது, பாய்ந்து நிலையெடுத்த இடங்களில் இந்திய இராணுவத்தினர் பதுங்கி இருந்தனர் என்பது.

இராணுவத்தினரின் தாக்குதல் இருந்து தப்புவதற்காக இராணுவத்தினர் இருக்கும் பக்கமே பால்ராஜ் அண்ணை உட்பட போராளிகள் அனைவரும் பாய்ந்துவிட்டிருந்தனர். எதிர்பாராத, நினைத்துப் பார்க்க முடியாத களமுனை அது. எல்லா வகையிலும் இந்தியப் படையினருக்கே சாதகமான களமுனை. ஏற்கனவே தாக்குதலுக்கான திட்டத்துடன், போராளிகள் தங்கள் இலக்கிற்குள் வைத்து தாக்கும் திட்டத்துடன் தயார் நிலையில் இருந்த படையினருக்கு போராளிகளை தாக்குவது மிகவும் இலகுவானதே.

ஆனால், போராளிகள் இராணுவத்தினருக்கருகில் பாய்ந்துவிட்டதால் உடனடியாக அவர்களால் போராளிகள் மீது வேட்டுக்களைத் தீர்க்க முடியவில்லை. இதற்கிடையில் பால்ராஜ் அண்ணை எடுத்த அதிரடியான தாக்குதல் முடிவுகள் இந்தியப் படையினரை அவர்களின் இலக்கிற்குள்ளேயே திக்கு முக்காட வைத்தது. என்ன நடக்கின்றது என்று படையினர் புரிந்துகொள்வதற்கிடையில் ஒரு கைகலப்பு போல் இடம்பெற்றது சண்டை. ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் அந்தப் பகுதியில் இருந்த அனைத்துப் படையினரும் கொல்லப்பட்டனர். போராளிகள் ஒருவருக்கும் காயம் எதுவுன்றி மிகவும் வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்ட இந்தத் தாக்குதல் பால்ராஜ் அண்ணையின் போராட்ட வரலாற்றில் மிகவும் ஒரு முக்கிய பதிவாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இதேநேரம் இங்கு சண்டை நடந்துகொண்டிருந்த அதேநேரம், மறுபக்கத்தில் இருந்தும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. அங்கிருந்து வந்த போராளிகள் இருவரும் படையினரின் தாக்குதலில் அகப்பட்டிருக்கலாம் என்றே கருதப்பட்டது. ஆனால், தீப்பை அழைத்து வந்துகொண்டிருந்த சிறி என்ற போராளியிடம் இருந்த வோக்கி-டோக்கியுடன் உடனடியாக தொடர்பை ஏற்படுத்தி நிலைமையை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இதேநேரம், கவி முதல் அலேட்டில் ஏமாந்திருந்த போராளிகள், அடுத்த அலேட்டிற்கு உடனடியாக பாய்ந்து நிலையெடுக்காமல் விட்டிருந்தால் அன்று பால்ராஜ் அண்ணை உட்பட அத்தனை போராளிகளும் இந்தியப் படையினரின் கைகளில் மிகவும் இலகுவாக இரையாகிப் போயிருப்பார்கள். ஆனால், ஒரு போராளியின் கட்டளையை மதித்து பால்ராஜ் அண்ணை உட்பட அத்தனை போராளிகளும் அடுத்த விநாடியே பாய்ந்து நிலையெடுத்ததனால் இழப்புக்களின்றி ஆயுதங்களுடன் பெரும் வெற்றியைத் தேடித்தந்த தாக்குதலாக அது அமைந்தது. தாக்குதலை முடித்துக்கொண்டு, ஆயுதங்களையும் அள்ளிக்கொண்டு போராளிகள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்தது.

இந்திய இராணுவத்தின் கைகளில் க்ரடக்காமல் போல ப்ரேமகாசா உடனான பேச்சுக்கள் குறிக்க ஒர்நாடா

அன்றைய தாக்குதல் மிகவும் வெற்றி கரமான தாக்குதலாக அமைந்ததில் போராளி களுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. பழம் நழுவி வாயில் விழுந்ததுபோல, எதிர்பாராமல் கிடைத்த வாய்ப்பில் இராணுவமும் கொல்லப் பட்டு ஏராளமான ஆயுதங்களும் கிடைத்திருந்தன. ஆயுதங்களைச் சேகரித்து முடித்த போராளிகள் அங்கிருந்து நகரத் தொடங்கியபோதுதான் அந்த விபர்தம் நிகழ்ந்தது. எங்கிருந்தோ வேகமாக வந்த ரவை ஒன்று தினேசின் முதுகைத் துளைத்து மாப்பில் ஊடுருவிச் சென்றது.

இந்திய இராணுவத்தினர் இலக்குப்பார்த்து சுட்டிருக்கவில்லை. வேட்டுக்கள் தொடர்ச்சியாக தீர்க்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நிலையில், எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு ரவை ஒன்றே தினேசின் உயிரை சத்தமில்லாமல் வாங்கிக்கொண்டது.

காயமின்றி இழப்புக்களின்றி வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்ட தாக்குதலென்று போராளிகள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தவேளை, இந்த இழப்பு போராளிக ளுக்கு பெரும் வேதனையாக அமைந்தது. ஏனெனில் கப்டன் தினேஷ் இந்தத் தாக்குதலில் பங்கேற்றிருக்க வேண்டிய போராளியும் அல்ல. கப்டன் தினேஸ் ஓட்டிசுட்டான் பிரதேச அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். டி முகா மில் நடைபெற்ற அரசியல் சந்திப்பொன்றில் கலந்து கொள்வதற்காக வந்திருந்த இவர், சந்திப்பை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது பால்ராஜ் அண்ணையின் அணியினர் பழம்பாசிக்கு சென்றுகொண்டிருந்தனர். அந்த அணியினருடன் இணைந்து பழம்பாசி ஊடாக ஓட்டிசுட்டான் செல்ல இவர் தீர்மானித்து அவர்களுடன் வந்துகொண்டிருந்தபோதே இந்தத் தாக்குதல் இடம்பெற்றிருந்தது.

இந்தத் தாக்குதலையடுத்து, தமது பயணத்தை இடைநிறுத்திய பால்ராஜ் அண்ணை, தினேசின் வித்துடலுடன் டி முகாமிற்கு மீண்டும் போராளிக ளுடன் திரும்பி வந்தார். டி முகாமில் கப்டன் தினேசின் வித்துடல் விதைக்

கப்பட்டது. இதேநேரம், டடி முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த தீப்பிற்கும், சிறிக்கும் என்ன நடந்ததென்பது இதுவரை தெரியவரவில்லை. தொடர்புகளும் அற்றுப்போயிருந்த நிலையில்தான், சிறி பால்ராஜ் அண்ணையின் வேக்கிக்கு தொடர்பெடுத்தார். இராணுவத்தினரின் தாக்குதலில் தாங்கள் அகப்பட்டுக்

கப்டன் தீப்

**வீரவலங்கம் கேசீஸ்வரன்
வீரச்சாவு 12.08.1989**

தீப் ஒரு விடுதலைப் போராளியாக களமுனைகளைச் சந்தித்தபோதும், அவனது தோள்களில் ஆயுதம் தொங்கியதை விட அதிக நேரம் ஒளிப்படக் கருவி தொங்கியது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இயக்கத்தில் பதப்பிடிப்பாளர் மிகவும் குறைந்த அந்தக் காலத்தில் எப்போதும் ஒளிப்படக் கருவியுடன் உலாவரும் தீப் திருகோணமலையின் திரியாய் பகுதியைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவன். 12.08.1989 அன்று பழம்பாசியில் வீரச்சாவை அணைத்துக்கொண்டான்.

கீரன்

(வன்னியசிங்கம்

உமாசங்கர்)

குழுமுனை

21.07.1972 -

12.08.1989

பழம்பாசியில்

இந்தியப்படை

பதுங்கித் தாக்குதலில்

வீரச்சாவு

கப்டன் தீனேஸ்

(மரிய

ஞானச்சந்திரன்

தமிழ்ச்செல்வன்)

12.10.1969 -

12.08.1989

பழம்பாசியில்

இந்தியப்படை

பதுங்கித் தாக்குதலில்

வீரச்சாவு

கொண்டதை எடுத்துக் கூறியவர். தன்னுடன் வந்த தீப் இன்னொரு திசையில் ஓடியதால் இருவரும் பிரிந்துவிட்டதாகவும் தீப்பிற்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரியவில்லை என்றும் கூறினார்.

சம்பவம் நடந்தது தாக்குதல் நடத்தப்பட்ட இடத்திற்கு மிகவும் அருகில் தான் என்பதை அறிந்துகொண்ட பால்ராஜ் அண்ணை ஓர் அணியுடன் அந்த இடத்தை நோக்கி மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். ஒரு போராளிதானே எங்கையாவது ஒளிந்திருந்து மீண்டும் நாளை வந்து சேரலாம் என்று பால்ராஜ் அண்ணை பொறுமையோடு காத்திருந்திருக்கலாம். ஆனால், ஒரு போராளி என்றாலும் பால்ராஜ் அண்ணை எவ்வளவு அக்கறை கொண்டவர் என்பதற்கு இந்தச் சம்பவமும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

ஏனெனில் ஏற்கனவே தாக்குதல் நடத்தப்பட்டு அந்த இடத்தில் கொல்லப்பட்ட இராணுவத்தினரின் உடல்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றினை மீட்க வந்திருந்த இராணுவத்தினர் அந்த இடங்களில் இப்போதும் நிற்கலாம். அத்துடன், இழப்பினால் சினமுற்றிருக்கும் இந்தியப் படையினர் அடுத்த தாக்குலொன்றுக்கு பெரும் சினத்தோடு அங்கு காத்திருக்கலாம். இந்த நிலையிலும், அங்கு சென்று அந்தப் போராளிக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அறிய வேண்டும். அந்தப் போராளி உயிரிழந்திருந்தால், வித்துடை மீட்டெடுத்து வந்து விதைக்க வேண்டும் என்பதில் பால்ராஜ் அண்ணை உறுதியாக இருந்தார்.

சம்பவ இடத்திற்கு போராளிகள் சென்றபோது இந்திய இராணுவத்தினர் அங்கு நடமாடுவதற்கான எந்த அடையாளங்களும் இருக்கவில்லை. இறந்த இராணுவத்தினரின் உடல்களை மீட்டுச் சென்றுவிட்டனர் என்பதை அறிய முடிந்தது. இப்போது தீப்பிற்கும், சிறிக்கும் வேட்டுக்கள் விழுந்து இருவரும் பிரிந்து தப்பியோடிய இடத்திற்கு சென்று அந்தப் பிரதேசம் எங்கும் தேடத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் ஓடிய வழியை பார்த்துப் பார்த்துச் சென்றபோது ஒரு இடத்தில் தீப்பின் வித்துடல் கிடந்தது. இராணுவத்தினர் அப்பகுதிக்கு வந்திருந்தால் வழக்கம்போல உடலின் கீழே கைக்குண்டை வெடிக்கும் நிலையில் வைத்துவிட்டு சென்றிருப்பார்கள். எனவே, வழமைபோல கயிற்றைக்கட்டி மெதுவாக இழுத்தபோது அப்படி எதுவும் வைக்கவில்லை என்பது உறுதியானது. அதன்பின்னர் தீப்பை பார்த்தபோது காயமடைந்த நிலையில் தீப் சயனைட்டை உட்கொண்டிருந்தது புரிந்தது.

தீப் அங்கே இருந்தால் தீப் கொண்டுவந்த ஒளிப்படக் கருவியும் (கமெரா), அதற்குள் இருந்த ஒளிநாடாவும் எங்கு போயிருக்கும் என்று மீண்டும் ஓடி வந்திருக்கக்கூடிய பகுதிகளின் அருகிலுள்ள பற்றைகளில் போராளிகள் தேடத் தொடங்கியபோது ஒளிப்பதிவுக் கருவி கிடைத்தது. ஆனால் அதற்குள் இருந்த ஒளிநாடா இருக்கவில்லை. மீண்டும் போராளிகள் தேடியபோது இன்னொரு

பற்றைக்குள் இருந்து ஒளிநாடாவைக் கண்டெடுத்தார்கள். காயத்துடன் ஓடிவரும் போது, இராணுவத்தினரின் கைகளில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் ஒளிநாடா இந்திய இராணுவத்தினரின் கைகளுக்குப் போய்விடும். அவ்வாறு போனால் அதற்குள் இருக்கும் பிறேமதாசாவுடனான சந்திப்பிற்கான பயணங்கள் தொடர்பான தகவல்கள் அவர்களுக்கு கிடைத்துவிடும். எனவேதான், இராணுவத்தினரின் கைகளில் அகப்பட்டுவிடக்கூடாது எனக் கருதி ஒளிப்படக் கருவியை ஒரு இடத்தில் வீசிவிட்டு, ஒளிநாடாவை இன்னொரு இடத்தில் வீசிவிட்டு, இன்னொரு இடத்தில் வந்து தீப் சயனைட்டை உட்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது. பின்னாளில் அந்த ஒளிநாடாவில் இடம்பெற்ற விடயங்கள் வெளிவந்திருந்தாலும், அன்றைய சூழலில் அந்தக் காட்சிகள் இந்திய இராணுவத்தின் கைகளில் அகப்பட்டிருந்தால், இந்திய இராணுவத்தை இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றும் பிறேமதாசாவுடனான பேச்சுவார்த்தையில் ஒரு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாது.

தீப்பின் வித்துடலைக் காவிக்கொண்டு போராளிகள் மீண்டும் டடி முகாம் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கர்நாடகச் சீயல் ந்லகொண்டிருந்த இந்திய துறைய இராணுவ குழு மீதான தாக்குதல்

1989ம் ஆண்டின் இறுதி நாட்கள் அவை. இந்திய இராணுவத்தை இலங்கையை விட்டு வெளியேற்றுவதற்கான செயற்பாடுகள் தீவிரம் பெற்றிருப்பதையும் அதற்கான பேச்சுக்களில் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து பிரேமதாசா அரசு மேற்கொண்டிருப்பதையும் இந்தியப் புலனாய் வாளர்கள் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். ஆனாலும் நாட்டைவிட்டு புறப்படுவதற்கிடையில் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவரை ஒரு வழி பண்ணியாக வேண்டும் என்பதில் இந்தியப் புலனாய்வாளர்கள் மிகவும் குறியாக இருந்தார்கள். மணலாற்றுக் காட்டில் 'செக்மேற்' உட்பட எத்தனையோ பெயர் குறிப்பிட்ட, பெயர் குறிப்பிடாத படை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டும் தலைவரை நெருங்கமுடியாத நிலையில் இருந்த இந்தியப் படையினர், இறுதியான இன்னொரு தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றை வகுத்து அதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மணலாறு, முல்லைத்தீவு காட்டுப் பகுதிகளில் இராணுவத்தினரும், ஆயுத தளவாடங்களும் மிகப்பெருமளவில் கொண்டுவந்து குவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதே இராணுவத்தினரின் நடவடிக்கை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை அனுமானிக்க கூடியதாக இருந்தது. அத்துடன் கடுமையான விமானத் தாக்குதல்களும், எறிகணைத் தாக்குதல்களும் மணலாற்றுக் காட்டினை சல்லடையிடத் தொடங்கியிருந்தன.

இந்நிலையில்தான் பால்ராஜ் அண்ணை அவசர அவசரமாக அனைத்து பிராந்தியங்களின் தளபதிகள் மற்றும் பொறுப்பாளர்களுக்கு அழைப்பொன்றை விடுத்திருந்தார். டி முகாமில் தளபதிகள் மற்றும் பொறுப்பாளர்களுக்கான அவசர சந்திப்பொன்று இடம்பெற்றது. அப்போது, தலைவருக்கு எதிராக இந்திய இராணுவத்தினர் ஆரம்பிக்கப்போகின்ற மிகவும் பாரிய தாக்குதல் நடவடிக்கையை முறியடிக்க வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்து விளக்கியவர், உடன்

டியாக போராளிகளை மணலாறு மற்றும் அதனை அண்டிய பகுதிகளுக்கு நகர்த்த வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டார்.

போராளிகள் உடனடியாக மணலாற்றுக் காட்டினைச் சுற்றி, குறிப்பாக தலைவர் தங்கியிருந்த நித்திகைக்குளம் பிரதேசத்தைச் சுற்றி நிறுத்தப்பட்டனர். பல ஆயிரக்கணக்கில் கனரக ஆயுதங்களுடன் படையெடுத்துவரும் இராணுவத்தை எதிர்கொள்ள சில நூற்றுக்கணக்கான போராளிகள் மனத்துணிவுடன் நின்றிருந்தனர். ஆனால், இந்திய இராணுவத்தினரின் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறுவதற்கு முன்பாகவே அவர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதனால், தாக்குதல்கள் சற்று குறைவடையத் தொடங்கியிருந்தன.

இதேநேரம் இந்திய இராணுவத்தினர் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்னர் அவர்களுடன் கூட இருந்து செயற்பட்ட துணை இராணுவக் குழுக்களின் செயற்பாடுகளை கண்காணிப்பதில் வேவுப் போராளிகள் இரவு, பகல் பாராது செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் இந்திய இராணுவம் வெளியேறியதன் பின்னர் அவர்கள் மக்களோடு மக்களாக கலந்து, தேசவிரோத நடவடிக்கையில் இறங்கக்கூடும். அதற்கு முன்னதாக அவர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டிய தேவை இருந்தது. அத்துடன், அவர்களிடம் இந்திய இராணுவம் வழங்கியுள்ள இராணுவ தளபாடங்கள் மற்றும் திட்டங்கள் தொடர்பாகவும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. அந்த வகையில் பல முனைகளிலும் இந்திய இராணுவத்தினருடன் இணைந்து செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஈ.என்.டி.எல்.எப்., புளொட், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். போன்ற துணை இராணுவ ஓட்டுக் குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை வேவுப் போராளிகள் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இதில் கிளிநொச்சியில் நிலைகொண்டிருந்த ஈ.என்.டி.எல்.எப். குழுவினர் மீது ஒரு தாக்குதல் நடவடிக்கைக்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. தமிழ் மக்களின் பல்வேறு படுகொலைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்த அந்தக் குழுவின் தலைவர்கள் பலர் இந்திய இராணுவத்தினருடன் நாட்டைவிட்டு தப்பியோட திட்டமிட்டிருந்த நிலையில், அவர்கள் தங்கியிருந்த முகாம் மீது தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு போராளிகள் தயாரானார்கள். சுமார் 250 போராளிகள் கொண்ட அணியொன்று பிரிகேடியர் சொர்ணம் தலைமையில் பால்ராஜ் அண்ணையின் டி முகாமை வந்தடைந்தது. முதன் முதலாக காட்டிலிருந்து வரிச் சீருடையில் புறப்பட்ட முதல் அணி என்ற பெருமையை பிரிகேடியர் சொர்ணத்துடன் புறப்பட்ட இந்த அணிதான் பெற்றது. அத்துடன், டி முகாமில் இருந்து பால்ராஜ் அண்ணையுடன் அவரது அணியைச் சேர்ந்த சுமார் 250 வரையான போராளிகள் என 500 போராளிகள் இந்த தாக்குதல் நடவடிக்கைக்காக சென்றனர். இதேவேளை, லெப்.கேணல் கிறேவியின் அணியினர் ஏற்கனவே கிளிநொச்சியில் தயார் நிலையில் நின்றிருந்தனர்.

பால்ராஜ், சொர்ணம் ஆகியோரின் அணிகள் இரணைமடுக் குளத்திற்கு பின்பக்கமுள்ள ஆற்றில் இடுப்பளவு தண்ணீரில் நடந்து மறுகரையை அடைந்து அங்கிருந்து கிளிநொச்சி சென்றே தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்படவிருந்தது. அனைவரும் ஆண் போராளிகள் என்பதால் காற்சட்டைகளை கழற்றிவிட்டு உள்ளாடையுடன் ஆற்றைக் கடந்து மறு கரையை அடைந்தபோது, போராளி ஒருவர் தனது காற்சட்டையை மறந்து மறு கரையில் வைத்துவிட்டு வந்தது தெரிந்தது. மறதிக்காக அவரை உள்ளாடையுடனே நடந்து வருமாறு பணிக்கப்பட்டார். எனினும், அவரது காற்சட்டையை எடுத்து வந்திருந்த வேறு ஒரு போராளி பின்னர் அதனை கொடுத்து உதவியிருந்தார்.

இதற்கிடையே, இந்திய இராணுவத்தினர் நாட்டைவிட்டுப் போவதற்கிடையில் ஈ.என்.டி.எல்.எப் ஐ பலப்படுத்தும் முயற்சியில் பெருமளவு ஆயுதங்களை அவர்களிடம் வழங்கியிருந்தனர். அவற்றைக் கொண்டு சென்று கிளிநொச்சிக்கு பின் பகுதியிலுள்ள 55ம் கட்டை காட்டுப் பகுதியில் தளம் ஒன்றை அமைக்கும் நடவடிக்கையில் ஈ.என்.டி.எல்.எப் உறுப்பினர்கள் இறங்கியிருந்தனர். உடனடியாக 55ம் கட்டை காட்டுப் பகுதியைச் சுற்றி வளைத்த போராளிகள் அவர்கள் மீது கடுமையான தாக்குதலைத் தொடுத்தனர். இந்த எதிர்பாராத அதிர்ச்சிகரத் தாக்குதலில் சிதறியோடிய ஓட்டுக் குழுவினர் பலர் கொல்லப்பட, சிலர் இந்திய இராணுவ முகாம்களுக்குள் ஓடி அடைக்கலம் புக, சிலர் போராளிகளிடம் உயிருடன் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் வசமிருந்த பெருமளவு ஆயுதங்கள் அள்ளப்பட்டதுடன், இன்னும் பாவனைக்கு உட்படுத்தாமல் பொதி செய்யப்பட்ட நிலையில் இருந்த இந்தியாவின் பெருமளவு ஆயுதங்களும் புலிகளின் வசமாகின. அத்துடன், போராளிகளுக்கு எத்தவித இழப்புக்களுமின்றி வெற்றிகரமாக இந்தத் தாக்குதல் நிறைவுபெற்றது.

இந்த தாக்குதல் நிறைவடைந்திருந்த நிலையில், வவுனியா செட்டிக் குளத்திற்கு அருகிலுள்ள முசல்குத்தி கிராமத்தில் அமைந்திருந்த புளொட் குழுவினரின் முகாம் குறித்து அதிகமான குற்றச்சாட்டுக்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. வவுனியாவில் பல்வேறு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த இவர்களுக்கு, பிரதான முகாமாக இந்த முசல்குத்தி முகாம் இருந்தது. கடத்திச் செல்லப்படும் மக்கள் இங்கு வைத்துத்தான் விசாரணைகளுக்கும், சித்திரவதைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். அத்துடன் இந்த முகாமில் இருப்பவர்கள் தான் பல்வேறு படுகொலைகள், மற்றும் பாலியல் வல்லுறவுகளுடன் தொடர்புகொண்டுள்ளதாக மக்களிடம் இருந்து பெருமளவு குற்றச்சாட்டுக்கள் கிடைக்கப்பெற்றிருந்தன. இவற்றைவிட மேலாக இந்திய இராணுவத்தினர் வழங்கிய பெருமளவு ஆயுதங்கள் இங்குதான் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தகவல்கள் வெளியாகியிருந்தன. இதனால், இம்முகாம் குறித்து அறிவதில் வேவுப் போராளிகள் பலர் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

1989ம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் இறுதி வாரத்தில் இம்முகாமினுள் வேவுப்

**முசுக்குக் முகாம் வேலு நடவடிக்கையில்
வீரச்சாவைத் தழுவினவர்கள்**

நிச்சாட

(கோவிந்தசாமி அசோக்குமார்)
வாழ்க்குடையூர் வவுனியா.

இவான்

(லோகேஸ்வரன் மனோகரன்)
சித்தங்கேணி யாழ்ப்பாணம்

சாள்ஸ்

(ஜெகதீஸ்வரன்)
கணுக்கேணி முள்ளியவளை

சசிலன்

(பரந்தாமன் மங்களேஸ்வரன்)
இரணைஇலுப்பைக்குளம்.

வேந்தன்

(வையகாமி செல்வநாயகம்)
சின்னத்தம்பனை நேரியுளம்.

கப்டன் சுந்தர்

(வே. ஆறுமுகநாதன்)
திருக்கோணமலை.

பெரியன்னை

(தங்கத்துரை பரமலிங்கம்)
தண்டீர்ஊற்று

2ம் லெப் சீலன்

(பரஞ்சோதி ராஜா உமாகாந்தன்)
துறுக்காய்

தனம்

(வடிவேலு சிவபாலன்)
யாழ்ப்பாணம்

அமுதாய்

(பிரான்சிஸ் திரேஸ் பத்மநாதன்)
சிலாவத்தை.

மிரேஸ்

(ரா. சதீஸ்குமார்)

பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வவுனியா மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த கேணல் ஜெயத்தின் அணியினைச் சேர்ந்த போராளிகளுக்கும் புளொட் குழுவினருக்கும் இடையே எதிர்பாராமல் மோதல் ஒன்று வெடித்தது. முகாமினுள் புளொட் குழுவினரின் கை ஒங்கியிருந்ததால், முகாமிற்குள் நுழைந்திருந்த 11 போராளிகள் வீரச்சாவடைய, இரண்டு போராளிகள் புளொட் குழுவினரால் உயிருடன் பிடிக்கப்பட்டிருந்தனர். போராளிகளின் வித்துடல்களை வாகனங்களில் ஏற்றிய புளொட் குழுவினர், கைது செய்யத் போராளிகளை கைகளைக் கட்டி வீதி வீதியாகக் கொண்டு சென்று மக்களுக்கு காட்டி போராளிகளின் உடல்களை கேவலப்படுத்தினார்கள்.

இந்தத் தகவல் தலைவருக்கு சென்றடைந்தபோது, எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு தலைவர் கோபமடைந்திருந்தார். போராளிகளின் வித்துடல்களுக்கு அவமரியாதை செய்ததும், கைது செய்த போராளிகளை கேவலமாக நடத்தியமையும் தலைவருக்கு கடும் சினத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

பால்ராஜ் அண்ணையை அழைத்துப் பேசியவர், அந்த இரண்டு போராளிகளையும் உயிருடன் கொண்டு வந்து சேர்க்காமல் யாரும் தன்னை வந்து பார்க்க வேண்டாம் என்றும் சொல்லி விட்டார். இதனால், உடனடியாகவே அந்த முகாம் மீது தாக்குதல் நடத்த வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது.

சீரிலங்கா இராணுவத்தினர் நகயநசக்து வடுவீட முசல்குக்க முகாம் மீது நடந்த காக்குக்

முசல்குத்தி முகாம் மீதான தாக்குதலுக்கு போராளிகள் உடனடியாகத் தயாரானார்கள். பிரிகேடியர் சொர்ணம், கேணல் ஜெயம், பாலராஜ் அண்ணை உட்பட பல தளபதிகள் இந்தத் தாக்குதலுக்கு தமது அணிகளுடன் புறப்பட்டனர். ஒரு துணை இராணுவக் குழுவின் முகாமைத் தாக்குவதற்கு இத்தனை தளபதிகள் அவசியமா என நீங்கள் கேள்வி எழுப்பக்கூடும்.

அதற்கு காரணம் இருந்தது. முசல்குத்தி முகாம் குறித்து ஆராய்ந்த போராளிகள் ஒருவரும் இப்போது இல்லை. தகவலைப் பெற்றிருந்தவர்கள் வீரச்சாவடைந்திருந்த நிலையில், தகவல் தெரிந்த இருவர் புளொட்டினர் வசம் கைதாகி இருந்தனர். இந்நிலையில், முகாமின் வரைபுகள், அதற்குள் இருக்கும் புளொட் குழுவினரின் எண்ணிக்கை, அவர்கள் வசம் இருக்கும் ஆயுதங்கள் குறித்த தகவல்கள் எவையுமின்றி தாக்குதல் ஒன்றை நடத்துவதென்பது ஆபத்தான ஒரு விடயமாவே இருந்தது.

அத்துடன், பெருமளவு ஆயுதங்களும் அவர்கள் வசம் இருப்பதும், இந்தியப் படையினர் அவர்களுக்கு பெருமளவு ஆயுதங்களை வழங்கியிருப்பதும் ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது. எனவே, முகாமின் பலம் குறித்து மதிப்பிடாமல் குறைந்த போராளிகளுடன் இறங்கும் போது இழப்புக்கள் ஏற்பட்டலாம் என்பதால் முன்னேற்பாடாக ஒரு பெரும் அணி இந்தத் தாக்குதலில் ஈடுபடுவதற்கு தயாராகியிருந்தது.

அத்துடன், கிளிநொச்சியில் இருந்து வவனியா செட்டிகுளம் முசல்குத்திக்கு நீண்ட தூரம் பயணம் செய்து இந்தத் தாக்குதலை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதற்காக பெருமளவான போராளிகளையும், ஆயுதங்களையும் அங்கு நகர்த்த வேண்டியிருந்தது.

ஒரு நாளில் தாக்குதலை முடிக்க முடியுமா, அல்லது நாட்கள் பல இழுக்குமா என்றும் தெரியவில்லை. எதுவானாலும் அதற்கு தயார் நிலையில் போராளிகள் இருக்க வேண்டும் என்று கருதிய பால்ராஜ் அண்ணை, இந்தத் தாக்குதலுக்கான பிரமாண்டமான ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்தார். இவ்வாறு பெரும் ஏற்பாட்டுடன் பால்ராஜ் அண்ணையினால் நடத்தப்பட்ட முதல தாக்குதல் இந்த முசல்குத்தி முகாம் தாக்குதலாகத்தான் இருக்க முடியும். அந்தள விற்கு இந்தத் தாக்குதலுக்கு அதிக முக்கியம் கொடுத்திருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, பார வண்டிகள் (லொறிகள்) பலவற்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். போராளிகளை ஏற்றிச் செல்வதற்கும், காயமடைந்தவர்களுக்கு சிகிச்சை

அளிப்பதற்கு அம்புலன்ஸ் போன்றும், உணவுத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வ தற்கும் என பாரவண்டிகள் பல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் படுக்கைகள் போடப்பட்டு காயமடைந்த போராளிகளுக்கு சிகிச்சை அளிப் பதற்கான முழுமையான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

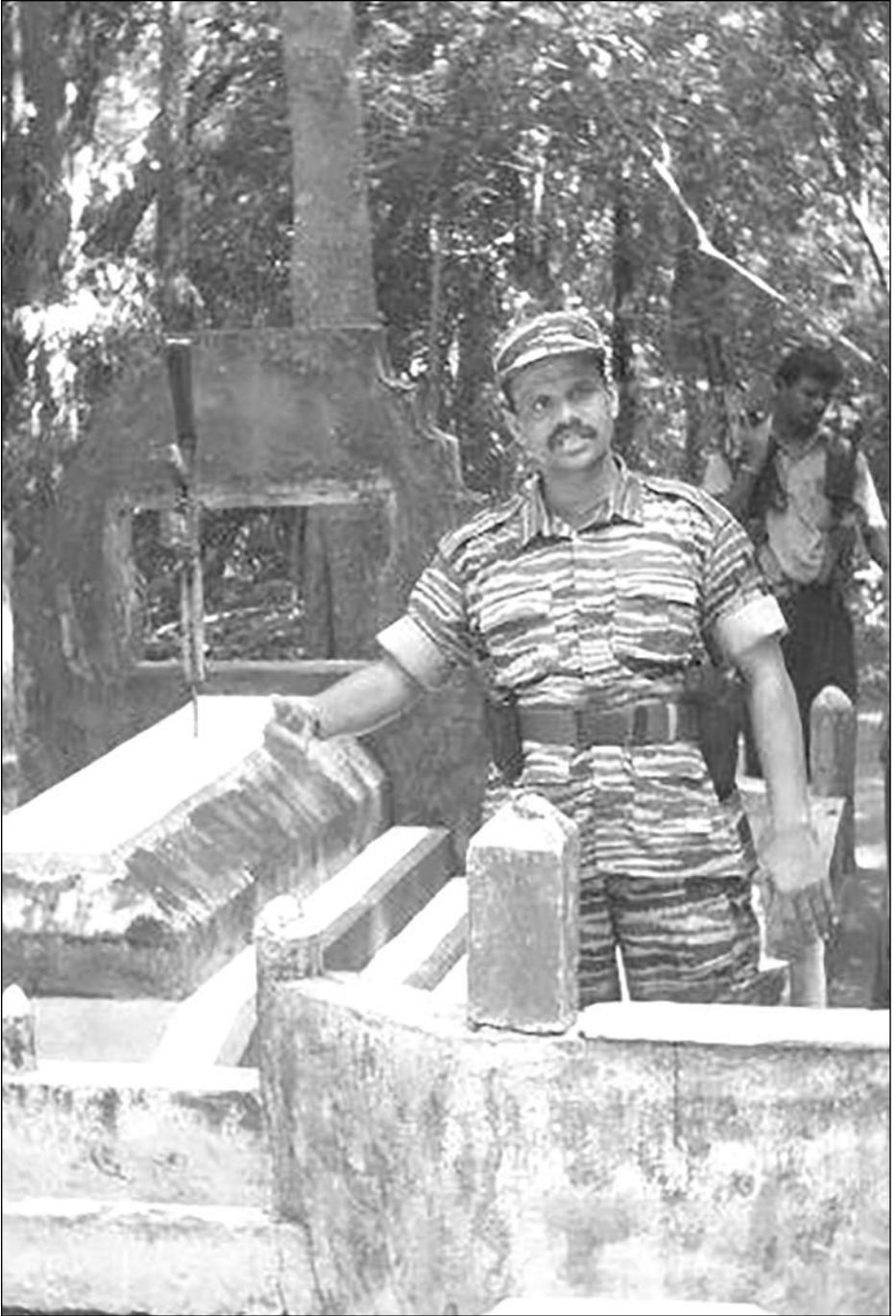
கிளிநொச்சியில் இருந்து அணிகள் பார வண்டியில் செட்டிகுளம் நோக்கி புறப்பட்டன. இந்திய இராணுவத்தினர் தாக்குதல்களை நிறுத்திவிட்டு அவமானத்துடன் நாடு திரும்புவதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தபோதும், இந்திய இராணுவ முகாம்களைத் தவிர்த்து சிறீலங்கா இராணுவ முகாம்களைக் கடந்து பாரவண்டிகள் வேகமாக விரைந்துகொண்டிருந்தன. மாங்குளத்தில் நிலை கொண்டிருந்த சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் போராளிகளின் வாகனங்களை கண்டுவிட்டு எங்கே போகின்றோம் என்பதைக்கூட அறிந்துகொள்ளாமல் கையசைத்து விடை தந்தனர்.

தாக்குதல் திட்டம் எவையும் போராளிகளுக்கு விளங்கப்படுத்தப்படவில்லை. ஓவ்வொரு பிரிவும் ஓவ்வொரு பகுதியால் தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டு முன்னேற வேண்டும். போராளிகள் வீழ்ந்தால் அடுத்த அணி அந்த வழியாக முன்னேறும். காயமடைபவர்களை பின்னுக்கு அனுப்புவதற்கான அணிகளும், மருத்துவ அணிகளும் தயாராக இருந்தன.

களமுனைக்குச் செல்லும் போராளிகள் அனைவரிடமும் கயிறுகள் தரப்பட்டிருந்தன. புளொட் முகாமில் பொது மக்கள் பலர் விசாரணைக்காக அழைத்து வரப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பலர் அங்கு சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் தகவல்கள் உண்டு. எனவே, அவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்டுள்ள பொது மக்களை தவறாகவும் சுட்டுவிடக்கூடாது எனக் கடுமையாக வலியுறுத்தியிருந்த பால்ராஜ் அண்ணை, அவ்வாறு பொது மக்கள் எனக் கருதுபவர்களை கைது செய்தால் கயிற்றினால் கட்டி பின்னுக்கு அனுப்புமாறு பணித்திருந்தார். ஏனெனில் பொது மக்கள் போன்று புளொட் குழுவினரும் தப்பிக்கக்கூடும் என்பதால் தாக்குதல் முடிவடையும் வரை அவர்களை இவ்வாறு கட்டிவைத்திருக்குமாறு கூறியிருந்தார்.

கேணல் ஜெயம் தலைமையிலான அணியினர் ஒரு பக்கத்தாலும், பிரிகேடியர் சொர்ணம் தலைமையிலான அணியினர் இன்னொரு பக்கத்தாலும், பால்ராஜ் அண்ணை தலைமையிலான அணி மூன்றாவது பக்கத்தாலும் செட்டிகுளம் முசல்குத்தி பகுதியை சுற்றி வளைத்து முன்னேறத் தொடங்கினார்கள். இந்தத் தாக்குதலை பால்ராஜ் அண்ணையே முழுமையாக ஒருங்கிணைத்து வழி நடத்தினார்.

கிராமங்கள் குடிசைகள் காடுகளை கடந்து முகாமை நெருங்கிச் சென்று தாக்குதலை நடத்தவேண்டியிருந்தது. போகும்போது காடுகளில் நின்ற பொது மக்களை அங்கிருந்து செல்லவிடாது போராளிகள் அவர்களைப் பிடித்து பின்னணியில் நின்ற போராளிகளிடம் அனுப்பி வைத்தனர். தாக்குதலின் போது அவர்கள் அகப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடும் என்பதோடு, புளொட் குழுவினருக்கு தாக்குதல் குறித்த தகவல்கள் சென்றடையக் கூடும் என்பதால் இந்த முன்னேற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

முசுல்குக் முகாமில் புளொட் பாழ்நகர் பாழ்க்கை!

செட்டிகுளம் முசுல்குத்தி பகுதியில் அமைந்திருந்த புளொட் முகாம் மீதான தாக்குதலை பால்ராஜ் அண்ணையே வழிநடத்தியிருந்தார். அவருடன் பிரிகேடியர் சொர்ணம், வவுனியா மாவட்ட இராணுவத் தளபதி கேணல் ஜெயம் ஆகியோரும் அவர்களது படையணிகளும் பங்கேற்றிருந்தன.

மதவாச்சியில் இருந்து மன்னார் நோக்கிச் செல்லும் வீதியில் செட்டிக் குளத்திற்கு அருகில் அமைந்திருந்த முசுல்குத்தி முகாம் பெரும் பிரதேசத்தை உள்ளடக்கி பரந்துவிரிந்து கிடந்தது. இந்தப் புளொட் முகாமை இந்தியா தங்களது வலுவைக்கொண்டு பலப்படுத்திக் கொடுத்திருந்தது. தேவையான ஆள், ஆயுத வளங்களும், பொருளாதார வளங்களும் இவர்களுக்கு தடையின்றி கிடைத்து வந்தன. புளொட் குழுவின் முக்கிய பிரமுகர்களும் பாதுகாப்பான இந்த முகாமில் தான் தங்கியிருப்பது வழமை.

இந்திய இராணுவம் முழுமையாக தமிழீழத்தை விட்டு வெளியேறாத காலம் அது. 1989ம் ஆண்டு நிறைவுபெற்று புதுவருடம் பிறந்துகொண்டிருந்தது. 01.01.1990 அன்று அதிகாலை முகாம் மீது விடுதலைப் புலிகளின் தாக்குதல் தொடங்கியது. வேவத் தரவுகள் எதுவும் இல்லாமல் நடைபெறும் ஒரு தாக்குதல் என்பதால் தாக்குதலில் அதிக கவனத்தோடு செயற்பட்டார் பால்ராஜ் அண்ணை. ஏனெனில், புளொட் பிடித்து வைத்திருக்கும் இரு போராளிகளையும் உயிருடன் மீட்கவேண்டும் என்பதைத் தலைவர் மிகவும் இறுக்கமாகவே தெரிவித்திருந்தார். எனவே, ஆர்.பி.ஜி போன்ற சாதாரண கணரக ஆயுதங்களைப் பாவிப்பதைக்கூட தவிர்த்தே இந்தத் தாக்குதலை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. புளொட் முகாமில் அவர்கள் எந்தப் பகுதியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள் அல்லது வேறு முகாமுக்கு கொண்டு சென்றிருப்பார்களோ என்பதுகூடத் தெரியவில்லை. இதனால், மிகக் கவனமாகவே தாக்குதல் நடத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இதனால், புளொட்டினரின் தாக்குதலில் மேஜர் அகத்தியர் என்ற போராளி வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். இந்தப் போராளிதான் முன்னர் கிளிநொச்சியில் நடைபெற்ற இந்திய இராணுவத்தின் துணை இராணுவக் குழுவான ஈ.என்டி.எல்.எப் மீதான தாக்குதலுக்கு ஆற்றைக் கடந்து சென்றபோது தனது காற்சட்டையை மறந்து மறுகரையில் விட்டுவிட்டு வந்து தளபதியின் தண்டனைக்கு ஆளானவர். இதேவேளை, கப்டன் முரளி என்ற போராளியும் இந்தத் தாக்குதலில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்டார். இவ்விரு போராளிகளும் கேணல் ஜெயம் அணியில் இருந்தவர்கள். இருவரது வீரச்சாவையும் லீமா விற்கு (பால்ராஜ் அண்ணை) தொடர்பெடுத்து ஜெயம் அறிவிக்கின்றார். இருவரது வித்துடல்களையும் பின்னுக்கு அனுப்பிவிட்டு, தாக்குதலை தொடர்ந்து முன்னெடுக்குமாறு லீமா பணிக்கின்றார்.

புளொட் குழுவினர் கடுமையான தாக்குதலை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அத்துடன், மோட்டார் எறிகணைத் தாக்குதலையும் அவர்கள் கடுமையாக

நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். இவற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து போராளிகள் கடுமையான பதில் தாக்குதலை மேற்கொண்டபடி முன்னேறத் தொடங்கினார்கள். புளொட் குழுவினருக்கு ஆதரவாக இந்தியப் படையினரும் வெளியில் இருந்து வந்து தாக்குலுக்கு உதவக்கூடும் என எதிர்பார்த்தபோதும் அவ்வாறு எவையும் நடைபெறவில்லை. போராளிகளின் அதிவேகத் தாக்குதலில் புளொட் குழுவினர் ஒரு கட்டத்தில் நிலைகுலைந்து போனார்கள். இதற்கிடையே தாக்குதல் தொடங்கியபோதே அந்த முகாமில் இருந்து புளொட் குழுவின் முக்கிய பிரமுகர் ஒருவர் தப்பிச் சென்றுவிட்ட தகவலும் அப்போதுதான் கிடைத்திருந்தது. தப்பியோடிய அந்தப் பிரமுகர் பற்றி பிறகு பார்ப்போம்.

இதேவேளை, ஒரு பகுதியால் போராளிகள் தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டு சென்றபோது வீடொன்றுக்குள் இருந்து “சுடாதீர்கள் சுடாதீர்கள்... நாங்கள் புலிகள்” என்று சத்தம் வந்தது. சத்தம் வந்த அந்த வீட்டிற்குள் போராளிகள் சென்று பார்த்தபோது, புளொட் குழுவினரால் பிடிக்கப்பட்டிருந்த இரு போராளிகளும் தலை கீழாக கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட நிலையில் இருந்தனர். இருவரையும் உயிருடன் கண்டதும் போராளிகளுக்கு பெரும் மகிழ்வாகிவிட்டது. உடனடியாக இரு போராளிகளும் மீட்கப்பட்டு பின்னணிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள்.

நாட்கணக்காக நடைபெறும் என எதிர்பார்த்து வந்த தாக்குதல், எதிர்பார்த்தற்கு மாறாக ஒரு சில மணி நேரங்களுக்குள்ளேயே முடிவுக்கு வந்தது. 56 புளொட் குழுவினரின் உடலங்கள் மீட்கப்பட்டன. அத்துடன், புளொட் குழுவினரால் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பொது மக்களும் அங்கிருந்து மீட்கப்பட்டு விடுவிக்கப்பட்டனர். அதேவேளை, முகாமில் இருந்து இளம் பெண்கள் பலரும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் அங்கிருந்த புளொட் குழுவினரின் ‘மனைவீ’ போன்று செயற்பட்டதை அறிய முடிந்தது. அவர்கள் தங்கள் கைகளில் புளொட் உறுப்பினர்களின் பெயர்களையும் கத்திகளால் கீறி எழுதி வைத்திருந்ததையும் பார்க்க முடிந்தது.

அங்கிருந்த அனைவரும் மீட்கப்பட்டதன் பின்னர் முகாமில் தேடுதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்போது ஏராளமான பொருட்கள் மீட்கப்பட்டன. பொது மக்களின் கடத்தப்பட்ட வாகனங்கள் உட்பட ஒரு குளிரூட்டப்பட்ட பாரவண்டி நிறைய மீன்களும், பெருமளவான உணவுப் பொருட்களும், ஏராளமான மதுபானப் போத்தல்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அத்துடன், பெருமளவான கருத்தடை சாதனங்களும் அங்கிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

இந்தியா தமிழர் தாயகத்தை விட்டு வெளியேற முனைந்தபோது, புளொட் குழுவினருக்கு பெருமளவு ஆயுதங்களை வழங்கியிருந்தது. அவற்றில் பெருமளவு ஆயுதங்கள் முசல்குத்தி முகாமிலேயே பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அறியப்பட்டிருந்தது. ஆனால், முகாமில் அவ்வாறு பெருமளவு

ஆயுதங்கள் கிடைக்காதமை போராளிகளுக்கு பெரும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இதேவேளை, கொல்லப்பட்ட புளொட் குழுவினரின் உடலங்களைச் சேகரித்து அனுப்பிவிட்டு, ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த ரவைகளைச் சேகரித்துக்கொண்டிருந்த போராளிகள் ஒரு பற்றைக்குள் பிறவுண் எல்.எம்.ஜி ரக துப்பாக்கி ஒன்றைக் கண்டுவிட்டு அதனை எடுக்கச் சென்றபோது அதற்குப் பக்கத்தில் உடலம் ஒன்று கிடப்பதைக் கண்டுகொண்டனர். எல்லா உடலங்களுமீட்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்ட நிலையில், ஒரு உடலம் விடுபட்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன், “இங்கையொரு பொடி விடுபட்டுப்போச்சுது” என அருகில் வந்த போராளிக்கு கூறிவிட்டு, அந்த உடலத்திற்கு அருகில் கிடந்த ஆயுதத்தை எடுப்பதற்கு அருகில் சென்றபோது, கட்டையொன்றில் கிடந்த கால் தட்டுப்பட “ஐயோ... என்னைச் சுட்டுப்போடாதீர்கள்” என்று கத்தியபடி கைகளை உயர்த்தியபடி எழுந்தது அந்த உடல். அப்போது அந்தப் பகுதியில் இரண்டு போராளிகள் மட்டுமே நின்றிருந்தார்கள்.

மலைபோன்ற தோற்றமுடைய அந்த புளொட் உறுப்பினரின் முன்னே நின்ற போராளிகள் இருவருமோ மிகவும் சிறிய தோற்றமுடையவர்கள். ஆனாலும், ஒரு போராளி துப்பாக்கியில் அவரை இலக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மற்றைய போராளி அவரது கைகளைக் கட்டுவதற்கு தயாரானார். உயர்த்திய கைகளை இறக்கவேண்டாம் என எச்சரித்தபடியே பின்னால் சென்ற போராளி, மெதுவாக ஒரு கையை பிடித்து இறக்கி பின் பக்கம் கொண்டுசென்று மறு கையையும் பிடித்து இறக்கி பின் பக்கம் கொண்டுசென்றபோதுதான், இடுப்பில் துப்பாக்கி ஒன்றையும் மறைத்து வைத்திருந்ததைக் கண்டுகொண்டார். சற்று கவனயீனமாக நடந்துகொண்டிருந்தாலும் இருவரையும் சுட்டுவிட்டு தப்பி யோடக்கூடிய நிலையில் இருந்தபோதும் போராளிகள் அவதானமாகச் செயற்பட்டதால் அவரை உயிருடன் மடக்கிப் பிடித்துவிட்டனர்.

போராளிகள் அங்கிருந்து சென்றதன் பின்னர் தப்பியோடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் காலை முதல் மதியம் கடந்த நிலை வரை இறந்தவர் போல் அவர் நடித்துக்கொண்டிருந்துள்ளார். ஆனால், இறுதியில் உயிருடன் போராளிகளிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டார்.

உடனடியாக அவரது இடுப்பில் இருந்த துப்பாக்கியை உருவிய போராளி, கைகளை அப்படியே பின் பக்கம் வைத்து கட்டுக்களைப் போட்டுவிட்டு, ஏனைய போராளிகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தார்கள். அவரைப் பிடித்தபோது சாதாரண ஒரு புளொட் உறுப்பினர் என்றே கருதியிருந்தனர். ஆனால், உயிருடன் பிடிப்பட்டது ஒரு புளொட் உறுப்பினர் அல்ல, ‘ஓர் ஆயுதக் களஞ்சியம்’ என்பது விசாரணையின் பின்தான் தெரியவந்தது.

முசுல்குக்ஷ்யல் அர்ஷய இந்ஷய ஆயுதங்கர் !

முசுல்குத்தி முகாம் தாக்குதலின்போது உயிருடன் அகப்பட்டுக்கொண்டவர் ஒரு சாதாரண உறுப்பினர் அல்ல என்பது புரிந்து போனது. அவரை விசாரணைக்கு உட்படுத்தியபோது ஒரு கட்டத்தில் அவர் உண்மைகளை வெளியிடத் தொடங்கிவிட்டார்.

புளொட் குழுவின் மூத்த உறுப்பினர்களில் ஒருவரான அவர், இந்தியாவில் நடைபெற்ற புளொட்டின் இரண்டாவது பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்சிகளை முடித்துக்கொண்டவர். கராத்தே சண்டைக் கலையில் சிறந்து விளங்கிய அவர்தான் பின்னர் அமைக்கப்பட்ட புளொட் முகாம்கள் பலவற்றின் பயிற்சி ஆசிரியராகவும் இருந்துள்ளார். புளொட்டிலுள்ள பலருக்கு ஆயுதப் பயிற்சிகளை வழங்குவதில் முன்னின்று செயற்பட்டதுடன், புளொட் குழுவிற்கு இளைஞர், யுவதிகளை சேர்ப்பதிலும் இவர் கடுமையாக உழைத்துள்ளார்.

போராட்டத்திற்கென புளொட் இயக்கத்தில் இணைந்துகொண்ட பெண்கள், பின்னர் முகாம்களில் உள்ள ஆண்களின் உடல் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யவே பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு விரும்பிய பெண்களை தங்கள் கூடவே வைத்துக்கொண்டனர். இவற்றைவிட தேவை யானபோது வெளியில் இருந்தும் பெண்கள் பலர் கடத்திவரப்பட்டு வல்லுற வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்துள்ளனர். புளொட்டின் ஒரு தலைமை முகாம் போலவே இந்த முகாம் அத்தனை வசதிகளையும் கொண்டு இயங்கிவந் துள்ளது. விசாரணைகளின்போது பல்வேறு உண்மைகளை ஒத்துக்கொண்ட அந்த நபர், ஆயுதங்கள் பற்றி வாயே திறக்கவில்லை. எனினும், ஒரு கட்டத் தில் அந்த உண்மையையும் அவர் சொல்லவேண்டியதாகிப் போய்விட்டது.

முசுல்குத்தி முகாமில் இருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் உள்ள காட்டுப் பகுதி ஒன்றில் அந்த ஆயுதங்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதாக கூறினார்.

உடனடியாக அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு அந்தப் பகுதிக்கு சென்று பார்த்த போது போராளிகள் கூட அதிர்ந்துபோனார்கள். காட்டின் மறைவிடம் ஒன்றில் பெட்டி பெட்டியாக பெருமளவு ஆயுதங்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வெளியில் தெரியாதவாறு தற்ப்பாழ்களால் அவை மூடப்பட்டு பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் பெருமளவு சிறிய மோட்டார் ரக எறிகணைகள் இருந்தன. அவற்றை விட இந்தியத் தயாரிப்புகளான எம்.17 ரக துப்பாக்கிகளும், பெருமளவில் ரவைகளும் அங்கிருந்தன. அவைகள் அனைத்தும் பொதிகள் பிரிக்கப்படாமல் புத்தம் புதிதாக அப்படியே வைக்கப்பட்டிருந்தன.

விடுதலைப் புலிகளை அழிப்பதற்காக இவ்வளவு பெருந்தொகையான ஆயுதங்களை புளொட் குழுவினரிடம் அன்றைய காலத்தில் இந்தியா வழங்கியிருந்தது பெரும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. அங்கிருந்த ஆயுதங்களை ஏற்றி முடிப்பதற்கே இரண்டு தினங்கள் தேவைப்பட்டன. ஒரு குழுவின் ஒரு முகாமில் இருந்தே இவ்வளவு ஆயுதங்கள் அள்ளப்பட்டன என்றால், ஏனைய குழுக்களிடம் வழங்கப்பட்டுள்ள ஆயுதங்கள் எவ்வளவு, அவை எங்கெங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற கேள்வியே எழுந்தது.

சுதுமலையில் இந்திய இராணுவத்திடம் ஆயுதத்தை ஒப்படைத்த புலிகள், அதனைவிட அதிகமான இந்திய ஆயுதத்தை முசல்குத்தியில் அள்ளி எடுத்தனர். தாக்குதலுக்காக கொண்டுவரப்பட்ட பாரவண்டிகள் அனைத்தும் ஆயுதங்களாசியம் இருந்த இடத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு, ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஏற்றப்பட்டன. கடுமையான மழை பெய்திருந்தமையால் பாரவண்டியொன்று சேற்றில் புதையுண்டு குடைசாயும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. பல சிறந்த சாரதிகளும் வந்து முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டு இயலாது.

பழுதூக்கி கொண்டுவந்துதான் பாரவண்டியை நிமிர்த்திவிட்டு எடுக்க முடியும் என்று விட்டார்கள். வாகனத்தை சற்று கவனப் பிசகாக எடுத்தால் அப்படியே சரிந்துவிழுந்துவிடும் என்ற நிலையில்தான் நின்றுகொண்டிருந்தது. பாரவண்டி முழுமையாக சரிந்துவிடாமல் பெரும் மரங்கள் மறுபக்கத்தில் பொறுப்பாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. நிலைமையைக் கேள்விப்பட்டு அங்கு வந்த பால்ராஜ் அண்ணை ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. வேகமாக சாரதியின் ஆசனத்தில் ஏறி அமர்ந்தவர். முழுமையான வேகத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரே இழுவைதான். பாரவண்டி எவ்வாறு நிமிர்ந்தது, அவ்வளவு தூரத்திற்கு எவ்வாறு பாய்ந்து சென்றது என்பது பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு அதிசயம்தான். வாகனத்தைச் செலுத்துவதிலும் அதனை இலாவகமாக கையாள்வதிலும் பால்ராஜ் அண்ணை ஒரு அதிசயமாகவே திகழ்ந்தார். அந்தப் பாரவண்டி ஆயுதங்கள் அனைத்தும் அப்போது மணலாற்றுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

இதேவேளை, தாக்குதல் நடைபெற்றபோது வாகனத்தில் தப்பியோடியது யார் என்று விசாரித்தபோதுதான். அது மாணிக்கதாசன் என அந்தப் புளொட் உறுப்பினர் கூறினார். மேலதிக விசாரணையில் அவர் மன்னார் மாதா கிராமப் பக்கமே தப்பிச் செல்வதாக கிடைத்த தகவலையடுத்து போராளிகள் அணி அப்பகுதியை சுற்றிவளைக்கும் நோக்குடன் புறப்பட்டுச் சென்றனர். எனினும் மாணிக்கதாசன் அங்கிருந்து படகில் இந்தியாவிற்கு தப்பியோடிவிட்டதாக தெரியவந்தது. (பின்னர் 1999ம் ஆண்டு செப்டெம்பரில் நடைபெற்ற குண்டுத் தாக்குதல் ஒன்றில் மாணிக்கதாசன் வவுனியாவில் அவரது முகாமில் கொல்லப்பட்டார்.)

இதேவேளை, மணிக்கதாசனைத் தேடிச்சென்றபோது வாகனங்களில் அவர் தப்பிச்செல்லக்கூடும் எனக்கருதி, பிரதான வீதியால் சென்ற வாகனங்கள் அனைத்தையும் போராளிகள் அணியொன்று சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது, மன்னாரில் இருந்து வந்துகொண்டிருந்த பேருந்தில் இருந்து இறங்கிய இளைஞர் ஒருவர், தன்னையும் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இணைத்துக்கொள்ளுமாறு வலியுறுத்தினார். அவரது பேச்சு வழக்கு மலையக இளைஞரைப் போன்று இருந்தமையால் அவரை அழைத்துக் கொண்டு பால்ராஜ் அண்ணையிடம் விட்டபோது, தான் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து போராடுவதற்காக தமிழகத்தில் இருந்து களவாக படகேறி வந்ததாகவும் தமிழினத்தை பாதுகாக்க நடைபெறும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் தன்னையும் இணைத்துக்கொள்ளுமாறு கோரினார். அவரது இனப்பற்றினைப் புரிந்துகொண்டபோதும், களமுனையில் போராடுவதற்கு இருக்கும் தேவையைவிட தமிழகத்தில் இருக்கும் தேவைகளை அவருக்கு புரிய வைத்து போராளிகளின் படகொன்றில் பின்னர் அவரை பால்ராஜ் அண்ணை தமிழகம் அனுப்பிவைத்தார்.

அனுபவத் தொடர் நிறைவு

மாவீரன் பால்ராஜ்

சிக்கலாகிவிட்ட களங்களில் தனி வீரம்காட்டி வெற்றிகளை எம்பக்கம் திருப்பிவிட்ட புலிவீரர்களை நான் கண்டுள்ளேன். நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடி சண்டையின் போக்கு அமையலாம் எங்களுக்கு எதிராக எதிர்பாராத திருப்பங்கள் ஏற்பட்டவேளைகளில், கட்டளைப்பீடத்தில் இருந்தபடி, சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு சண்டை விபூகங்கள் அமைத்து தன்மம்பிக்கை தெறிக்கும் கட்டளைகளால் போராளிகளை வழிநடாத்திச் சண்டைகளை வென்ற தளபதிகளை நான் கண்டிருக்கின்றேன்.

ஒரு தாக்குதலுக்கு முன், சண்டைக்கான தயார்ப்படுத்தல்களை இரவு பகல் பாராது ஓடியோடி உழைத்து வெற்றிகளுக்கு அத்திவாரமாகத் திகழ்ந்த தளபதிகளை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இந்த வீரதீர பண்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே கொண்டிருந்த புலிவீரர்களில் ஒருவரை நான் கண்டிருக்கிறேன். அது பால்ராஜ் அவர்கள் தான். கெரில்லா வீரனாக போராட்டத்தில் இணைந்து சண்டைகளின் வளர்ச்சிக்கேற்ப தன்னையும் வளர்த்து சிங்களப்படை முகாம்கள்மீது பெருந்தாக்குதல்களை தலைமையேற்று நடாத்தி மரபுப்போர்களையும் வெற்றிகரமாக நடாத்தி வீர நாயகனாக பிரிகேடியர் பால்ராஜ் வலம் வந்திருந்தார்.

சண்டைகளுக்கு பால்ராஜ் அவர்கள் தலைமை தாங்குகின்றார் என்றால், களத்தில் நின்று போராளிகளுடன் ஒரு போராளியாகச் சண்டை இட்டபடி தலைமை கொடுப்பது அவரின் தனித்துவமான பாணி. களத்தில் அவர் நிற்கிறார் என்றால் அங்கே இருக்கும் போராளிகள் அனைவருக்கும் இறக்கை முளைத்தது போல் உற்சாகத்தின் உச்சியில் நிற்பார்கள்.

தமிழீழப் போரரங்கில் காட்சிமாற்றங்களை தமிழினத்திற்குச்சார்பாக ஏற்படுத்திய களங்களின் அதிபதியாக பால்ராஜ் இருந்தார் என்பது வரலாற்று உண்மை. எமது இயக்கம் நடாத்திய பாரிய படைத்தள அழிப்பான மாங்குளம் படைமுகாம் தகர்ப்பில் இருந்து ஆணையிறவுப் படைத்தளத்தின் அழிவுக்கு வித்திட்ட இத்தாவில் பெட்டிச்சண்டை வரை பிரிகேடியர் பால்ராஜின் வீரச்செயற்பாடுகள் ஒரு வீரவரலாறாக விரிந்து செல்லும்.

தலைவரின் போரியல் திட்டங்களை, போரியல் சிந்தனைகளை அச்சொட்டாக களத்தில் நடைமுறைப்படுத்திக்காட்டி ஒரு முன்னுதாரண வீரனாக, முன்னுதாரணத் தளபதியாக சாதித்துக்காட்டியவர். வெற்றியைத்தவிர வேறெதற்கும் இடமில்லாத சண்டைக்களங்களை வழிநடாத்த ஒரு தளபதியைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய சூழல் எழுந்தால் தலைவரின் தேர்வாக எப்போதும்

பால்ராஜ் அவர்கள் இருப்பார். தலைவர் சொன்னதை பால்ராஜ் செய்து காட்டுவார்.

பால்ராஜ் அவர்களையும் அவரின் வீரத்தையும் நான் முதன் முதலில் அறிந்து கொண்டது 1986இல். அப்போது கிளிநொச்சியில் இருந்த படை முகாமை நாம் முற்றுகைக்குள் வைத்திருந்த காலம். ஒருநாள் திருநகர் பக்கமாக சிங்களப்படை ஒரு நகர்வைச் செய்து எமது முற்றுகையை உடைக்க முயற்சி எடுத்தது.

முற்றுகையை காவல் காத்த எங்களால் எதிரியின் நகர்வைத் தடுக்கமுடியாமல்போக பசீலன் அண்ணையின் தலைமையிலான முல்லைத்தீவுப் படையணி உதவிக்கு வந்தது. நகர்ந்த படையினர்மீது பசீலன் அண்ணை

தலைமையிலான அணி வேகமாக முறியடிப்புத் தாக்குதலை நிகழ்த்தியது. ஒரு கவசவாகனம் சிதைக்கப்பட்டு சில படையினர் கொல்லப்பட சிங்களப் படை மீண்டும் முகாம்முக்குள்ளே தஞ்சம் புகுந்தது. சண்டை முடிந்ததும் பால்ராஜ் என்ற பெயர் எல்லோர் வாய்களிலும் உச்சரிக்கப்பட்டது. அவரது முகம் தெரியாத நிலையிலும் அவரது பெயர் எனது மனதில் பதிந்துவிட்டது. அந்தச் சண்டை வெற்றிக்கு பசீலண்ணையுடன் பால்ராசம் சேர்ந்து வெளிப்படுத்திய வீரம்தான் முக்கிய காரணமாக இருந்தது.

பசீலன் அண்ணைதான் தனக்கு சண்டை பழக்கியதாக பால்ராஜ் அவர்கள் அடிக்கடி சொல்வார். பால்ராஜ் என்ற வீரன் பசீலன் என்ற வீரனின் சண்டைத்

திறனைப் புகழ்ந்து பேசும்போது இந்தவீரனும் அந்த வீராதி வீரனும் எங்களது மனங்களில் புகுந்து நிலையெடுத்துக்கொள்வார்கள்.

இந்தியப்படையினர் யாழ்ப்பாணத்தில் சண்டையைத் தொடக்கியபோது பசீலன் அண்ணை தலைமையிலான முல்லைத்தீவு மாவட்டப்படையணி யாழ்ப்பாணம் வரவழைக்கப்பட்டது. அந்த அணியில் பால்ராஜ் அவர்களும் ஒருவராகச் சென்றார்.

கோப்பாய் சண்டைக்களம் இவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக்களத்தில் இந்தியரின் டாங்கி ஒன்று அழிக்கப்பட்டது. இந்த டாங்கி அழிப்பிற்கு பால்ராஜ் அவர்கள் காரணமாக இருந்தார் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன். இந்தக் கோப்பாய்ச் சண்டைக்களத்தின் கடுமையை இந்தியப் படையின் கட்டளைத்தளபதி மேஜர் ஜெனரல் கர்கிரத் சிங், தான் எழுதிய நூலிலும் சிறப்பிடம் கொடுத்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கோப்பாய்ச்சமரை முடித்துக்கொண்டு பசீலன் தலைமையிலான அணி முல்லைத்தீவு திரும்பியது. முல்லைத் தீவிலும் இந்தியப்படையுடன் ஒரு நேரடிச்சண்டை தொடங்கியது.

முல்லைத்தீவில் முகாம் அமைத்திருந்த இந்தியப்படைகள் நதிக்கடலோர வெளிகளைத்தாண்டி தண்ணீரூற்று மக்கள் குடிமனைக்குப்புற முயற்சிசெய்த போது பசீலன் அண்ணை தலைமையிலான அணியினர் நடத்திய மறிப்புச் சண்டைக்கதை விறுவிறுப்பானது. அந்தச்சண்டையின் ஒருகட்டத்தில் மேஜர் பசீலன் வீரச்சாவடைந்துவிட்டார். படைத்தளபதியை இழந்த நிலையிலும் சண்டை அதே விறுவிறுப்புடன் நடந்துகொண்டிருந்தது. பசீலனின் இடத்தைப் பொறுப்பெடுத்த பால்ராஜ் அவர்கள் அந்தக்களத்தில் காட்டிய தலைமைத்துவ ஆற்றலும் சண்டைத்திறனும் ஒரு வீரத்தளபதியைத் தலைவருக்கு இனங் காட்டியிருந்தது.

மேஜர் பசீலன் வகித்த முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தளபதி என்ற பொறுப்பை பால்ராஜ் ஏற்றார். முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, வவுனியா என்ற மூன்று மாவட்டங்களில் முல்லைத்தீவில் தான் இந்தியப்படைக்கெதிரான தாக்குதல்கள் அதிகம் நிகழ்ந்தன. அதற்கு பால்ராஜ் அவர்களின் முயற்சியும் ஆர்வமும் தான் காரணம். பால்ராஜ் அவர்களிடம் இருந்த இந்த தலைமைத்துவ ஆற்றல் தலைவரை வெகுவாக கவர்ந்தது.

தனது இடத்திற்கு அவரை அழைத்த தலைவர் அவர்கள் இந்தியப்படைக் கெதிரான தாக்குதல்களை வன்னியெங்கும் தீவிரப்படுத்தவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டு போரியல் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வன்னிமாவட்டத்தின் தளபதியாக பால்ராஜ்சை நியமித்தார். முல்லைத்தீவு, வவுனியா, கிளிநொச்சியை உள்ளடக்கிய வன்னிமாவட்டத்தில் தாக்குதல்களைத் தீவிரப்படுத்த ஒரு நடைப்பயணத்தை தொடங்கினார் பால்ராஜ்.

இந்தியப்படைக் காலத்தில் வாகனங்களில் போராளிகள் பயணிக்கக்

கூடாது, என்பது தலைவரின் கண்டிப்பான கட்டளை தேவையற்றவகையிலான இழப்புகளைத் தவிர்க்கவே அந்த உத்தரவு இதை பால்ராஜ் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தினார்.

மணலாற்றின் மையப்பகுதியில் தலைவரைச் சந்தித்துவிட்டு முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, வவுனியா என்று நடைப்பயணம் செய்து போராளிகளைச் சந்தித்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி தாக்குதல் திட்டங்களையும் கொடுத்து, தலைவரின் கட்டளைகளையும் நினைவூட்டி ஒரு பம்பரம்போல் அவர் சுழன்று திரிந்தார்.

அவர் நடந்துபோய் வருகின்றாரா! வாகனத்தில் போய் வருகின்றாரா! என்று எங்களுக்குள் பகிடியாக கதைப்பது வழமை அந்தளவுக்குப் பயணத்தில் வேகம், வேலை முடிந்ததும் உடனடியாகவே அடுத்த பயணம். அவரின் முகத்தில் சோர்வும் தெரிவதில்லை, களைப்பும் தெரிவதில்லை.

படையினர் மீதான தாக்குதல் என்று வரும்போது வேவுபார்த்து திட்டமிட்டுத் தாக்குவது ஒரு போரியல் வழமை. போகுமிடங்களில் எதிரிப்படை எதிர்ப்படும்போது உடனடியாகவே திட்டம்தீட்டித் தாக்குதல்களை நடாத்துவது கடினம்.

ஆனால் இது கடினமானது, தவிர்க்கப்பட வேண்டியது என்று பால்ராஜ் நினைப்பதில்லை. எதிரி தென்பட்டால் உடனடியாகவே தாக்கு என்பது அவரின் கருத்து. வன்னி மாவட்டத்திற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, அக்கராயன் காட்டுப்பகுதியில் தரித்திருந்த ஒரு அணியைச் சந்திக்க அவர்

தன் மெய்ப்பாதுகாவலர் அணியுடன் வந்திருந்தார். கொக்காவில்லுக்கும் ஐயன்குளப் பகுதிக்குமிடையே இந்தியர்களின் ஒரு ரோந்து அணியை எதிர் கொள்ள வேண்டிவந்தது. அந்த எதிரி அணிமீது தாக்குவோம் என்று பால்ராஜ் அவர்கள் புறப்பட்டார்.

பால்ராஜ் அவர்களின் மெய்க்காப்பாளர் தவிர நாங்கள் நான்கு, ஐந்து போராளிகள் மட்டும் அங்கு இருந்தோம். பால்ராஜ் அவர்களின் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு அவரின் மெய்க்காப்பாளர் அணியை சண்டைக்கு எடுக்க நான் விரும்பவில்லை. சண்டையைத் தவிர்த்து எமது பயணத்தை தொடர்வோம் என்று அவருக்குக் கூறினேன்.

ஆனால், அந்த ரோந்து அணி மீது தாக்குதல் நடாத்தியே தீரவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். தானும் சண்டைக்கு வருவதாகக் கூறினார். ஆனால் அவரைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு இருந்ததால் நான் மாற்றுத்திட்டம் ஒன்றை அவருக்குக் கூறினேன்.

இரண்டு மூன்று பேருடன் பால்ராஜ் அவர்கள் பாதுகாப்பாக நிற்க மற்ற அனைவரும் ஒரு அணியாகி பதுங்கித் தாக்குதலை நடாத்துவது என்ற முடிவெடுக்க பால்ராஜ் அவர்களும் சம்மதித்தார்.

வெற்றிகரமாகப் பதுங்கித் தாக்குதலை நடாத்தி 15 படையினரைக் கொன்று ஆயுதங்களையும் கைப்பற்றினோம். எங்களில் ஒருவர் வீரச்சாவு நானும் காயப் பட்டு விட்டேன்.

அப்போது கொக்காவில் பகுதியில் இருந்து இந்திய அணி ஒன்று தனது அணிக்கு உதவவென விரைவாக மக்கள் மூலம் தகவல்கிடைக்க அந்த உதவிப்படையைத் தான் பாதுகாத்துக்கொள்வதாகவும், எமது அலுவல்களை விரைவாக முடிக்கும்படியும் பால்ராஜ் அவர்கள் தொலைத்தொடர்பு கருவி மூலம் எமக்கு அறிவித்தார்.

பதுங்கித்தாக்குதலில் ஈடுபடுவது சில வேளைகளில் அவருக்கு ஆபத்தாக முடிந்துவிடும் என்றுகருதி நாங்கள் அவரைப்பாதுகாக்க அவரோ அதைவிட அபாயகரமான வழிமறிப்புத்தாக்குதலில் அதுவும் இரண்டு மூன்று போராளிகளுடன் தானே இறங்கிவிட்டார்.

ஆனாலும் அந்த எதிரிக்கான உதவி அணி வரவில்லை. அவ்விதம் வந்திருந்தால் அந்த எதிரி அணியை அழித்தொழித்திருப்பார். அல்லது சண்டையில் இவர் வீரச்சாவடைந்தபின் அந்த எதிரி அணி வந்திருக்கும்.

எதிரிஅணி வராமல்விட்டது இந்திய அணியின் அதிஸ்டமோ எங்களது அதிஸ்டமோ தெரியவில்லை. படைமுகாம் மீதான ஒரு தாக்குதல் திட்டத்தை தலைவர் கொடுத்துவிட்டார் என்றால் பால்ராஜ் ஓய்வு - உறக்கம் கொள்ள மாட்டார். அதேசிறந்தனையுடன் திரிவார். முற்தயாரிப்புகள் சரியாக நடை

பெறுகின்றனவா என்று நேரே தேடிச்சென்று பார்ப்பார்.

வேவு நடவடிக்கைகளில் ஒரு சிறு சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அந்த வேவுத்தகவலை உறுதி செய்யத்தானே ஒரு வேவு வீரனாகிக் கடமைக்குச் செல்வார். ஒரு கட்டளைத்தளபதி எதிரி முாகமின் கம்பி வேலிவரை இரவில் சென்று வேவுத்தகவல்களை உறுதிப்படுத்தும் தேவை ஏற்படும்போது பிரி கேடியர் பால்ராஜ் அதையும் செய்தார்.

ஒரு படைமுகாம் மீதான தாக்குதலுக்கு முன் நூற்றுக்கணக்கில் தயார்ப்படுத்தல் வேலைகளைச் செவ்வனே செய்து முடித்திருக்க வேண்டும் இந்த வேளைகளில் தாமதம் ஏற்பட்டால் அல்லது தவறுகள் ஏற்பட்டால் தூக்கம் மறந்து அவற்றைச் சீர்செய்ய உழைப்பார்.

முல்லைத்தள அழிப்பிற்காகத் தயார்ப்படுத்தல் காலவேளைகளில் தொடர்ச் சியாக மூன்று நாட்கள் உறக்கம் துறந்து ஓடியோடி உழைத்ததை நான் கண்டேன். நான்காம் நாள் அதிகாலை அவரை நான் கண்டபோது அவரின் முகத்தில் சோர்வு தென்படவேயில்லை. நித்திரை கொண்டு எழும்பியதுபோல சுறுசுறுப்புடன் காணப்பட்டார். நான் இவர் மீது கொண்ட ஆச்சரியங்களில் இதுவுமொன்று.

இந்தியப்படை வெளியேறியபின் 1990 யூன் மாதம் சிங்களப்படைகளுடன் சண்டைதொடங்கியது. முதலில் மாங்குளம் முகாம்மீது தாக்குதலை நடத்தினோம். அந்த முகாமின் ஒரு பகுதி எம்மிடம் வீழ்ந்தது. எனினும் முழுமையாக முகாம் வரவில்லை. எமக்குப் பாதகமாகச் சண்டைநிலைமை இருந்ததால் தாக்குதலில் இருந்து பின்வாங்கினோம்.

அன்று இரவே அங்கிருந்த போராளிகளை கிளிநொச்சிக்கு இடம்மாற்றினார். கிளிநொச்சி படைமுகாம் மீது தாக்குதலை நடாத்த முடிவெடுத்தார் அடுத்த நாளே தாக்குதல் தொடங்கியது. இங்கேயும் அதே கதைதான். மாங்களம்-கிளிநொச்சி முகாம் தகர்ப்புகள் தோல்வியில் முடிந்துவிட்டன. எனவே, கொக்காவில் முகாமை எப்படியும் தாக்கியழித்துக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற வேட்கையுடன் இருந்தார்.

வன்னி மாவட்டத்தின் தளபதியாக அவர் இருந்தபோது நான் துணைத் தளபதியாக இருந்தேன். கொக்காவில் படைமுகாம் தாக்கி அழிக்கப்பட வேண்டும் அல்லது நாங்கள் இருவரும் வீரச்சாவடைய வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று நடக்கவேண்டும் என்று ஓர்மத்துடன் கூறினார். கொக்காவில் படை முகாமை வெற்றியும் கொண்டார்.

களத்தில் உள்ள போராளிகளுக்கு நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டால் அல்லது தாக்குதல்களில் வெற்றி தாமதப்பட்டால் தளபதிகளுக்கு உரித்தான போர்மரபை உதறிவிட்டு அவர் களத்தில் இறங்கிவிடுவார். அத்தகைய வேளைகளில் அவரை எவராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.

கொக்காவில் படைத்தள அழிப்பிலும் அதுதான் நடந்தது. அந்த முகாம் தாக்குதலில் தானும் சண்டை அணிகளுடன் இறங்க முடிவெடுத்தார். எப்படியோ அவரைத் தடுத்துவிட்டு நான் அதைச் செய்வேன். முதல்நாள் தாக்குதலில் முகாமின் சில பகுதிகள் மட்டுமே எம்மிடம் வீழ்ந்தன. காயமடைந்த போராளிகளுல் நானும் ஒருவன். எனவே, இரண்டாம் நாள் தாக்குதலில் தானே இறங்கிவிட்டார்.

களத்தினுள்ளே நின்றபடி சண்டையை நடத்தினார். சில அரண்களைத் தாக்குவதில் அவரும் பங்கேற்றார். களத்தினுள்ளே நின்றபடி கொக்காவில் படைமுகாமைத் துடைத்தெறிந்தார். வரலாற்றுச் சாதனை படைத்தார். அவ்விதம் பின்னர் மாங்குளம் படைமுகாம் கரும்புலி போர்க்கின் வீரத்தாக்குதலுடன் அழித்தொழித்தார்.

'வன்னிவிக்கிரம்' படை நடவடிக்கையின்போது அது நடந்தது. ஓமந்தை முன்னரங்கப் பகுதியிலிருந்து கொக்காவில் நோக்கிய படைநகர்வாக அது இருந்தது. மரபு வழியில் படையினர் படை நகர்த்தினர். டாங்கிகள், கவச

வாகனங்களுடன் சிங்களப்படை நகர்ந்தது.

பனிக்கநீராவிப்பகுதியில் எதிர்த்தாக்குதல் பால்ராஜ் அவர்கள் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. சண்டை கடுமையாக நடந்தது. எமது போராளிகள் எதிர்கொண்ட பாரியமரபுச்சமர் அது. எதிரியின் சூட்டுவெலுவைக்கண்டு போராளிகள் திகைப்படைந்தனர். அப்போது பால்ராஜ் களத்தில் இறங்கினார். சண்டையிட்டபடி கட்டளைகளை வழங்கினார். அது போராளிகளை உற்சாகம்பெற வைத்தது. எதிர்த்தாக்குதலை ஓர்மத்துடன் கொடுத்தனர். வன்னி விக்ரம படையை ஓமந்தைக்குள் விரட்டியடித்தனர்.

'யாழ்தேவி' சமரிலும் அதுவே நடந்தது. ஆனையிறவிலிருந்து கிளாலி நோக்கி நீரேரிப்பக்கமாக ஒரு படைநகர்வைச் சிங்களப்படை செய்தது. அதை முறியடிக்கும் போது பால்ராஜ்சிற்கு தலைவர் ஆணையிட்டார். வன்னி மாவட்டப்படையணி அங்கே விரைந்தது. சண்டைத்திட்டத்தை பால்ராஜ் விளக்கினார். நகரும் படையணியை ஒரு வெட்டவெளியில் வைத்துத்தாக்குவது பிரதான திட்டம்.

துணிகரமானதும் ஆபத்துக்கள் நிறைந்ததுமான அந்த பிரதான தாக்குதல் அணிக்கு நான் தலைமையேற்றேன். நாங்கள் தாக்குதலைத் தொடங்கியதும் இருபுறத்தின் பக்கவாட்டிலும் இரண்டு தாக்குதல் அணிகளை இறக்கத் தயாரிப்புக்கள் செய்திருந்தார். இரவு 2.00 மணிக்கு அந்த இடத்திற்கு விரைந்த எமது அணியினர் அதிகாலை 5.00 மணிக்கு முன்பாக குழிகள்வெட்டி, உருமறைப்புச் செய்தபடி அந்த வெட்டவெளியில் அணிவகுத்தனர்.

அணிகள் சரியாக நிலையெடுத்துள்ளனவா! என்று பரிசோதிக்க பால்ராச் வந்தார். எனது நிலைக்கு வந்தவர் என்னிடம் சொன்னார், 'தீபன் நீ இதைக் கவனமாகப்பார். நான் அடுத்த முனையில் எனது கட்டளைப் பீடத்தை நிறுவறன்' என்று ஒப்பீட்டளவில் காப்பான ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால் சண்டை தொடங்கினால் அவர் இதில் நின்று கட்டளையிடமாட்டார். களத்தில் இறங்கியே கட்டளையிடுவார் என்று எனக்குத்தெரியும்.

அவரைக்களத்தினுள் இறங்கவிடாது தடுக்கும்படி பால்ராஜ் அவர்களின் மெய்க்காப்பாளரிடம் கூறினேன். அது அவர்களால் முடியாது என்று தெரிந்தும் கூறினேன். காலை 7.30க்கு சண்டை தொடங்கியது. ஒரு டாங்கிப் படையுடன் எதிரி நகர்ந்ததால் சண்டை கடுமையாக நடந்தது. வெட்டவெளிகளில் உருமறைப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த குழிகளில் இருந்து போராளிகள் திடீரென முளைத்தெழுந்து தாக்கியபோது படையினர் மிரண்டுவிட்டனர். டாங்கிகளை அழித்தபடி நாங்கள் சண்டையில் ஆதிக்கம் செலுத்தினோம்.

அப்போது வந்தசெய்தி ஒன்று என்னை முதலில் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி

யுள்ளது. பின்னர் கோபத்திற்குள்ளாக்கியது. பால்ராஜ் காயப்பட்டு விட்டார், என்பதே அந்தச்செய்தி. கட்டளைபீடத்திற்குள் இருந்த பால்ராஜ் சண்டை தீவிரம் பெற்றதும் களத்தினுள் இறங்கி போராளிகளை உற்சாகப்படுத்தியபடி கட்டளைகளை வழங்கியிருக்கிறார். அதில் காயப்பட்டார். பல்வேறு களங்களில் அவர் அடைந்த விழுப்புண்களில் இது பெரியது. அவரை ஆறு மாதங்கள் வைத்தியசாலையில் முடக்கியது.

களத்தினுள் நின்றபடி சண்டைகளை வழிநடத்துவது பால்ராஜ் அவர்களின் தனித்துவமான இயல்பு. அது ஆபத்தானது என்று அந்தப் பெருந்தளபதிக்கு நன்கு தெரியும். வெற்றிக்காக அதை விரும்பிச்செய்தார். இவ்விதம் செய்ய வேண்டாமென்று தலைவர் அவருக்கு அறிவுறுத்தியதை நான் அறிவேன்.

'சிறிய அணிகளுடன் களத்தில் நின்றபடி வெற்றிச்சண்டைகள் பல நீ செய்துவிட்டாய் இனிமேல் பெரிய அணிகளை நெறிப்படுத்திச் சண்டைகளை வழிநடத்து. தேவை ஏற்படும்போது நான் சொல்வேன். அப்போது களத்தினுள் இறங்கிச் சண்டை செய்' என்று பால்ராஜ்சிடம் பல தடவைகள் தலைவர் சொல்லியுள்ளார். அதற்கான தருணங்களும் வந்தன.

சத்ஜெய என்ற பெயரில் ஆனையிறவிலிருந்து கிளிநொச்சி வரை நகர்ந்து நிலம் விழுங்கிய சிங்களப் படைகள் அங்கே நிலைகொண்டிருந்தனர். ஒரு விமானக் குண்டைப் போன்ற வடிவத்தில் அந்த ஆனையிறவு - பரந்தன் - கிளிநொச்சி படைத்தளம் நீண்டு ஓடுங்கி இருந்தது. அதைக்குறுக்கறுத்து கிளிநொச்சித் தளத்தை அழித்தொழிக்க தலைவர் ஒரு அற்புதமான போர்த் திட்டத்தை வகுத்தார்.

பரந்தனுக்கும் கரடிப்போக்கிற்கும் இடையே ஒரு குறுக்கறுப்புத் தாக்குதலை நடாத்துவது கிளிநொச்சித் தளத்தை அழிப்பது என்று இரண்டு தாக்குதல் திட்டங்களை தலைவர் வகுத்தார்.

குறுக்கறுப்புத்தாக்குதல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் அபாயம் நிறைந்தது மாகும். பால்ராஜ்சால் அதைச் செய்யமுடியும் என்பது தலைவரின் நம்பிக்கை. அதைத் திறமையாகச் செய்தார் பால்ராஜ்.

குறுக்கறுத்து உட்புகுந்த அணிகளுடன் பால்ராஜ் அவர்களும் சென்றார். அங்கே புகையிரதப்பாதை இருந்த இடத்திலுள்ள ஒரு மதகுக்குள் தனது கட்டளைபீடத்தை வைத்தார். அவரையும் அவரது அணியையும் வெளியேற்ற சிங்களப்படை பெரும் முயற்சி செய்தது. மரத்தில் அறைந்த ஆப்புப்போல் அசையாது இருந்து அந்த நீண்ட தளத்தை இரண்டு துண்டுகளாகப் பிளப்பதில் வெற்றிகண்டார். பிளந்த துண்டில் ஒன்றை (கிளிநொச்சியை) நாங்கள் வெற்றிகரமாகத் துடைத்தழித்து 1200 சிங்களப்படையினரையும் கொன்று பெருந்தொகை ஆயுத தளபாடங்களையும் கைப்பற்றினோம். ஒரு வெற்றி

வீரனாக பால்ராஜ் அவர்கள் வெளியில் வந்தார். அவருக்கு கைலாகு கொடுத்துப் பாராட்டினார் தலைவர்.

பால்ராஜ் அவர்களின் வீரத்திற்கு மகுடம் சூட்டியதுபோல் வந்தது இத்தாவில் பெட்டிச்சண்டை. 1991இல் ஆனையிறவுத்தளத்தை அழித்தொழிக்க முற்பட்டு அறுநூறு போராளிகள் வீரச்சாவடைந்ததும் அதைக் கைப்பற்ற முடியாமல் போன இயலாமைக்கு ஒரு சரியான பதிலடி கொடுக்கத்தலைவர் திடசங்கற்பம் பூண்டிருந்தார்.

ஆனையிறவுத்தளத்தின் பூகோள அமைவிடம் நேரடியாக முட்டிமோதி வெல்லத்தடையாக இருந்தது. ஓல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் கண்டறிந்து

பயன்படுத்திய அந்தத் தற்காப்பிடத்தை சிங்களப்படைகளும் உபயோகித்துக் கொண்டனர். ஆனையிறவுப் பெருந்தளத்தை நேரடியாகத்தாக்காமலே அதைக் கைப்பற்ற தலைவர் திட்டம்போட்டார். அது எவருமே கற்பனை செய்து பார்க்காத துணிச்சலான திட்டம். அபாயமும் – வெற்றியும் ஒருங்கு சேர்ந்திருந்த ஆளுமையான திட்டம். புலிகளா! – சிங்களப் படைகளா! யார் வீரர்கள் என்பதை உறுதிசெய்வது போலிருந்த சவால் திட்டம்.

5 கிலோ மீற்றர் நீளத்திற்கு படகின் மூலம் கடலால்போய் குடாரப்பில் தரையிறங்கி – அங்கே இருபறமுள்ள படைமுகாம் பகுதிகளுக்கு இடையே

யிருந்த சதுப்பு நிலப்பகுதிகள் ஊடாக 10 கிலோமீற்றர் தூரம் நடந்து கடந்து இத்தாவில் பகுதியில் பெட்டிவடிவில் வீரர்களை நிறுத்திவிட்டு ஒரு கிலோ மீற்றர் நீளமும் ஒரு கிலோ மீற்றர் அகலமும் கொண்ட அந்தப்பெட்டியின் நடுவில் அகழிவெட்டி நின்றார் பால்ராஜ். எதிரியின் இரண்டு கண்களுக்கும் நடுவே நெற்றிப்பொட்டில் கூடரமடித்து குடிபுகுவது போல அது இருந்தது.

பால்ராஜ் அவர்களையும் அவர்களுடன் இருந்த 1200 புலி வீரர்களையும் அந்தப்பெட்டிக்குள் வைத்துச் சமாதிகட்ட குடாநாட்டில் நிலைகொண்டிருந்த சிங்களப்படை பெருமூற்சிசெய்தது. பலாலியில் இருந்த எறிகணைக் கையிருப்புக்கள் முடிந்துபோகும் அளவிற்கு அந்தப்பெட்டிக்குள்ளே குண்டுகளை வாரியிறைத்தன சிங்களப்படைகள். குடாநாட்டுப்படையிடமிருந்த டாங்கிகள் அனைத்தும் தூண்டிவிடப்பட்டன. குடாநாட்டுப்படையிடமிருந்த டாங்கிகள் அனைத்தும் தூண்டிவிடப்பட்டன. நூற்பதாயிரம் சிங்களங்கள் நடுவே ஆயிரத்து இருநூறு புலிகளைச் சீரவைத்து தமிழரின் வீரத்தை உலகிற்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டினார் மாவீரன் பால்ராஜ்.

34 நாட்கள் இரவும் – பகலுமாகத் தொடர்ந்து நடந்த அந்தப் பெட்டிச்சண்டையின் முடிவில் ஆனையிறவுத்தளம் இடம்பெயர்ந்தோட வேண்டியநிலை எழுந்தது. ஓடிய படையினர் வேட்டையாடப்பட்டனர். ஆனையிறவுத்தளத்தில் நிலைகொண்டிருந்த சிங்களத்தின் 57ஆவது டிவிசன் படையணி சிதைந்து – அழிந்து செயற்படமுடியாத நிலைக்குள் செல்லுமளவிற்கு வேட்டையாடப்பட்டது.

ஆனையிறவுப் படையினர் தளத்திதைக் கைவிட்டோடிய பின்னர் அந்த வழியே திரும்பிவந்த பால்ராஜ்சைப் பெருமிதம் பொங்க இருகைகளையும் பிடித்து கைகுலுக்கி வரவேற்றார் தலைவர்.

குடாரப்பில் இறங்கி நடக்கமுடியாத கால்களுடன் சதுப்பு நிலத்திற்குள்ளால் பால்ராஜ் அவர்கள் நடந்து சென்றபோது பிடித்த ஒளிப்படம் ஒன்றைத் தலைவர் தன் பணிமனையின் சுவரில் மாட்டி இந்த மாவீரனை, அவன் உயிருடன் இருந்தபோதே கௌரவித்து விட்டார். பால்ராஜ் அவர்களின் இதயம் வீரத்தாலும் ஓர்மத்தாலும் இறுக்கிக்கிடந்தது. ஒவ்வொரு களத்திலும் அதை நாங்கள் கண்டோம். கண்டு மெய்சிலிர்த்தோம்.

அந்த வீர இதயத்தில் போதியளவுக்கு ஈரமும் இருந்தது. மக்களை அவர் உணர்வு பூர்வமாக நேசித்தார். இவருக்காக உயிர் கொடுக்கும் அளவுக்குப் போராளிகளின் அன்பைச் சம்பாதித்தார். தலைவரின் நேசத்தையும் வென்றெடுத்தார்.

இவ்விதம் தமிழினம் பெருமையடையும் வீரத்தையும் போராளிகள், மக்களின் பாசத்தையும் சம்பாதிக்கத்தொரிந்த அந்த இதயத்திற்கு தனது துடிப்பைத்தொடரத் தெரியாமற்போய்விட்டது.

அவருக்கு வந்த இதயநோயை நம்பவே முடியவில்லை. கற்கால மனிதன் போல பகல் முழுவதும் ஓடியோடி காடுமேடல்லாம் நடந்து திரிந்த அந்த ஓய்வற்ற உழைப்பிற்கு இடமளித்த அந்த வலிமையான இதயம் இடைநடுவில் திடீரென இயங்க மறுத்தகதை ஏமாற்றமும் சோகமும் நிறைந்தது.

இதயம் பலவீனப்பட்டபோதும் இந்த வீரனின் வீரம் பாதிக்கப்பட்டவில்லை. களச்செயற்பாடுகள் சோர்வு நிலையை அடையவில்லை. ஓய்வெடுக்கச் சொல்லித்தலைவர் ஆலோசனை கூறியும் அதை அவர் கேட்கவில்லை. 20 வருடப் போராட்ட வாழ்வில் தலைவர் சொல்லியும் செய்யாத விடயமாகவும் ஒரேயொரு விடயமாகவும் அதுவே இருந்தது.

என்னோடு தோளோடு தோள் நின்று களமாடிய போராளிகளில் எனது வழிநடத்தலில் களமாடிய போராளிகளில் பல நூற்றுக்கணக்கானோர் வீரச்சாவடைந்து விட்டனர். இவர்களில் கணிசமானோரின் வித்துடலை நான் பார்த்து இறுதி வணக்கம் செலுத்தியிருக்கின்றேன். அப்போதெல்லாம் நான் கண்கலங்கியதில்லை. சோகத்தை நான் எனது தொண்டைக்குள்ளே அடைத்துக்கொள்வேன். எனது கூடப்பிறந்த தம்பி வீரச்சாவடைந்த போதும் நான் வெளித்தெரிய அழவில்லை.

ஆனால் பால்ராஜ் அவர்களின் வீரவணக்க நிகழ்வில் அவரின் வித்துடலைப்பார்த்தபடி அவருக்கு இறுதிப் பிரியாவிடை கொடுக்கச்சிலவார்த்தைகளை உச்சரித்தபோது நான் அழுதுவிட்டேன்.

பால்ராஜ் என்ற மாவீரனை இழந்தசோகம் மட்டுமல்ல அந்த அழகைக்குக் காரணம் நான் என் கண்களால் கண்டு ரசித்த ஒரு வீரத்தின் சின்னத்தை இழந்த துயரமும் சேர்ந்து கொண்டது. என்னை ஒரு தளபதியாகக் களத்தில் அருகிருந்து வளர்த்துவிட்ட நன்றி உணர்வு எனது மனதில் கொப்பளித்தது. அவர் வளர்த்துவிட்ட வீரத்தளபதிகள் அவரது வித்துடலைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்ததையும் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. எல்லாம் சேர்ந்து என்னை நிலைகுலைய வைத்துவிட்டன. அதன் வெளிப்பாடாக அழகையும் வந்தது.

பால்ராஜ் என்ற சொல் வீரத்திற்கு ஓத்த சொல்லாக எங்களது போராட்ட அகராதியில் இடம்பிடித்துவிட்டது. அந்தளவுக்கு எமது போர் வரலாற்றில் ஒரு வீர அத்தியாயத்தைப் பதிவாக்கிவிட்டு சென்றுள்ளார். பிரிகேடியர் பால்ராஜ்.

அவர் காட்டிய வீரத்தையும் அர்ப்பணிப்பையும் ஆளுமையையும் உழைப்பையும் எங்களுடைய செயற்பாட்டிற்குள் எடுத்துக்கொள்வதே பிரிகேடியர் பால்ராஜ்ஜிற்கு நாங்கள் செலுத்தும் பொருத்தமான அஞ்சலியாக இருக்கும்.

- பிரிகேடியர் தீபன்

விடுதலை வரலாற்றில் மூடப்பட்டாது சரித்திரம்

தமிழர்களுடைய விடுதலை வரலாற்றில் பால்ராஜிற்குரிய சரித்திரம் மூடப்பட வேமாட்டாது. அவர் எங்கள் எல்லோருடனும் வாழ்வார். தமிழீழ விடுதலை வரலாறு ஒரு வெற்றிகரமான போரியல் நாயகனை உருவாக்கி இருந்தது என்று பெருமைப்படலாம். பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களுடைய பிரிவு அல்லது இழப்பு தமிழீழ விடுதலை வரலாற்றில் ஒரு மிகப்பெரிய இழப்பாக இருக்கும். ஆனாலும் அந்த வரலாற்று வெற்றிடம் ஏற்பட்டுவிடாமல் இருப்பதற்காகவே அவர் தனது இரு தசாப்தகால போராட்ட வாழ்க்கையை முன்னெடுத்திருந்தார். அதாவது இந்த விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு இராணுவ ரீதியான வடிவம் பெற்றதில் இன்று அதிகாரிகளாக அல்லது படைத் தளபதிகளாக தமிழீழ விடுதலை வரலாற்றை முன்னகர்த்திக்கொண்டிருக்கும் போரியல் தளபதிகளை உருவாக்குவதில் அவர் தனது இருபது வருடகாலத்திற்கு மேற்பட்ட போராட்ட வாழ்க்கையில் முழுமையாக உழைத்தார்.

இங்கு முன்னர் உரையாற்றிய ஒரு மாணவன் கூறினார், பால்ராஜ் அவர்கள் போராட்டத்தில் இணைந்ததற்கு நான்கு வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் தான் பூமியில் பிறந்ததாக. ஒரு நீண்டகாலப் போரியல் வரலாற்றில் ஓர் அடையாளமாக அந்தச் சொல்லை நான் பார்க்கின்றேன். அவருடைய கூற்றை நான் பார்க்கின்றேன்.

அவருக்காக இருக்கட்டும், அவருடைய சந்ததிக்காக இருக்கட்டும் அல்லது எமது நாளை சந்ததிகளுக்காக இருக்கட்டும் தமிழர்களின் வீரத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக, எழுச்சிச் சின்னமாக பால்ராஜ் அவர்கள் இருப்பார்.

எல்லாத் தளபதிகளும் இருந்தார்கள். இந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் எவ்வளவோ மாவீரர்கள் வந்தார்கள். இன்று இருபதினாயிரம் மாவீரர்களைக் கடந்தும் இந்த விடுதலைப் போராட்டம் நடக்கின்றது. அந்த இருபதினாயிரம் பேரை விட, பால்ராஜ் எதுவாக மாறி நிற்கின்றார். எதனால் வித்தியாசப்படுகின்றார் என்ற கேள்வி எழும்.

பால்ராஜ் ஒரு சிறந்த போர்த் தளபதியாக விளங்கினார். போர்த் தளபதிகள்

இந்தப் போராட்டத்தில் வரவில்லையா, இன்றும் போர்த் தளபதிகள் பூமியில் இல்லையா அல்லது எமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் இல்லையா என்ற கேள்வி வரும். அவர்கள் எல்லாரையும் விட பால்ராஜ் எதனால் வித்தியாசப்பட்டார் என்ற கேள்வி வரும். இங்கு நாம் ஒன்றை எண்ணவேண்டும். எமது விடுதலை இராணுவமானது எமது விடுதலை இயக்கமானது படையணியாக இருந்தாலும் கூட நாம் ஒரு மரபுவழிப் படையணிக்குரிய வளங்களைக் கொண்டவர்கள் அல்ல. ஆளணி ரீதியாகவும் சரி, ஆயுத ரீதியாகவும் சரி பலவீனமான ஒரு இனத்தின் பிரிதிநிதிகள். அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடியது மனஉறுதி என்ற பலம், தந்திரோபாயம் என்ற பலம், சிறந்த வழிநடத்தல் என்ற பலம். தலைவர் அவர்களினால் ஊட்டப்பட்ட, அந்த சிறந்த வழிநடத்தலை,

போர்க்களத்திலே போராளிகள் மத்தியில் ஊட்டி அவர்களைப் போர்க் களத்தை நோக்கி நகர்த்துகின்ற ஒரு சிறந்த தளபதியாக பால்ராஜ் இருந்தார்.

சமர்க்களங்களில் எமது எதிரிகளுடன் ஒப்பிடும்போது எது எதை எமது பலவீனங்களான அம்சங்களாக கண்டோமோ, அதை எல்லாவற்றையும் சமப்படுத்துகின்றதாக, சமப்படுத்துகின்றது என்பதற்கும் மேலாக மேவி நிற்கக் கூடியதான ஒரு பலமாக பால்ராஜ் என்கின்ற தனிமனிதனின் ஆளுமைத்திறன், போரியல் திறன், அவருடைய வீரம் அங்கே நின்றது.

எதிரியால் எவ்வளவு பெரிய கனரக ஆயுதங்களால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டாலும் - அங்கு டாங்கிகள் நிற்கலாம், எண்ணுக்கணக்கில் ஆயிரக்கணக்கான படைகள் சூழ்ந்து நிற்கலாம் - அங்கு நிற்கும் போராளிகள் சில பேராக இருக்கலாம். ஆனால் அந்த எதிரியின் பலத்தை - எதிரியின் எண்ணிக்கைப் பலமாக இருக்கலாம் அல்லது ஆயுத பலமாக இருக்கலாம் - அந்தப் பலத்தை மேலிச் சமப்படுத்துகின்ற ஒரு தனிமனித ஆளுமையாக அங்கே பால்ராஜ் நிற்பார்.

அந்த ஆளுமைதான் பால்ராஜின் பலம். அதுதான் இன்று தமிழினத்தின் ஒரு தலைசிறந்த போர்த் தளபதியாக எம்முன் அவரை அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றது. பால்ராஜ் அவர்கள் நோயினால் வீழ்ந்தார். இயற்கை நோய் ஒன்று அவரைக் கொன்றது என்பது சோகச் செய்திதான். சிலர் கூறுவார்கள் அவருக்கு ஒரு வீரச்சாவு வாய்க்கவில்லையே என்று. அவர் சாவை எந்தவேளையிலும் சந்திக்கக்கூடிய களங்களில்தான் நின்றார். சாவை அவர் தினமும் சந்தித்தார். அவருடைய போர்க்கள வாழ்வு மீண்டும், மீண்டும் சாவுடனான யுத்தமாக அவருக்கு இருந்தது. போர்க் களத்திலே அவர் ஆற்றிய சாதனைகள் ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்ற வகையிலேயே உலகம் முழுமைக்குமான ஒரு எடுத்துக்காட்டாக, ஒப்புமையற்ற ஒரு போரியல் வரலாறாக இருக்கின்றது.

உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும் - எல்லோராலும் இங்கு பல தடவைகள் கூறப்பட்டன. ஆனையிறவு வெற்றியும், குடாரப்புத் தரையிறக்கமும். ஆனையிறவு வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைந்தவை ஏராளமானவை. தலைவர் அவர்கள் ஒரு போரியல் தந்திரத்தை வகுத்தார். போராளிகள் தங்களை அர்ப்பணித்தார்கள். தளபதிகள் அங்கு நின்றார்கள். ஆனால் அவை எல்லாவற்றையும் மேலி அந்த வெற்றியை - உலகத் தமிழர் முழுவதுமே பெருமைப்படக் கூடியதும், உலக வல்லரசுகள் அனைவரும் வியந்து பார்த்ததுமான அந்த வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்த நேரடிக்காரணி பால்ராஜ் தான் என்பதை நாம் எங்கும் கூறலாம். ஆனால், அந்த வெற்றியின் நாயகன், நான்தான் இந்த வெற்றியைப் பெற்றேன் என்று எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் கர்வம் கொண்டது கிடையாது. அந்த வெற்றியானது ஆயிரம் வரையான போராளிகளுடன் தன்னைத் தாண்டி, தன்னுயிரால் அந்தப் போராளிகள் அனைவருக்கும் நம்பிக்கையூட்டி, தன்னுயிரால் அந்தப் போர்க் களத்தில் உள்ள எதிரிகளை கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தது - அவர்களுடைய விநியோக வழியைத் தடுத்ததுதான் ஆனையிறவின் வெற்றியாக அமைந்தது. அதுதான் இன்றைய வரலாற்றில் தமிழர்களின் ஒரு பெரும் எழுச்சிக்குரிய வெற்றியாகவும் கனிந்தது.

பால்ராஜ் அவர்கள் தனிமனிதனாக ஒரு மிகச் சிறந்த போரியல் ஆசானாக திகழ்ந்தார். மணலாற்றுக் காட்டிலே அவரின் வெற்றிக்குரிய அறிகுறிகளைத்

தலைவர் கண்டார். தலைவர் அவர்கள் மணலாற்றுக் காட்டிலே சுற்றிவளைக் கபட்டிருந்த போது, தலைவர் அவர்களுக்கான விநியோகங்கள் மற்றும் பாதுகாப்புப் பணிகளை, மணலாற்றுக் காட்டின் ஒரு புறத்தே மேற்கொள்ளும் பாதுகாப்பு அணி ஒன்றின் பொறுப்பாளராக பால்ராஜ் இருந்தார். தலைவர் அவர்களை அந்தக் காட்டிற்குள் பாதுகாப்பதற்குப் பொறுப்பெடுத்திருந்த பால்ராஜின் பொறுப்பாளராக இருந்த பசீலன் அவர்கள் வீரச்சாவடைந்ததைத் தொடர்ந்து பால்ராஜ் அவர்கள் அங்கு சில பொறுப்புக்களை ஏற்றிருந்தார்.

அப்போ அவர் பிரபல்யம் மிக்க ஒரு பொறுப்பாளராக அடையாளம் காணப்பட்டு இருக்கவும் இல்லை. அந்தவேளையில் பால்ராஜ் அவர்களுக்கு

குறிவைத்து, அல்லது தலைவர் அவர்களின் விநியோக அணி மீது குறிவைத்து இந்திய பராத் துருப்பினரால் ஒரு வழிமறிப்புத் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அந்தப் பராதுருப்பினரின் வழிமறிப்புத் தாக்குதலில், அவர்களால் அமைக்கப்பட்ட அந்தக் கொலை வலையம் என்று கூறப்படுகின்ற அந்த சூட்டுப் பலத்துக்குள்ளே பால்ராஜும் அவரது அணியினரும் அகப்பட்டுவிட்டனர். அந்தவேளையில் அவர் உடனடியாக ஒரு முறியடிப்புத் தாக்குதலை மேற்

கொண்டார். இவர்களைக் குறிவைத்து அந்த இடத்தில் நிலைபெற்றிருந்த பராத் துருப்பினர் அந்த இடத்திலேயே அழித்தொழிக்கப்பட்டனர். உண்மையிலேயே ஒரு கொலை வலையத்திற்குள் அகப்பட்டவிட்ட ஒரு அணியானது அந்தப் பதுங்கித் தாக்குதலில் இருந்து தப்பிக்கொள்வது அரிதான விடயம். ஆனால் இங்கு அவர், தான் தப்பிக்கொண்டது மட்டும் அல்லாமல் அந்த அணியினரை - தங்களைக் கொல்ல வந்த அந்தப் பராத் துருப்பினரை - முறியடிப்புத் தாக்குதலில் அழித்தொழித்தார். ஒரு பெரிய வெற்றிக்கான வரலாறாக அது இருந்தது. தலைவர் அவர்களின் கவனத்தையும் அச்சச் சம்பவம்தான் ஈர்த்தது. அதிலிருந்துதான் தலைவர் அவர்கள் பால்ராஜை அடையாளம் கண்டார்.

தமிழர்களுடைய விடுதலை வரலாற்றில் பால்ராஜிற்குரிய சரித்திரம் மூடப்படவே மாட்டாது. அவர் எங்கள் எல்லோருடனும் வாழ்வார். தமிழீழ விடுதலை வரலாறு ஒரு வெற்றிகரமான போரியல் வெற்றி நாயகனை உருவாக்கி இருந்தது என்று பெருமைப்படலாம். உலகத்தின் அதிசயிக்கத்தக்க வெற்றிகளை எட்டியுள்ளோம். ஓயாத அலைகள் மூன்றாக இருக்கட்டும், அல்லது அதற்கு முன்னர் ஒவ்வொரு இராணுவ முகாம்களாக - வன்னியிலிருந்த ஒவ்வொரு இராணுவ முகாமாக அடித்து விரட்டி ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பை எமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்ததாக இருக்கட்டும், எல்லாமே பால்ராஜின் தலைமைத்துவத்தாலும் அவருடைய துணிச்சலாலும் விளைந்தவைதான்.

அவருடைய கடைசி நேரத்தில், மணலாற்றுக்கு அண்மித்த போர்க் களங்களிலே போராளிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குகின்ற, போராளிகளுக்கு பயிற்சி வழங்குகின்ற, போர்த் தந்திரோபாயங்களை வழங்குகின்ற பணியிலே அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

நான் முன் குறிப்பிட்டது போல் இயற்கை வெற்றிடங்களை விடக்கூடாது என்பதில் அவர் கவனமாக இருந்தார். பால்ராஜினுடைய இழப்பு இந்த தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க இழப்பாக பதிவு பெறும். அவருடைய அந்த வீரத்தினால் அந்தப் பதிவைப் பெறும். ஆனால் அது வெற்றிடமாக மாறாது. ஏனெனில் அந்த வெற்றிடம் உருவாகக்கூடாது என்பதற்காக அவர் இருபது வருடம் உழைத்துள்ளார்.

ஒரு வீரத்தின் குறியீடாக, தமிழர்களின் இராணுவ பலத்தின், வடிவத்தின் குறியீடாக பால்ராஜ்தமிழரின் வாழ்வெல்லாம் நிலைப்பார்.

புலனாய்வுத்துறைப் பொறுப்பாளர்

ச.பொட்டு

(புதுக்குடியிருப்பில் இடம்பெற்ற பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் வீரவணக்க நிகழ்வில் ஆற்றிய உரை)

மரபுவழி இராணுவமாக உலகைப் பாரீக்க வைத்த பால்ராஜ்

விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றிலே பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் சாதனைகள் அளவிட முடியாதவை. அந்தச் சாதனைகளின் சிகரம் இன்று அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் இந்த மண்ணுக்காகவும், மக்களினுடைய விடுதலைக்காகவும் தன்னுடைய உடலில் ஏற்பட்ட வருத்தத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் கடைசி நாள்வரை இந்த மண்ணுக்காகவே வாழ்ந்து மடிந்தவர் பால்ராஜ்.

இந்திய இராணுவம் எங்களுடைய மண்ணை ஆக்புரமித்தபோது அந்த இராணுவத்திற்கு எதிராக மேஜர் பசிலனுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் தாக்குதல் களைத் தொடுத்து வந்தார். இந்தியப் படைகளுக்கு எதிராகப் போரிடும்போது அவருடைய அணியில் இருந்த ஆர்.பி.ஜீ சூட்டாளர் அடுத்தடுத்து வந்த இந்தியப் படைகளினுடைய டாங்கிகளை தகர்த்தவர் தான் பால்ராஜ்.

பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் கால்படாத களமுனைகளே இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு எங்களுடைய தலைவர் மணலாற்றுக்கு வந்தபோது மேஜர் பசிலனால் தலைவருக்கு உதவியாக புடம்போட்டு அனுப்பப்பட்டவர் தான் பால்ராஜ். மணலாற்றுக் காட்டுக்குள் எந்த நேரமும் இந்தியப் படைகளின் சுற்றி வளைப்புக்கள், தாக்குதல்கள். அதற்கு நடுவிலும் விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்காக போரில் பல வடிவங்களை உருவாக்குவதற்காக மணலாற்றுக்கும் நாயாற்றுக்கும், மணலாற்றுக்கும் முல்லைத்தீவுமாக நடக்காத நாட்கள் இல்லை.

இந்த வகையில் எப்படியாவது தலைவரை அழிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இந்தியப் படைகளின் ஒவ்வொரு தளபதியும் நித்திகைக்குளத்தில் முகாமமைத்து மேற்கொண்ட இராணுவ நடவடிக்கைதான் செக்மேற். அந்த நடவடிக்கை நடந்து கொண்டிருந்த நேரம்தான் நானும் தமிழ்ச்செல்வனும் சில போராளிகளுமாக தலைவரைச் சந்திப்பதற்காக மணலாற்றுக்கு வந்தோம். அன்றைய தினம் எங்களை உள்ளுக்குள் அழைத்துச் செல்கின்ற அணிக்கு பொறுப்பாளராக பால்ராஜ் இருந்தார். இந்தியப்படை பதுங்கியிருந்தது எங்களுக்கெதிரான தாக்குதல்களை மேற்கொண்டபோது அதில் நான்

காயமடைந்தேன். எழுந்து நடமாட முடியாத நிலையில் இருந்தபோது, தலைவருடைய இடத்திற்கு என்னைச் சமந்து சென்றவர் பால்ராஜ்.

ஒப்பரேசன் நடந்து கொண்டிருந்தபோது எனக்கு தற்காலிக சிகிச்சை முடிந்த பின் 72 மணித்தியாலங்களில் மேலதிக சிகிச்சை வழங்கப்பட வேண்டிய சூழலில், எல்லாப் பக்கமும் இந்தியப்படை சுற்றிவளைத்து நின்ற போதும் எவ்வளவோ துன்பங்களுக்கு, சிரமங்களுக்கு மத்தியில் என்னை சமந்து கொண்டு வந்து செம்மலையில் வைத்து படகில் வழியனுப்பி வைத்தார்.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் இந்தியப் படைகளுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்களில் ஆகக்கூடிய ஆயுதங்களை பெற்றுக் கொடுத்ததும் பால்ராஜ்தான். 1992 இல் பலாலியில் நாலரை கிலோ மீற்றர் நீளமான காவலரண்களைத் தகர்த்தெறிந்து பெருமளவான ஆயுதங்களை அள்ளினார். இந்தச் சூழ்நிலையில் தலைவருடைய எதிர்பார்ப்பு ஒரு முகாமை வெற்றி கொள்வதுதான். கிளாலியைத் தளமாக வைத்துக் கொண்டு பூநகரியைத் தாக்கி

அழிப்பதற்கான திட்டத் தோடு நாம் இருக்க, இராணுவம் அதற்கு மாற்று வடிவமாக ஆனையிறவில் இருந்து யாழ்தேவி நடவடிக்கையை முன்னெடுத்தது. அதில் தன்னுடைய படையணியை இறக்கி யுத்த டாங்கிகளை அழித்தார். அந்தச் சமரில்தான் காலில் பாரிய விழுப்புண் அடைந்தார். காலை நேராக நடக்க முடியாத அளவில் இருந்தார். ஆனால் அவர் போட்ட திட்டத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கு தவளை என்ற பெயரில் பூநகரியில் நடக்கின்றது. கடற்படையின் படகுகள் பெருமளவு ஆயுதங்கள் அள்ளப்பட்டன. ஆனாலும் மருத்துவமனையில்

இருந்துகொண்டு எந்த சூழ்நிலையில் எந்தெந்த இடங்களுக்குள், எப்படி எப்படி நகர்த்தி அதை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று தொலைத்தொடர்புக் கருவிகள் ஊடாக போர்க்களத்தில் தான் இல்லாத வேளையிலும் கூட இறங்குகின்ற போரணிகள் வெற்றியைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்று அக்கறையோடு கட்டளை பிறப்பித்தார்.

1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றபோது 50 நாட்களாக போரிட்டோம். அந்த நேரத்தில் வெளியேற வேண்டிய கட்டாய சூழ்நிலையில் வெளியேறினோம். ஆனால் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற ஓர்மத்தோடு பழிவாங்குவதற்கு தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவருடைய மாவட்டமான முல்லைத்தீவில் இருக்கின்ற முகாமையும் 1600 இராணுவத்தையும் துடைத்தொழிப்பதுதான் தலைவருடைய கட்டளை.

பயிற்சியை எடுக்கின்ற ஒவ்வொரு அணிகளிலும் போராளிகளின் உளவுரண்களை அதிகரிப்பதற்காக மிகவும் கடுமையாக உழைத்தார். உண்மையில் ஓயாத அலைகள்-01 மூன்று நாள் தாக்குதல் என்று மட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. இந்த முல்லைத்தீவின் வெற்றிக்காக இந்தச் சண்டையில் கலந்து கொள்கின்ற ஒவ்வொரு படையணிக்கும் மணித்தியாலக்கணக்கில் திரும்பத் திரும்ப தெளிவுபடுத்துவார். நித்திரை கண்களை ஆக்கிரமித்த பொழுதுகளில் விக்சை இமைகளுக்குப் பூசி நித்திரையைக் குறைத்துக் கொண்டு வரைபடத்தில் குந்தி இருந்து வீமா விளங்கப்படுத்தத் தொடங்கினால் இராணுவமுகாமை வெற்றி கொண்டு செல்கின்ற உணர்வை ஏற்படுத்துவார். அது தான் இந்த முல்லைத்தீவைப் பெற்றுத்தந்தது. இந்த முல்லைத்தீவின் வீழ்ச்சி தான் போராட்டத்தின் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தித் தந்தது. விடுதலைப் புலிகளை மரபுவழி இராணுவமாக உலகம் பார்ப்பதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித் தந்தது என்று சொன்னால் வீமா முல்லைத்தீவில் பெற்றுத்தந்த ஆட்டிலெறிதான்.

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தை தனியாக துண்டிப்பதற்கு திட்டம் ஒன்றை தலைவர் வகுத்தார். அது பரந்தன் பகுதியில் ஊடறுப்பு ஒன்றைச் செய்து கிளிநொச்சியை தனிமைப்படுத்துவது. அந்த ஊடறுப்புச் சமருக்கு தலைமைதாங்கி உள்ளாக்குள் நுழைந்துவிட்டார் பால்ராஜ். கட்டளைப்பீடத்தில் கட்டளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார் தலைவர்.

தலைவருடைய கருத்துக்கு களத்திலே வடிவம் கொடுத்த தளபதி இன்றைக்கு எங்களிடம் இல்லை. ஆனால் அவர் நிறையக் கட்டளைத் தளபதிகளையும், வழிநடத்துகின்ற தளபதிகளையும் உருவாக்கியிருக்கின்றார். போரியல் வரலாற்றில் மறக்க முடியாத சம்பவமாக இருப்பது குடாரப்பு தரையிறக்கம். அதை இன்று நாங்கள் வெளியில் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

எவ்வித தொடர்புகளும் இல்லாமல் 1200 போராளிகளோடு 13 கிலோ மீற்றர்களுக்கு அப்பால் போய் தரை இறங்கி இரவோடு இரவாக கண்டி வீதியை ஊடறுத்து நிலை கொண்டதோடு அந்த 1200 போராளிகளின் சுமைகளையும் சுமந்தவர் இந்தப் பால்ராஜ்.

மனதில் ஓர்மத்தோடு, வெல்வோம் என்ற நம்பிக்கையோடும் முற்றுகைக்குள் புகுந்திருந்த 34 நாட்களாக போரிட்ட முறையில் எதிரி சிந்திக்க இடமில்லாமல் படைத் தளபதிகளை மாற்றி மாற்றி போரிட்டான். அந்த நேரத்தில் போராளிகளின் உளவுரண்களை அதிகரித்து அதிகரித்துப் போரிட்டு வென்றவர் பால்ராஜ். அந்தத் தரையிறக்கத்தில் நாங்கள் பங்கெடுத்துக் கொண்டாலும் அந்த முற்றுகைக்குள் நிமிடம் கூட சிந்திக்க முடியாமல் போரிட்டு ஆனையிறவை வெற்றி கொள்வதற்கு காரணமாக இருந்தவர் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களே.

கடற்புலிகளின் சிறப்புத் தளபதி

கேணல் சூசை

(பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களின் வீரவணக்க நிகழ்வில் ஆற்றிய உரையில்)

பிரிகேடியர் பால்ராஜ் வீரதீரன் குறியீடு

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் கொக்குத்தொடுவாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கந்தையா பாலசேகரம் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட பிரிகேடியர் பால்ராஜ் 20.05.2088 அன்று மாரடைப்பால் சாவடைந்தார் என்ற செய்தி கேட்டு தமிழ் பேசும் மக்கள் மிகுந்த கவலையடைந்துள்ளனர். 1984 இல் இருந்து ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் போராட்டமே வாழ்வு என வாழ்ந்த ஒரு வீரனே பிரிகேடியர் பால்ராஜ்.

இன்று களமுனைத் தளபதியாக இருக்கும் பானு, தீபன், சொர்ணம், வேலவன், கீர்த்தி, வசந்தன், ராம், யாழினி, தூர்க்கா என யாரைக் கேட்டாலும் பால்ராஜ் அவரைப்போன்ற ஒரு வீரனைச் சந்திப்பது அரிதிலும் அரிதே எனக் கூறுவர்.

ஒரு வீரன் கண்கள் சிவந்து யானைப் பிணத்தின் நடுவே தன்கையில் வேலை ஊன்றி பகைவர் வெள்ளம் போல் வரவும் அசையாது நின்றான் என ஒரு வீரனின் வீரத்தைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பேசும். அத்தகைய வீரத்தை எருமை மறம் என்று அழைப்பர். இத்தகைய எருமை மறத்தன்மையே மேஜர் பசிலன் கொண்டிருந்தார் என மேஜர் பசிலனை நினைவு கூர்வோர் சொல்வதுண்டு. ஒரு முறை மூத்த உறுப்பினர் குட்டியோடு பசிலன் குறித்துப் பேசியபோது, பசிலன் என்றால் பால்ராஜ் இருவரையும் அந்த விடயத்தில் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது எனக் கூறினார்.

கொக்குத்தொடுவாயிலிருந்து சிங்களவனின் வன்பறிப்பால் 1990களில் இடம்பெயர்ந்த பல குடும்பங்களில் பால்ராஜிவின் குடும்பமும் ஒன்றாகும். 1983 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் லெப். காண்டபனுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பால்ராஜ், போராளிகளுக்கு உணவு எடுத்துவரல், போக்குவரத்து ஒழுங்கு செய்தல் போன்ற பணிகளை சாபா, சசி போன்றோருடன் இணைந்து செய்து வந்தார். 1984 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் தன்னை ஒரு போராளியாக இணைத்துக் கொண்டார்.

தமிழ் விவசாயிகள், ஊர்மக்களிடமிருந்து சொட்கண்களை (shotgun) அரசு திரும்பப்பெற முயன்றபோது காண்டபனின் கட்டளைக்கமைய பால்ராஜும்

ஏனையோரும் அவற்றைப் பறித்து எடுத்தனர். 24.12.1984 அன்று ஒரு உழுபொறியில் புதிய போராளிகளோடு 50 சொட்கண்களை ஏற்றிப் புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து முழங்காவிலிற்கு அவற்றை நகர்த்தும் பணியைக் காண்டபனுடன் இணைந்து வெள்ளை, இடிஅமீன், பால்ராஜ் ஆகியோர் மேற்கொண்டனர். உழுபொறி ஒதியமலைவழியே சென்றபோது சிங்களப்படையின் பதுங்கு தாக்குதலுக்குள்ளானது. இந்தத் தாக்குதலின் போது பால்ராஜ் விழுப்புண்ணடைந்தார். காசனும், இன்னுமொருவரும் உயிர் தப்பினர். விழுப்புண்ணடைந்த பால்ராஜ் சிகிச்சைக்காக தமிழ்நாடு சென்றார். அவர் அங்கு 09 வது பயிற்சிப்பாசறையில் பயிற்சி பெற்றார்.

பயிற்சி முடிந்து இங்கு வந்த பால்ராஜ் இங்கிருந்த போராளி அணி ஒன்றிற்குச் சமையல் செய்து உணவு வழங்கும் பணியை மேற்கொண்டார். அவ்வப்போது உணவுக்காக நெருப்புக்குச்சி மருந்தைப் பயன்படுத்தி காட்டிரஜ் கட்டி வேட்டையாடியும் வந்தார். இவரது நல்ல பணியைப்பார்த்து லெ.கேணல் அப்பையா அண்ணர் அப்போது அவரிடமிருந்த வெடிபொருட்கள் காக்கும் பணியை இவரிடம் ஒப்படைத்தார். அங்கு குவிந்திருந்த காட்றிஜ்களைக்களை (தோட்டாக் கோது) கண்ட பால்ராஜ் அவ்வப்போது அவற்றைப் பயன்படுத்தி வேட்டையாடினார். நெருப்புக்குச்சிகளைக் கேட்காமல் இவன் இப்படி

வேட்டையாடுகிறான் எனக் குழம்பிய அப்பையா அண்ணர், உண்மையை கண்டறிந்ததும் கடும் கோபமடைந்து தனக்குக் கடுமையான தண்டனை தரவேண்டும் எனக் கூறியதாகப் பின்நாளில் பால்ராஜ் அவர்கள் அந்த நிகழ்ச்சியை அவருக்கே உரிய சிரிப்புடன் கூறுவதுண்டு.

இந்தக் காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் மெய்க்காவல் அணியிலிருந்த பசிலன் இங்குவந்து சேர்ந்தார். அவர் பால்ராஜை அடையாளங்கண்டு தன்னோடு தனது மெய்காவலர் போன்று வைத்துக்கொண்டார். சமைத்துக் கொண்டிருந்த தன்னோடு பேசிய பின்பு ஏறு உந்துறுளியில் எனத் தன்னை அழைத்துக் கொண்டு கிளிநொச்சிக்குச் சென்ற பசிலன், அங்கிருந்த சிங்களப் பாசறையின் வேலி அருகே சென்று நின்று மிகுந்த துணிச்சலுடன் வேவு பார்த்த நிகழ்ச்சியை பசிலனின் துணிச்சல் குறித்துப் பேசும்போது பால்ராஜ் நினைவு கூர்வதுண்டு.

பசிலன் தலைமையில் முந்திரிக்குளத்தில் சிங்களக் குடியேற்ற முயற்சியில் ஈடுபட்ட சிங்களப் படையினர் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதல் அந்தக் காலத்தில் இடம்பெற்ற மிகப்பெரிய தாக்குதல்களில் ஒன்றாகும். இந்தத் தாக்குதலின் போது 13 ஏ.கே சுடுகலன்கள் கைப்பறப்பட்டன. இதன்போது ஒரு படையினர் மட்டும் ஒரு பள்ளத்தில் நிலையெடுத்து குனிவதும் நிமிர்வதுமாகச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுடு எனப் பசிலன் கட்டளையிட, அந்தப் படையினன் குனிந்து நிமிரும் விநாடிக்குள் பாய்ந்து சென்று பால்ராஜ் அவனைச் சுட்டுக் கொன்றார்.

காடும் காடுசார்ந்த வாழ்வும் வேட்டையாடும் இயல்பும் சிங்களவரின் கொடுமையால் ஏற்பட்ட வன்மமும், முதலில் பசிலனினதும், பின்னர் தேசியத் தலைவரினதும் நேரடி வழிகாட்டலும் பால்ராஜை ஒரு மாபெரும் வீரனாக்கியது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் அந்த சூழலை மாற்றி அமைத்த அணிகளின் தளபதியாக அவர் இருந்தார்.

இந்தியப் படையின் வருகையின் பின்பு மணலாற்றில் தலைவர் நிலைகொண்டிருந்த போது பால்ராஜைக்கும் தலைவருக்குமான அறிமுகம் ஏற்பட்டது. பால்ராஜின் ஆற்றலைத் தலைவர் அடையாளங்கண்டு முதலில் அவரை முல்லை மாவட்டத்தின் தளபதியாக்கினார். பின்னர் வன்னி மாவட்டத்தின் தளபதியாக்கினார்.

1200 பேர் கொண்ட தாக்குதல், 300 பேர் கொண்ட கனரக வகைப் படைக்கல அணி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி 10.04.1991 இல் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது மரபுவழிப் படையணியான சாள்ஸ் அன்ரனிப் படைப்பிரிவின் தளபதியானார். வன்னிவிக்கிரம-02 எதிர் நடவடிக்கை, வன்னிவிக்கிரம-03, ஆ.க. வெ சமர், பலகேய-03, மின்னல், யாழ்தேவி, ஜெயிசிக்குறு, ஓயாத அலைகள் 01, 02, 03 என அவர் கலந்து கொண்ட பெருஞ்சமர்கள் பல உண்டு. கரந்தடிப் படைவீரனாக

அவர் பங்குகொண்ட தாக்குதல்கள் பலவாகும். இந்தியப்படை இங்கிருந்த வேளை முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலேயே கூடுதலான ஏறத்தாழ 400 படைக்கலங்கள் இந்தியப் படையிடமிருந்து பறித்தெடுக்கப்பட்டன.

பிரிகேடியர் பால்ராஜின் ஆற்றலை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டிய சமர் இத்தாவில் பெட்டிச் சமராகும். இராசசிங்கம், கோபித், பல்லவன், யாழினி, துர்கா, நோய், இளங்கீரன், நேசன் போன்ற தளபதிகள் உள்ளேயும், சூசை, பானு, ராஜூ, தீபன், அக்பர் போன்ற தளபதிகள் வெளியேயும் இருந்து ஆதரவு வழங்க நடத்தப்பட்ட இந்தச் சமரின் அச்சாணியாக இருந்தவர் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் அவர்களே. இந்தப் பணி இவனால் தான் முடியும் எனத் தீர்மானித்து தலைவர் அவர்களால் இத்தாவில் பெட்டிச் சமரை வழிநடத்தும் பொறுப்பு அவரிடம் தரப்பட்டது.

02.03.2008 அன்று சிங்களப்படை கண்டல் பகுதியால் டாங்கிகளோடு உள்ளே நுழைந்தபோது பிரிகேடியர் பால்ராஜை உயிரோடு பிடிப்போம் அல்லது சவமாக எடுப்போம் எனக் கொக்கரித்தது. அவர் தலைமையில் நின்ற அணியின் வீரமிகு போராலும், பின்புலத்திலிருந்து ஆட்டிலெறி மோட்டார்கள்ளின் சூட்டாதர வாலும் சிங்களப்படை நிலைகுலைய அவரைத் தேடிவந்த சிங்களப்படை அவரருகே 20, 30 மீற்றரில் நின்றுகொண்டு எப்படித் தப்பிச் செல்வது எனத் தெரியாது சிதைவுண்டு, அழிவுண்டதையும் தப்பியோடியதையும் யாரும் மறக்க முடியாது.

எதிரியின் பெரிய அளவிலான மோட்டார், ஆட்டிலெறித் தாக்குதல்களுக்கு இடையே டாங்கிகள் உழ்நுழைந்து அவருக்கருகில் நின்றபோதும், விழுப்புண்ணடைந்த போராளிகளைத் தூக்க உதவிய வண்ணம், கட்டளையைத் தளர்வின்றி வழங்கிய வண்ணம் “புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்” எனக் குரலெழுப்பி வீரர்களுக்கு உற்சாகமூட்டி அசையாது. குலையாது அதாவது இடுக்கண்ணழியாது வெற்றி அல்லது வீரமரணம் என ஓர்மத்துடன் பிரிகேடியர் பால்ராஜ் நின்றார்.

இதன் பின் 10.04.2003 அன்று 53 டி.விசனின் முழுப் பிரிக்கேட்டும் (4500 பேர்) ஏ-9 வீதியைத் திறக்க ஒருங்கிணைந்து மேற்கொண்ட முயற்சியும் இவர் தலமையிலான அணியால் முறியடிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் இவ்வாறு வீரத்திற்குக் குறியீடாக வாழ்ந்த அடங்காப்பற்றின் மைந்தனை, தமிழீழ விடுதலைப் புலியை நினைவு கூரும் இந்நாளில் தமிழீழத்தை வென்றெடுத்து அந்த வீரன் பிறந்த கொக்குத் தொடுவாயில் அவனுக்கு நினைவுக்கல் எடுப்போமென உறுதியெடுப்போம்.

**சமராக்கப் பிரிவுப் பொறுப்பாளர்
யோ.செ.யோகி**

வருந்துகின்றோம்

இந்தத் தொடரில் சில போராளிகள் மற்றும் மாவீரர்களின் விபரங்கள் விடுபட்டிருக்கக்கூடும். அவை வேண்டும் என்றே விடுபட்டவையல்ல. எதிர்பாராமல் ஏற்பட்டவையே. சில மாவீரர்களின் படங்கள் மற்றும் விபரங்களை தேடியும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமையினால் அவர்களையும் இந்த வரலாற்று நூலில் இணைக்க முடியவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் பதிவு செய்கின்றோம்.

